

Ava Makarti

Kurir

Naslov originala:

Ava McCarthy
THE COURIER

obrada : **Nela, Lena**
www.balkandownload.org

Ava Makarti

KURIR

S engleskog prevela
Jana Tufegdžić

Beograd, januar 2013
Prvo izdanje

1.

Hari je imala pravilo kada je u pitanju obijanje sefova: nikad ne radi za klijenta kojem ne možeš da veruješ. Proučavala je lice žene koja je sedela za stolom pitajući se na osnovu čega da zaključi da li joj vredi verovati.

– Nemamo mnogo vremena – rekla je žena, premećući Harinu vizitkartu. – Vraća se za sat vremena.

Hari je pokušala da joj pročita oči, ali nije mogla da ih vidi iza prevelikih naočara za sunce. – Možda je bolje da ostavimo za drugi put.

Ženine usne su se zatele. Prošla je rukom kroz kosu, razbarušivši svoju kratku vilinsku frizuru.

Ime joj je bilo Bet Oliver, ili se bar tako predstavila. Sat ranije, pozvala je Hari tražeći joj da se sastanu u njenoj kući na obali mora kako bi razgovarale o stručnom zadatku. Zasad još nisu ulazile u detalje, ali Hari je naslućivala da tu ima još nečeg.

Bet je naglo ustala i ushodala se po sobi. Bila je muškobanjaste građe, gotovo ravnih grudi, zbog čega joj je bilo teško odrediti godine. Zaustavila se ispred velikog engleskog prozora s pogledom na Dablinski zaliv.

– Ne mogu više da čekam. – Stisnula je pesnice. – Mora da bude danas.

Hari je bacila pogled na visoku konstrukciju od nerđajućeg čelika koja je zauzimala jedan kraj prostorije. – Sigurni ste da je laptop u trezoru?

Bet je klimnula glavom, gurnuvši ruke duboko u džepove. Bila je ležerno obučena, u patike i farmerke, kao što je Hari volela da se obuče kada neka od njenih nameštaljki zahteva brzo bekstvo.

Uzdahnula je u sebi. Pre šest meseci, njeni unutrašnji senzori bi pokupili sve signale, ali u poslednje vreme nije najbolje rasuđivala. Što možda i ne iznenađuje s obzirom na to kroz šta je sve prošla, ali je valjda dosad već morala da dođe sebi?

Uzela je svoju torbu i ustala. Nije joj bilo u prirodi da ide na sigurno, ali trenutno su joj instinkti bili previše nepouzdati da bi rizikovala.

– Najbolje rešenje vam je da pozovete proizvođače trezora – rekla je. – Oni bi verovatno mogli da vam ga otvore.

Bet se okrenula. – Ali oni poznaju mog muža, pozvaće ga da provere da li

se on slaže s tim.

– Postoji li neki razlog zbog kojeg to ne treba da urade?

– Rekla sam vam, on ne sme da sazna za ovo. – Bet je postepeno podizala ton. – Uostalom, vi ste mi potrebni da pregledate laptop. To je ono čime se bavite, zar ne? – Gurnula je preko stola Harinu vizitkartu s logom *Blekdžek sekjuritija* u uglu. – Skidate informacije s hard-diska?

Hari je slegla ramenima. – Između ostalog.

– Upravo zbog toga sam vas i unajmila.

– Slušajte, Bet, biću iskrena prema vama. Koliko ja znam vi možete da budete i neka nepoznata osoba s ulice koja je upravo provalila u kuću. – Hari je podigla ruku videvši da je Bet pobesnela. – Čak i da jeste ono što tvrdite, ja nemam zakonsko ovlašćenje da provalim u sef vašeg muža i pregledam, njegov laptop bez njegove dozvole. Jednostavno ne mogu to da uradim.

Betine pesnice su pobebele. – Šta ako mogu da dokažem da sef pripada meni?

Hari se namrštila. – Zar pripada vama?

Ona je prezrivo frknula. – Sve u ovoj proklesoj kući pripada meni. Kola, računari, hipoteke, ja sve to plaćam. Garvin me muze za svaku paru već godinama. – Nastavila je da patrolira po sobi. – On je uvek na ivici nekog velikog posla, ali sve što uradi završi se katastrofom.

Zaustavila se ispred sefa, prekrštenih ruku i povijenih ramena. Hari je prišla i stala pored nje, gledajući svoj odraz na uglačanom metalu dok se približavala: tamnoplavo odelo, zamršene crne kovrdže, tamne mrlje namesto očiju. Pored Betine figure tanke kao čačkalica, njene skromne obline delovale su raskošno.

Hari je tek sada iz blizine pogledala sef. Imao je veličinu i oblik trokrilnog ormara, sa ojačanim vratima na srednjem krilu. Na ručki je bio ugrađen uređaj za unos podataka, veličine cigle, s malom tastaturom i ekranom. U jednom uglu je treperilo crveno svetlo.

Hari je osetila žmarce po vratu. Stajala je dovoljno blizu da dodirne trezor ako bi ispružila ruku, i toliko ju je izazivao da ga obije da su joj jagodice zabrile. Brzo je preusmerila pažnju na Bet.

– Znači, možete da dokažete da ste vi vlasnik ovoga?

Rekla je to pazeći da joj se u glasu ne oseti nada. Morala je još mnogo toga da razjasni pre nego što prihvati Bet za klijenta.

Bet se vratila do stola i izvadila kovertu iz jedne od fioka. – Odavno sam navikla da ljudi ne veruju u ono što im govorim. – Pružila joj je kovertu. – Naročito kada se radi o Garvinu.

Hari je otvorila krilce. Unutra je našla pasoš i izvod iz banke, oba na Betino ime. U pasošu je stajala slika žene s visokim jagodicama i blago iskošenim očima. Pogledala je Bet. To je mogla da bude ona, ali teško joj je bilo da vidi od tih ogromnih naočara za sunce.

Na izvodu iz banke stajala je isplata na ime *Bulsejfhousiz limitida* i još jedna na ime lokalne prodavnice kompjutera. A za poleđinu je bio priheftan fiskalni račun za laptop marke *del* i taktura za sef, oba s datumima od pre šest meseci.

Hari je začudilo koliko je ta žena organizovana. Ili je umela mnogo bolje od Hari da vodi lične finansije ili je ovo već neko vreme planirala. Na brzinu je pregledala ostatak izvoda, i primetila pozamašne isplate na ime prodavnica muške odeće, komunalija, supermarketa i benzinskih pumpi. Bilo je očigledno da Bet pokriva dobar deo kućnih izdataka, bez obzira na to da li i njen muž privređuje.

Vratila je papire Bet. – I šta se to toliko važno nalazi na tom laptopu?

– Dokaz da on ima svoje pare.

Hari ju je pogledala pravo u oči, i Bet je klimnula glavom.

– Već neko vreme ima novac, uverena sam u to – rekla je. – Otprilike šest meseci, možda i duže. Nosi skuplja odela, ugradio novu opremu u auto. A nijedan od tih računa nije meni stigao.

– Zar to nije dobro?

Bet je zurila u Hari iza svojih tamnih naočara.

– Spremam se da se razvedem. Moram da dokažem da on ima novac, inače će tražiti moj. – Tanušni mišić na vilici joj se stegao. – A od mene je već dobio sve što je mogao.

Hari se setila prevare koju je izvela na Bahamima te godine. Odobrovoljila je bankara pričorn o nevernom mužu i o tome kako mora da sakrije svoju imovinu pre razvoda. Saosećanje i uverljivost. Neophodni sastojci svake prevare. Da li je Betina priča zaista išta drugačija?

Hari je zurila u izduženi odraz ženinog profila na vratima sefa.

– Jel' to ima neke veze s masnicom na oku? – rekla je.

Bet ju je pogledala i Hari je pokazala na uglačani čelik.

– Naočare sakrivaju mnogo, ali se ipak može videti sa strane.

Bet je pogledala u svoj odraz i potom spustila pogled. Skinula je naočare i počela da se igra drškama izbegavajući Harin pogled.

Izgedala je starije bez naočara, njena koža obeležena tragom vremena odudarala je od mladalačke figure. Imala je oko trideset pet godina, samo koju godinu više od Hari, i iste iskošene oči i pravilne crte lica kao žena sa slike iz pasoša. Jedina razlika je bilo levo oko. Koža oko njega je bila tamnoljubičasta, a rožnjača zakrvavljena,

– Kako se to desilo? – pitala je Hari.

Bet nije odgovorila. Umesto toga navukla je kragu košulje oko vrata, ali tek nakon što je Hari primetila modrice. Nekoliko trenutaka nijedna nije progovarala,

Konačno je Hari rekla: – Nameravaš da ga ostaviš bez prebijene pare?

Bet se obrlila oko grudi. – Ne želim ništa od njega, samo želim da odem.

– Pogledala je na sat i protrijala ramena, kao da pokušava da se ugreje. – Slušaj, hoćeš li mi pomoći ili ne? Nije nam ostalo mnogo vremena, a veruj mi, ne bi ti se svidelo da te zatekne ovde kad se vrati.

Hari ju je proučavala nekoliko trenutaka, procenjujući uverljivost njene priče. Izvod iz banke, pasoš, masnica na oku. Pogled joj je poleteo ka blistavom sefu, a njegovo treperavo svetlo ju je izazivalo da ga otvori. Odlučila je.

– Koliko vremena imamo? – rekla je.

Betino zdravo oko se ozarilo. – Četrdeset minuta, možda manje.

Hari je izvadila iz torbe tipski ugovor i popunila prazna polja. Dok je posmatrala Bet kako potpisuje, u mislima je prelazila spisak pribora koji je ponela sa sobom: baterijska lampa, klešta, plastične kese, šrafciğer, boca vode i kesica gumenih bombona. Laptop je zaboravila na zadnjem sedištu kola. Izaći će po njega ako bude bilo potrebno.

Ugurala je potpisan ugovor u torbu i usredsredila se na trezor. Ispod malog ekrana na sigurnosnom komandnom panelu nalazio se uzan otvor nalik onom na bankomatu. Ispod njega se nalazilo udubljenje veličine većeg

novčića, s ravnom metalnom pločicom. A na samom dnu, ispod svega toga, bio je ugraviran logo u obliku malog zlatnog katanca.

Bet se premeštala s noge na nogu. – Kao što sam rekla preko telefona, ima biometrijsku identifikaciju. Jeste li ikad dosad uspjeli da savladate tako nešto?

– Nekoliko puta.

U stvari, Hari je to bila uradila samo dva puta. Hakovanje biometrijske zaštite je nepredvidljiva nauka, koja uglavnom zahteva vrenje. Zurila je u uzani otvor i metalnu pločicu. Na osnovu onoga što je videla, zaključila je da joj trebaju dve stvari, a nijednu nije imala: digitalna kartica za otključavanje i Garvinov prst.

– Karticu uvek drži kod sebe – rekla je Bet, kao da joj je pročitala misli, – Čak i noću. Nema načina da dođem do nje.

Hari je klimnula glavom. Znala je iz iskustva da ljudi uvek negde čuvaju duplikat, kad su tako važne stvari u pitanju. Prišla je stolu, proučavajući predmete na njemu: telefon, olovke, blok, nekoliko nepriključenih kablova i fotografija u srebrnom ramu.

Pročeprkala je po torbi i izvadila baterijsku lampu. Onda je čučnula i uperila snop svetla na donju stranu stola. Jednom je osoba koju je istraživala zalepila kovertu s unutrašnje strane stola, kao tajno skrovište za sve svoje bankovne račune i lozinke. Od tada je uvek zavirivala u svaki kutak.

Istegla je vrat, škiljeći između poprečnih letvica i u svaki ugao. Ništa.

Pridigla se, sela u kancelarijsku stolicu i privukla se bliže stolu. Većina ljudi čuva beleške kako bi se podsetili, ali ovaj tip nije ostavljao nikakvih tragova. Nikakvih škrabotina, papirića, i štampanih izveštaja. Njen sto je bio mnogo neuredniji.

Otvorila je fioke. Spajalice, rezervne olovke, kutije s municijom za heftalicu. Izvadila je fioke iz stola, prevrćući ih sa svih strana, proveravajući svaku površinu. I dalje ništa.

Bet je patrolirala po sobi, gledajući na sat svakih deset sekundi.

– Opusti se – rekla je Hari. – Razdražuješ me.

– Ne znaš kakav je on. Poslednji put kad je došao i zatekao u kući nekoga koga nije očekivao, jednostavno ju je isterao napolje. – Bet je odmahнула

rukom. – Naravno, bio je bogzna kako učtiv, ali ona je sigurno osetila da nešto nije u redu. A ipak je otišla. – Glas joj se utišao. – Ona je član porodice, trebalo je da zna.

Hari ju je načas pogledala. Bet je snuždeno stajala naslonjena na sef i čačkala nokte.

– Šta je trebalo da zna? – rekla je Hari.

Bet je gurnula ruke u džepove. – Da će se okomiti na mene. Čim je otišla, razbio je stolicu i njome mi polomio rebra.

– Gospode. – Hari je zurila u nju. – Zašto?

– Bez razloga. Nikad mu ne treba razlog.

Hari je žmirnula. Pokušala je da zamisli kako je to kad si vezan za osobu koja ti uliva strah. Bez upozorenja, pred očima joj je iskrslalo poznato lice: neko kome je verovala, ko je kasnije pokušao da je ubije. Srce joj je brže zakucalo i odmahнула je glavom odagnavši tu misao.

Lupkala je prstima po stolu pokušavajući ponovo da se usredsredi. Pogled joj je pao na fotografiju u srebrnom ramu, i podigla ju je kako bi je pogledala izbliza. Sa slike joj se osmehivala devojčica u školskoj uniformi i s Betinim iskošenim očima.

– Moja ćerka, Ivi – rekla je Bet. – Ona je u internatu. Tamo je sigurnije.

Hari je klimnula glavom, i okrenula sliku. Staklo je delovalo labavo, a poledina nije bila potpuno u ravni s okvirom. Odigla je držače i izvrgnula fotografiju na sto. Za poledinu je bila zadenua plava plastična magnetna kartica, s logom zlatnog katanca u uglu.

Osetila je žmarce na vratu. Bet joj se brzo približila.

– Nemoj previše da se uzbuđuješ. – Hari je pošla ka sefu.

– Još uvek nam je potreban otisak prsta tvog muža.

Gurnula je karticu u prorez. Crvena lampica je postala žuta, i na ekranu se ukazalo uputstvo za sledeći korak:

Molim vas, skenirajte otisak prsta.

Bet se uzvrpoljila iza nje. – Šta sad?

– Da imamo više vremena, mogle bismo da uzmemo Garvinove otiske prstiju s površina u kući. – Hari je naborala nos. – Možda možemo da napravimo neki kalup. Problem je u tome što od deset prstiju od koliko možemo da izaberemo možda ne bismo pogodile pravi. Imamo samo tri

pokušaja pre nego što se sef nepovratno zaključa.

Bet je prostenjala. – Ostalo nam je još samo dvadeset minuta.

Hari je gledala u udubljeni otvor. – Kada je tvoj muž poslednji put otvarao sef?

– Jutros. Zašto?

– Da li je od tada neko dodirnuo senzor za prst?

– Nije koliko ja znam.

Hari je uzela baterijsku lampu i uperila je u udubljenje. Snop svetla obasjao je jedva primetnu masnu mrlju na metalnoj pločici. Isključila je baterijsku lampu i na brzinu razmotrila mogućnosti. Senzor je mogla da hakuje na nekoliko načina, ali sada je brzina bila presudna.

– Šta ćeš da uradiš? – rekla je Bet.

Hari je slegnula ramenima. – Iskoristiću jedini otisak prsta koji imamo. Onaj koji je ostao na senzoru. – Primetila je da je Bet bezizrazno gleda i objasnila: – Pokušaću ponovo da ga iskoristim.

Hari se sagnula tako da su joj usta bila u visini metalne pločice. U pitanju je bio kapacitivni senzor koji meri električne promene na površini nastale usled dodira ljudskog prsta. Visoka očitavanja označavaju ispupčenje na otisku prsta, a niska udubljenje. Senzor ih međusobno uklapa kako bi rekonstruisao sliku otiska.

Trik je bio u tome da ga navede da zaključa da je Garvinov prst još uvek tu.

Hari je progutala knedlu i liznula usne. Sada je trebalo da dune na površinu senzora, kako bi se vlaga iz njenog daha sakupila između linija u masnoj mrlji. Uz malo sreće, to će biti dovoljno da senzor izmeri kapacitivnost i zaključa da se radi o prstu.

Tri ili četiri sekunde blago je dahtala na površinu pločice. Ekran je zapištao i ona je podigla pogled da pročita poruku:

Pristup odbijen: detektovan neodgovarajući prst.

Prokletstvo. Verovatno zbog viška vlage. Mora da je predugo duvala. Mogla bi ponovo da pokuša, ali joj je iskustvo govorilo da nema vajde od zamajavanja tehnikom disanja.

– Šta sad? – Betin glas se graničio s vriskom.

Hari se potrudila da zvuči samouvereno. – Rezervni plan.

Dohvatila je torbu, ali pre nego što je stigla da je otvori, zazvonio je telefon na stolu. Hari se trgla. Bet se uhvatila rukom za vrata i obe su se zagledale u telefon.

– Zar nećeš da se javiš? – rekla je Hari.

Bet je odmahнула glavom. Posle četvrtog zvona uključila se telefonska sekretarica.

– Ako si tamo, podigni prokletu slušalicu. – Muškarac je imao promukao glas a reči je izgovarao gutajući slogove. Novozelandađanin? Sačekao je malo pre nego što je nastavio. – Zaboravi. Uskoro stižem, vidimo se za dva minuta.

Poziv se prekinuo. Bet je ustuknula razrogačenih očiju. Njen strah je bio zarazan, i Hari se nesvesno osvrnula preko ramena.

– Hoćeš li stići to da uradiš? – Betin glas se pretvorio u šapat.

– Za dva minuta? – Hari je progutala knedlu. – Možda. Ili da batališ ovo sad?

Bet je jedva primetno odmahнула glavom. Unutrašnji glas vrištao je Hari da pobegne odatle, ali ga je ona potisnula. Preturajući po torbi, pronašla je providnu plastičnu kesu i bocu vode. Držeći nepomično kesu, do pola ju je napunila vodom, i na vrhu je vezala u čvor. Gnječila ju je kako bi proverila gipkost. Kesa je podrhtavala kao žele u njenim rukama. Stegla je jedan ugao kese pune vode praveći balon veličine klikera. Potom se vratila do sefa.

Osećala je Betin pogled na sebi kao žeravicu. Zadržavši dah, spustila je balon na senzor i odbrojala do tri.

Bip. Bet je opsovala. Hari je brzo pogledala na ekran:

Pristup odbijen: detektovan neodgovarajući prst.

Vreli znoj oblio joj je leđa. Imala je još samo jednu priliku. Zgrabila je baterijsku lampu i osvetlila senzor. Mrlja je još uvek bila tu, jedva vidljiva ali ipak vidljiva.

– Još minut – prošaptala je Bet.

Hari je pocepala kesicu gumenih bombona koju je izvadila iz torbe, prosuvši sadržinu po podu. Podigla je jednu narandžastu. Površina joj je bila meka i suva. Zarila je kažiprst u nju pa palcem i srednjim prstom navukla glatki želatin na jagodicu.

Želatin ima istu kapacitivnost kao koža ljudskog prsta. Hakeri to zovu napad gumenih meda, i postojala je mogućnost da zavara senzor.

Hari je prinela prste udubljenju. Odjednom se začula škiiipa točkova po šljunku na prilazu ispred kuće, i Bet je ostala bez daha. Hari se sledila, srce joj se popelo u grlo.

Zalupila su se vrata automobila.

Hari je progutala knedlu i drhtavim prstima počela da spušta gumenu bombonu na senzorsko polje. Koraci su napolju strugali po kamenju. Dodirnula je metal želatinom, stvarajući ujednačen pritisak.

Jedan, dva, tri.

Upalila se zelena lampica. Odjeknule su reze unutar sefa. Delić sekunde kasnije, ulazna vrata su se uz tresak otvorila.

2.

Traženje dijamanta može da osudi čoveka na smrt. Mani je to znao, ali nije imao izbora.

Crna prašina, gušća od dima, kovitlala se u snopu svetla s njegove kacige. Uvek je bilo prašine. Pekla mu je grlo i skorevala mu se na koži. Većinu vremena je jedva mogao da vidi sopstvene ruke.

Namestio je masku preko usta. Loše je prijanjala, pošto nije napravljena za široke afričke noseve. Većina muškaraca bi je posle dvadeset minuta spustila ispod brade.

– Ne pašu – objasnio je Takata. – Ionako iz *Van Viksa* kažu da je prašina bezbedna.

Međutim, Mani je znao da to nije tačno.

Stegao je jače bušilicu, držeći je kao mitraljez, s jednom rukom ispred druge. Pijuci su odzvanjali u obližnjem tunelu, a u daljini je zabrujala motorna testera. Mani je uglavio burgiju u pukotinu u steni plavog kimberlita i nalegao na bušilicu, trpeći od pritiska bolove u rani od noža na ramenu. Srce mu je tuklo naspram drške bušilice.

– Mani? Jesi li dobro?

Mani je jedva mogao da vidi Takatino lice, ali je osetio starčeve mršave prste na ruci i čuo njegovo teško disanje. Klimnuo je glavom, trudeći se da ne razmišlja o skučenom tunelu i tavanici koja je delovala kao da će se svakog trenutka obrušiti na njega.

Zamislio je slojeve zemlje koji pritiskaju odozgo. Metar do metar i po rastresite crne zemlje pri površini. Ispod toga, sledećih petnaest metara, sloj mekane žute zemlje. Zatim sloj plave zemlje, gde je kimberlit čvrst i gust, do dubine od sto osamdeset metara. I sve to tačno iznad Manijeve lobanje. I sve nabijeno dijamantima.

– Mani?

Mršavi prsti su ga stegli za zdravu ruku. Mani je otresao znoj s očiju i upalio pneumatski motor. Vibracije su mu protresale telo. Bušilica je počela da drobi zid tunela, rasprskavajući komadiće plavosivog kamena. Buka mu je toliko vređala bubne opne da je imao osećaj da će mu uši

prokrvariti.

Otpustio je okidač i zaškiljio u minsku bušotinu. Bušenje je izdrobilo još više crne prašine i Mani ju je osećao kako mu se hvata po koži. Vrućina ga je gušila, a sinusi su mu bili ispunjeni smradom hemijskih eksploziva.

Do pre mesec dana, provodio je vreme u klimatizovanim bibliotekama i učionicama. Studirao je na tehničkom fakultetu Univerziteta u Kejptaunu. Studentski dom je bio mali ali čist, i Mani je imao svoju sobu. Ovde u rudniku kompanije *Vart Viks* delio je smeštaj u zabravljenom kampu s trideset muškaraca. Klozeti su bili prljavi i bez vrata, a jedini tuš je istovremeno služio i kao smetlište.

– *Roer jou gat!* – Mrdaj dupe!

Čuvar je snažno udario Manija u rame. Vreli bol sevnuo mu je kroz ranu na ruci i on se zgrčio. Napola se okrenuo, oprezno izbegavajući stražarev pogled. Zvao se Oker. Stajao je široko razmaknutih nogu, kao da podupire svojih sto dvadeset sedam kilograma. Lice mu je bilo belo kao kreč i presijavalo se od znoja.

– *Daardie gat is te klein,* – Rupa je premala.

Oker je pljesnuo drvenom palicom o dlan. Mani je znao, kao i svi radnici, da je veći kraj, onaj za udaranje, ojačan olovnom navlakom. Stražar je zakoračio ka njemu.

– *Doen dit oor.* – Popravi je.

– Da, šefe,

Mani je znao da će ga iznervirati što mu je odgovorio na engleskom. Mani je tečno govorio afrikans, ali retko kad je preko usta prevaljivao te grlene glasove. Okrenuo se natrag prema zidu, tražeći burgijom minsku bušotinu. Ispod lakta je osetio Takatinu ruku kako ga navodi,

Vazduhom se prolomio mučni zvuk udarca batine. Takata je zaječao i srušio se na tlo. Mani se okrenuo i ugledao kako Oker još jednom podiže palicu.

– Glupi starče – vikao je Oker na engleskom. – Zar nisi razumeo šta sam rekao? Rekao sam njemu da to uradi!

Zamahnuo je palicom držeći je obema rukama. Istog trenutka, Mani se bacio ispred Takate. Palica je udarila Manija u rame. Jauknuo je i pao na kolena. Starčeve grudi je zatresao vlažni krkljajući kašalj.

Iza Manija, u sporom pretećem ritmu čuo se zvuk pljeskanja drveta o kožu. Okrenuo se da pogleda iza sebe. Oker je nasrnuo nogom i zabio je Maniju pravo u rebra. Oštar bol sevnuo mu je kroz telo. Presamitio se, držeći se za bok. Dragi bože! Zar će umreti ovde u ovoj mišjoj rupi?

Pomislio je na brata i zaškrgutao zubima. Da nije bilo Ezre, on ne bi sada bio ovde. Setio se bratovog lica bez ijednog zuba kako ga gladnih očiju posmatra iz kreveta. *Ti dijamanti pripadaju afričkom narodu.* A pored njega je sedela Aša, gledajući ga molećivo blagim bademastim očima.

Aša.

Napregnuo je mišiće, podigao se na noge i okrenuo licem Okeru. Stražar je savijao prste oko drvene palice, za tako krupnog čoveka šake su mu bile male. Nikoga više nije bilo u biizini.

Sirena se oglasila u daljini, i Oker se ukočio. Zaškiljio je. Onda je uperio palicu Maniju u grudi, gurnuo ga nazad i pritisnuo uza zid. Reckavi kamen usekao se Maniju u leđa.

– Posmatrao sam te. – Oker je tiho govorio. – I znam šta smeráš.

Mani je zadržao dah, svaki mišić u telu mu se oduzeo.

– Ne znam kako to radiš – Oker je nastavio. – Ali saznaću. – Gurnuo je palicu Maniju pod bradu, i nagnuo se bliže. Dah mu je bio vruć i kiseo. – A kada saznam, ti i starac ste mrtvi.

Mani je zario nokte u stenu iza sebe, stežući mišiće. Oker je spustio pogled na Takatino nepokretno telo. Onda je naglo izmakao palicu i odstupio.

– Nosi ga odavde.

Mani je drhtavom rukom protrljao vilicu, potom se sagnuo i podigao Takatu na noge. Starac je bio lak, s krhkih kostiju visila mu je koža tanka kao flispapir. Takati je bilo pedeset tri godine, ali telo mu je bilo starije, prestaro da bi bilo ovde dole. Svi njegovi sinovi i unuci su radili u rudniku. Kao i njegova ćerka, neko vreme.

Obuhvativši Takatu oko struka, Mani ga je skoro nosio neravnom stazom, ne mareći za plamteći bol u rebrima. Tunel se proširio. Kupasti snopovi svetlosti presecali su pomračinu dok su se kolone rudara prelivale iz tunela u utrobu rudnika.

– Nije trebalo to da uradiš – Takata je tiho rekao.

– Zar je trebalo da ga pustim da te ubije?

Mani je osetio da je Takata slegnuo ramenima. Vodio je starca prema oknu s liftom.

– Tvoja ćerka mi ne bi bila zahvalna da sam te pustio da umreš – rekao je Mani.

Opet je slegnuo ramenima. – Aša, zna ona da neću večno živeti.

Mani nije odgovorio. Zajedno su s naporom koračali pored metalne pokretne trake koja je prevozila rudu do drobilica. Škripala je i kloparala, prenoseći na hiljade tona kroz tunele. Prašina se ovde činila svetlijom ali bila je jednako gusta, podižući se sa suve rude koja je poskakivala na traci. Bušenje bez ispiranja je bilo pravilo u rudniku *Van Viks*. Vodeni raspršivači za suzbijanje prašine bi pročistili vazduh, ali njihova upotreba je bila zabranjena da ne bi slučajno oštetili kimberlit.

Mani se ugurao u lift zajedno s Takatom i još desetak muškaraca. Dnevna svetlost je curila niz otvor, a svuda oko njega rudari su krkljali vlažnim kašljem.

Prastara korpa lifta škripala je uspinjući se. Malo-pomalo, mrak se razilazio, vazduh je postajao topliji, sve dok konačno nisu izbili na površinu. Mani je škiljio naspram sunčeve svetlosti i kovitlaca prašine. Lift se zaustavio uz zveket i Takata je hramljući izašao, prateći ostale radnike. Mani je išao za njim, još uvek noseći masku na licu.

Vazduhom se razlegalo tutnjanje dizel-motora. Tegljači i kamioni kiperi kretali su se oko površinskog iskopa. Ljudi na zemlji, uglavnom crnci, navodili su tešku mašineriju povcima i ručnim signalima. Niko od njih nije nosio masku.

Mani je bacio pogled na tone rude nagomilane u jamama za jalovinu nekoliko stotina metara dalje. U tim odbačenim nasipima bilo je dijamanta, ako čovek zna gde da traži.

– Posmatram te, *kaffir*^L

Oker je bio toliko blizu da je Mani osetio toplotu njegovog belog tela. Skrenuo je pogled i požurio za ostalim radnicima, ne podižući oči sa zemlje dok se Oker nije udaljio. Onda se opet okrenuo i zagledao u nagomilane zalihe rude kimberlita. Zagrcnuo se od prašine, i zakašljao se kao ostali radnici, bol mu je presecao pluća poput srće. Oči su mu zasuzile, magleći

mu vidokrug. Pogled mu je odlutao iza jama s jalovinom ka senovitini planinama Kuruman na severu. Te planine su nazivali Azbestnim brdima.

Dijamanti i prašina.

Zapitao se šta će ga pre ubiti.

3.

Hari je otvorila vrata sefa i požurila unutra, a Bet se provukla za njom. Napolju u hodniku, ulazna vrata su se zalupila.

Hari je pogledom prelazila preko metalnih polica, dok joj je srce lupalo. Zajedno su počele da ih istražuju. Hrpe naslaganih koverti prekrivale su svaku površinu. Ni traga od laptopa.

– Šta koji đavo...? – Garvinov promukao glas odjeknuo je hodnikom.

Hari se brzo okrenula, ali i dalje su bile same. Vratila se sefu, istežući vrat kako bi bolje videla police na vrhu. Krv joj je bubnjila u ušima.

Začuo se drugi glas, prigušeniji od Garvinovog. – Ulazi unutra. Odmah.

Hari se namrgodila. Garvin joj nije izgledao kao čovek koji prihvata naređenja. Onda joj se čelo opustilo. Na najvišoj polici u uglu spazila je tanak crn oblik.

– Našla sam ga! – prošaptala je. Istegla se da dohvati laptop i potom ga strpala u svoju torbu. – Hajde, idemo. Ne može protiv nas dve.

Pogledala je u Bet s jednom rukom na vratima trezora. Bet je bila na kolenima i punila je crnu vreću plavim i belim kovertama. Zašto ne polazi?

Začulo se natezanje oroza. Hari se brzo okrenula. Zvuk je dopro iz hodnika. Kada je Garvin progovorio, glas mu je podrhtavao.

– Ne možeš da me upucaš – rekao je.

Hari je razrogačila oči. Iza nje, Bet se ukipila.

– Neko će čuti. – Garvin je zvučao kao da je na ivici suza. – Biće svedoka.

– Ja nikad ne ostavljam svedoke.

Hari je poklopila usta rukom. Sklonila se natrag u trezor i povukla vrata za sobom, ostavivši ih odškrinuta.

– Svetlo! – Bet je pokazala na dugme. na do vratku.

Hari ga je pritisnula zadržavši prst na njemu, i kao lampica u frižideru sijalica se isključila. Provirila je kroz odškrinuta vrata.

Krupan muškarac unatraške je ulazio u sobu, s podignutim rukama. Košulja mu je ispod pazuha bila natopljena znojem.

– Imam pare – rekao je Garvin. – Uzmi šta god hoćeš.

Naleteo je na stolicu i zacvileo, obešenih ramena. Sredovečan muškarac s bejzbol kapom ušao je za njim. U rukama je čvrsto držao glomazan pištolj upirući ga u Garvinovo lice.

Hari je progutala knedlu. Prsti su joj bili klizavi od znoja. Pored nje, Bet se sledila.

Muškarac je dao znak pištoljem. – Okreni se prema prozoru.

Garvin se poslušno okrenuo udesno, kao dete željno da ugodi. Hari je videla njegov profil: drhtava usna, naduveno lice. Drugi muškarac je proučavao sobu, pogled mu je klizio ka trezoru. Hari je ustuknula, pribivši se uz police, s prstom i dalje na prekidaču za svetlo. Bet se priljubila uza zid.

Hari je čula natezanje metalne opruge i škljocanje, Pretrnula je, očekujući pucanj. Kako se ništa nije čulo, polako se primakla i provirila kroz otvor.

Garvinu su ruke bile vezane lisicama na leđima, Muškarac mu je zario pištolj u lopaticu.

– Klekni.

Garvin se spustio na kolena, ispuštajući kratke zvuke nalik mjaukanju. Muškarac s pištoljem prislonio je produženu cev Garvinu na potiljak.

– Neka želja za kraj? Žao mi je, prekasno. – *Puf-puf*. Prigušeni hici zarili su se Garvinu u lobanju. Trznuo se i srušio na pod.

Hari je ostala bez daha. Prst joj je skliznuo, i svetlo je obasjalo sef. Muškarac s bejzbol kapom se okrenuo i pogledi su im se na tren ukrstili. Orida je podigao pištolj prema njenom licu. Hari je vrisnula i zalupila vrata sefa. Meci su se zarivali u metal, a automatske reze na vratima su zazvečale zatvorivši se. Hari se sklonila od vrata. Čula je Bet kako cvili u mraku.

– Ko je on? – Hari je prošaptala, ali Bet nije odgovorila.

Ručka na vratima se protresla, i Hari je zadržala dah. Nakrivila je glavu, pokušavajući da čuje još nešto. Ništa.

Oči su joj se polako navikavale na mrak. Bet je sedela na podu savijenih kolena, s rukama preko ušiju. Hari se odjednom ukazala Garvinova krupna figura kako se s polomljenom stolicom nadvija nad Bet. Obgrlila se, govoreći sebi da treba da joj je drago što je mrtav.

Zaškiljila je u mrak. Jedini izvor svetlosti bila je mala crvena tačka koja

je treperila na vratima, dvojniki lampice na sigurnosnom komandnom panelu sa spoljašnje strane.

Hari se ukočila. Kartica za otključavanje! Da li ju je ostavila u vratima? Nije mogla da se seti. Ali gumenu bombonu je bacila na pod, jel' tako beše? Čak i ako je nađe, neće moći da pogodi čemu služi.

Osim ako je nije ostavila na senzoru.

Prokletstvo, zašto ne može da se seti?

Lampica je postala narandžasta, i Hari se skamenila. Mora da je pronašao karticu za otključavanje i ponovo je ubacio u prorez. Pribila se leđima uza zid pored vrata i podigla torbu spremajući se za napad. To je bilo jedino oružje koje je imala. Upiljila se u narandžastu tačku, čekajući da pozeleni.

Ništa se nije desilo.

– Šta radi? – Bet je prošaptala, podižući se na noge.

Hari je zavrtela glavom. Prislonila je uvo na vrata. Čelik je bio hladan kao led na njenom obrazu. Nazrela je jedva čujno šuškanje, kao da neko vuče nešto teško po podu.

Mučnina joj se uskomešala u stomaku. Dragi bože. Staviće Garvinov prst na senzor. Hari je zažmurila, pokušavajući da odagna prizor ubice koji se rve s lešom kako bi pritisnuo mrtvi prst na senzor.

Brojevi. Usredsredi se na brojeve. Deset prstiju, tri pokušaja. Možda će sreća biti na njihovoj strani i on neće pogoditi pravi prst.

Šuškanje se sve više približavalo.

Koga ona to zavarava? Izgledi za tako nešto su nerealni. Ko još koristi mali prst na biometrijskom skeneru? Garvin je najverovatnije koristio palac ili kažiprst, što je muškarac s bejzbol kapom verovatno već i sam zaključio.

Četiri prsta, tri pokušaja. Te šanse su prednost davale ubici.

Šuškanje je prestalo. Hari je mahnula Bet da stane s druge strane vrata, i podigla je torbu iznad glave. Zurila je u narandžasto svetlo.

Lisice su škljocnule i zveknule o pod. Kapljice znoja slivale su se Hari niz leđa. Začuo se hropac, poslednji izdisaj. Hari je izbrojala do tri. Onda se začulo tiho pištanje s druge strane vrata.

Prvi promašaj.

Hari je duboko udahнула i stegla prste oko torbe. Bet je na jednoj polici pronašla metalnu kutiju za novac i podigla ju je visoko iznad glave.

Razmenila je poglede s Hari i kiimnula glavom, očiju iskolačenih od straha.

Čekale su. Jedan, dva, tri.

Opet pištanje, jedva čujno ali prepoznatljivo. Hari je ispustila dug izdisaj. Ostao mu je još jedan pokušaj. Ako pogreši, biće mu potrebna šifra kako bi resetovao uređaj i ponovo pokušao. A jedina osoba koja je znala šifru mrtva je.

Hari se znoj slio u oči i narandžasto svetlo joj se zamutilo. Čula je Betino brzo i plitko disanje.

Bip-bip-bip. Narandžasta lampica je pocrvenela. Muškarac napolju je zaurkao, i osuo paljbu po bravi. Hari je vrisnula i u skoku se odmakla od vrata. Metal je zaškripao i protivprovalne reze su se spustile, zamandalivši sef usled pokušaja od nasilnog ulaska. Ispaljivao je rafal za rafalom po vratima, sve dok paljba nije konačno prestala.

Hari je pogledala u Bet. Sedela je šćućurena na podu, s rukama preko glave. Je li to postao njen jedini način odbrane, da se sklupča u potčinjeno klupko? Hari je protrljala uši u kojima je još uvek odzvanjalo, ili je to možda bila krv koja joj je tutnjala kroz vene.

Dugo se nijedna od njih dve nije pomerila. Vruć metal pucketao je u sefu. Vazduh je postao sparan, težak od vlage koju su izdisale, i Hari se zabrinula da im ne ponestane kiseonika. Zidovi kao da su se obrušavali na nju dok je obuzdavala napad panike. Koliko dugo će moći da ostanu ovde bez svežeg vazduha?

– Možda je otišao – Bet je konačno prošaptala.

– Možda. – Hari je skliznula na pod pokušavajući da smiri disanje. – Ili jednostavno čeka jer zna da ćemo kad-tad morati da izađemo.

Beti se snuždila, zbog čega je Hari pomislila da je bila pregruba što je rekla istinu. Nekoliko trenutaka ju je proučavala: kratka kosa, modrica na oku, prsti koji su čupkali crnu vreću.

– Jel' ti drago što je Garvin mrtav? – Pitala je Hari.

Bet je slegnula ramenima ne podižući pogled. Počela je da uvija kanap na vreći oko prstiju.

Hari je imala još jedno pitanje, mada ni na njega nije očekivala odgovor.

– Zašto si ostala s njim?

Ovog puta, Bet je podigla pogled. – Misliš da bi prestao da se ponaša

nasilno samo zato što sam otišla? – Zavrtela je glavom, povlačeći kanap na vreći. – Nekada je mnogo opasnije otići nego ostati. Osim ako to ne isplaniraš kako treba.

Pogledala je u Hari, i izvadila kovertu iz vreće.

– Znaš li šta je ovo? – Zavukla je prste ispod krilca koverta i izvadila nešto sitno. – Evo, hvataj.

Hari je uhvatila zrno koje je Bet bacila u vazduh. Valjala ga je između prstiju, zatim prinela bliže crvenoj lampici na vratima. Izgledalo je kao komadić zamagljenog kristala, otprilike veličine zrna graška. Čak i na tako slabom svetlu od njega se odbijao metalni odsjaj.

– Taj ima više od jednog karata – rekla je Bet. – Otprilike sto dvadeset pet bodova.

Hari je zurila u nju. – Ovo je dijamant?

– Sirovi dijamant, nebrušen. Najbolji iz Afrike.

Hari je prevrtala kamen u ruci. Bio je gladak, kao da je premazan slojem ulja, i više je ličio na komadić izbrušenog olova nego na dijamant. Zavrtela je glavom.

– Dakle, provalila sam u Garvinov sef da bi ti mogla da mu ukradeš dijamante?

Bet je pokazala na svoje zakrvavljeno oko. – Nazovi to nadoknadom.

Hari je zurila u krhku ženu ispred sebe: zlostavljana žena ili provalnik, ko bi ga znao? U ovom trenutku, Harin unutrašnji barometar naginjao je čas na jednu, čas na drugu stranu.

Pružila je kamen natrag Bet, ali ona je odmahнула.

– Zadrži ga – rekla je. – Zaslužila si ga.

Hari je odmahнула glavom i bacila kamen Bet u krilo. Onda je skočila na noge, koje su joj se iznenada uznemirile od želje da ode odatle. Usredsredila se na vrata sefa, prelazeći rukama po hladnom čeliku. Muškarac s pištoljem mora da je dosad već otišao. Iako nije želeo da ostavi žive svedoke, sigurno ne bi rizikovao zadržavajući se pored tela.

– Kako ćemo da izađemo odavde? – rekla je Bet napetim glasom.

Ali Hari se nije brinula zbog toga. Sigurnost je od presudne važnosti kod ovakavih sefova, ali njena svrha je zadržavanje uljeza napolju, a ne zarobljavanje nesrećnih ljudi unutra.

Nije bilo pitanje kako otvoriti vrata, već šta ih čeka s druge strane.

Hari je napipavala u mraku sve dok nije pronašla ono što je tražila: dugačku metalnu polugu. To je bio unutrašnji mehanizam za otvaranje, koji prema bezbednosnim propisima sefovi moraju da imaju za slučaj da neko ostane zatvoren. Oni koji su pravili propise verovatno nisu imali na umu okolnosti u kojima se ona obrela, ali Hari je bila zahvalna na njihovoj smotrenosti.

Prislonila je uvo na vrata. Ništa. Onda je obrisala dlanove o butine i uhvatila polugu. Pogledala je u Bet.

– Spremna?

Bet je skočila na noge i klimnula glavom, prebacivši vreću preko ramena.

Hari je obema rukama gurnula polugu dole. Reze su jedna za drugom skliznule nazad kroz metal. Upalila se zelena lampica. Zadržavši dah, Hari je ramenom gurnula vrata. Nisu se pomerila.

Sranje. Da ubica nije mecima ošteti mehanizam?

Naslonila je dlanove na vrata i ispružila ruke. – Hajde, guraj.

Bet joj se pridružila na vratima, i počele su zajedno da guraju. Tanak zrak svetlosti zasekao je pomračinu sefa.

– Nastavi da guraš! – Rekla je Hari.

– Nešto je zaglavljeno s druge strane!

Stenjući, gurale su vrata svom težinom tela dok konačno nisu uspele da ih odmaknu napravivši mali prolaz. Betina kao pritka tanka figura nestala je kroz njega.

– Bet, čekaj! – Hari se skamenila, očekujući kišu metaka, koja je izostala, i ona je provirila u sobu. Bila je prazna.

Dohvatila je svoju torbu i provukla se kroz otvor, spotakavši se o ono čime su vrata bila zaglavljena. S druge strane ležalo je Garvinovo telo licem nadole.

Kosa mu je bila mokra od krvi i Hari je osetila miris osušenog urina. Uzmakla je privivši torbu uz grudi, a onda istrčala u hodnik.

– Bet?

Ulazna vrata su bila širom otvorena. Hari je izjurila napolje da proverii ima li koga na ulici. Ljudi su šetali i uživali u pogledu na more sa zida. Od Bet nije bilo ni traga.

U daljini se začulo zavijanje sirene. Hari se okrenula oko sebe, razmatrajući mogućnosti. Iza nje, otvorena ulazna vrata. Levo, njen crveni mini parkiran uz ivičnjak. Uprkos hladnom vazduhu koji je dopirao s mora, mozak joj se pregrevao.

Krenula je ka svojim kolima, prisećajući se najsvetlijih trenutaka tog prepodneva. Sef u koji je ilegalno provalila. Klijent koji je nestao. Vreća puna ukradenih dijamanta. Da ne pominje leš. Spisak je bio obeshrabrujuć.

Sirena je zavijala sve glasnije pa je brzo potražila ključeve. Da li zaista želi da ostane i sačeka policiju? Poslednji put kad se zatekla blizu mesta istrage, završila je kao osumnjičeni. Što je, koliko je njoj poznato, još uvek bila. To ovom prilikom ne bi doprinelo njenom kredibilitetu.

Drhtavim prstima je otvorila gepek i ubacila torbu. Pomislila je na muškarca s bejzbol kapom koji ne ostavlja svedoke, i osetila kako joj se grlo steže. Znala je da bi trebalo da razgovara s policijom, ali već drugi put tog dana glas u glavi joj je vrištao: *beži*.

Zvuk sirene je bio sve oštiji. Još uvek nije kasno. Na kraju krajeva, niko ne zna ko je ona. Ubica ne zna njeno ime, a ni policija ne mora da ga zna.

Hari se prenerazila. Njena vizitkarta. Ostala je unutra na stolu. Okrenula se i potrčala nazad uza stepenice, preskačući po dva stepenika. Sirena je sad bila blizu, u istoj ulici. Utrčala je kroz kuću pravo do radne sobe. Ne gledajući u Garvinovo telo, pretražila je sto. Izvukla je fioke, proverila na podu.

Gume su zaškripale napolju, vrata na kolima su se zalupila. Hladan znoj oblio je Hari po leđima.

Njena vizitkarta je nestala.

4.

– Bet Oliver je poginula pre četiri meseca.

Hari se okrenula od prozora i zgranuto pogledala policajca u civilu koji je stajao pored vrata. – Šta?

– Tako je. – Zatvorio je vrata iza sebe i naslonio se na njih, prekrstivši ruke na grudima. – Tako da sada, pored svih ostalih rupa u vašoj priči, tvrdite da vas je unajmila gospođa koja je mrtva.

Hari se zaškiljila u njega, kao da će izoštravanjem vida promeniti ono što je rekao. Bio je vitak i mišićav, s kratkom riđom kosom podšišanom kao u školarca. Zvao se Hanter, i već dva sata ju je ispitivao u Betinoj kuhinji.

Pomislila je na Bet: izubijano lice, pasoš, izvod iz banke. Zavrtela je glavom, ali osećala se kao da tone.

– Bila je ovde, razgovarala sam s njom.

Hanter je slegnuo ramenima. – Ne znam s kim ste razgovarali, ali to nije bila Bet Oliver. Ona je poginula u saobraćajnoj nesreći prošlog jula.

Hari je progundala i sručila se na kuhinjsku stolicu. Od početka je znala da nešto nije kako treba. Zašto nije jednostavno otišla dođavola?

Zavrtela je glavom. Znala je zašto. Taj prokleti sef. Čak i kao dete je bila takva, hakovala je kompjutere samo da bi dokazala da može. Sa jedanaest je već mogla da obije skoro bilo šta, što joj je uglavnom donosilo samo neprilike. Možda joj je sada, u dvadeset devetoj godini, vreme da počne da razmišlja zrelo, o stvarima kao što su posledice.

Podigla je pogled ka Hanteru ali joj je bilo teško da ga pogleda u oči. – Izgleda da sam pogrešno procenila klijenta.

– Ako taj klijent uopšte postoji.

– Slušajte...

– Žena iz susedne kuće vas je videla kad ste istrčali spremajući se da zbrišete.

Hari ga je besno pogledala. – Rekla sam vam, nisam se spremala da zbrišem. Tražila sam Bet.

– A zašto ste se vratili u kuću?

Oklevala je. Nije baš mogla da mu kaže da se vratila po vizitkartu, kako

bi zametnula svoj trag. – Ne znam. Da bih ostala pored tela, pozvala policiju. Ne sećam se tačno.

– Ali niste nas vi pozvali, već komšinica iz susedne kuće. – Hanter se odgurnuo od vrata i polako je koračao prema njoj, s palčevima zakačenim o džepove svetlih pamučnih pantalona. – Zamislite to. Stojite ovde pored mrtvog tela i ne zovete policiju.

Hari je susrela njegov pogled pazeći da ne trepne. – Mora da sam čula sirene. Zašto bih vas zvala ako ste tu ispred?

Posmatrao ju je netremice neko vreme i ona se potrudila da mu uzvрати na isti način. Ako se izuzmu sitne bore koje su mu se širile oko umornih smeđih očiju, koža mu je bila glatka. Prepostavila je da ima malo više od trideset godina.

– Pričajte mi još o tom muškarcu s pištoljem – rekao je konačno.

– Rekla sam vam sve čega se sećam. Nosio je bejzbol kapu, svetloplavu jaknu i farmerke, mislim.

– Visina?

– Metar sedamdeset sedam ili metar osamdeset centimetara, možda.

– Lice? Godine?

Hari je slegnula ramenima. – Preplanuo, s izraženim borama. Plećat. Malo više od pedeset, rekla bih.

– Još nešto?

– Videla sam ga samo na trenutak kroz odškrinuta vrata. Pitajte ženu iz susedne kuće. Ako je videla mene, možda je videla i njega.

– Već smo je pitali. Nije videla nikog. Ni muškarca s bejzbol kapom. Ni Betinu dvojnicu. – Prišao je bliže. – Samo vas, kako ubacujete torbu u kola.

– To je bio laptop, rekla sam vam. Evo. – Ustala je, potražila po torbi i pružila mu ključeve od kola. – Crveni mini parkiran ispred. Uzmite laptop, ne želim ga.

Ni Bet ga verovatno nije želela. Nju su interesovali samo dijamanti.

Hanter je uzeo ključeve i bacio ih uniformisanom policajcu, koji ih je uhvatio i izašao iz prostorije. Onda se Hanter opet okrenuo Hari, približivši se još više. Mirisao je na kafu i biljni dezodorans.

– Hari Martinez. – Upiljio joj se u lice. – Ima li razloga da mi to ime bude

poznato?

Stomak joj se prevrnuo. Odmahnula je glavom i pokušala da odglumi nehajnost slegnuvši ramenima. Šta je, uostalom, trebalo da kaže? Da je njen otac Salvador Martinez, bankar na visokom položaju koji je završio u zatvoru zbog insajderskog poslovanja? Da nju već šest meseci nadziru oni iz odseka za prevare, jer su ubeđeni da mu je pomogla da sakrije deo novca?

Hanter ju je netremice gledao. – Hari je skraćeno ime od? Harijet?

– Henrijeta. – Njen otac je bio počeo da je zove Hari. Tačnije, Hari Provalnik, ali nije bio trenutak da s nekim podeli taj detalj.

Hanter je pogledao vizitkartu koju mu je dala. – *Blekdžek sekjuriti*. Vi ste vlasnik ove firme?

Hari je klimnula glavom. – Osnovala sam je pre nekoliko meseci.

– Čime se bavite?

Slegnula je ramenima. – Raznim poslovima. Obavljamo penetracijske testove radi provere bezbednosti sistema, istrage kompjuterskih upada, kompjutersko veštačenje u sudskim sporovima.

Hanter je sporo klimao glavom. – Da li često obijate ljudima sefove?

Hari je osetila kako joj obrazi gore. – Ne bez dozvole vlasnika. Čekajte, pa ne mislite valjda stvarno da sam ja ubila Garvina Olivera?

Hanter je pridigao glavu, kao terijer kad obrađuje signale. Onda je zavrteo šakom, pokazujući joj da dovodi u pitanje uverljivost njene priče. Pre nego što je mogla da nastavi da ga pritiska, uniformisani policajac je ušao u prostoriju i vratio joj ključeve. Hanter ga je upitno pogledao i policajac je klimnuo glavom. Hari je gledala čas u jednog čas u drugog, pitajući se kakve su okrivljujuće dokaze mogli da nađu u njenim kolima.

Hanteru je zazvonio telefon. Pogledao je identifikaciju poziva i stisnuo usne. Videla je da se dvoumi da li da odgovori, a onda se odsečno javio. Dok je stisnutih usana slušao glas s druge strane, Hari je pomislila na svoju nestalu vizitkartu.

Svim silama je želela da veruje da ju je Bet uzela, ali znala je da je to malo verovatno. Pre će biti da ju je primetio muškarac s bejzbol kapom i stavio je u džep. Na tu pomisao, sirena za uzbunu poče da zavija Hari u glavi. Ubica joj je već video lice; sada zna i gde da je nađe.

– Šta je uradila?

Hari je vratila pogled na Hantera. Ljutito ju je gledao, čela ispresecanog dubokim brazdama. Srce joj se ubrzalo. Još neko vreme je slušao glas preko telefona. Onda je prekinuo vezu, gledajući je pravo u oči.

– To je bio inspektor Lin – rekao je. – Zvuči vam poznato?

Hari je stegla ključeve. U trenutku je opet bila na Bahamima, s koferom punim gotovine, dok ju je u Dublinu čekao policajac budnih sivih očiju. Progutala je knedlu.

– Moguće – uspela je da izgovori. – Zar on nije iz odeljenja za prevare?

– Tražio sam preko telefona da vas proverite. Izgleda da Lin ima isključiva prava na ime Martinez. Obaveštavaju ga svaki put kad iskrсне. – Pogled mu je istraživao njen. – Podsetio me je na slučaj vođen protiv vašeg oca.

– I? Moj otac je osuđen na šest godina zatvora. Slučaj je zatvoren.

– Izgleda da nije. – Hanter je zavrteo glavom. – Sal Martinez. Trebalo je da povežem. Zaradio je milione preko insajderskog dogovaranja, zar ne?

– Koje je u skladu s izrečenom kaznom predao sudu. Isplatio je više od četrdeset miliona evra.

– Ali prema onome što kaže Lin, bilo je još novca, koji je nestao.

Hari je isturila bradu. – Kakve veze sve to ima sa mnom?

– Lin je uporan čovek. – Zastao je. – Tražio mi je da vam prenesem poruku.

– Da?

– Savetuje vam da ne planirate još jedno putovanje na Bahame.

Hari je pred očima iskršao drugi prizor: more boje žada, vreli pesak i šuštanje karata pri deljenju. Odmahnula je glavom.

– Jel' vi to mene optužujete za nešto? – upitala je.

– Kao što sam rekao, Lin je uporan. – Hanter ju je prostrelio pogledom. – On ne odustaje.

Hari je uzdahnula. Odjednom ju je čitavo telo zbolelo, kao da joj je podsećanje na prošlost iscedilo svu energiju.

– Slušajte, ako nisam uhapšena, htela bih da pođem.

Hanter je slegnuo ramenima. – Možete da idete. Zasad.

Prošla je pored njega i prišla vratima, a onda je zastala i osvrnula se.

– Muškarac s pištoljem. – Ugrizla se za usnu. – Video me je.

– Da, rekli ste.

– Može da me nađe. Kazao je...

– ... da nikad ne ostavlja svedoke. I to ste rekli.

Hari je zurila u njega. – Zar nećete ništa da preduzmete u vezi s tim? Da mi ponudite nekakvu zaštitu?

Hanter je slegnuo ramenima. – Javićemo patrolnim kolima da s vremena na vreme prođu pored vaše kuće.

– Kako će to da mi pomogne? Pa ubica sigurno neće s puškom stajati na ulici i čekati, zar ne?

– Ne znam, to vi meni recite. – Hanter je zaškiljio. – Vi ste jedini koji ste ga videli.

Okrenuo se od nje, pustivši je da ode. Srce joj se steglo. Razmišljala je o muškarcu s bejzbol kapom i o tome kako su im se pogledi ukrstili trenutak pre nego što je povukao obarač. Razmišljala je o svojoj vizitkarti ostavljenoj na stolu, gde je lako mogao da je vidi. Vrtelo joj se u glavi. Prošla je posrćući hodnikom i izašla na ulicu. Vazduh je bio svež i slan, i udahnula je punim plućima. Onda je polako krenula ka kolima.

Instinktivno je pogledala preko ramena, obuhvativši pogledom niz prozora na pročeljima džordžijanskih kuća u nizu. Toliko mesta gde bi neko s pištoljem mogao da se sakrije. Uzdrhtala je.

Kad bi samo uspela da nađe ženu koju je i dalje zvala Bet, policija bi joj možda poverovala. Ali kako? Nekako je bila povezana s Garvinom Oliverom, ali šta je Hari znala o njemu? Prema onome što je Bet rekla, on je grebator koji zlostavlja žene, ali se sada teško mogla pouzdati u njenu verziju događaja.

Zažalila je što je predala laptop policiji, Mogao je da joj otkrije informacije o Garvinu Oliveru koje bi joj pomogle da uđe Bet u trag. S druge strane, možda bi ipak trebalo da prepusti stvar policiji. Trenutno joj ne veruju ni reči, ali s vremenom bi sigurno došli do istine.

Kiša je počela da joj kaplje po licu. Otključala je kola i sklonila se unutra, i istog trenutka nabrala je nos osetivši nepoznat miris. Uniformisani policajac mora da je pušač; iza sebe je ostavio izdajnički miris čađi. Otvorila je dva prozora kako bi napravila promaju, a onda je na brzinu pogledom procenila zatečeno stanje.

Na sve strane su se videli znaci pretresa, obavljenog na brzinu. Kompjuterske knjige naslagane na suvozačevom sedištu bile se ispremeštane a njene beležnice su završile na podu. Otvorila je kasetu. Mape i šrafcižeri takođe si bili pomereni. Pomisao da joj je neko preturao po stvarima izazivala je u njoj neprijatan osećaj narušene privatnosti. Zatim je proverila zadnje sedište i namrgodila se. Nje bilo njenog laptopa.

Žmarci su je prostrujali niz kičmu. Iskočila je iz kola, otvorila gepek i ostala zabezeknuta. Kapljice kiše su otežale, galebovi su, kričeći, u jatima naletali s mora jedreći. Hari je podigla torbu, koja je i dalje ležala tamo gde ju je ostavila. U njoj, baterijska lampa, klešta i ostali alat bili su netaknuti.

A pored njih se nalazio i laptop Garvina Olivera.

5.

Kalan je prošao kroz automatsku rampu s obrtnim polugama, prislonivši torbu uz rame. Jedino što je nosio unutra bio je pištolj *brauning* iz kog je tog dana jednom već pucao. Pogledao je na sat. Planirao je da ga ponovo upotrebi za dvadeset minuta.

Osmotrio je okolinu. Ispred njega se nalazio ovalni besprekorni travnjak, oivičen niskom živom ogradom. Oglasi za kladioničarsku kuću *Henesi i Pedipauer* prekrivali su unutrašnju stranu ograde. Padok galopera je bio prazan.

Podigao je bejzbol kapu i nadlanicom obrisao znoj sa čela. Stigao je u poslednji prokleti čas. Prethodni posao je zasrao i zamalo zakasnio na sledeći zadatak. Zamislio je onog zajapurenog muškarca kako kleči na podu i piša u gaće čekajući da ga on upuca. Trebalo je brzo da završi. Uđe, izađe. Bez komplikacija, bez svedoka. Prstom je napipao vizitkartu u džepu. Sada je na spisak morao da doda i onu devojkicu koja je izgledala kao Španjolka.

Ljudi su se tiskali ispred njega, kružeći između tribina, kladioničara i bara *Medigans*. Hipodrom *Lepardstaun* uvek je privlačilo mnogo publike.

Lepardstaun. Baile on Lobhair. Grad gubavaca.

Iznenadni bol sevnuo je Kalanu kroz lobanju, a s njim i slika: spržena crvena zemlja, zujanje insekata, smrad trulog mesa. Selo u Sijera Leoneu, tela iskasapljena radi ritualnog kanibalizma URF-a². Ali nikad u svojim krvožednim terevenkama pobunjenici nisu jeli gubavce.

Kalan je žmirnuo, potiskujući sećanje. Progutao je knedlu i prišao bliže padoku. Kladioci će se uskoro sjetiti unutra, da ispituju konje pred sledeću trku. To mu je sasvim odgovaralo. Trebala mu je gužva radi zaklona.

Otvorio je program i proverio spisak trkača u trci u jedan. Bilo ih je ukupno sedam, a broj četiri je bio podvučen: Onest Bil. Tekst iskucan sitnim slovima potvrdio mu je ono što je želeo da sazna: džokej, R. Devlin; trener, D. Kruger; vlasnik, T. Džordan.

Uzbuđeni prenos trke odjekivao je s razglasa, obeležavajući kraj trke u dvanaest i četrdeset. Kladioci su zauzimali mesta oko padoka galopera.

Kalan je podigao torbu na ramenu. Bila je laka. U džunglama Angole i Sijera Leonea, svi u njegovoj jedinici nosili su po kalašnjikov, deset okvira, rezervni redenik, ručni minobacač M-79 i zalihu zapaljivih granata s belim fosforom. Ovde je drugačije. Ovde si mogao da nosiš samo ono što možeš da sakriješ.

Začuo je tupkanje kopita i zveket kopči iza sebe. Okrenuo se i video nemirnog vranca koga su uvodili u padok. Dlaka mu je bila sjajna, mišići na grudima nabrekli. Kalan je pogledao svoj program trka. Broj jedan, Rotvajler Lad.

– Dobar sprinter, taj mali. – Sredovečni čovek s lulom u ustima stao je pored njega uz ogradu. – Dobre jake grudi.

Kalan je progundao, prateći pogledom ostale konje koji su ulazili u padok. Brojevi tri, šest i pet su bili tamni dorati. Proskakutali su pored njega, šireći vonj slame i balege. Gde je, dođavola, broj četiri?

Preko razglasa se začuo glas spikera koji je oglašavao kraj prethodne trke. – Pobednik odlučen.

To je bio znak kladioničarima da počnu da isplaćuju dobitke. Čovek s lulom je pocepao svoj tiket i frknuo. Onda se okrenuo prema Kalanu, i sladak miris duvana pomešao se s mirisima konjušnice.

– I, na koga tipujete u ovoj trci?

Kalan je stegao vilicu. Nije imao vremena za profesionalne doušnike pored staze, ali bi grubošću privukao previše pažnje. Njegova kamuflaža u urbanom okruženju treba da mu obezbedi anonimnost: farmerke i sportska jakna, kapa preko vrlo kratke kose, komotna odeća da sakrije mišićavost, koja se nimalo nije uklapala sa sredovečnim licem. Posle trke u jedan niko ne sme da se seća da ga je video.

Usiljeno se osmehnuo. – Na Onesta Bila.

– Ah, Bili-Boj. Izvrstan konj. Među najhrabrijirna.

Rotvajler Lad razmetljivo je prošao, zabacujući glavu i trkćući, Džokeji su polako ulazili u padok, i Kalan je potražio u programu trka boje Onesta Bilove: crno-bele kvadrate. Nijedan džokej nije nosio te boje.

– Eno tvog malog.

Kalan se okrenuo. Svetli dorat uskakutao je u padok. Dlaka mu je bila oznojena, a zadnje noge obmotane crvenom trakom. Na aši je stajao broj

četiri.

Kalanovi vratni mišići su se zategli. Gledao je iza konja tražeći džokeja koji je ušao za njim. Bio je viši od većine džokeja, žilave građe kao i svi oni, a na dresu je imao šaru nalik šahovnici. Rob Devlin. Kalan ga je proučio kako bi bio siguran da će ga kasnije prepoznati.

Devlin se kretao ka sredini padoka, vrteći glavom prema zajapurenom čoveku koji ga je tamo čekao.

– Jel' to trener? – rekao je Kalan.

Čovek s lulom je pogledao na tu stranu, potom odmahiiuo glavom. – To je vlasnik, Tom Džordan. Zovu ga Ti Džej.

Kalan je posmatrao zajapurenog čoveka. Stajao je oči u oči s džokejom, pokušavajući da ga pokoleba zureći u njega, ali je Devlin bio taj koji je sve vreme pričao. Oglasilo se zvono i njih dvojica su se razišla. Džokeji su se razišli kako bi svako uzjahao svoje grlo, a iz druge grupe se izdvojio visoki smrknuti muškarac, koji je pomogao Devlinu da se popne na konja.

– To je trener – kazao je čovek s lulom. – Den Kruger. Jedan od najboljih.

Kalan se upiljio u njega. Dakle to je Kruger. Pomerio se uz ivicu padoka kako bi bolje video. Trener je izgledao kao da je u kasnim tridesetim, sa upadljivim tamnim obrvama i preplanulog lica. Potapšao je konja po vratu i otpozdravio džokeju. Devlin je pokupio uzde i krenuo iz padoka.

Kalan je zurio za džokejevima leđima, koja su se njihala. Zasad mu je bio van domašaja. Ali tu su bila druga dvojica. Usredsredio se na Džordana i Krugera, sledeći ih dok su napuštali padok. Umešali su se među publiku koja se sada vraćala na tribine, i Kalan se prepustio njihovoj struji.

Otvorio je samo delimično rajsferšlus na torbi; zavukao je ruku i obuhvatio dršku pištolja. To što je zadržao oružje u torbi omogućilo mu je da približi cev tik uz leđa žrtve. Dva prigušena pucnja i žrtva će se srušiti. Ljudi će pomisliti da se onesvestio, Kalan će nestati, a izbačene čaure će ostati u torbi. Sve pod konac.

Pratio je dvojicu muškaraca kroz gomilu. Kruger je nestao u jednom od barova, a Džordan je hteo da krene za njim kad mu je pritrčao dečkić od osam ili devet godina i uhvatio ga za ruku. Džordan se okrenuo i nasmejao, puštajući dečaka da ga odvuče na drugu stranu.

Kalan je stegao pištolj u ruci. Pratio je par bočnom stranom tribina dok su žurili ka ograđenom prostoru koji su zauzimali kladioničari.

Pogledao je na sat. Bilo je već skoro jedan. Pružio je korak, smanjujući razdaljinu između njih. Dečak je otrčao do najbližeg kladioničara i Džordan je ostao sam, kao antilopa odvojena od krda.

Kalan je oklevao, proveravajući da li ima dovoljno dobar zaklon. Ovde se gužva proredila jer su igrači već odlazili od kladioničara i smeštali se na tribine. Zadržao je odstojanje. Previše je izložen.

Razglas je zakrčao. – Čeka se komanda startera.

Dečak se ponovo pojavio. Džordan ga je uzeo za ruku i zajedno su se peli uz tribinu.

– I krenuli su.

Kalan je koračao za Džordanom, kružeći, zaobilazeći, provlačeći se kroz gužvu, koristeći svaki zaklon koji je mogao da nađe u zoni trke. Spiker je jednolično navodio pozicije konja u trci.

– Udaljavajući se od tribina, Forest Mun vodi ispred Holija Džoa i Dača Karidža. Prati ih Rotvajler Lad, Onest Bil je na začelju.

Džordan i dečak su se zaustavili na pola puta uz tribinu, Kalan se već nalazio četiri stepenika više, i netremice je zurio u Džordanov potiljak.

– U krivinu ulaze Forest Mun i Holi Džo. Zatim Rotvajler Lad, koji je izbio na treće mesto.

Kalan je zakoračio između redova stajući iza Džordana. Iznenada, čovek se sagnuo pa čučnuo. Kalan se ukočio, a onda opustio kad je video da se dečak penje Džordanu na ramena. Dok se Džordan nije uspravio, Kalan se spustio stepenik niže. Još dva stepenika i biće tik iza njega.

Spiker je blago povicio ton. – Ušavši na ravan deo staze Hol i Džo izbija na čelo, Forest Mun pada na drugo mesto, preti mu Rotvajler Lad praćen Onestom Bilom i Dačom Karidžom.

Zamor se pronosio gomilom. – Hajde, Oneste Bile.

Džordan je dečaku dao dvogled. Ljudi su izvijali vratove kako bi bolje videli i Kalan se spustio još jedan stepenik.

– U poslednjoj krivini, Holi Džo vodi ispred Rotvajlera pada, prati ga Forest Mun, Onest Bil ga sustiže sa spoljne strane, ali Devlin mu je ostavio još mnogo posla.

Publika je brujala, komešajući se. – Hajde Bili-Boj!

Kalan se pomerio još malo napred. Odjednom, dečak se okrenuo i pogledao pravo u njega kroz dvogled. Kalanu se digla kosa na glavi. Setio se drugog desetogodišnjeg dečaka. Učebana crna kosa, mahnit pogled. Dete vojnik s dvogledom oko vrata i podignutom mačetom. Kalana je podišla jeza.

Publika je zagrmela, a spikerov ton je skočio za oktavu.

– Rotvajler Lad ulazi na ravan deo staze i izbija na čelo, sledi Holi Džo, Onest Bil ubrzava sa spoljne strane!

Kalanu se zamutilo pred očima. Osetio je miris neopranog tela deteta vojnika. Setio se kako se dečaku košulja otvorila, otkrivajući crvene ožiljke na grudima, na kojima su mu žiletom bili urezani inicijali *URF*. Kalan nije oklevao. Ispalio je dva metka iz snajpera pravo u dečakovo čelo.

– I ušli su u poslednja dva furlonga! – Spiker je mahnit vikao, huk publike je preplavio tribine. – Rotvajler Lad vodi, ali približava mu se Onest Bil, silovito napadajući sa spoljne strane!

Kalan se sećao kako je stajao iznad dečakovog tela. Zurio je u krvave inicijale gde su pobunjenici utrljavali kokain kako bi kod dečaka pobudili svirepost, Pored njega je stajao red uplakane dece. Dečak vojnik se spremao da im odseče ruke.

– Rotvajler Lad u vođstvu ispred Onesta Bila, nikad nisam video ovako nešto, Devlin mu je dao potpunu slobodu, tražeći mu da pruži sve od sebe!

Dečak na Džordanovim ramenima se okrenuo na drugu stranu. Kalanu se steglo u grudima, gušila su ga sećanja. Duboko je udahnuo, i sišao na poslednji stepenik. Nalazio se tačno iza Džordana, dovoljno blizu da oseti miris cigara s njegove odeće.

Komentator je sada već urlao iz sveg giasa. – Poslednji furlong, na čelu su Rotvajler Lad i Onest Bil, idu rame uz rame, Onest Bil zapinje iz petnih žila.

Kalan je zategao platno torbe oko cevi pištolja.

– Biće to foto-finiš, kakva trka između ovo dvoje!

Buka je dostigla zaglušujući vrhunac. To je bio krešendo koji je čekao, savršena kamuflaža. Pritisnuo je cev pištolja uz Džordanova leđa.

Komentator je govorio bez daha: – Očajnička borba u finišu, dok se približavaju liniji, Rotvajler Lad pokušava da pruži otpor!

Tribine su grmele. Kalan je stisnuo obarač dva puta. Komentatorov glas je bio neobuzdan.

– I pobjednik je Onest Bil! Kakav konj!

Kalan je uzmakao i počeo postrance da se probija kroz uzbuđenu publiku. Krajičkom oka je video kako dečak pada na zemlju, za ocem koji se srušio pod njim.

Kalan je hodao ka izlazu.

Pobjednik odlučan, nego šta.

6.

Najvažnija stvar pri krađi poverljivih podataka jeste ne biti uhvaćen. Hari je pogledala u retrovizor i zapitala se kako to da izvede ovog puta.

Preplavio ju je talas vrućine. Šta joj pada na pamet, dođavola? Trebalo je da vrati Garvinov laptop Hanteru čim je shvatila da je došlo do greške. Što je duže kod nje, to gore po nju. Već se osećala kao da prevozi nešto radioaktivno u gepeku.

Hari je prebacila u treću brzinu, dok je savladavala krivine priobalnog puta. Talasi su udarali o zid s leve strane, raspršujući kapliice vode kroz vazduh kao konfete.

Naišla je na račvanje na putu i usporila, vagajući mogućnosti. Može da skrene desno, okrene nazad prema kući Garvina Olivera i preda laptop vlastima. Ili da skrene levo, i stigne kući za petnaest minuta. Hari je grizla donju usnu.

Na kraju krajeva, policija je sama zeznula stvar, ne ona. Nije ona kriva što je policajac uzeo prvi laptop koji je video.

Pogledala je levo i desno. Naravno, nikad joj ne bi palo na pamet da ne preda dokaze. Stegla je volan i skrenula levo. Vraćiće laptop čim bude mogla, ali tek pošto ona bude zavirila unutra.

Hari je pratila vijugavi put na jug, potpuno napetog tela, svaki čas pogledajući u retrovizor. Činilo joj se da je niko ne prati, ali nije mogla da bude sigurna. S njene leve strane obala se uvijala u luk, a na plavosivoj površini vode ogledali su se kišni oblaci. Ruke su je bolele od stezanja volana, ali nije mogla da ih opusti.

Prošla je kroz selo Kilini i skrenula levo na zemljani put sakriven iza niza objekata u izgradnji. Zaustavila se ispred jedine kuće na parceli: male kamene kolibe s dvostruko zastakljenim prozorima i istim belim vratima od PVC-a. Zagledala se u nju i osetila kako je obuzima malodušnost.

Pre šest meseci iznajmljivala je stan blizu centra grada, gde je uživala u Dablinovom brzom ritmu i osećala se kao kod kuće. Ali u poslednje vreme osetila je potrebu da ima nešto svoje. Iznajmila je kolibu kao eksperiment. Život blizu mora trebalo je da bude umirujuć. Ali umesto toga, sivilo plaže

i izolovanost njenog novog doma ulivali su joj nemir.

Hari je uzdahnula i izašla iz kola. Možda nisu samo profesionalni instinkti počeli da je izdaju.

Izvadila je torbu iz gepeka i teška koraka ušla u kuću, prošavši uskim hodnikom do skućene kuhinje na kraju. Spustila je torbu na sto, i zatim širom otvorila male prozore sa zadnje strane kuće. Oštar slan vazduh osvežio je sobu, ali nije zastala da uživa u pogledu. Trenutno su joj druge stvari bile na umu.

Zagledala se u torbu. Bet su interesovali samo dijamanti, ali mora da je i laptop bio na neki način važan kad ga je Garvin zaključao u sef. Obrisala je dlanove o butine. Nije se mnogo nadala da će je to odvesti do Bet, ali vredelo je pokušati.

Hari je izvadila laptop iz torbe. Nešto malo se iskotrljalo napolje s njim, i palo na pod. Zavirila je ispod stola kad joj se čitavo telo ukočilo. Skoro nevidljiv naspram kamenih pločica, ležao je glatki oblutak veličine graška. Hari se sagnula da ga dohvati, uhvatila ga između dva prsta i prinela licu, Betin neobrađeni dijamant. Bio je hladan, kao da ga je izvadila iz frižidera. Nekoliko trenutaka posmatrala je kako se cakli prelamajući svetlost. A onda je stegla pesnicu oko njega.

Bet mora da ga je namerno krišom ubacila u njenu torbu. da li joj je ostavljala poklon ili podmetala dokaze? Hari je bila spremna da veruje u najgore, ali oba slučaja bilo bi teško objasniti policiji. Zavrtila je glavom i ubacila kamenčić u džep od jakne. Smisliće kasnije šta će s njim, ali sada ju je čekao laptop koji je trebalo dobro ispitati.

Posegnula je rukom da podigne poklopac, a onda zastala. Bilo kakvo njeno njuškanje po laptopu kasnije bi verovatno moglo da bude otkriveno. Ili još gore, njene aktivnosti bi mogle da prebrišu dragocene podatke s hard-diska. Pored toga što nije htela da je uhvate, poslednje što je želela bilo je da ugrozi istragu ubistva.

Namrštila se. Zatim je otišla do gostinske sobe, u kojoj je držala opremu za rad na terenu, i iznela gomilu pribora i alata: digitalni foto-aparat, šrafciğer, očišćen hard-disk, rezervni laptop i hrpu kablova i prekidača. Dodavši tome još i sijaset papira, smestila je sve na kuhinjski sto i bacila se na posao.

Najpre je uzela foto-aparat i nekoliko puta slikala laptop, dokumentujući proizvođača, model i serijski broj, dok je usput beležila sve što radi. Potom je odšrafila kućište laptopa i otkrila hard-disk, koji je zatim izvadila iz ležišta. Fotografisala je rastavijeni hardver, označila svaku komponentu i još jednom sve fotografisala. To je bio dosadan posao, ali morala je da zabeleži sve što radi, Ako iko posumnja da je hard-disk uklanjan, bar će moći da dokaže postupak. Tresla se. Sopstveni integritet bi joj bilo malo teže da dokaže.

Mašivši se kablova, prikačila je hard-disk na skup konektora povezujući ih s praznim diskom, koji je s druge strane bio priključen na rezervni laptop. Sve to je uključila, kratko otkucala nešto na tastaturi i potom se udaljila. Trebaće joj nekoliko sati, ali uskoro će imati duplikat hard-diska Garvina Olivera.

Čudna joj je bila pomisao da policija negde radi isto to s njenim laptopom. Pravljenje forenzičkog duplikata prvi je korak u analiziranju hard-diska prilikom pribavljanja dokaza. Imala je već priličnog iskustva sa slučajevima kompjuterske forenzike u prethodnoj firmi u kojoj je radila, *Lubra sekjurit*. Naravno, to je bilo pre nego što je bila prinuđena da se spasava od pokvarenog brokera koji je pokušao da je ubije zbog očevo novca.

Hari se stresla. Prešla je pogledom po sobi, razgledajući kose tavanice i otkrivene hrastove grede. Mislila je da je ovamo došla iz potrebe za sporijim ritmom života. Ali sad je slutila da je pre svega želela negde da da leči rane.

Odmahnula je glavom. Pobogu, dosta je bilo preispitivanja. Ustala je u želji da hoda tamo-amo, ali koliba jednostavno nije bila pravljena za to. Umesto toga, sručila se u stolicu i počela da razmišlja o Bet. Ili kako se već zaista zvala.

Zapisala je sve što je znala o njoj, što se nije pokazalo kao mnogo: njen fizički opis; njeno detaljno poznavanje sadržine Garvinovog sefa. Setila se koliko je ličila na sliku prave Bet iz pasoša i njene priče o Garvinovim batinama. *Ona je član porodice, trebalo je da zna.*

Hari se namrštila. Da nisu ona i Bet sestre?

Setila se komšinice prekoputa koja ju je videla kada se spremala da

pobegne. Komšije obično imaju mnogo toga da ispričaju, pod uslovom da im se postave prava pitanja. Da li bi žena iz susedne kuće znala išta o Betinoj porodici?

Hari je kuckala noktom po zubima. Ne dolazi u obzir da se lično obrati komšinici. Teško da bi se ova upustila u ćaskanje s nekim koga je upravo videla kako beži s mesta zločina. S druge strane, šta joj preostaje? Nije joj znala ni ime ni broj telefona. Imala je samo adresu.

Vrat joj se naježio. Uzela je ključeve od kola i krenula ka vratima. Ponekad je dovoljna samo adresa.

7.

Što se Hari više približavala kući Garvina Olivera, to je teže disala. Odškrinula je prozor i duboko udahnula morski vazduh. Ispred nje žuta policijska traka pucketala je na vetru, a uz ogradu je stražario policajac. Kola su milila jer su vozači usporavali kako bi zurili u mesto uviđaja. Hari ih je pratila krećući se mic po mic.

Stomak joj se skvrčio, kao da se sprema da primi udarac. Pred očima joj je iskrasao prizor: Garvin na kolenima, glave pognute kao u molitvi; cev pištolja prislonjena na njegovu lobanju.

Nikad ne ostavljam svedoke.

Znoj joj je oblio leđa. Pomisao da neko tamo želi da je ubije izazivala joj je kratak spoj u mozgu.

Policajac na straži mahao je kolima da prođu, saginjući se da proveri putnike koji su prolazili. Muškarac svetle kose, vitak i sportski građen, izašao je iz kuće i pridružio mu se. Hari je ostala bez daha. Hanter. Sranje. Da li bi izgledalo mnogo loše da je uhvate kako se vraća na mesto zločina da pari oči poput nekog voajera? Cimnula je volan u stranu i skrenula na sporedni put, a srce samo što joj nije iskočilo iz grudi.

Kako glupo od nje što je uopšte pomislila da prođe pored kuće. Šta joj bi? Skrenula je s priobalnog drumca i krenula zaobilaznim putem. Pet minuta kasnije, zaustavila se ispred biblioteke najbliže Garvinovoj kući.

Na vratima je udahnula miris starih knjiga u plastičnom povezu. Mnogima su biblioteke dosadna mesta, ali za Hari one su skrovita mesta prepuna besplatnih informacija. A informacije su artiljerija u napadu putem društvenog inženjeringa. Što je zapravo lepši izraz za prevaru.

Osmehnula se bibliotekaru iza pulta. – Dobar dan. Da li imate štampanu verziju biračkog spiska?

Bibliotekar je uzvratio osmehom. Bio je visok i pogrbljen, i odavao je utisak nežnog diva, kako je to često slučaj s krupnim muškarcima.

– Možete proveriti na internetu, znate, da li ste na spisku.

– Pokazao je preko svog ramena. – Kompjuteri su tamo iza.

– Da, znam, ali radije bih pogledala štampanu verziju ako je imate.

Pokušala je već ranije s onlajn sistemom. Za poštene građane koji su samo želeli da provere da li su na glasačkom spisku, to je sigurno olakšavalo stvari. Ali za njuškala kao što je Hari internet je blokirao prilaz na samom startu jer je zahtevao ime i adresu. Naravno, nikakva nasumična pretraga nije bila dozvoljena. U štampanoj verziji, s druge strane, sve je bilo na izvolte.

Bibliotekar je klimnuo glavom i lagano izašao iza pulta. To je bila druga sjajna stvar kod biblioteka. Niko vas nikad ne pita zašto.

Hari je sledila svog gorostasnog pomagača dok se provlačio između redova polica. Iza nje se čulo pištanje skenera, i udaranje datumara. Konačno, bibliotekar se zaustavio ispred ormarića za kartoteku i pokazao na naslaganu gomilu na vrhu.

– Mislim da je to većina papira za ovu oblast – rekao je.

– Ako nemamo onaj koji vam treba, možemo proveriti u drugim bibliotekama.

Hari mu se zahvalila i posmatrala ga kako se polako udaljava. Onda je prenela nekako to brdo papira do susednog stola i izvukla stolicu. Listala je stranice. Bile su zaheftane u tabake, razvrstane prema okruzima i putevima koji ih spajaju. Prstom je pratila stupce podataka. Kuće su bile popisane po uličnim brojevima, pored kojih su bila upisana imena stanara. Osmehnula se, skoro joj je pošla voda na usta. Toliko sočnih informacija. Potom je izvadila olovku i papir iz torbe i bacila se na posao.

Nije joj trebalo dugo da pronade ulicu Garvina Olivera. Pregledala je brojeve kuća. Našla ju je, poslednja na listi: Sipoint avenija 91. Stanari: Oliver, Bet; Oliver Garvin. Spisak mora da je napravljen pre njene smrti. Ne pominje se ćerka, što je logično. Ako je školskog uzrasta, još uvek nema pravo da glasa.

Hari se vratila na broj 90. Samo jedan stanar: Kantvel, Margo. S obzirom na to da je kuća Oliverovih bila poslednja u nizu, nije bilo suseda s druge strane. Nakon što je vratila papire na mesto, na vrh ormarića za kartoteku, Hari se vratila do pulta, gde je pozajmila telefonski imenik i potražila ime Kentvel. Nije bilo navedeno pod adresom Sipoint avenija 90. Prokletstvo. Izuzeta iz imenika na sopstveni zahtev. Zašto ljudi to rade? Zar zaista misle da će tako sačuvati broj svog telefona od radoznalaca?

Nekoliko trenutaka grickala je vrh olovke. Onda je zamenila imenik za žute strane i potražila video-klubove u toj oblasti. Postojala su dva, ali *Maksvižn* je bio bliže Garvinovoj kući, odmah iza ugla. Hari je zapisala njihov broj telefona, kao i broj *Maksvižnovog* video-kluba u drugom kraju grada, u Malahajdu.

Potom se prebacila na listu cvećarskih radnji i prelazila prstom niz stranicu dok nije našla jednu blizu Sipointa. Zapisala je ime i telefon, i taman kad je krenula nazad ka kolima, spazila je niz kompjutera iza pulta.

Bet Oliver je poginula pre četiri meseca.

Hari je gledala u monitore. Ako ima sestru, ona se sigurno pominje u čitulji Bet Oliver?

Dva minuta kasnije, i nakon kratkog razgovora s bibliotekarom, Hari se ulogovala u arhiv nacionalne štampe. Sledećih sat vremena, pretraživala je čitulje. Proširila je pretragu na više od šest meseci ranije, za svaki slučaj. Ali ime Bet Oliver se nije pojavilo.

Hari se namrštila. Onda je zaboravila na to i krenula je natrag do kola. Kad je sela na mesto vozača, telefonirala je u *Maksvižnov* video-klub u Malahajdu.

– Halo, video-klub *Maksvižn*. – Glas je zvučao muški, ali jedva. Tinejdžer koji se dosađuje, rekla bi po tonu.

– Dobar dan. – Hari se široko osmehnula. Što je osmeh veći, to se bolje čuje u glasu. – Bila sam kod vas pre neko veče i samo sam htela da kažem koliko mi je pomogla devojka koja je radila za pultom. Zaista, veoma se potrudila i preporučila mi je odličan film.

Usledila je pauza, tinejdžer očigledno nije bio siguran kako da odgovori. U priručniku za obuku verovatno ne piše ništa o zadovoljnim mušterijama.

– Dobro – rekao je na kraju. – Pa, drago mi je da smo vam pomogli.

Hari je nastavila da se osmehuje. – Htela sam samo da pitam za njeno ime kako bih mogla da joj zahvalim, možda da napišem pohvalno pismo šefu?

– Ah, dobro, naravno. Ali ovde rade dve devojke. Kako izgleda?

Hari je brzo smislila nešto uobičajeno. – Ah, tamnija kosa, čini mi se. Srednje visine. Mršava.

– Mršava? – Zvučao je iznenađeno, i Hari je požurila da se ispravi,

– Pa, skladno popunjena. – Nasmejala se. – Svako ispod devedeset

kilograma za mene je mršav.

– To bi mogla biti Lara. – Zvučao je nesigurno. – Da li je bila, onako, bleđa, obučena skroz u crno u nešto kao šator?

Hari je zamislila gojaznu gotik tinejdžerku. Jadna Lara.

– Da, rekla bih da je to ona. Možeš li mi reći kako se zove šef vašeg video-kluba, da mu napišem koju reč?

– Naravno, zove se Greg Čejni, možete poslati pismo ovde u video-klub. – Pročistio je grlo. – A ja sam Stiv.

– Hvala, Stive, mnogo si mi pomogao, Moraću da pomenem i tebe. – Prekinula je vezu, zapisala imena u blokče, i sama sebi čestitala s dva podignuta palca. Uvek joj ulepša dan kad uspe da ubedi ljude da odaju informacije.

Zatim je pozvala *Maksvižnov* video-klub blizu kuće Garvina Olivera.

– Video-klub *Maksvižn*, Džili na telefonu. – Opet je začula glas tinejdžera, ovog puta malo vedrijeg tona.

– Zdravo, Džili, ovde Lara iz *Maksvitna* u Malahajdu. Čuj, jel' imate danas nekih problema s kompjuterima? Naš glupi sistem ne radi već dva sata.

– Stvarno? Ne, naš radi bez problema. Jesi li pokušala da ga isključiš i ponovo uključiš?

Hari je frknula. – Predložila sam da to uradimo, ali ko sluša mene? Stiv misli da je neki kompjuterski genije, kaže da će on to da reši. Znaš kakvi su momci.

Džili se zakikotala. – Pričaj mi o tome.

– U svakom slučaju, kod mene je ovde jedna od vaših mušterija, koja želi da iznajmi *Mona Lizu*, ali nema člansku karticu kod sebe. Da li bi ti mogla da proveriš njene podatke umesto mene? Greg Čejni, šef našeg video-kluba, rekao je da nije problem da pitam.

– Naravno, nikakav problem. Greg nas stalno zove. Kako joj je ime?

– Margo Kantvel, Sipoint avenija 90.

– Trenutak.

Hari je držala fige da gospođa Kantvel nije filmofob.

Džili se vratila na vezu. – Da, imamo je. Da li ti treba njen broj naloga?

Hari je odahnula. – Da, molim te.

Zapisala je broj koji joj je Džili izdiktirala. Nije joj bio potreban, ali informacije su poput valute: previše dragocene da bi bile odbačene. Zažmurila je i nastavila i dalje ležernim tonom.

– Da li pored stoji broj telefona?

– Aha, 28-34-477.

Hari je širom otvorila oči. Pogodak. Zapisala je broj. Dobila je to što je tražila, ali je nastavila da igra ulogu do kraja.

– Odlično – rekla je. – Nije ostala dužna da vrati neki film, nadam se?

– Ne.

– Nema nekih nenaplaćenih kazni?

– Ne, sve je u redu.

– Odlično. Popuniću njen nalog ovde na papiru, pa ću uneti sve u sistem kad proradi. Sigurna sam da će nam maher Stiv podići sistem za tili čas.

Još jednom su se zakikotale, nakon čega joj je Hari zahvalila i spustila slušalicu. Zurila je u broj telefona koji je upravo nabavila. Neki ljudi zarađuju za život tako što uspevaju da se dokopaju informacija koje ne bi trebalo da imaju. U poslu su poznati kao mešetari informacijama. Ključ je u tome da se u svakom pokušaju izvuče samo delić informacije. Onda se delivi u svakoj sledećoj fazi prevare trampe za nešto veće. Hari je tek trebalo da se trampi za najvredniju informaciju. Okrenula je broj Margo Kantvel.

– Da?

Žena je odgovorila oholim tonom, i Hari je zamislila njen izraz lica koji je govorio 'šta sad hoće'. Širom se osmehnula u dušalicu.

– Dobar dan, ovde Katalina iz cvećare *Kiz* u Blekroku. Da li je to Margo Kantvel?

– Da. – Hari ne bi čudilo da joj je uz to dodala i: *Šta se to tebe tiče?*

– Odlično – rekla je Hari. – Malopre sam bila kod vas da vam isporučim buket cveća, ali nije bilo nikog. Hoćete li biti tamo za pola sata da ponovo dođem?

– Kod kuće sam čitav dan, nikog nisam čula. Od koga je?

– Bojim se da nema posetnice.

– Ne želim ga. Nikad ne veruj onom ko ti šalje cveće, ja to uvek kažem.

– Ali zaista je lepo. – Bilo je apsurdno od nje što brani svoje izmišljeno

cveće, ali ko još reaguje tako grubo na neočekivani buket cveća?

Margo je frknula. – Ako mene pitate, cveće služi ljudima samo za to da se sakriju iza njega. Neka ruže kažu sve samo da oni ne moraju da se obavežu rečima. Tako čak ne moraju ni da lažu.

Hari je iznenađeno žmirnula. Šta god da je svet učinio nažao Margo, ona to nije uspevala da prevaziđe. Mada se, i pored sve njene mrzovolje, činilo da želi da ostane na vezi. Hari je skrenula razgovor na temu Oliverovih.

– Nisam htela da ostavim buket kod komšija pored vas – rekla je. – Ne pored onoliko policije. Šta se desilo tamo?

– Neće da mi kažu. Čula sam neku gungulu, a onda je ta mlada žena sa kovrdžavom crnom kosom istrčala iz kuće. To mi je bilo čudno, pa sam pozvala policiju.

Hari je prešla rukom preko umršenih kovrdža. – Zar to nije dom Oliverovih? Sigurna sam da sam dostavljala cveće tamo.

Margo je šmrknula. – Verovatno jeste. To baš liči na njega.

– Sirota gospođa Oliver. Mi smo pravili aranžmane za njenu sahranu. Poginula je u saobraćajnoj nesreći, jel tako beše?

– Tako kažu. I tada se mnogo policajaca vrzmalo ovuda.

– Nisam upoznala njenog muža. – Hari je držala fige. – Ali sam jednom upoznala njenu sestru. Ona je izabrala cveće za sahranu. Ona i Bet veoma liče, zar ne?

Margo je zastala. – Bet nije imala sestru. Bila je jedinica.

Hari se namrštila. – Jeste li sigurni?

– O, da! – Žena je odjednom zvučala zamišljeno, i Hari je bilo teško da protumači njen ton. Nikad ne sluti na dobro kad žrtva počne da razmišlja.

– I još nešto – Margo je nastavila istim tonom. – Nije bilo nikakve sahrane. Bar ne ovde. Ona je sahranjena u Južnoj Africi.

– Južnoj Africi?

– U Kejptaunu. Oni su odatle, – Margo je začutala. – Kako ste rekli da se zovete?

Prokletstvo. – Katalina, iz cvećare *Kiz*. Izvinite, mora da sam nešto pomešala, mi radimo mnogo sahrana. Čujte, drago mi je da smo popričale. Poslaću nekoga kasnije tokom dana da vam isporuči buket.

Hari je prekinula vezu i zavalila se na naslon sedišta. To je bilo glupo.

Previše se izletela, previše se udaljila od delića informacija koje je imala. Nagadanje se ne isplati uvek.

Premotala je u glavi razgovor s Margo. Trenutno, njeni napori su delovali kao komplikovana igra koja joj nije donela bogzna šta. Dakle Oliverovi su iz Kejptauna. Prisetila se žene koja se predstavila kao Bet. Hari je njen izgovor zvučao kao uobičajeni govor predgrađa južnog Dablina. Nije bilo one južnoafričke odsečnosti, ni strane intonacije. Nije mogla da tvrdi, ali uz informacije koje je dobila od Margo, to je čini se isključivalo mogućnost da je žena Betina sestra.

Hari je lupkala prstima po volanu. Sad joj je preostao samo Garvinov hard-disk.

8.

– Dijamanti nastaju od zvezdane prašine, jesi li znao to, Mani?

Mani je progundao, ruka mu je pulsirala od bola dok je pomagao Takati da se digne na noge. Sunce ga je pržilo po licu dok je u koloni prolazio koridorom oivičenim bodljikavom žicom.

– Aša mi je to objasnila. – Takata je zvučao iznenađeno što njegova ćerka zna takve stvari. – Dijamanti su stariji od sunca.

Mani je odmahnuo glavom na starčevu poetičnost. Iza njega je poslednji hidraulični bager prestao da radi. Okno je sada izgledalo kao groblje mašina prekrivenih prašinom, napuštenih za taj dan.

Manijevo lice se iskrivilo od bola kada mu je oštri grumen u grudima prodro dublje u stomak. Takata je progovorio skoro šapatom.

– Dijamanti dolaze iz svemira.

Mani je s mukom slegnuo rarnenima, nazubljen grumen goreo mu je u grudima poput vatrene kugle. – To je samo teorija.

On sam je to objasnio Aši dan pre nego što je otišao. Sedeo je s njom na zemlji ispred kolibe, posmatrajući je kako plete metle od pruća koje je sakupila. Kao i uvek, odisala je spokojnim zadovoljstvom. Poželeo je da je zgrabi za ramena i prodrma je. Umesto toga, uzeo je štap i nacrtao krug u prašini.

– Jel znaš odakle dolaze dijamanti? – rekao je.

Ona se osmehnula. – Iz zemlje.

Grupa dece se uz vrisku sjurila ispred njih, prašnjavih lica. Aša se nasmejala i mahnula im da idu. Mani je ubo štapom u centar kruga.

– Nastaju od zrna ugljenika koja se nalaze duboko u unutrašnjosti zemlje – rekao je. – U zemljinom omotaču. Više od sto kilometara ispod površine.

Izbegavao je njen pogled. Pravio se važan, i bio je svestan toga. Obrazovani student se vratio u svoje rodno selo. Ali nije mogao da se suzdrži. Spuštenog pogleda, povukao je liniju od centra kruga do ivice.

– Vulkani su prenosili dijamante do površine, probijajući lavom zemljinu koru. – Pokazao je štapom, kao profesor, na liniju koju je nacrtao. – Ti vulkanski cevovodi kad očvrsnu postaju kimberlit.

Pogledao je kratko u Ašino lice. Posmatrala ga je spokojnim bademastim očima.

– Znam – rekla je.

Stegnuo je štap. Kako je to mogla da zna? Kako je mogla da zna bilo šta, kad živi u ovom sirotinjskom naselju sačinjenom od metalnih baraka, s kralovima³ za koze, kokošinjcima i zarđalim ratkapnama sakupljenim s auto-otpada? Pogledao ju je ljutito. Toliko toga bi mogao da joj ispriča, toliko toga što ne bi mogla da sazna u ovoj zabiti. Zabio je štap u centar svog kruga.

– Da, ali odakle su došla zrna ugljenika? – rekao je. – Kako su oni dospeli u zemljin omotač?

Blago je slegnula ramenima. – Tu su nastali.

Odmahnuo je glavom smešeći se. Nije znala. – Tako smo nekad mislili, Da su nastali od biljaka ili životinja. Delić planktona, možda, ili insekt, kog su vukle naokolo kontinentalne ploče. – Krišom ju je pogledao. – Ali sada mi naučnici znamo da nije tako.

Pogled joj je počivao na snopu pruća koji je držala u ruci. Ništa nije rekla na njegovu tvrdnju da je naučnik. Okrenuo se od nje, dok su mu obrazi goreli na suncu.

– Nastavi – rekla je Aša.

Odmahnuo je glavom i bacio štap u stranu. – Previše pričam.

Ona je pokupila štap i pružila mu ga. – Ali želim da znam.

Pogled joj je bio odlučan, a osmeh je nestao. Pročistio je grlo, uzeo štap i potom nacrtao još jedan krug u prašini.

– Pronašli su meteor na Antarktiku. Kada su pokušali da ga iseku, list testere se polomio. – Ispunio je svoj krug tačkicama. – Zato što je bio prošaran dijamantima.

Aša je čupkala pruće. Mani je ovlaš nacrtao zvezdu petokraku iznad krugova.

– Onda su astronomi otkrili dijamante u Supernovi – rekao je.

– *Supernova?* – Zbunila ju je engleska reč. Oborio je pogled na stopala. Odjednom mu se njegova potreba da je impresionira učinila bezobzirnom.

– To je eksplozija umiruće zvezde – rekao je nežno. – Posmatrali su je kroz moćan teleskop i videli dijamante. Sada kažu da su meteoriti i

zvezdana prašina utisnuli zrna ugljenika u zemlju.

Ruke su joj se umirile a pogled izgubio u daljini, Mani je šutnuo svoj prosti crtež, pretvorivši ga u prašinu.

– To je samo teorija – rekao je.

Aša je ćutala. Pogledao je u pravcu u kom je gledala, ka čistini u naselju gde se deca uvek igraju, čak za vreme peščanih oluja. Iza toga, metalne kolibe su izgledale kao rezervoari za vodu s krovovima. *Van Viks* im ih je obezbedio. Zimi su bile hladne kao led; a leti je u njima bilo kao u rerni. Porodice su se uglavnom okupljale napolju, nezaštićene od prašine kimberlita koju je vetar donosio iz *Van Viksovih* rudnika.

Pogled mu je odlutao ka livadama iza sirotinjskog naselja, gde je njegova majka umrla godinu dana ranije. Ezra mu je dojavio da su je presreli kongoanski pobunjenici u prolazu, obnevideli od kokaina, i prerezali joj grlo.

Progutao je knedlu i vratio pogled na Ašu. Obgrlila je ruke oko sebe i gladila jednu stranu. Mani je znao da je tu imala ožiljke, kao i na leđima, od operacije kad su joj izvadili deo pluća.

– Sve ovo zbog zvezdane prašine – prošaptala je vrteći glavom.

Mani je oborio pogled. Potom joj se nagnuo bliže, stežući štap u pesnici.

– Trebalo je da pođeš sa mnom kad sam te zvao. U Kejptaun. – Sada je i on šaputao. – Još uvek možeš. Neću otići u rudnik, možemo danas da odemo. Ezra se sam uvalio u nevolju, može sam i da se izvuče.

Aša je iznenada izvukla ruku i uhvatila ga za ručni zglob. Upiljila se u njega.

– Moraš pomoći svom bratu, moraš. – Osećao je njen vreli dah na licu. – Ako mu ne pomogneš, ubiće nas.

Uniformisani stražar zabio je dršku automata svom silinom Maniju u rame. On se zgrčio, pruživši korak. Kupao se u znoju dok mu je grumen u jednjaku cepao utrobu. Taj bol je sada postao neuporedivo jači od onog u ruci. Znao je da mu nema olakšanja dok se dijamant ne spusti duboko u stomak.

Kolona je zavijala kroz koridor od bodljikave žice. Mani je prešao pogledom po horizontu, zadržavši ga na osmatračnici s naoružanim

čuvarima, i duploj električnoj ogradi koja je okruživala prostor. Ograde su bile prilično razmaknute jedna od druge kako bi se onemogućilo da neko prebaci dijamant preko svojim saučesnicima. Neki muškarci su koristili kutapulte kako bi ispalili dragi kamen van ograde. Njihovi saučesnici su često bili žrtve svirepih napada vučjaka koji su patrolirali sa spoljašnje strane.

Takata ga je čušnuo laktom u rebra, klimnuvši glavom u pravcu muškarca ispred njih. To je bio Alfredo, s kojime je Mani delio krevet na sprat. Bio je Manijev vršnjak, imao je dvadeset četiri godine, ali i već petoro dece da prehrani. Okrenuo se prema njima, zgurenih ramena i lica izobličienog od bola.

Maniju se stegao želudac. Odmah je znao da Alfredo prenosi dijamante.

Brzo je pogledao ka stražarirna. Najbliži je bio samo nekoliko metara dalje. Mani je šapnuo na portugalskom. Kao i on, Alfredo je bio Angolac.

– *Cuidado!* – Pazi!

Alfredo je otvorio oči i pokušao da klimne glavom. Uhvatio se za stomak, načinio još nekoliko koraka. Maniju je srce brzo lupalo. Još pedeset metara i naći će se u rendgenskom odeljenju.

Šta to Alfredo radi? Svi su morali da prođu kroz rendgen na kraju svake smene. Posebno crnci. Pogledao je u oznojeno lice svog prijatelja, i odjednom je shvatio. Alfredo se kockao nagađajući da rendgen neće biti uključen.

Mani je progutao knedlu, probadanje dijamanta ga je zbolelo kao udarac pesnice. Alfredo je budala.

Prema propisima, rendgensko snimanje u rudniku bilo je ograničeno na tri nedeljno po zaposlenom; ostatak vremena mašina je trebalo da ispaljuje ćorke. Ali šta je *Van Viksa* briga za propise? Predoziranje radijacijom je bilo kao azbestoza ili silikoza: samo još jedna bolest crnaca.

Mani je saznao od Ezre da ćoraka nema. Mašine svakog dana ispaljuju rendgenske zrake najjačeg intenziteta.

Pogledao je preko ramena. Obris čoveka građenog poput tenka ušli su u vidokrug: Oker.

Mani je brzo okrenuo glavu, tuklo mu je u grudima. Osetio je Okerov pogled na potiljku. Kao i većina stražara i Oker je bio plaćenik. Najgora

vrsta vojnika. Siledžije, kriminalci, ražalovani vojnici pristigii iz inostranih armija. Ali čak su se i drugi plaćenici plašili Okera.

Odjednom, Alfredo je jauknuo, stežući stomak. Onda se presamitio i sručio se na zemlju. Oružje je zaškljocalo, čuvari su potrčali. Za nekoliko sekundi, tri automata su bila uperena u Alfredovu glavu. Mani se sledio.

Oker je prišao teška koraka. – Odvedite ga pravo na rendgen. Danas može da ide preko reda.

Čuvari su podigli Alfreda za ruke, ne obazirući sa na njegove vriske. Mani je u trenutku pošao ka njemu, ali Takatini koštunjavi prsti su ga stegli za ruku kao mengele. Zaustavio se, ali ne pre nego što ga je Oker primetio.

– Vidi, vidi, malog kafira. – Pijesnuo je palicom po dlanu. – To ti je drug?

Maniju su se creva vezala oko dragog kamena u stomaku. Zaškrgutao je zubima, nastojeći da sakrije bol na licu, Oker je zabio palicu Maniju u grudi i pucnuo prstima ka čuvarima.

– I ovog – rekao je. – Snimate obojicu odmah.

Pojavila su se još dva čuvara i odvukla Manija na početak reda. Gurnuli su ga kroz ulaz u rendgensko odeljenje i zaleteli ga kroz dvokrilna vrata u čekaonicu. Stražari su odvukii Vlfreda u malu salu iza. Mani se zateturao za njim.

– Čekajte! Pustite mene da idem prvi!

Udarac pesnice u slepoočnicu srušio ga je na pod. Tri divljačka udarca nogom zarila su mu se u krsta. Sklupčao se štiteći stomak, ali viši čuvar ga je podigao na noge i bacio ga na zid. Mani je skliznuo na pod dahćući. Čuvar je podigao oružje i nanišanio.

– Budi miran, fakultetlijo.

Mani se zaškiljio u njegovo lice. Bilo je krupno i četvrtasto, poput betonske ploče. Zvao se Zonvije, belgijski plaćenik. Pričalo se da vežba gađanje iz snajpera pucajući s osmatračnice u leđa rudarima u prolazu. Iza njega, drugi čuvar bio je ubledeo.

Mani se naslonio na zid, u glavi mu je bubnjalo. Alfredo je sada već bio zaključan u prostoriji s rendgenom. Mani je pogledao signalnu lampu iznad vrata. Trepćuće crveno svetio je značilo da je rendgen uključen. I dalje je bilo zeleno.

Pomisiio je na crne mrlje koje će se videti u Alfredovom stomaku.

Zažmurio je. Ništa nije mogao da učini.

Začuo se signal upozorenja. Crveno svetlo se upalilo. Mani je počeo da broji. Biio je potrebno svega dvadeset pet sekundi da se osoba skenira od glave do pete. I još petnaest sekundi da se provere rezultati.

Osam, devet, deset.

Van Viks ništa nije prepuštao slučaju. Svakodnevna snimanja rendgenom na kraju svake smene. Dodatna rendgenska snimanja i pretresi onih kojima je istekao ugovor i zauvek napuštaju rudnik. Ponekad bi ih prisiljavali da progutaju laksativ dan pre odlaska kako bi im pročistili creva za slučaj da su progutali dijamant.

Sedamnaest, osamnaest, devetnaest.

Ništa nije smelo da napusti rudnik. Bilo koje vozilo koje uđe nikad ne bi izašlo, kako niko ne bi mogao u njemu da prenese dijamante kroz kapiju. A kad bi neki radnik preminuo, njegova porodica nikad ne bi dobila njegovo telo. Umesto toga, sahranili bi ga na zemljištu koje pripada rudniku, kako niko ne bi mogao da prokrijumčari dijamante unutar leša.

Mani je otvorio oči. Dvadeset pet sekundi. Upalilo se zeleno svetlo.

Siušao je. Čuo je samo sopstveno isprekidano disanje. Nije imao srca da broji dalje.

Onda je čuo viku. Nešto u susednoj prostoriji je palo na pod. Vrata su se zalupila. Mani se ukrutio i brzo pogledao kroz prozor. Posrćući, Alfredo se pojavio u vidokrugu, zguren od bolova. Zaleteo se ka električnoj ogradi. Pucanj je zaparao vazduh. Alfreda su izdala kolena, i sručio se na zemlju. Krv mu je lila niz butinu. Grebao je noktima po prašini, pokušavajući da se odvuče dalje.

Oker mu je prišao s leđa, mlatarajući puškom. Mani je progutao knedlu.

Oker se nasmejao. – Vidi ga, ide ka ogradi.

Alfredo je prestao da puzi i ostao da leži u prašini drhteći, Oker se nadvio nad njim.

– Šta si mislio, da prokopaš tunel ispod?

Opet se grohotom nasmejao, tražeći oko sebe publiku. Potom se okrenuo ka Alfredu, nehajno nanišanio i upucao ga u lice.

Mani se oduzeo. Odmahivao je glavom, nije mogao da diše. Oker se i dalje smejaio. Mani je hteo da skrene pogled ali nije mogao. Oker je otvorio

nož i rasekao Alfredovu košulju, razgolitivši mu stomak gotovo prilepljen za kičmu. Potom je naslonio sečivo na zagasitu kožu.

– Hajde da ga otvorimo, da vidimo šta imamo tu.

Mani se trgao i pribio uza zid. Udovi su mu se grčili i podrhtavali od šoka. Čvrsto je zatvorio oči, trudeći da ne čuje zvuke cepanja kože. Dijamant koji je i sam imao u stomaku nagrizaو mu je utrobu.

Nešto mu je škljocnulo pored uveta. Otvorio je oči i zurio u otvor puščane cevi. Zonvije se osmehnuo. Iza njega, mlađi ćuvar je izgledao kao da mu je pozlilo.

– Ti si sledeći, fakultetlijo.

9.

– Tražio te je neko.

Hari se okrenula, pribivši se leđima uza sef. Na vratima je stajala sitna mlada žena sa šoljicom kafe u ruci. Hari je zakolutala očima, ljuta na sebe što se štreca bez razloga.

– Uplašila si me – rekla je.

Imodžen Brejdi je kročila u prostoriju. – Zvao je tri puta, neće da kaže ime.

Imodžen je proučavala Harino lice. Harina prijateljica i poslovna partnerka povremeno je igrala i ulogu njene samozvane starateljice.

– Zvučao je iznervirano – rekla je.

Hari se ubrzao puls. *Bejzbol kapa, preplanulo lice, cev pištolja. Zar je već počeo da je traži?* Vratila se kancelarijskom sefu kako bi sakrila paniku.

– Verovatno iz agencije za honorarne poslove. – Provukla je svoju karticu za otključavanje kroz bravu i drhtavim prstima ukucala pristupnu šifru. – Učini mi uslugu, sledeći put kad pozove, reci mu da sam oputovala na neko vreme.

Imodžen joj je prišla i stala pored nje, glava joj je jedva dopirala do Harinih ramena. – Jel' to laptop novog klijenta?

Hari se ugrizla za usnu. Kada je odlazila, rekla je Imodžen da ide kod klijenta u Monkstaun, zbog čega se sad kajala. Njen sledeći potez je nesumnjivo bio s one strane zakona, i što Imodžen manje zna o tome, to bolje. Gurnula je Garvinov laptop na dno sefa i zatvorila vrata.

– Čisto rutinska stvar.

Imodžen joj je preprečila put. Oči su joj izgledale ogromno na sitnom licu, no ipak je uspela da izgleda strogo.

– Očajno izgledaš. – Imodžen je pogledala u sef, pa u nju. – Šta se dešava?

– Samo sam umorna. – Hari se trudila da zadrži neobavezan ton. – Ne spavam dobro u poslednje vreme.

Bar je to bila istina. Poslednjih nekoliko meseci opsedale su je noćne

more koje su joj kao sekirom presecale san. Iznova su joj se vraćali prizori izdaje i smrti. Potisnula je drhtaj.

– Ako mene pitaš, to je zbog te tvoje kuće. – Imodžen se podbočila. – Zarobljena usred te nedodije, koga to ne bi deprimiralo. Zašto ne uzmeš stan u gradu, negde blizu kancelarije?

Hari je lutala pogledom po malom prostoru bez pregradnih zidova u kojem je poslovala firma *Blekdžek*. Zidovi su bili kombinacija ogoljene cigle i cevi, a visoku kupolastu tavanicu prekrivali su zamršeni starinski cevovodi preostali iz prvobitnog skladišta *Ginisove pivare*.

Kancelarija se nalazila u *Didžital habu*, grupi tehničkih kompanija koje su se smestile u staroj četvrti Libertis u užem centru Dablina. Hari je odabrala to mesto kao dom za svoju novu firmu nekoliko meseci ranije i finansirala ga je novcem koji joj je ostao posle njenih podviga na Bahamima. Lokaciju je odlikovala rustičnost koja joj se posebno dopadala: najsavremenija tehnologija ušuškana između jeftinih radnji Ulice Tomas i kula dimnjaka *Ginisove* fabrike, iz kojih se širio miris kvasca i bovrila⁴.

Hari je uzdrhtala. Kancelarija *Blekdžeka* ju je inače ispuujavala ponosom, ali danas ne. Danas je to bilo mesto gde je muškarac s pištoljem mogao da je nađe.

– Evo... – Imodžen je tutnula svoju netaknutu kafu Hari u ruke. – Izgledaš kao da ti je ovo potrebnije nego meni.

Pre nego što je Hari stigla da odgovori, zazvonio je telefon i Imodžen je brzo otišla da se javi. Hari je iskoristila priliku da šmugne do svog stola, gde je na kancelarijski računar priključila kopiju Garvinovog hard-diska. Privukla je stolicu i nadvila se nad tastaturom.

Da je imala izbora, ovo bi bilo poslednje mesto gde bi se zadržavala. Ali morala je da završi njuškanje po Garvinovom hard-disku, a ovde je krila svoje provalničke alate.

Zurila je u ekran pitajući se odakle da počne.

Može se saznati mnogo o nekome samo na osnovu čeprkanja po njegovom kompjuteru: koje internet stranice pregleda, koje fajlove otvara, koje fotografije učitava. Zapravo, može se iskopati mnogo više informacija nego što je ona imala vremena da izanalizira, i baš u tome je bio problem.

Hari je dobovala prstima po stolu. Obično bi imala neki plan, neku

polaznu tačku. Kad bi je klijent unajmio kao kompjuterskog veštaka, njena zaduženja su bila jasna: pronaći dokaze da je zaposleni skidao pornografske sadržaje tokom radnog vremena; dokazati da je novozaposleni prodavac doturao informacije konkurentskoj firmi. Ali šta je trebalo da traži na Garvinovom laptopu? Neki trag koji bi je odveo do „Bet“? Ili do muškarca s bejzbol kapom? Odjednom joj je ta ideja delovala neuverljivo.

Proverila je gde je Imodžen. Još uvek je razgovarala telefonom. Uglavila je slušalicu između brade i ramena i igrala se prstenjem na rukama. Hari se vratila svom ekranu i pokrenula program s alatima za veštačenje.

Dlačice na vratu su joj se nakostrešile. Ovim će preći granicu. Garvinov hard-disk je dokaz u istrazi ubistva, i nije imala pravo da zadire u njegove podatke. Kako god da se pogleda, to što će sad uraditi najverovatnije je zločin.

Prsti su joj lebdeli iznad tastature. Razmišljala je o nevoljama koje već ima: o inspektoru Linu, koji je još uvek proganja zbog njene prošlosti; o Hanteru, koji je već gleda kao krivca za krađu, a možda čak i za ubistvo; o ubici koji joj je za petama, i o Hanterovoj ravnodušnosti pred pretnjom na njen život. Skupila je prste u pesnicu. Da li prethodno treba da se okiti ordenjem za dobra dela da bi zaslužila policijsku zaštitu?

Dođavola s tim. Možda je vreme da zaštiti sebe. Počela je da kucka po tastaturi skačući s jednog Garvinovog fajla na drugi.

Prvo je počela s izviđanjem terena, zavirujući u instalirane programe, pregledajući operativne registre i proveravajući poslednje otvorene fajlove. Imala je utisak kao da pretura po nečijoj kući dok on nije tu, i morala je da pazi na držanje kako ne bi izgledala kao da nešto muti. Probijala se kroz šumu podataka, dok postepeno nije stekla sliku o tome kako je Garvin koristio svoj laptop.

Radilo se o standardnim stvarima. Uglavnom je koristio radne tabele, programe za obradu teksta i internet. Svakodnevni alati redovnog korisnika. I pomoću njih je sačinio hiljade fajlova.

Hari se zavalila u stolicu s rukama u džepovima. Analiziranje fajlova je stvar intuicije koliko i nauke, ali trenutno je intuicija nije služila. Prsti su joj dodirnuli kamenčić koji je našla u torbi. Još uvek je bio hladan. Držala ga je nekoliko trenutaka, a onda ga je pustila i opet se nagnula nad tastaturu.

Nekad je vredelo pokušati s onim što je najočiglednije.

U prozor za pretragu ukucala je reč 'dijamanti'.

Hiljade naziva fajlova ispunilo je ekran i Hari je glasno nzdahnula. Suzila je pretragu, filtrirajući rezultate prema označenom datumu, tražeći fajlove kojima je Garvin pristupio u poslednjih nedelju dana pre smrti. Lista se smanjila na sedamnaest. To je već bilo bolje.

Hari je otvorila prvi fajl i na brzinu ga pregledala. To je bila faktura kompanije po imenu *Safari diamond korporejšn* za „dvanaest neobrađenih jednoipokaratnih belih”. Faktura je bila naslovljena na *Garvin Oliver trejding limited* i iznosila je devedeset hiljada dolara.

Hari je prešla na sledeći fajl. Još jedna faktura, ovu je izdao *Garvin Oliver trejding limited* holandskoj kompaniji pod imenom *Stalpresizn katers*. Garvin je potraživao od njih trideset hiljada dolara za isporuku osam neobrađenih žutih, težine od nula zapeta sedamdeset pet do jednog karata.

Hari je pogledala ka Imodžen. Završavala je telefonski razgovor i ustajala od stola. Hari je na brzinu pregledala sledećih nekoliko fajlova. Još faktura i porudžbina, i nekoliko radnih tabela koje su izgledale kao bilansi uspeha. Garvin se očigledno bavio trgovinom dijamantima, i razrogačila je oči kad je videla njegov konačni saldo. „Bet’ je bila u pravu. Garvin je i te kako zarađivao.

– Hoćeš još jednu kafu?

Hari se trгла i brzo zatvorila fajlove. Imodžen je stajala iza nje, zevajući i istežući se kao mačka.

– Hvala. – Hari je brzo smišljala dodatnu uslugu kojom bi zamajala svoju drugaricu, – Preskočila sam ručak, pa bi možda mogla i jedna krofna?

– Dobra ideja. Potrebne su ti kalorije.

Hari je sačekala da Imodžen izađe iz prostorije pa odmah počela da prebira po ostalim fajlovima. Još faktura, porudžbina i prepiske s dobavljačima. Garvin je bio prilično zauzet u nedelji pre smrti.

Konačno je otvorila poslednji fajl, radnu tabelu pod naslovom „Invenatar kupljene i prodane robe oktobar 2009,“. Ranije tog jutra neko ga je već otvorao.

Izenada su ekran ispunili nizovi podataka. Hari je žmirnula pokušavajući

da razluči o čemu se radi, Izgledalo je kao spisak dijamanta koje je Garvin kupio i prodao. Uneo je količinu i boju dijamanta, kao i njihovu težinu u karatima, ubeleživši dobavljače i kupce pored svakog unosa. Najveći dijamanti težili su do četiri karata, a nekoliko ih je čak imalo imena: Apolo, Afrička zvezda, Egipatska zora.

Neki od unosa su među podacima sadržali digitalne fotografije. Hari ih je zumirala, Slike glatkih kamenčića nalik kristalima ispunile su ekran. Neki su bili magličastobeli, kao onaj u njenom džepu; drugi više zagasitožuti ili smeđi. Na jednoj slici je bila gomilica od šest mutnobelih dijamanta, poređanih pored šibice zbog proporcije. Za svaki kamen je bilo navedeno da ima nula zapeta dvadeset pet karata, a nisu bili veći od glave palidrvca.

– Evo izvoli.

Imodžen je spustila na sto šolju i krofnu s kremom. Hari se okrenula prema njoj, zaklonivši joj pogled na ekran.

– Zvali su iz *KemKala* – rekla je Imodžen. – Odlučili su da ga sudski gone.

Hari je izvila obrve. Imodžen je radila veštačenje za *KemKal labs*. Generalni direktor je sumnjičio svog šefa računovodstva za proneveru i unajmio je *Blekdžek* da provere njegov laptop radi dokaza.

– Da li žele da ti svedočiš? – rekla je.

– Savetuju se o tome sa svojim advokatima. – Imodžen je vrtela prsten na ruci. – Ostaviću mesta u rasporedu, za svaki slučaj.

Hari je otpila gutljaj kafe, moleći boga da se skrinsejver iza nje što pre upali. Klimnula je glavom ka Imodženinim nemirnim prstima. – Kako se osećaš zbog prstena?

Imodžen je napravila grimasu, i raširila prste leve ruke.

– Izaziva mi nervozu.

– Primetila sam.

Prethodne nedelje Imodžen je objavila veridbu s arhitektom s kojim se zabavljala šest meseci. Od samog početka, tvrdila je da je to samo eksperiment kako bi videla kakavje osećaj udati se. Hari je bila skeptična. S njene tačke gledišta, najveći izazov u braku verovatno je obavezivanje na duge staze. Činilo joj se pogrešnim posmatrati ga kao novu haljinu koju možeš da vratiš ako ti ne odgovara.

Mada ni Hari nije bilo do obavezivanja na duge staze. Nije mogla ni da zamisli da se i sama usudi na takav korak, koji bi je zarobio u svetu stalnih okršaja dve volje dva neraskidivo povezana bića. Sama ta pomisao ostavljala ju je bez vazduha.

Imodžen je mrdala prste, procenjujući vrednost svog prstena. – Verovatno ću ga danas vratiti.

Hari je pogledala u svetlucavi dijamant, sada vrlo svesna njegove vrednosti. U pitanju je bio mali dragi kamen soliter, veličine zrna bibera. Na osnovu ono malo stečenog znanja, procenila je da teži manje od pola karata.

– A šta će biti sa Sejnom?

– Preboleće. – Imodžen se nasmešila i nakrivila glavu, a dugi konjski rep joj je poput opruge poskočio s temena. – I on deluje rastrzano. U razgovorima se stalno čuje reč „nepromišljeno”.

Onda je mahnula rukom, stavljajući tačku na tu temu. – Poslaću ti izveštaj o *KemKalu*.

– Jel' bilo nekih iznenađenja?

– Ne baš. – Imodžen se vraćala do svog stola. – Pokušao je da zametne trag nekim sakrivenim fajlovima, ali nije mi trebalo dugo da ih nanjušim.

Hari je zurila za njom nekoliko trenutaka, a onda je vratila pogled na ekran. Sakriveni fajlovi. Skoro je osetila kako joj mozak ubacuje u brzinu.

Do sada je Garvinove fajlove prihvatila zdravo za gotovo, uzimajući u obzir samo one vidljive na prvi pogled. A zašto i ne bi? Na kraju krajeva, ubijen je u toku provalne pljačke, zar ne? Zatekao se na pogrešnom mestu u pogrešno vreme. Baš kao i ona.

Ali šta ako tu ima nešto više od toga? Osetila je jezu po rukama. Šta ako je ubijen zato što je nešto krio?

10.

Postoji mnogo načina da fajl nestane. Pitanje je koji je način Garvin upotrebio?

Hari je primakla stolicu bliže stolu, osetila je peckanje u prstima. Mnoštvo komercijalnih alatki na tržištu služe za zaštitu tajni, kamufliraju ih tako da se potpuno stope sa okolinom i postanu nevidljive. Ne mogu se pogledati, izbrisati niti modifikovati. Što se operativnog sistema tiče, ti fajlovi jednostavno ne postoje.

Hari je ponovo posegnula za svojim kompletom forenzičkih alata. Operativni sistem je možda lako prevariti, ali ne i njene stručne programe. Tasteri su joj klepetali pod prstima dok je podešavala pretragu. Njen primerak Garvinovog hard-diska nije bio samo kopija prepoznatljivih fajlova. To je bila verna replika, preslikana do poslednjeg detalja, uključujući izbrisane podatke, neiskorišćenu memoriju i sakrivene informacije. Neće nju nasamariti grupica skrivenih ko bajagi nevidljivih fajlova.

Pokrenula je potragu za prerušenim fajlovima, a onda se zavalila u stolicu i čekala.

Pogled joj je lutao po sobi, dok se nije zaustavio na kancelarijskom sefu. Bio je manji od Garvinovog, veličine ormarića za kartoteku, i koristila ga je za čuvanje dokaza iz *Blekdžekinih* istraga.

Sigurnost i tajnost.

Hari je zavrtila glavom. Tehnologija bi trebalo da čuva naše tajne, no da li to zaista radi? Pomislila je na Garvinov sef, zaštićen njegovim otiskom prsta.

Nešto što znaš, nešto što imaš, nešto što jesi.

Kroz glavu joj je prošla bezbednosna mantra. Nešto što znaš: šifra. Nešto što imaš: kartica za otključavanje. Nešto što jesi: otisak prsta.

Hari se stresla, zamislivši Garvinovog ubicu kako prebira po mrtvačevim prstima. Biometrijska zaštita je korisna, ali nema toga što bi toliko žarko želela da sakrije da bi rizikovala deo svog tela.

Kompjuter se oglasio, i brzo je vratila pogled na ekran. Potraga se završila

bez rezultata.

Hari se namrštila. Nema tajnih fajlova. To najverovatnije znači da Garvin nije imao šta da krije, ali tu misao je brzo potisnula. Trenutno su skriveni fajlovi sve što ima.

– Hari?

Imodžen je držala slušalicu dalje od sebe rukom pokrivši mikrofon. – Opet on zove, jesi li sigurna da nećeš da se javiš?

Hari se naježila. Odmahnula je glavom, primetivši da se Imodžen namrštila kad se okrenula da se izvini u njeno ime. Verovatno je u pitanju običan poziv, ali trenutno joj se nije činilo pametnim da bilo kome odaje svoj položaj. Trudeći se da se ne obazire na ubrzani rad srca, Hari se ponovo usredsredila na ekran.

Grickala je nokat. Možda je Garvin koristio manje sofisticiran metod od komercijalnih proizvoda za zaštitu. Na pamet joj je pao njen prvi slučaj u *Blekdžeku*. Klijent joj je bila ljutita, sredovečna žena koja je želela da dokaže da je muž vara. Nije trajalo dugo. Njegov laptop im je doneo fotografiju njega i njegove devetnaestogodišnje sekretarice, koja nije ostavljala mesta sumnji. Kako bi je sakrio, jednostavno ju je preimenovao iz suzi.jpg u su.123. Bez oznake tipa datoteke .jpg, program za prikazivanje slika ne može da je prepozna. A otvaranje preko bilo kog drugog programa samo bi izbacilo nerazumljive besmislice na ekran. U oba slučaja, Suzi je ostajala skrivena.

Izmišljanje oznaka tipa datoteka je lako i brzo, i ljudi ga stalno koriste. Hari je posle kratkog preturanja po kompletu alata pokrenula program za proveru tipova datoteka. Za manje od minut, dva naziva fajla su zasvetlela na ekranu:

VV-Lager.got

VV-Tovar.got

Hari se ukočila. Dva fajla nepostojećeg tipa. Izgleda da se Garvin malo bavio opsenarskim trikovima. Zurila je u izmišljeni tip fajla. 'Got', skraćeno od *Garvin Oliver trejding?*

Njeni alati su obično mogli da prepoznaju pravi tip fajla, ali ovog puta su se činili neveštini. Proverila je lokaciju fajlova. Bili su sačuvani među desetinama fajlova s radnim tabelama, uključujući inventar robe koji je

ranije otvorila. Najverovatnije je iskopala još dve radne tabele, ali joj je bilo teško da zamisli neki bezazleni razlog zbog kojeg ih je kamuflirao.

Otvorila je prvi fajl, VV-Lager. Ekran je odjednom bio zasut mnoštvom raznolikih simbola: ruska i grčka slova, heševi i nerazumljiv tekst, sve zbijeno. Poznata papazjanija nečitljivih podataka.

Otvorila je drugi fajl. Još hijeroglifa.

Hari se zagledala u ekran. Da nije stavila pogrešnu oznaku tipa fajla?

Odmahnula je glavom. Ovog puta su joj i instinkti govorili isto, a to joj je ostavljalo samo jedno objašnjenje: fajlovi su šifrovani.

Zmarci su joj prošli niz kičmu. Osećala se kao da otvara jednu od onih ruskih lutaka umetnutih jednu u drugu. Podatke je najpre šifrovao, zatim ih sakrio u tajne fajlove pa zaključao u sef. Šta je, dođavola, Garvin toliko žarko želeo da sakrije?

Namrštila se gledajući nečitko smeće na ekranu. Da bi ga dešifrovala, potreban joj je ključ za šifru, a on bi mogao da bude bilo gde. Možda čak i nije na hard-disku. Počela je da stiče utisak da je Garvin bio tehnički potkovaniji nego što je mislila.

Lupkala je prstima po stolu, piljeći u nazive fajlova na ekranu. Šta to, dođavola, skrivaju?

Proverila je vremenske oznake na oba fajla. Šifrovani su pre osam dana, nepovratno preobraženi u zagonetke koje niko ne može da pročita. Kada se fajl pretvori u šifrovan tekst, njegova verzija u obliku osnovnog teksta biva izbrisana.

Ili ipak ne?

Hari se privukla bliže stolu i otpočela potragu za izbrisanim fajlovima. Koliki su izgledi da se Garvinov osnovni tekst još uvek krije negde u pukotinama hard-diska?

Na ekranu se pojavila lista pronađenih fajlova. Pregledala ih je jedan po jedan, tražeći poklapanje.

Ništa.

Klonula je u stolici. Nije našla ni osnovni tekst, ni izbrisane podatke, ni ključeve za šifru. Garvinovi fajlovi su bili zaključani sa svih strana, i njeni izgledi da ih provali nisu delovali obećavajuće.

Telefon joj je zapištao s dna torbe. Iskopala ga je i pogledala

identifikaciju poziva. Skriven broj. Hari je liznula usne, ali su joj usta bila potpuno suva. Muškarac s bejzbol kapom je imao broj telefona s njene vizitkarte, ali ne mora da znači da je to on. Pritisnula je dugme i ugasila ton, a potom zakopala telefon duboko u torbu.

Ponovo se nadvila nad tastaturu. Sigurno može još nešto da pokuša. Razmišljala je nekoliko minuta, a onda se ispravila. Izgledi su bili minimalni, ali vredelo je pokušati. Prsti su joj se razleteli po tastaturi dok je podešavala poslednju pretragu. Ovog puta meta su joj bili privremeni fajlovi.

Hard-diskovi inače vrve od takvih fajlova. Prave ih savesni programi kao rezervu, tako što čuvaju privremene kopije fajlova dok se radi na originalima. Dobro dođu ako program padne pre nego što su podaci sačuvani.

Garvin je morao da radi na svojim fajlovim u osnovnom tekstu pre nego što bi ih šifrovao. I Hari je tražila upravo te rezervne kopije fajlova u osnovnom tekstu.

Dobovala je prstima po stolu, pogleda uprtog u ekran. Privremeni fajlovi obično se izbrišu čim se zatvori originalni fajl, ali ne uvek. Uz malo sreće, oni koji njoj trebaju još uvek leže pritajeni na Garvinovom hard-diskvi.

A ako ih nema, to će biti sve od trikova koje je znala.

Kompjuter se oglasio. Puls joj se ubrzao. Zurila je u imena fajlova prikazana na ekranu:

VV-Lager.got

VV-Tovar.got

– Hari?

Hari je zaigralo u stomaku. Brzo je potražila miša. A šta ako su to samo rezervne kopije šifrovanih fajlova?

Imodžen se pojavila pored nje. – Ovog puta bi zaista trebalo da se javiš na poziv.

Hari se ugrizla za usnu. – Onda je stala mišem na prvi fajl. Zadržala je dah.

Dupli klik.

Fajl se otvorio.

Kristalno jasan osnovni tekst ispunio je ekran.

– Hari, policija te traži.

11.

– Kakvu to igru igrate, dođavola?

Hari se trgla od Hanterovog tona. Pridržala je telefon ramenom i nastavila da radi na tastaturi. – Ja ne igram igre, detektive.

– Mogao bih da vas privedem zbog ovoga. – Procedio je kroza zube kao da su mu vilice slepljene. – Namerno ometate istragu.

– Rekla sam vam istinu. – Pregledala je prvi od dva Garvinova skrivena fajla, VV-Lager.got. Izgledao je kao još jedan popis dragulja.

Hanter je frknuo. – Po onome što sam čuo, vi i istina ne idete ruku pod ruku.

Hari je počela da diše kroz nos trudeći se da ne obraća pažnju na njega. Prebirala je po podacima: brojevi, kupci, boje, težine. Namrštila se i vratila malo unazad. Da li je to moguće?

– Namerno ste uklonili dokaze s mesta zločina.

Hari je odjednom skrenula pogled s ekrana. Nije uvek bila cvećka, ali neće mu dozvoliti da joj to prikači.

– Ako mislite na laptop Garvina Olivera, pogrešio je vaš policajac, ne ja.

– Vi ste zadržali dokaz.

– Dala sam vam ključeve od kola.

Hanter je nakratko začutao. Potom je rekao: – Hoću taj laptop.

– Dođite i uzmite ga kad god hoćete.

– Hoću sad. Ispred vrata smo.

Prokletstvo. – U redu, dolazim da vam otvorim.

Zalupila je slušalicu, a pogled joj je opet završio na brojevima na ekranu. Onda je zatvorila fajl i zaklopila laptop. To će morati malo da sačeka.

Imodžen je još uvek stajala iza nje. – Jel' sve u redu?

Hari je ustala. – Ne baš. Objasniću ti za koji minut, ali sada me čeka pobesneli policajac s kojim moram da razgovaram. – Pogledala je svoju prijateljicu pravo u oči. – Obećaj mi da se sledećih nekoliko minuta nećeš mešati. Šta god da čuješ da govorim?

Imodženine oči su se zacaklile na tren, a onda se namrštila. – U šta si se to uvalila, Hari?

– Jel' obećavaš?

Imodžen je stisla usne. – Dobro. Ali bolje bi ti bilo da imaš valjano objašnjenje.

Hari ju je potapšala po ramenu kao da kaže: Dobra devojka, potom se zaputila ka recepciji, gde je Hanter čekao iza sigurnosnih staklenih vrata. Ramena su mu bila povijena, ruke zavučene duboko u džepove jakne.

Udahnula je duboko, razmišljajući s kakvim izrazom lica da pređe tih deset metara koliko joj treba do vrata. Na kraju se odlučila za pogled pravedničkog gneva, na koji joj je Hanter odmah uzvratio istom merom.

Prošla je kroz praznu recepciju i pritisnula dugme za otvaranje vrata na zidu. Hanter je ušao i prošao pored nje, a za njim se prostorijom proneo miris kvasca. Okrenuo se prema njoj, kratka kosa mu se nakostrešila od vetra.

– Bio bih vam zahvalan da se sledeći put javite na mobilni telefon.

Hari ga je pogledala. Dakle, za jedan poziv zna od koga je, a nije imala razloga da misli da je drugi poziv bio od ubice, doduše tog dana se malo šta dešavalo s razlogom.

Pogledao je mimo nje ka vratima. – Sećate se inspektora Lina, zar ne?

Hari se brzo okrenula. Vitak, crnokos muškarac stajao je na vratima. Četrdesetak godina, fino sivo odelo, prodoran pogled. Ušao je. Setila se kako se uvek nečujno kretao. Kao mačka.

Lin je nekrivio glavu, ne skidajući pogled s njenog lica. – Gospođice Martinez.

Hari mu je uzvratila kruto klimnuvši glavom. Onda se okrenula i povelala ih natrag kroz recepciju. Osećala je njihove poglede na potiljku od čega su je podišli žmarci. Odupirući se porivu da ubrza korak poput begunca, govorila je sebi da ostane mirna: *Lepo polako, ne žuri, samo im daj laptop i otići će.* Imala je osećaj da će joj dijamant iskočiti iz džepa.

Njen poslednji okršaj s Linom desio se u bolničkom hodniku četiri meseca ranije. Otac joj je ležao na samrti u susednoj sobi, odbrojavajući poslednje dane prikačen na mašine koje su ga održavale u životu. Telo mu je do tada već bilo mršavo kao dečje, i disao je uz pomoć cevi koje su mu uduvavale vazduh u pluća. Lin joj je postavljao ista pitanja kao i uvek: *Šta se desilo s novcem od Salovih insajderskih dogovora? Da li si mu*

pomogla da ga sakrije? Zašto si išla u banku na Bahamima? Gde je novac sada?

Još napornije od njegovih pitanja bilo je njegovo ćutanje kada je čekao da ona progovori. Ali ona nikad nije progovorila. Nikad mu nije rekla da je taj novac kod nje, to jest deo novca. Ukrala ga je kako bi se zaštitila, ali ga je kasnije zadržala za svog oca. Želela je da on ima nešto kad se probudi. Ali onda su joj doktori rekli da joj otac umire.

Hari je ispravila ramena, otrešajući sećanje. Prislonila je svoju propusnicu na čitač kartica na zidu i umarširala u kancelariju *Blekdžeka*. Možda će žustar korak odati utisak da vlada situacijom.

Pokazala je na sef. – Unutra je.

Imodžen se okrenula u stolici, razrogačenih očiju, ali držeći jezik za zubima. Hari je pažljivije osmotrila Hantera kad je zakoračio prema sefu. Iz blizine je videla da mu je vreme za brijanje, dlačice na licu svetlucale su mu poput gvozdениh opiljaka. Navukao je par rukavica od lateksa do ručnih zglobova, ne skidajući oka s nje.

– Ovaj laptop je već nekoliko sati kod vas, zašto ništa niste rekli?

Hari je slegnula ramenima, izbegavajući Imodženin pogled. – Nisam ga primetila do malopre. Tek sam stigla.

– Kako da znamo da niko nije neovlašćeno rukovao njim?

– Stavila sam ga na sigurno, u sef, čim sam shvatila da ste pogrešili. – Gledala ga je pravo u oči. – Ovo je laboratorija za kompjutersku forenziku. Očuvanje dokaza je ovde prioritet.

Hanter je izvio obrvu, gledajući po prostoriji. – Meni izgleda kao obična kancelarija.

Hari je počela da broji na prste. – Ovde ne može da se uđe bez propusnice, a tu je i sigurnosna karnera uperena u sef, koji, usput, ne može da se otvori bez šifre i identifikacione kartice. Nema šanse da je iko mogao neovlašćeno da ga koristi.

Lin je tiho progovorio s vrata. – Niko sem vas.

Hari i on su se neko vreme netremice gledali. Osetila je Imodženin zabezegnuto pogled na sebi, a čak ni Hanter nije imao ništa da kaže. Okrenula se sefu, prevukla karticu i ukucala šifru. Kada su vrata kliknula i otvorila se, pokazala je na laptop, mahnuvši Hanteru da ga sam uzme.

Lin je pročistio grio. – Vidi da ovog puta uzmeš onaj koji treba, Hanteru.

Hanter se ukočio, usne su mu bile stisnute u liniju. Onda je izvadio laptop obema rukama.

– A šta je s mojim laptopom? – rekla je Hari. – Još uvek je kod vas.

Hanter je na tren pogledao u stranu prema Linu. – Moraćemo da ga zadržimo još neko vreme. Dobićete ga kad završimo.

Začulo se prigušeno zvono telefona i Lin je izašao iz prostorije da odgovori na poziv. Hari je zatvorila sef i pogledala u Hantera. Razmišljala je o trvenju između dva policajca, i pitala se da li bi vredelo to iskoristiti. Isturila je bradu pokazujući ka vratima.

– Zar nije malo neuobičajeno da odeljenje za prevare učestvuje u istrazi ubistva?

Hanter je slegnuo ramenima. – Ne mora da znači. Odeljenje za prevare, carina, nema ko ne radi na ovom slučaju.

– Zaista? Lin mi baš i ne deluje kao timski igrač.

Hanter je frknuo, ali nije odgovorio. Bio je zauzet popunjavanjem obrasca dokaznog postupka. Htela je da vidi da li može da ga isprovocira.

– Da li vam je on šef?

U trenutku, olovka kojom je pisao zamrzla se. – Ne.

– U svakom slučaju, ponaša se kao da jeste.

Hanter ju je prostrelio pogledom. – Ovo je moja istraga. Ja sam ovde nadležan, nemojte to da smetnete s uma.

Znoj mu se presijavao na gornjoj usni između dlačica, i to je shvatila kao znak da prestane s provokacijama. Naslonila se na sto, prekrstila ruke i sačekala da završi s popunjavanjem obrasca. Kada je konačno podigao pogled, bilo je teško pročitati ga.

– Već neko vreme smo pratili Garvina Olivera. – Ugurao je laptop u srebrnu antistatičku torbu. – Njegovo poslovanje s dijamantima nije potpuno legalno, ali vi to verovatno već znate.

Hari je pomislila na Garvinove skrivene fajlove, a onda brzo potisnula misli da joj se slučajno ne bi očitale na licu.

Hanter joj se upiljio u oči. – Nezakonita trgovina dijamantima je jedno, no da li zaista želite da budete upleteni u ubistvo?

Ilegalni dijamanti. Najbolji iz Afrike, rekla je Bet. Hari su se osušila usta.

– Čujte, uzalud traćite vreme na mene – rekla je. – Nisam umešana u sve to.

Hanter nije skretao pogled. Njegove oči boje lešnika izgledale su zamućeno i umorno. Onda je klimnuo glavom i uzdahnuo, i prvi put, naizgled, popustio samokontrolu. Podigao je ruke.

– U redu. Moguće je da ste se samo zatekli na pogrešnom mestu u pogrešno vreme. Dešava se. – Kradomice je pogledao ka vratima, potom rekao tiše: – Ali ako nije tako, upozoravam vas, ubrzo ćemo saznati.

Gledao ju je pravo u oči, na njegovom licu se očitavala čudna mešavina pretnje i saosećanja. Potom se Lin nečujno vratio u prostoriju i pucnuo prstima.

– Idemo.

Hanter se ukočio i Hari se mogla zakleti da je videla kako steže pesnice. Zatim je podigao laptop i krenuo ka vratima. Hari nije znala s kakvom unutrašnjom politikom se Hanter suočava, ali činilo se da mu Lin trlja na nos svoj viši čin.

Posmatrala ih je kako odlaze, a pogled joj je završio na srebrnoj torbi za dokaze koju je Hanter nosio pod rukom. Odjednom je osetila kako joj ponestaje vazduha. Pomisao da je policija došla u posed Garvinovih podataka izazvala joj je neobjašnjivo treperenje u grlu, i osetila je neopisivu želju da uzme laptop nazad.

– Hari?

Imodžen je zurila u nju. Hari je protresla glavu kako bi joj se razbistrilo. Šta joj bi? Na Garvinovom laptopu nema ničega što bi njoj moglo da naškodi. Okrenula se i požurila natrag do svog stola, s Imodžen za petama.

– Šta se dešava, Hari?

– Objasniću ti za minut.

Nešto u Garvinovom sakrivenom fajlu s popisom robe joj je zapalo za oko i želela je to da proveri. Najpre je otvorila prvobitni inventar koji je Garvin ostavio vidljivim: „Inventar robe oktobar 2009.“. Poznati skup slika smenjivao se na ekranu zamagljeni obluci težine nula zapeta dvadeset pet karata, svaki veličine glave šibice; metalik čestice, nula zapeta nula tri kurata, ne veće od kristala šećera. Najveći na listi bio je žuti četvorokaratni oktaedar veličine zrna suvog grožđa. Prema evidenciji, Garvin ga je prodao

za deset hiljada evra.

Potom se vratila na skriveni fajl, VV-Lager.got. Mnogi dijamanti su imali imena, baš kao i prethodni: Žuta izmaglica, Helios, Ružičasto srce. Sve ukupno, bilo je skoro trista dijamanta, sa datumima koji su sezali unazad više od godinu dana.

Prešla je na slike. Na većini su bili prikazani i svakodnevni predmeti kako bi se pokazale proporcije dijamanta, i zaprepastila se kad je videla koliki su. Svetlucavi metalik kamen veličine tvrdih bombona: sto karata. Drugi, čija je boja podsećala na razređeni čaj od kamilice bio je veći od džambo klikera: sto sedamdeset pet karata. Ali većina ih je bila veličine kokošnjeg jajeta i težila preko dvesta karata. Poslednji na spisku bio je i najveći, srebrnasti kristal od dvesta sedamdeset karata. Prodat je pre više od godinu dana nekome po imenu Fišer za skoro pet miliona evra.

Hari je duboko izdahnula. Da li je o tome reč? Da li je Garvin krijumčario velike dijamante i pokušavao da sakrije dokaze o tome? Još jednom je pogledala fajl. Ko god da je taj Fišer, kupio je samo jedan kamen, preostali dijamanti su prodavani isključivo kupcu po imenu Grej.

Harin mozak je vrveo od pitanja i umalo je zaboravila na VV-Tovar.got, drugi skriveni fajl. Kliknula je na njega i otvorila ga, zadubljena u misli. Kako se Bet uklapa u sve ovo? Još jedan niz imena prikazao se na ekranu. Na vrhu je stajao nerazumljivi dvanaestocifreni broj: 881677273934. Hari ga je prepisala u blok, i počela da iščitava kolonu imena: Ekselzior, Artemida, Don Lajt.

Hari se namrštila. Don Lajt. Zvučalo joj je poznato. Izbledela sećanja lebdela su u vazduhu poput duhova. Jutarnji mraz, jarke boje. Zavrtela je glavom. Ne može da se seti.

Potražila je ime na ekranu i odjednom se oduzela. Prestala je da diše, prsti su joj se zamrzli; jedino što joj se na čitavom telu mrdalo bilo je ubrzano pulsiranje vratne žile. Progutala je knedlu zureći u ekran.

Pod stavkom za Don Lajt bilo je ubeleženo ime HARI MARTINEZ.

12.

Mani je obliven znojem, posrćući ušao u prostoriju s rendgenom. Još uvek je čuo Okera kako viče napolju likujući nad Alfredovim iskasapljenim trupom. Prizor mu se urezao u mozak, i stisnuo je pesnice da mu se ruke ne bi tresle.

– Stani tamo!

Čuvar po imenu Zonvije gurnuo je Manija uza zid. Nagnječio mu je obraz drškom pištolja, iskrenuvši mu glavu u stranu, kad je mlađi čuvar uperio baterijsku lampu u Manijevo uvo. Zatim su obojica okrenuli Manijevu glavu na drugu stranu kako bi proverili drugo uvo. Zonvije je špatulom razjapio Maniju usta i gurao mu je niz grlo dok ovaj nije počeo da se guši. Onda je grubo podigao Maniju kapke i istiskao mu nozdrve dok ga je drugi čuvar držao prikovanog za zid.

Pretres je bio nepotreban. Rendgen skenira celo telo, i otkrio bi kamen gde god da ga je sakrio. Ali Zonvije i neki drugi čuvari su ipak znali da priušte sebi zadovoljstvo sporadičnim proverama na licu mesta. Uživali su da ih ponižavaju.

Kada su završili, povukli su ga od zida i gurnuli na pod. Potapšali su ga, okrenuli se i otišli. Mani je ostao na kolenima i rukama. Iako je ukrutio laktove, ruke su mu i dalje drhtale. Vrata su se zalupila iza njega, isisavši svaki zvuk iz prostorije.

Podigao je glavu. Ispred njega, rendgenska komora s otvorenim vratima čekala ga je kao džinovska kapsula od pleksiglasa. Desno od njega nalazila se pokretna traka koja je skenirala prtljag na izlazu, a levo je stajao još jedan čuvar u belom mantilu, koji ga je posmatrao iz zaštićene kabine. Zvao se Voker i poslednje dve godine radio je u rendgenskom odeljenju. Kucnuo je po ojačanom staklu.

– Ustani!

Mani se s mukom podigao na noge, dok mu je dijamant rezao utrobu. Voker je kucao po tastaturi ispred sebe.

– Ime?

– Mani... – Glas ga je izdao. Onda je pročistio grlo i isturio bradu. – Mani

Eduardo Tavares Vilja dos Santos.

Kad je čuo puno portugalsko ime i prezime, Voker ga je pogledao škiljeći. Mani je i dalje držao isturenu bradu. Veći deo života trudio se da bude dostojan tog imena. Njegovi roditelji, Angolci, pola veka su proživeli pod portugalskom vlašću, a ostatak u krvavom građanskom ratu. Njegovo prezime je bilo primer portugalskog kombinovanja prezimena roditelja. Ali njegova baka po majci bila je Kongoanka, snažna, žustra žena koja je živela u podnožju Plavih planina blizu reke Kongo. Tražila je da se njenom prvom unuku da kongoansko ime, i tako je dobio ime Mani, što znači „s planine”. Još uvek je mogao da čuje očev podrugljiv glas: *Čovek s planine, on treba da je ratnik s puškom, ne miš s knjigom.*

Mani je ispravio ramena, nastojeći da zanemari plamteći bol u stomaku.

Voker je izašao ispred svoje kabine, njegove oči crvene po rubovima upiljile su se u Manijevo lice. Mani je proškrgutao zubima, i zavrnuo levi rukav iznad zavoja na mišici. Polako je odmotao prljavi povez i otkrio ranu od noža, Udahnulo je kroz zube kada je video na šta liči. Crveno, živo meso virilo je kroz razjapljeni-rez na koži. Nabrane ivice bile su previše razmaknute da bi mogle da se spoje, ali zasad nije bilo znakova infekcije. Rana se nije zagnojila, i nije se osećao neprijatan zadah. Znao je tačno na šta da obrati pažnju jer se upravo to desilo Ezri.

Duboko je udahnuo. Onda je pritisnuo izranavljeno meso. Bol mu je buknuo niz ruku i osetio je kako se ljulja. Bolovi se protiv nesvestice, gnječio je ranu dok nije istisnuo dva srebrnobela dijamanta, svaki veličine krupnog zrna graška. Izvadio ih je drhtavim prstima i ubacio ih uz zveket u metalnu posudu koju je Voker držao.

Mani je zažmurio, vrelo probadanje u ruci počelo je da jenjava. Čuo je šuštanje vode iz česme i odzvanjanje kamenčića u metalu. Kada je otvorio oči, Voker je ponovo bio u kabini. Mani je požurio da vrati zavoje na mesto, povijajući ranu.

Voker je pritisnuo prekidač na komandnoj tabli. – Uđi u komoru.

Mani se odvukao do rendgenske kapsule i stao na sredinu kružne platforme. Vrata su se naglo zalupila. Motor je zujao kad je krak rendgena u obliku slova C obuhvatio dno kabine i počeo polako da se penje uza zid. Mani je osetio kako mu se udovi opuštaju, dok ga je ruka samo tupo žigala.

Zažmurio je. Hvala bogu što mu je sutra poslednji dan u rudniku.

Vratio se samo zato što ga je Ezra molio, rekavši mu da je bolestan. Isprva je odbio. Morao je da polaže ispite i ispuni uslove svoje stipendije. Nije imao vremena da se vraća u rodno selo, gde deca kašlju u snu, i gde Aša sada živi kao Ezrina žena. Umesto toga je poslao novac. Ali Ezra ga je preklinjao, govoreći mu da bi mogao umreti. Trovanje krvi preko rane od noža, rekao je. Tek kasnije je objasnio da je ranu nožem sam sebi naneo.

Mani je tada odlučio da ode da ga vidi, strepeći od sveopšte bede u sirotinjskom naselju iz kojeg je uspeo da pobje. Pripadao je porodici kopača dijamanata. Njegov deda je puzao po angolskim peščanim dinama, kopajući rukama dijamante, koje je čuvao u limenoj konzervi što mu je visila oko vrata. Vlasnici rudnika bi mu nagurali krpe u usta da ne bi mogao da ih proguta. Manijev otac je ispirao šljunak pored rečnih korita, obuzet kockarskim ubedenjem da će mu sledeći kamen promeniti život. Kada je Maniju bilo deset godina, otac ih je preselio u Severni Kejp u Južnoj Africi, gde je vađenje rude iz rečnih korita zamenio za podzemne jame. Ubijen je u svađi oko dijamanta veličine semenke suncokreta.

– Moraš da me zameniš u rudniku – rekao je Ezra kada je Mani došao kući. – Dok se ne oporavim.

Mani je skrenuo pogled. Koliba je bila mračna, ispunjena uljanim mirisom *Primusovog* rešoa. Odmahnuo je glavom.

– Poslaću ti još para, naći ću još jedan posao u Kejptaunu. – Već je radio dva posla između časova i slao većinu novca kući, ali sve je bilo bolje od tamnice rudnika.

Ezra je uzdahnuo. – Novac neće biti dovoljan.

Mani se zaškiljio u bratovljevo lice. Ezrine oči su bile grozničave, glas slab. U kakve se nevolje sad uvalio? Mani je kleknuo pored kreveta, zemljani pod je bio topao od dnevne vreline.

– Ne razumem – rekao je.

– Rudnik *Van Viks*. – Ezra je liznuo sasušene usne. – Moraš da znaš nešto o njemu.

Tada mu je u zadimljenoj, zagušljivoj kolibi Ezra objasnio.

Bio je na pauzi za odlazak u klozet kada je pronašao prvi dijamant. Odlutao je do jama s jalovinom iza klozeta, odlažući povratak u smenu,

kada je dijamant zasijao ispod šljunka.

Ezra je govorio zamućenog pogleda. – Bio je veći od jajeta kopca.

Vratio ga je nazad i sakrio dublje ispod gomile kamenja dok ne odluči šta da uradi s njim. Jedno je bilo sigurno: tamo gde je našao jedan dijamant, sigurno ih ima još. Ali posle nekoliko tajnih obilazaka jame, nije našao više nijedan.

Onda je kasno jedne večeri razmišljao o jalovom stenju. Većina toga bile su krhotine, odstranjene u drobilici i pogonu za separaciju. Ali na nekim mestima bile su naslagane velike stene, kakve je *Van Viks* godinama odlagao. Geolozi su ih testirali, ali su ih proglasili neekonomičnim za eksploataciju. Tako da su izlazile nezdobljene iz separatora i završavale u jamama za jalovinu zajedno s ostatkom lomljenika.

Ali šta ako su *Van Viksovi* stručnjaci pogrešili?

Sledeći put kad je Ezra išao do jame sa jalovinom, poneo je sa sobom malj.

Mani je zurio u svog brata u kolibi ispunjenoj dimom, dok se spolja čulo pucketanje vatre založene za kuvanje. – Razbijao si stene?

– Ljudi iz *Van Viksa* su pogrešili. – Ezrine oči su sijale.

– Iz jedne stene sam izvadio tri dijamanta, svaki preko sto pedeset karata.

Zatim je objasnio kako je iznosio dijamante napolje. Jedan njihov rođak je nabavljao kokain mnogim plaćenicima koji su čuvali rudnik, i prema njegovim rečima, rukovalac rendgena bio je među najvećim zavisnicima. Ispostavilo se da je Voker više nego voljan da primi mito u vidu dijamanta u zamenu za Ezrin slobodan prolaz kroz rendgen.

Ezra je prve dijamante izneo iz rudnika pre više od godinu dana i prodao ih na lokalnoj crnoj berzi.

– Jedan dan u životu bio sam bogat. – Ezra je zažmurio i osmehnuo se, oko ispalog zuba desni su mu bile sablasno sive.

Mani je progundao. Isti otac, ni Ezra nikad nije mogao dugo da čuva novac. Veći deo je obično odlazio na piće i kocku. – Šta se desilo?

Ezra je jedva otvorio oči, osmeh je nestao. – Dijamante te veličine teško je skrivati.

Izbegavajući Manijev pogled, ispričao je kako se probudio u mraku, posle nekoliko dana proslavljanja. Njegovi pijani prijatelji su nestali, kao i sav

novac koji je imao. Međutim, nije bio sasvim sam. Nad njim je klečao muškarac u crnom, čije je belo lice bilo namazano blatom. Oštrica njegovog noža usecala mu se u grkijan.

Još tri muškarca su izronila iz senke i oni su držali Ezru dok je prvi muškarac vitlao nožem. Prvo je prešao sečivom duž Ezrine brade, a onda ga je zasekao po ramenu, te počeo da ga secka sve niže ka sve mekšim delovima tela, dok im Ezra konačno nije dao ono što su želeli. Od tada je morao da radi kao njihov kurir, da krijumčari velike dijamante iz rudnika i prodaje ih isključivo njima. Već skoro godinu dana je izvršavao njihova naređenja.

Mani je pogledao oko sebe po prljavoj baraci. – Ali gde je onda sav novac?

Ezra je s mukom progutao knedlu. – Jedva da me plaća.

– Pogled mu je skliznuo ka obešenoj vreći koja je služila umesto vrata. S druge strane Aša je ložila vatru. – Ako ne uradim ono što mi kaže, ubiće nas.

Tada mu je Ezra ispričao šta mu je muškarac s nožem rekao pre nego što je otišao i ostavio ga da leži na zemlji cvileći. *Idi kući i vidi šta sam uradio, za slučaj da poželiš da se predomisliš.*

I tako je Mani saznao istinu o tome kako je njegova majka umrla.

Rendgen aparat je zazvečao zaustavivši se. Vrata kabine su se otvorila i Mani je izašao. Voker je i dalje stajao za komandnim pultom. Mani nije znao kako je čuvar iznosio dijamante, ali beli radnici nisu bili podvrgavani tolikim pretresima kao crnci,

Mani je duboko izdahnuo. Telo mu je bilo ugrejano i mlitavo. Danas mu je bio poslednji put. Poslednji put da je otvorio usta kako bi progutao dijamant toliko veliki da mu je cepao utrobu. Poslednji put je gurao kamenje u otvorenu ranu terajući suze na oči. I poslednji put će popiti gadnu mešavinu vode i pokvarenog mleka koja će mu pročistiti creva.

Konačno ističe njegov kratkoročni ugovor s *Van Viksom*. Sutra kad bude napuštao rudnik, Voker će propustiti kroz kontrolu i njega i krijumčarenu robu u njegovom prtljagu. I nikada se više neće vratiti.

Voker je podigao glavu. – Možeš da ideš.

Mani je klimnuo glavom i krenuo polako ka izlazu. – Sutra će biti još.

Voker je slegnuo ramenima. – Ja neću biti tu.

Mani se skamenio. Zurio je u čuvara. – Ali odlazim iz rudnika. Moraš me propustiti kroz rendgen, moj prtljag...

– Moraćeš drugačije da se snađeš. – Voker se vratio svom komandnom pultu. – Moje vreme ovde je isteklo, odlazim večeras. Postalo je previše rizično, Oker se raspituje. Moja zamena počinje da radi sutra ujutro.

Maniju se zalelujalo u glavi. Preplavila ga je vrešina kad je pomislio na Ezru u njegovoj smrdljivoj baraci, na Ašu, koju voli od svoje desete godine, na majku, koja se borila da ga zadrži u školi, na Alfreda, na Takatu. A iznad svega, mislio je na ubice koje čekaju sledeću isporuku dijamanata.

Šta će oni uraditi ako ne uspe da im ih isporuči?

13.

– Prokletstvo!

Hari je zatvorila laptop i počela da masira uglove očiju. Zuljale su je od zurenja u ekran.

Na pogrešnom mestu u pogrešno vreme. To je bilo objašnjenje za njenu povezanost s Garvinovom smrću. Čak je i Hanter priznao da je to moguće. Ali s njenim imenom uklesanim u jeđan od fajlova, ko bi joj sad poverovao?

Upakovala je laptop zajedno s primercima Garvinovih radnih tabela koje je ištampana. Primitila je da pravi veliku buku pri pakovanju, samo da bi razbila tišinu. Sada je bila sama u kancelariji. Zimski mrak je nadošao poput plime iako je bilo jedva pola šest. Nameravala je da krene s Imodžen, možda da je odveze do kuće. Hari je bila pristalica teorije o bezbednosti u grupi. Ali Imodženin verenik je došao nenajavljen i odveo ju je pre nego što su se ona i Hari išta dogovorile.

Sada se Hari zatekla sama u mraku, što nikako nije planirala.

Ugasila je svetla, podesila alarm i požurila kroz praznu recepciju kao vetrom nošena. Prazne zgrade su same po sebi sablasne, i Hari su već podilazili žmarci. Okačila je torbu s laptopom o rame. Ispitaće svoje nalaze malo kasnije, ali prvo ide da se vidi s nekim.

Pritisnula je dugme za otvaranje vrata i brzim korakom izašla na ulicu. Zgrada je izlazila na Sugar haus lejn, uzani kaldrmisani prolaz između zgrada koji je pratio zidove pivare *Ginis*. Zagledala se u senke ispred sebe. Uličica je vijugala dublje u mrak. račvajući se dalje u dve sporedne skrivene iza pivare. Desni krak je prolazio pored ulaza u skladište otvoreno za turiste. Levi je krivudao do Merouboun lejna, gde je bila parkirala kola.

Hari je oklevala, dok joj je sladni miris hmelja ispunjavao nozdrve. Onda je povukla torbu visoko na rame i zakoračila na neravnu kaldrmu. Zidovi starinskih zgrada su je opkolili s obe strane. S tim zazidanim prozorima i zardalim rešetkama izgledali su kao napušteni zatvori. Hari se zgurila i pustila korak.

Razmišljala je o svom imenu u Garvinovim fajlovima. Da li je to

slučajnost, ili joj je Bet namerno smestila? Dodirnula je prstom hladni dijamant, koji joj je još uvek bio u džepu. Trenutno je bila sklona da poveruje u najgore.

Nešto je šušnulo u pomračini. Brzo je okrenula glavu, ali je videla samo crne zidove od cigle. Naježila se i ubrzala.

Don Lajt. To ime joj se vrzmalo po glavi. Setila se već zašto joj je zvučalo toliko poznato, ali je morala da proveri da li je u pravu, a samo jedna osoba je mogla u tome da joj pomogne. Pogledala je na sat. Ako požuri, možda će ga uhvatiti pre nego što ode.

Iza nje se začulo struganje koraka po kaldrmi. Okrenula se i upiljila u mračnu uličicu. Jedna samotna ulična svetiljka treperila je i zujala. Srce joj se uzlupalo. Ustuknula je nekoliko koraka. Razmišljala je o svojim kolima parkiranim u sporednoj uličici na kraju puta. Stići će do njih za dvadeset sekundi ako potrči.

Prilika se pomerila među senkama. Hari je pretrnula, udovi su joj se ukočili. Onda se iznenada trgla, okrenula i dala u trk. Malo ispred je zabrujao motor, a iza nje se čuo bat koraka. Oteo joj se tihi krik. Pojurila je niz uličicu, pljeskajući cipelama po kaldrmi. Čitavo telo joj je bilo napeto pred opasnost.

Tad se sapplela, poletela napred i pala na mestu gde se put račvao. Istog trena, farovi su blesnuli ulicom: turistički autobus za večernji obilazak grada približavao joj se iz desnog kraka. Nešto je prasnulo u mraku iza nje i prozviždalo joj pored uva. Udahnula je. Podigla se na noge, zgrabila torbu i bacila se na drugu stranu ulice. Truba je zadrečala, kočnice su zaškripale. Tresnula je o beton. Sklupčala se i zakotrljala, bol joj je sevnuo kroz ruku.

Iza sebe je čula razbijanje stakla, vrisku ljudi. Hari je brzo pogledala nazad na uličicu. Autobus se isprečio preko kaldrme, farova smrskanih o zid. Zaprečio je prolaz, zaklanjajući joj pogled, tako da nije mogla da vidi ko stoji s druge strane. Ustala je, delimično svesna prebledelih turista koji su u šoku zurili iz autobusa.

Hodala je posrčući vijugavom sporednom ulicom. Blok stanova uzdizao se s leve strane, sumoran i mračan. Malo napred bio je Merouboun lejn, a njena kola su se videla u daljini. Bila su udaljena manje od sto metara, no da li je imala dovoljno vremena? Toliko je bila zadihana da ju je grlo

bolelo. Instinkt joj je govorio da nastavi da trči, ali joj je mozak govorio da se sakrije. Gde da se sakrije? U kola? Koraci su odzvanjali stazom iza nje. Mišići su joj se napregli. Imala je nekoliko sekundi da odluči.

Hari je skrenula levo i prebacila se preko niskog zida koji je okruživao stambeni blok. Narandžasti žar na drugom spratu odavao je pušača na balkonu. Pretrčala je nekoliko metara do zgrade i bacila se preko rešetkaste ograde na nečiji trem. S ulice je dopirao zvuk koraka u trku. Hari se šćućurila u mraku, izmičući se polako iz vidokruga, sakrivajući se iza ogromne satelitske antene veličine traktorske gume.

Koraci su se zaustavili. Ledena jeza pritisnula joj je stomak, i Hari se sklupčala nazad uza zid. Naprezala se da čuje zvuke s ulice.

Ništa.

Slatkasta aroma nagorelog duvana spuštala se s balkona iznad. Hari je zaškiljila kroz razmak između antene i zida, ali je videla samo senke.

Podrugljivi smeh odjeknuo je u blizini, i odnekud se začulo razbijanje stakla. Hari je brzo pogledala iza sebe. Stan je bio u mraku, prozor osiguran gvozdenim šipkama. Tragovi gareži prekrivali se ispucale zidove trema, i sudeći po porukama grafita izgleda da je neko pokušao da istera stanare podmetnutim požarom. Hari se stresla i osetila kako ruke počinju da joj drhte.

Snop svetla prosekao je tamu. Ukočila se. Svetlost je dopirala do Merouboun lejna, pomerajući se levo-desno kao zrak reflektora. Sagnula se što je niže mogla, i provirila napolje. Muškarac je stajao okrenut leđima. Nosio je bejzbol kapu i držao je baterijsku lampu uperenu u vetrobransko staklo njenih kola.

Hari je pretrnula. Disanje joj je postalo isprekidano. Ponovo se začulo razbijanje stakla. Stisnula je petlju i još jednom pogledala. Muškarac s bejzbol kapom proturio je ruku kroz razbijeni prozor njenih kola. Otključao je vrata, otvorio ih i pretražio unutrašnjost kola pomoću baterijske lampe. Zatim je otvorio prtljažnik i proverio ga. Pokreti su mu bili hitri i svedeni na minimum, nimalo ga nije ometao pištolj kojim je sve vreme nišanio pravo ispred sebe.

Hari je stavila ruku preko usta kako ne bi vrisnula. Stomak joj se prevrnuo kada je pomislila kako se zamalo sakrila u svoja kola. Ali kako

je, dodavola, znao koja su njena? Zažmurila je. Kod Garvina. Verovatno je čekao Garvina ispred kuće i video nju kad je došla, Gepek se zalupio i Hari se trгла. I dalje je žmurila. Koraci su škripali po srči, ali je ubrzo nakon toga nastupila tišina. Privila se bliže uza zid i obgrlila kolena. Kao Bet, kad se šćućurila u sefu.

Neko vreme je tako sedela, dok joj se naposletku nije obratio ženski glas odozgo.

– Otišao je, dušo. Pobegao je.

Bio je to promukli glas pušača i, apsurdno, u tom trenutku Hari je pomislila na majku. Imala je isti hrapavi grleni glas. Suze su počele da joj naviru. Otvorila je oči i izvirila iza ogromne satelitske antene. U Merouboun lejnu nije bilo nikoga.

Hari je ustala. Bilo joj je hladno i osećala se izlomljeno, kao da je provela noć kampujući. Gledala je levo-desno dok je preskakala ogradu i nesigurno koračala nazad prema ulici. Pogledala je preko ramena ka narandžastom žaru koji je goreo u mraku.

– Hvala.

Ali žena nije odgovorila. Hari se zapitala šta je sve videla sa svog balkona kad je zvučala tako ravnodušno.

Potrčala je do kola, piljeći u senke oko sebe. Krckajući po staklu, torbom je od srče očistila mesto vozača. Sela je unutra, dala gas i pojurila sporednim ulicama, vijugajući cikcak, dok nije izašla na glavni put.

Blistava svetla ulice Tomas činila su joj se kao spas, ali joj je znoj i dalje curio niz leđa. Da li je zaista neko upravo pokušao da je ubije? U glavi joj je vladao haos.

Bacila je brzo pogled na retrovizor, donekle očekujući da u kolima iza sebe vidi siluetu bejzbol kape. Skrenula je levo i prešla u drugu traku. Trube su zaurale na njenu nepažljivu vožnju, pa je počela ujednačeno da diše kako bi se smirila.

Kretala se prema centru, dok joj je hladan vetar zviždao kroz razbijeni prozor na kolima. A kako bi bilo da ispriča Hanteru šta se dogodilo? Mogao bi da pogleda njena kola, da razgovara s vozačem autobusa. Sad bi joj sigurno poverovao. Onda se setila svog imena u Garvinovim fajlovima, i osetila kao da je udarila glavom o zid. Don Lajt. To će se voditi kao dokaz

protiv nje, šta god ona rekla.

Osim ako ne bi prvo uspela da sazna šta njeno ime traži tamo.

Hari je pogledala na sat. Da nije zakasnila? Dala je žmigavac i skrenula desno, uputivši se prema raskošno osvetljenim ulicama za kupovinu koje su sekle uzduž i popreko kraj grada južno od reke. Kretala se kolima pored restorana i barova, dok nije došla do začelja hotela *Vestburi*. Ostavila je kola u zoni naplate parkinga ne zaključavši ih. Pored razbijenog prozora nije bilo poente.

Žurila je prema ulazu hotela, hladni večernji vazduh prijao je njenom preznojnom telu. Izgladila je suknju i popravila frizuru. U hotelima s pet zvezdica imaju običaj da gledaju popreko na ljude koji izgledaju kao begunci.

Gurnula je vrata i ušla u raskošni foaje sa crvenim plišanim foteljama i kristalnim lusterima. Čulo se prebiranje po dirkama koncertnog klavira negde sleva. Popela se na drugi sprat, gde su zidovi bili obloženi hrastovim panelima i debeli tepisi prigušivali svaki zvuk.

Na kraju hodnika nalazila su se vrata od slonovače. Ispred njih je stajao poslužavnik s ostacima lakog obroka. Hari se puls ubrzao. Da nije već otišao?

Podigla je ruku i pokucala na vrata.

Don Lajt. Progutala je knedlu, bacivši pogled preko ramena. Šta ako je pogrešila?

Vrata su se širom otvorila, i našla se licem u lice s jedinim čovekom koji je mogao da joj pomogne. Dala je sve od sebe da se osmehne.

– Zdravo, tata.

14.

– *Cariño, ven acá.*⁵

Otac se ozario kad ju je ugledao, i zamahnuo rukom iza sebe u širokom luku kao matador. Hari je kročila u prostoriju, i osetila kako joj cipele tonu u tepih mekan kao pena. Njen otac je već više od mesec dana boravio u hotelu *Vesthuri*. Obično, to mesto je predstavljalo užitak za sva njena čula, ali trenutno se jedva borila samo da ostane na nogama.

Pogledala je u oca. Snežnobela brada bila mu je sveže potkresana, bolničko bledilo odavno je nestalo i zamenio ga je *njegov* prirodni maslinasti ten.

Ranije te godine pustili su ga iz zatvora, ali na dan kada je izlazio, sačekao ga je jedan od njegovih poslovnih ortaka. Džip koji je pobegao s mesta nesreće pokosio ga je, ostavivši ga s potresom mozga i nagnječenjem organa. Mesecima ga je u životu održavao bolnički respirator.

Lekari su u nekoliko navrata pokušali da ga skinu s aparata, ali njegova pluća nisu mogla da izdrže i morali su ponovo da ga priključe. Kada su pokušaji skidanja s respiratora naposljetku doveli do prestanka rada srca, lekari su hteli da odustanu. Salovo telo se predalo, rekli su. Mehanička respiracija samo je produžavala agoniju. Obzirno su predložili da ne pokušavaju da ga povrate ako mu srce ponovo stane.

Ali Harina majka je odbila da potpiše dokument o odustajanju od reanimacije. Umesto toga tražila je da nastave s pokušajima skidanja s aparata i na kraju se pokazalo da je bila u pravu. Bilo je potrebno još mesec dana, ali Salova pluća su konačno preuzela teret samostalnog disanja.

– Stičeš u pravi čas. – Njen otac je navlačio tamnoplavi blejzer s velikom mesinganom dugmadi. S bradom pomorca i dostojanstvenim držanjem izgledao je kao komandant podmornice. – Dođi da mi pomogneš da brojim karte.

Hari se smestila u stolicu s pozlaćenim ivicama. Bilo bi lepo kad bi mogla da mu se ispovedi i potraži savet, ali čak bi i njen otac priznao da je ona jedina odrasla osoba u toj prostoriji. Posmatrala ga je kako trlja dlanove,

dok su mu oči iskrile bezbrižnim osmehom pripitog mornara.

– Spremna? – rekao je.

– Tata, prvo moram nešto da te pitam.

Čula je vrata koja su se otvorila iza nje. Okrenula se i ugledala majku kako izlazi iz susedne sobe, nameštajući srebrnastoplavu kosu. Zastala je kada je ugledala Hari.

– Oh! – Njenoj majci kao da je bilo teško da je pogleda u oči. – Nisam očekivala da te sretnem ovde.

Harije izvila obrve. Reč 'takođe' prošla joj je kroz glavu, ali se ugrizla za jezik. Njena majka je stavila tačku na svoj klimavi brak onog trenutka kad joj je muž otišao na robiju. I od tada se, izuzimajući njenu rešenost da ga povрати iz mrtvih, uvek držala podalje od njega.

Hari je pogledala u oca. – Došla sam da porazgovaram s tatom.

Njena majka je na tren začutala. – Ah, razumem. – Potom se okrenula i izvadila kaput iz ormara, pri čemu su vešalice zazvečale.

Hari je zažmurila, Prokletstvo. Nije nameravala da je otera, ali nikad joj nije bilo lako da se poverava majci. A u ovom slučaju bilo je i dodatnih komplikacija. Hari ne samo da je bila osumnjičena zbog obijanja sefa ; problem je bio i njen nesrećni odnos s policijom, koji ne bi mogla da objasni a da ne pomene svoje izlete na Bahame. A to je, prema njenom viđenju, bilo između nje i njenog oca.

Njena majka je pridržala manžetne svoje zlatne svilene biuze dok je navlačila vuneni kaput krem boje. Kao i uvek, odisala je elegancijom Grejs Keli, i s neodobravanjem je posmatrala Hari.

– Užasno izgledaš – rekla je. – Šta ti se desilo?

Hari je spustila pogled na svoje tamnoplavo odelo. Bilo je izgužvano i prljavo od valjanja po prašini. Setila se kako je u mislima prizivala majku dok je čučala na spaljenoj terasi. Davno zaboravljena instinktivna potreba za zaštitom. Šta bi njena majka uradila kada bi joj sada pokazala koliko joj je potrebna?

Hari je otresla prašinu sa sakoa. – Ništa, spotakla sam se napolju. Dobro sam, Mirijam.

Obraćala se majci s Mirijam otkako je napunila osamnaest godina. Njena želja da preraste odnos majke i ćerke slučajno se podudarila sa sticanjem

prava glasa. Njena majka se nikad nije bunila.

Primetila je da je otac krišom pogledao na sat.

– Ispratićemo te, Mirijam. – Teatralno je otvorio vrata.

– Zaustaviću ti taksi.

Njena majka je šmrknula i prva izašla iz sobe. Prema njenim krutim leđima Hari je mogla da zaključi da joj ni reč nije poverovala. Hari je uzdahnula. Ona i Mirijam su iskusile kratak period solidarnosti kad joj je otac zamalo preminuo, ali to nije potrajalo. Stvari su se brzo vratile na staro, odnos je zahladneo, a obe su bile previše uzdržane da bi znale kako to da spreče. Hari je bila svesna da postoje razlozi za to, što joj ipak nimalo nije olakšavalo.

Ispred hotela, otac je zaustavio taksi i ispratio majku do kola. Hari je stajala ispred natkrivenog ulaza u hotel, leđima okrenuta vratima, dok su njeni roditelji razmenjivali uljudne oproštaje. Ulična svetla su bleštala kroz mrak, a vazduhom se razlegao žamor ljudi koji su ispijali piće pod vedrim nebom. Noćni život dablinskih bogataša bio je odmah iza ugla, ali umesto da je zvuci živahne gomile umire, Hari se stegao želudac.

Njen otac je ponovo pogledao na sat. Onda je zalupio vrata i lupnuvši po krovu dao taksisti znak da krene. Hari je polako izašla ispod nadstrešnice i on se okrenuo prema njoj s uzbuđenim izrazom školarca koji je pobegao sa časa.

– Hajde, prolazi nam vreme – rekao je.

15.

Hari je učila kockarski zanat od oca još otkad joj je bilo šest godina.

Dok ju je čuvao, vodio ju je sa sobom na kartanje, gde su ostajali do tri ujutru. A kod kuće je bila njegov sparing partner, delila mu karte ruku za rukom kako bi vežbao brojanje karata. Kada nije igrao karte, kladio se na konje. Njeno najranije sećanje je trenutak kada joj je dao da pričuva njegov dvogled dok je on uplaćivao novac ljudima koji su stajali na drvenim sanducima.

Na brzinu je pogledala preko ramena dok je ubrzano koračala ulicom održavajući korak s njim. Muzika je treštala kroz otvorena vrata pabova. Čaša se razbila na pločniku pored nje, čemu su ljudi nazdravili i aplaudirali. Pijanci se još uvek nisu dovoljno razgalamili da bi predstavljali problem, ali ona je za svaki slučaj izbegavala da ih pogleda.

Potrčala je poprečnom ulicom, sustigavši oca u trenutku kad je otvarao dvokriina staklena vrata.

– Dobro večer, gospodine Martinez.

Izbacivač je nosio cilindar i frak. Harin otac ga je pozdravio.

– *Hola, Juan*⁶

Hari i izbacivač su razmenili osmehe. Pravo ime mu je bilo Bob, ali ono se iz nekog razloga nikad nije pominjalo u njihovoj međusobnoj komunikaciji.

Sledila je oca do hodnika, gde su dva radnika obezbeđenja sedela za stolom dok je treći čuvao stražu ispred vrata. Otac ju je propustio da prođe. Pokazala je člansku kartu kazina, a onda se okrenula prema malom biometrijskom čitaču postavljenom na stolu.

Mrtvi prsti, voštana koža.

Hari je progutala knedlu i zatreptala potiskujući sećanje. Ovlaš je palcem pritisnula površinu za skeniranje. Unutrašnja vrata su škljocnula i ona i njen otac polako su krenuli uza stepenice ka kockarnici.

Vazduhom je odzvanjalo zveckanje žetona koje su igrači bacali i slagali u gomile. Prostorija je bila veća od terena za ragbi, a igrači su se tiskali u tri reda oko stolova kao ragbisti pognuti u skram formaciju.

Hari se probijala kroz gužvu. Čelične kuglice vrtele su se na točkovima ruleta i uz klepet upadale u žlebove. Razgovori su bili prigušeni, svedeni na tiho čavrljanje.

Istezala je vrat proveravajući situaciju na stolovima za blekdžek. Otac joj neće posvetiti punu pažnju dok ne sedne za sto, a ona je znala kakve stolove voli. Visoki ulozi, bez velike gužve, stolica na trećoj poziciji bila bi poželjna. I, ako je moguće, više od jednog slobodnog mesta kako bi mogao da igra više partija istovremeno.

Našla je šta je tražila u dnu prostorije. Minimalni ulog od petsto evra, bez publike. Bila je slobodna samo jedna stolica, i to na prvoj poziciji, ali delilac je mešao karte, što je značilo da počinju s novom cipelom.⁷ Kada je blekdžeku pitanju, to je plus.

Hari je pozvala oca, i on je brzo zauzeo slobodno mesto, široko se osmehnuvši plavuši koja je sedela pored njega.

– *Hola, chica.*⁸

Mlada žena se usiljeno osmehnula, i Hari je zakolotala očima. Njen otac je bio sklon da prenaglašava svoje španske korene, pogotovo u prisustvu žena. U stvari, bio je polu-Španac. Njegov otac je bio biznismen iz San Sebastijana koji se oženio devojkom iz Irske i na kraju se preselio kod tašte i tasta u Dablin, Harin otac je živeo u Španiji samo nekoliko godina, mada je, kao i Hari, tečno govorio španski.

Delilac je brzim pokretima izmešao dva špila karata i Hari se približila kako bi bolje videla. Posmatrala ga je kako meša špilove, nestrpljiva da počne da deli. Što pre igra počne, pre će moći da razgovara s ocem.

– Četrdeset pet hiljada, molim.

Zamor se proneo preko stola i Hari je zinula kad je ugledala svežanj novčanica u očevirn rukama. To nije bio prvi put da se zapitala odakle mu tolika gotovina.

Novac koji je donela s Bahama polako se osipao. Nešto od toga je prokockala u kazinima u Nasau, što je bio njen način odavanja počasti ocu na samrti. Ono što je ostalo predstavila je kao dobitak s pokera i razdelila ga kad je došla kući. Nešto je dala majci, nešto sestri Amaranti. Deo je ostavila sa strane za oca, za svaki slučaj. Deo je otišao udovici Džonatana Spensera, mladog investicionog bankara koga su ubili ljudi pohlepniji od

njega. A ostatak je uložila u *Blekdžek sekjurit*. Ali njen otac nije hteo da primi ni pare od nje.

Delilac je gurnuo dve gomile naslaganih plavih i ljubičastih žetona preko čoje. Harin otac je podigao plavi žeton s vrha i položio ga na mesto za uloge ispred sebe. Minimalni ulog, petsto evra.

Hari ga je pogledala. Pogledom je pratio karte koje je delilac izvlačio iz cipele. Hari je znala da on upravo broji karte. Osetila je kako se i njeni instinkti bude, i u mislima joj se očitavao rezultat, prirodno poput disanja: minus jedan, nula, plus jedan, plus dva.

Karte su klizile iz cipele na čuju. Minus jedan za jaku kartu; plus jedan za slabu kartu; nula za karte između. U blekdžeku, desetke i kečevi posebno su korisni igraču, tako da je dobro znati koliko ih je otprilike ostalo u špilu.

Hari se nalaktila na sto. Verovatno bi trebalo da da vremena ocu da uđe u ritam, ali morala je da sazna nešto o Donu Lajtu.

– Tata, moram nešto da te pitam.

Kucnuo je po čoji ispred sebe pokazujući da želi još jednu kartu. Zatim je presekao vazduh dlanom okrenutim nadole, zaustavljajući se na osamnaest. Delilac je imao devet.

Hari je pogledala na druge igrače. Većina je bila bleđa, kao igrači koji se kockaju novcem koji ne smeju da izgube. Bili su usredsređeni na igru, no ona se ipak trudila da bude tiha.

– Radi se o Donu Lajtu – rekla je.

Njen otac je izvio obrve. – Ah, znači već znaš?

Zastala je. – Šta tačno znam?

– Da sam kupio Don Lajt.

Hari je žmirnula. Jednom stranom mozga registrovala je da je rezultat sada plus jedan, dok je drugom pokušavala da razume o čemu priča. Uspomene su se smenjivale kao senke. Sjajno kestenje, zaglušujući huk publike. Mislila je da već zna odgovor, ali je odlučila da ipak pita.

– Don Lajt... to nije dijamant, zar ne?

Otac joj se široko osmehnuo. – Bogami, pravi je dragulj. Najbolje trkačko grlo koje sam ikada kupio.

Hari je zažmurila i klimnula glavom. Glavom joj je projurilo još uspomena. Topot kopita, miris sena; očevkonj, Don Lajt, topoće kopitama

po dvorištu. Naglo je otvorila oči.

– Ali to je bilo pre mnogo godina. Kupio si Dona Lajta kada sam ja imala sedam ili osam godina.

Pogledao ju je razneženo. – Sećaš se toga? Mislio sam da se nećeš setiti. Lepo smo se zabavljali s njim, zar ne? Zapravo, on se zvao Doning Lajt, ali u pravu si, iz iste su loze. – Široko se osmehnuo. – Don Lajt je njegov praunuk.

Delilac je prevrnuo dobijenu kartu: desetka na devetku, koju je već imao. Oko stola su se čuli uzdasi. Harin otac je slegnuo ramenima na izgubljen ulog, zatim je gurnuo još jedan plavi žeton na označeno mesto.

Hari se namrštila. Zašto bi Garvin u svojim fajlovima zabeležio ime očevog trkačkog konja? I, što je još važnije, šta će njeno ime pored njegovog? Posmatrala je oca, pogled mu je prelazio preko čoje dok su se delile karte. *Minus tri, minus pet, minus sedam.*

– Izvodiš ga na trke pod mojim imenom, zar ne? – rekla je.

Pogledao ju je snebivljivo. – Jel' ti to majka rekla? Nadam se da ti ne smeta.

– Ali zašto?

– Delom zbog sreće. – A onda je rekao tiše: – Ali i zato što moje ime prati loš glas, a ne bih hteo da privlačim pažnju, bar neko vreme.

Hari je klimnula glavom i posmatrala ga kako gubi još jednu ruku, a onda je odlučila da ga pusti da izvesno vreme igra i da ga ne prekida. Verovatno nije ni bilo potrebe za tu obzirnost. Oduvek je mogao da prati rezultat dok istovremeno razgovora s nekim. I ona je to mogla. Umela je da prati situaciju ne uključujući druga čula. Ali u poslednje vreme primećivala je omaške u očevoj memoriji kojih nije bilo pre kobnog udara džipa.

Pročeprkala je po torbi i izvadila odštampane Garvinove skrivene fajlove. Pogledala ih je bila malo bolje pre nego što je izašla iz kancelarije, i uprkos prvim utiscima, bilo je jasno da se dva fajla razlikuju. Prelistavala je papire držeći karte na oku.

Počela je sa spiskom velikih neobrađenih dijamanata, VVLager. Protezala se na nekoliko stranica krcata informacijama o težini, cenama i transakcijama s Grejom i Fišerom.

Drugi fajl, VV-Tovar, stao je na jednu stranicu. Na vrhu se nalazio čudan

dvanaestocifreni broj: 881677273934. Ispod njega su bile dve kolone s imenima, među kojima je bilo i njeno, a pored svakog je stajalo mesto i datum. Isprva je mislila da je to još jedan spisak dijamanata, ali sada je znala o čemu se zapravo radi. Sada je znala da je to spisak konja.

Grickala je nokat, zureći u reči pored svog imena: *Kenilvort*, osmi novembar 2009.

Danas je drugi novembar. Želudac joj se stegao kad je pomislila šta bi to moglo da znači.

Pogledala je u oca. Koliko je dobijao toliko je i gubio, gomila žetona naslaganih ispred njega bila je iste visine kao kad je počeo. Delilac je koristio cipelu od šest špilova, koja je bila već dopola ispražnjena. Zbir je bio plus dva.

– Da li ti nešto znači ime *Kenilvort*! – rekla je Hari.

Njen otac je slegnuo ramenima. – Znam da je to hipodrom u Južnoj Africi.

Hari je razmišljala o novoj informaciji pitajući se kako bi mogla da joj pomogne. Gledala je kako otac udvostručuje ulog podižući ga na hiljadu evra. Hari ga je upitala za neka druga imena sa spiska.

– Jesi li ikada čuo za Ekscelziora? Ili za Artemisa?

Njen otac je kucnuo po čoji i dobio desetku. Dvadeset i jedan.

– Artemis, e to je izdržljiv konj. Pobedio je za sedam dužina na *Lajom hendikepu* prošlog meseca. Stavio sam bio pet hiljada na njega s kvotom dva najedan. – Prikupljao je osvojene žetone dok je delilac bio tropa. – Koliko znam, siroti Ekscelzior je mrtav.

– A Onest Bil?

– Eh, tog konja bih voleo da imam. Najhrabriji momak kojeg ćeš videti. – Namrštio se. – Štalski drugar Dona Lajta, zapravo. Njegovog gazdu su upucali danas na trkama.

Hari je žmirnula. – Molim?

– Bilo je na vestima. To je strašno. – Polako je izgurao još jedan plavi žeton za sledeću ruku. – Stajao je na tribinama i neko ga je upucao u leđa, Njegov jadni sinčić mu je u tom trenutku sedeo na ramenima.

Hari je pretrnula. U trenutku kao da je ponovo čula korake koji su je jurili niz uličicu. Pogled joj se zamaglio kad je pogledala na spisak da vidi šta je ubeleženo pored imena Onest Bil.

– Jel' njegovo ime Tom Džordan? – upitala je.

Otac je klimnuo glavom, ne skidajući pogled s karata. Hari su podišli žmarci. Rekla je sebi da ne mora da znači da postoji ikakva povezanost. Smrt tog čoveka može da bude posledica nasumične pucnjave.

– Siroti Ti Džej. – Njen otac je dobio par osmica i razdvojio ih u dve ruke. – Ko zna u kakve sumnjive poslove se upleo. Ima svega u svetu trka, ali niko ne zaslužuje takav kraj.

– Delilac mu je dao još dve karte. – Ali umeo je da prepozna dobrog trenera. Den Kruger je jedan od najboljih.

Mahnuo je, zaustavivši se na sedamnaest i osamnaest. Onda ju je pogledao u oči,

– Otkud iznenadno interesovanje za konje, Hari? Spustila je pogled na papire koje je držala u ruci. – Ra-

dim na jednom slučaju.

– Razumem.

Delilac je opet premašio dvadeset jedan, dok je Harin otac slagao osvojene plave žetone jedan na drugi. Okrenula je stranicu. Kad joj je već ukazao pažnju, htela je da ga ispita i u vezi s nekim drugim delovima slagalice.

– Šta znaš o trgovini dijamantima?

– Ah, vraćamo se na dijamante. – Pogledao ju je na tren.

– Pa, nisam stručnjak, ali poznajem nekoliko ljudi iz posla.

Hari nije sumnjala u to. Otac je bio uspešan bankar i zahvaljujući svojoj mreži kontakata. Uz to je i trgovao službenim informacijama. Nastavila je da nabraja imena.

– Da li ti nešto znači ime Garvin Oliver? On trguje dijamantima. Ili njegova žena, Bet Oliver?

– Ne zvuči mi poznato.

Prelazila je prstom niz popis, tražeći imena kupaca velikih dijamanta.

– A Fišer? Ili Grej?

Njen otac je odmahnuo glavom, a zatim pažljivo izgurao naslagane ljubičaste žetone na mesto za uloge.

– Pet hiljada.

Hari je brzo pogledala na sto. Šta on to radi? Prema njenoj računici zbir je

minus pet. Što znači da je već podeljeno više jakih karata nego slabih, i da je ostalo malo toliko traženih desetki i kečeva. Treba da se kladi u što manje, a ne da povećava ulog.

Pokušala je da uhvati njegov pogled, ali on je bio zauzet brojanjem žetona. Plavuša je ustala od stola i Harin otac je zauzeo i njeno mesto. Izgurao je još pet hiljada evra. Sada je igrao dve ruke.

Hari je osetila kako joj napetost raste. Da se nije zabrojala? Ulozi te veličine imaju smisla pri rezultatu od plus dvanaest i više, kada je ostatak špila pun jakih karata. Kada je cipela već ovoliko ispražnjena, zbir od minus pet nimalo ne ide naruku njenom ocu.

Da li se namerno pravi nevešt, čisto kako bi se zakamuflirao pred nadzornim timom gore na spratu?

Delilac je izvukao karte iz cipele. Hari je razrogačila oči kad je njen otac izvukao par kečeva u jednoj ruci i blekdžek u drugoj. Razdvojio je kečeve, a onda na svaki dobio po desetku. Uzdasi su se proneli preko stola kada je delilac okrenuo skrivenu kartu i dobio sedamnaest. Tada je isplatio njenom ocu sumu od preko sedamnaest hiljada evra.

Hari je trepnula. Špil je bio pun kečeva i štihova. Da li ju je to veština brojanja karata napustila zajedno s moći rasuđivanja?

Dosad je više igrača napustilo sto, i njen otac je prigrabio još tri igračka mesta. Ređao je žetone od pet hiljada evra pored svake od pet ruku, koliko je igrao, a Hari je zažmurila. Prema njenoj računici, zbir je bio minus sedam. Jednostavno nije bilo nikakvog smisla.

Čula je zvuk deljenja karata. Otvorila je oči i videla kako otac udvostručuje ulog u tri ruke, dok je preostale dve razdvojio. Na dve razdvojene karte izvukao je još jedan par pa ih je opet razdvojio.

– Dragi bože – rekao je neko iza.

Kada je konačno pokazao da ne želi više karata, njen otac je igrao devet ruku. Najmanja je bila sedamnaest, najveća devetnaest, s ukupnim ulogom od šezdeset hiljada evra.

Hari je prekrila rukom usta. Delilac je okrenuo svoju prvu kartu i dobio šesnaest. Najgora moguća ruka. Pravila kuće diktiraju da mora da vuče.

Hari je lupalo srce. Ako je njen negativni zbir tačan, delilac će verovatno izvući slabu kartu. Četvorka ili petica bi počistile njenog oca. Ali on je

igrao kao da očekuje da delilac dobije jaku kartu i bude tropa.

Delilac je izvukao kartu iz cipele. Okrenuo ju je, i začuo se uzdah publike. Izvukao je peticu. Dvadeset jedan.

Hari je bila ošamućena. U trenutku, njen otac se sledio i prebledeo. Zurila je u njega. Da li je zaista pogrešio u brojanju? Ili je možda ona ispala iz forme. Možda je dilerova petica bila čista sreća, kakva naleti s vremena na vreme bez obzira na to šta kažu brojevi.

Njen otac je naslagao ono malo žetona što mu je ostalo, dok mu je ruka jedva primetno podrhtavala. Pogledao ju je sa širokim osmehom i preterano sjajnih očiju.

– Kada izgubiš, najvažnije je da to što pre prevaziđeš. – Izgurao je jedan jedini plavi čip na čoku.

Hari je zavrtela glavom, zadivljena njegovom sposobnošću da se odmah oporavi od gubitka. Ali s druge strane, za njega je sledeća ruka uvek mogla sve da promeni.

Potapšao ju je po ramenu. – Dođi nekad do ergele da vidiš Dona Lajta kako trenira. Ipak trči pod tvojim imenom.

Njeno ime.

Stajalo je kao u kamen uklesano u Garvinovim fajlovima, gde će ga policija svakog trena otkriti. Zurila je u papire u ruci.

Dijamanti i konji.

Nije bila sigurna kako su povezani, ali možda ne bi bilo loše da počne od Dona Lajta.

16.

PRIVATAN POSED – NE ULAZI

Hari je zurila u znak na kapiji od kovanog gvožđa. Većina bi poslušala, okrenula se i otišla, ali za Hari je to bio poziv da uđe i pronjuška.

Lupkala je prstima po volanu i gledala u mrak. Iza kapije, njeni farovi su osvetljavali dugačak, pust put. Proturila je glavu kroz razbijeni prozor, dah joj se ledio na hladnom vazduhu. Bilo je pola sedam ujutru, i jedini zvuk bilo je kreštanje zlovoljnih vrana.

Od pet je već bila na nogama jer nije mogla da zaspi. Nakon očevog pira s blekdžekom, otpratila ga je do hotela *Vestburi*, gde je i sebi uzela sobu. Tad se osećala mnogo bezbednije nego u svojoj izolovanoj kolibi, no san joj ipak nije dolazio na oči. Na kraju je rano ustala, i naoružana uputstvima koje joj je otac dao, odvezla se van grada i potom još sat vremena putovala kroz prirodu. Nije imala vremena da odveze kola da joj poprave prozor, i obrazi su joj ubrzo obamrli od promaje hladnog jutarnjeg vazduha u kolima. Postepeno, auto-puteve su zamenila brda i doline, dok se na kraju teren nije potpuno izravnao kada je stigla do nenaseljenih ravnica Kildera.

Izašla je iz kola, stežući oko sebe jaknu od vunene tkanine. Udahnula je zemljani miris vlažne trave i blata a onda pogledala iza sebe. Usamljena traka puta vijugala je u daljinu. S obe strane puta prostirala se gola ravnica. Bez drveća, bez zgrada, živica ili ograda. Nijednog obeležja koje bi omeđilo dva jednolična travnjaka. Hari je uzdrhtala. Kako neko može da živi s toliko praznog prostora?

Zgurivši se na hladnoći, prišla je kapiji i isprobala bravu, koja je kliknula i otvorila se. Oklevala je podižući pogled uza zidove. Koliko je mogla da vidi, nije bilo nikakvih kamera.

Gurnula je vrata, vratila se u kola i prošla kroz kapiju. Vozila se putem, tražeći znake života. Otac ju je češće vodio u kladionice nego u ergele, ali jedna stvar koju je znala o trening centrima jeste da tamo dan počinje veoma rano.

Put je zavijao udesno, a njeni farovi su osvetili veliku trošnu seosku

kuću. Naoko uveli bršljan jedva se držao za zidove, a ispuicali prozorski okviri su se ljuštili. Hari se parkirala na okretnici blizu vrata i ugasila motor. Iz kuće se začuo lavež pasa i zasad je odlučila da ostavi farove upaljene.

Svetlo se upalilo na ulaznom tremu i vrata su se širom otvorila.

– Ko je tamo? – Visoki muškarac u čizmama i nepromočivoj jakni Izašao je napolje. Prineo je ruku očima kako bi ih zaklonio od bleska farova.

Hari je otvorila vrata kola. Istog trenutka, dva vučjaka su izašla iz kuće, tiho režeći iz grla. Počeli su da joj se prikradaju i ona je brzo zatvorila vrata. Njoj su se dopadali isključivo psi koji su joj dopirali do kolena; smatrala je da oni viši mogu ozbiljno da je povrede, pa se uvek držala podalje od njih.

– Tražim trkačku štalu *Kruger* – rekla je.

Čovek je pucnuo prstima i psi su se povulki u kuću. Prišao je kolima.

– A vi ste?

– Hari Martinez.

Osetila je njegov pogled iako su mu oči bile zaklonjene u senci gustih tamnih obrva. Zapazila je njegovu visoku vitku figuru i osetila je blagi vonj staje na njegovoj odeći.

Nakrivio je glavu. – Don Lajt?

-Tako je. Jeste li vi Den Kruger?

Sagnuo se kako bi je video, spustivši ruku na krov auta. Gest je delovao neočekivano preteći i Hari je nehotice ustuknula. Pogledao je mimo nje niz put kojim je došla.

– Ovo je privatni ulaz. Trebalo je da uđete kroz prilaz u ergelu. – Poslednju reč je izgovorio s tipičnim južnoafričkim prizvukom; Hari je primetila skraćene vokale i meko razvučeno 'r'. Iz blizine je videla da ima boksterski, pomalo iskrivljen nos, kao da je bio polomljen.

– Izvinjavam se – rekla je. – Mislila sam da je to ovo.

Namrštio se. – Mnogo smo zauzeti, trebalo je da se najavite. – Onda se uspravio i pucnuo prstima, dajući joj znak da izađe iz kola. – Kad ste već ovde, možete i da se prošetate sa mnom.

Hari je pogledala u pravcu dva vučjaka, koja su dahtala pored vrata. Primetio je to.

– Ne brinite zbog njih. Neće vas pipnuti dok sam ja tu.

Isključila je svetla i polako izašla iz kola. Psi su načuljili uši, ali se nisu pomerili. Kruger se okrenuo i zatvorio ih u hodniku, a zatim se zaputio uz bočni zid kuće. Hari je požurila za njim. Vazduh je bio težak od vonja konjske balege i slame, i trudila se da ne udiše preduboko. Mrak se sad već proredio i spazila je obrise kolica s jednim točkom i vile taman na vreme da poštedi cevanice.

Malo ispred, konj je zaništao, visoko i dugačko poput škripe gume. Kopita su odzvanjala po betonu, a glasovi su se dovikivali kroz buku. Kruger je nestao iza visoke drvene kapije, i posle kratkog dvoumljenja Hari je ušla za njim. Kročila je u veliko, dobro osvetljeno dvorište, i odjednom stala kao ukopana.

Zatekla se oči u oči s gorostasnim konjem crnim kao ugalj. Vazduh koji je silovito izdisao maglio mu se oko nozdrva, a na grudima su mu treperili nabrekli mišići. Hari se pribila nazad uza zid. Konj je udario kopitarna o tlo dok se mladi konjušar mučio da mu zategne kolane na sedlu.

– Polako, momče. – Konjušar je delovao kao da mu je šesnaestak godina. Bledo lice bilo mu je usukano, a žgoljavo telo nije moglo da se izbori s mišićavom gromadom o kojoj se starao.

Hari je pogledala Krugera. Odmakao je dalje niz dvorište i zadubio se u razgovor s niskim sedokosim muškarcem i zgodnom ženom u farmerkama. Hari je počela da odmiče bočno uza zid. Crni konj je zagazio prema njoj, zabacujući glavu. Sledila se, zaprečio joj je put svojim masivnim telom. Krv joj je brže prostrujala kroz vene. Možda će početi da primenjuje svoje pravilo o visini do kolena i na druge vrste, a ne samo na pse.

Konjušar je pokušao ramenom da odgura životinju u stranu. – Dosta, Rotvajlere, prestani.

Konj se iskezio, pokazujući zube krupne kao kod dinosaurusu. Istegao je vrat prema Hari, i na licu je osetila njegov topli dah. Konjušar je cimao uzde, ali se konj izvijao na drugu stranu, pomahnitalo, sluđeno zureći u nju iskolačenih očiju.

A onda se bez upozorenja propeo. Vinuo se iznad Hari poput crnog zmaja, mlatarajući prednjim nogama desetak centimetara od njenog nosa. Vrisnula je i brzo prekrila lice rukama, priljubivši se uza zid. Čula je topot kopita, i

očekivala je da je svakog trenutka zdrobe.

Začuo se glasan povik i prasak. Hari je provirila između prstiju. Prebledeli konjušar je izgledao prestrašeno. Bičevao je konja po grudima, a drugi konjušar je dotrčao da pomogne. Životinja je tako zacvilila da se Hari naježila po čitavom telu, ali nije mogla da se pomeri.

– Drži mu glavu! – Bio je to Kruger. – Spusti ga, Edi, nateraj ga da pogne glavu!

Dva konjušara su zategla levu uzdu i naterala konja da pomeri glavu u stranu. Životinja se spustila na prednje noge trupnuvši o zemlju. A onda je počela da se rita zadnjim nogama, uzmičeći ka sredini dvorišta. Otimala se i frktala, dok joj se dlaka presijavala od znoja, ali dva konjušara uspela su nekako da je zadrže.

Polako, Hari je sklonila ruke s lica. Udovi su joj drhtali a pazusi joj se ovlažili. Uspravila se čekajući da joj se srce smiri, zadovoljna što je imala priliku da povrati dostojanstvo dok su svi bili zauzeti oko konja. To jest, svi sem žene koja je stajala s Krugerom. Hari je primetila da je gleda i začuđeno je trepnula. Ženin pogled je bio prikovan za nju kao pribadače.

Hari je oborila pogled i brzo stala da tobože stresa prašinu sa sebe kako bi sakrila nelagodu. Potom se drhtavim korakom uputila prema Krugeru. Ali pre nego što ga je stigla, on je prišao svom konju,

– Jeste li dobro, gospođice?

Obratio joj se sedokosi čovek izbornog lica. Bio je Harine visine, a mladalačko telo odudaralo mu je od lica ogrubelog od vetra.

Klimnula je glavom, iz nekog razloga osećajući krivicu.

– Mislim da jesam.

Posmatrala je Krugera kako nehajno prilazi unezverenoj životinji. Konj je budno pratio njegov prilazak, i dalje se ritajući i zabacujući glavu. Kruger je hodao nemarno, maltene vukući noge.

Hari je i dalje osećala pogled visoke žene. Ovog puta joj je uzvratila pogledom, i primetila njene oči boje mahovine i guste obrve iznad njih.

– Očigledno niste naviknuti na konje – rekla je žena izvivši lepo oblikovanu obrvu.

Hari je osetila peckanje u obrazima. Izgleda da se ljudi ovde nadmeću u tome ko će se manje uzбудiti kad neka životinja pokaže svoju divlju stranu.

Isturila je bradu.

– U svom poslu se retko susrećem s njima – rekla je.

Sedokosi čovek je odmahnuo glavom. – Nisi ti kriva. To je Rotvajler Lad. Preka zver i kad je najbolje volje, ali je posebno naduren otkako ga je Bili Boj juče pobedio.

– Hari je izvila obrve. – On se duri?

– O, da. Svi oni imaju izlive besa. Rotvajler ne podnosi da bude zatvoren u mraku, Stedi Pegi ujeda ako joj priđete s pogrešne strane. Nekad su gori od dece. – Zaškiljio je ka Krugeru. – Ali ipak nema opravdanja za njegovo huligansko ponašanje.

Hari je pogledala u istom pravcu, ne znajući da li on misli na trenera ili konja. Štalski momci su oslobodili Rotvajlera, a Kruger je stao ispred njega. Trener je stajao ćutke, opuštenih ramena, visoko podignute glave. Konj je frktao i kopao zemlju prednjim kopitom, ali Kruger je ostao nepomičan, kao da njuši vazduh.

Sedokosi muškarac joj je pružio ruku. – Vini Arnold, glavni konjušar. Vi ste Salova ćerka, reče mi gazda. – Namignuo joj je. – Mada nije ni morao da mi kaže; vidi se po tim tamnim španskim očima.

Hari se osmehnula i rukovala se s njim. Visoka žena je frknula, okrenula im leđa i dobacila preko ramena:

– Idem da vidim povređenu nogu u boksu dva.

Hari ju je posmatrala dok se udaljavala dugim korakom, a onda skrenula pogled na Krugera, čija je neverovatna staloženost počela da joj unosi nemir.

– Možda je trebalo prvo da se najavim.

– Ne obaziri se na njega, proći će ga – Vini je rekao tiše. – Da budem iskren, svi srno danas malo uzdrmani. Juče je ubijen jedan od suvlasnika konjušnice.

– Da, čula sam za to. Sigurno vam nije lako.

– Strašno. Ko bi uradio tako nešto? Bio je s nama skoro tri godine. Ti Džej se razumeo i u posao i u konje. – Klimnuo je glavom prema Krugeru.

– Gazdi će nedostajati.

Hari je pogledala u istom pravcu. Trener i njegov konj i dalje su stajali na sredini dvorišta. Krugerovo držanje je bilo autoritativno, ali u isto vreme i

blago, a ta kombinacija je umirujuće uticala na Rotvajlera Lada. Konj je prestao da se batrga i koluta očima, mada je glavu i dalje držao visoko, spreman da pobegne na prvi pogrešan potez. Kakve li su to poruke razmenjivali njih dvojica?

Vini je pogledao na sat. – Prva grupa je otišla pre deset minuta, ostao je još samo Rotvajler.

Hari je prvi put obratila pažnju na ostatak dvorišta. S tri strane je bilo oivičeno štalskim boksovima sa šiljatim krovovima, koji su ličili na nizove malih gradskih kuća u nizu. Konji su proturli glave poput radoznalih komšija, dok su štalski momci radili oko njih.

– Skoro je završio – rekao je Vini. – Nikad mu ne treba dugo.

Hari je opet pogledala u Krugera. Još uvek je nepomično stajao na sredini dvorišta. Konj mu se sada malo-pomalo približavao, spuštene glave i poslušnog držanja. Meko je izdahnuo kroz nozdrve, i Kruger je konačno ispružio ruku i pomazio ga po vratu.

– Vрати ga, Edi, nećemo ga izvoditi danas. – Kruger je predao uzde i pogledao na sat. – Ako Rob ikad odluči da se pojavi, može da jaše nekog drugog konja.

Hari je videla uznemirenost na licu mladog Edija i pretpostavila da on nije oduševljen mogućnošću da ostane sam s Rotvajlerom. Nije mogla da ga krivi zbog toga, ali Kruger kao da ništa nije primetio. Trener se vraćao preko dvorišta, izdajući usput naređenja.

– Vini, stavi Rotvajlera na spisak, da ga Kesi pogleda kasnije. Prednja desna noga kao da mu je natečena.

– Da, gazda. Trenutno pregleda nogu u boksu dva.

– Konji iz boksova tri i osamnaest nisu pojeli svoje porcije, a Stedi Pegi je nateklo oko, tako da je morao i njih da pogleda.

– Razumem.

Vini je brzo otišao svojim poslom, a Kruger je stao pred Hari kao da je red na nju da primi naređenja, a onda kao da se setio ko je ona. Pročistio je grlo i odvratio pogled na dvorište.

Proučavala je njegov tamni profil. Bilo je nečeg skoro majmuskog u njegovim gustim istaknutim obrvama i spljoštenom nosu. Možda mu je izgled primata pomagao da se zbliži sa svojim konjima. Onda se setila

njegovog neverovatnog uticaja na Rotvajlera Lada i zaključila da je to bio nizak udarac.

– To je bilo očaravajuće – rekla je, nastojeći da izgadi situaciju. – Način na koji ste ga smirili.

Kruger je coknuo jezikom, a zatim viknuo ka drugom kraju dvorišta, trgnuvši Hari. – Edi, moraš da budeš čvrst s njim, pobogu, ne dozvoli mu da nasrće na tebe!

Edi je vukao Rotvajlera za uzde, razrogačenih očiju na mršavom licu, dok je konj nasrtao na njega.

Kruger je opsovao sebi u bradu, a zatim se ponovo okrenuo Hari. Gledao ju je netremice, ili je bar tako izgledalo ispod tih gustih obrva.

– Konji čitaju naš govor tela bolje nego što mislimo – rekao je. – Ako im daš pogrešne signale, bićeš u nevolji.

Hari se narogušila. Da li je on to okrivljuje za Rotvajlerov ispad? Usiljeno mu se osmehnula.

– Čula sam da je samo imao loš dan na trkama.

Kruger ju je posmatrao nekoliko trenutaka. Onda je zažmurio i protrljao hrbat nosa. Kada ju je opet pogledao, njegove obrve više nisu bacale senku i prvi put mu je videla oči. Bile su tamne, smeđe, umorne.

– Čujte, izvinjavam se. I zbog konja i zbog toga kako sam... – Zavrteo je glavom i uzdahnuo. – Da budem iskren, nije samo Rotvajler imao loš dan na trkama.

Hari je spustila pogled. – Da, znam. Čula sam za Ti Džeja.

– Policija je dolazila da se raspituje. Konjušari, svi, šta da vam kažem... Svi smo van sebe od šoka. – Zavrteo je glavom kao da želi da razbistri misli. – To je van pameti. Ko bi hteo da ubije Ti Džeja?

Hari se ugrizla za usnu. – Zar nije bilo svedoka?

– Bila je prevelika gužva i prevelika buka. Niko ništa nije čuo ni video. – Stegao je vilicu. – Upucan iz neposredne blizine, rekoše iz policije. Kao pogubljenje.

Hari se stegao želudac. Pogubljenje.

Garvin na kolenima, s pištoljem prislonjenim na glavu.

Prošla ju je jeza. Zavukla je pesnice duboko u džepove od vune. Glupo je od nje što se ponadala da dva ubistva nisu povezana. Ipak Ti Džejevo ime

stoji na Garvinovom spisku, zar ne? Odmah pored njenog. On je sada mrtav, kao i Garvin.

Da li to znači da je ona sledeća?

17.

– Kad ste se parkirali ispred kuće, pomislio sam da ste novinarka.

Hari je iznenađeno pogledala u Krugera. To je bio prvi put da je prozborio u poslednjih deset minuta. Zgurila se od hladnoće i vratila pogled na krdo konja koje je kaskalo preko ravnice prema njima. Vetar joj je terao suze na oči i počela je da se kaje što je prihvatila njegov poziv da posmatra konje kako treniraju.

– Zbog čega ste zaključili da nisam? – rekla je.

Pogledom joj je proučavao lice, prateći konture njenih obrva, nosa i usana, dok nije osetila kako joj obrazi gore. Bar joj je sad u licu bilo toplije.

Vratio je pogled na krdo konja koje je vijugalo poljem.

– Nije teško prepoznati da ste Salova ćerka.

Klimnula je glavom i ponovo pogledala ogoljenu zaravan, udišući zreo miris vlažne zemlje i lišća. Kurag se prostire na hiljade neograđenih hektara zemlje, i Hari je stao mozak pri pomisli na tako užasnu izolovanost.

Konji su se lagano sve više približavali i čulo se zveckanje uzda i šljapkanje kopita po blatu. Mrak se razišao i za sobom ostavio zrnastu svetlost, pod kojom je sve izgledalo kao crno-beli film.

– I koji od njih je Don Lajt? – rekla je.

Kruger se namrštio. – Nije još stigao.

– Jel' ostao u dvorištu?

– U ergelu stiže tek sledeće nedelje. – Kruger je pošao u susret svojim konjima, pogledavši je nestrpljivo preko ramena. – Mislio sam da znate.

Sad je bio red na Hari da se namršti. U glavi je premotavala razgovor s ocem, a onda se setila hipodroma s Garvinovog spiska. Da li je Don Lajt tamo? Požurila je za Krugerom.

– Je li u Kenilvortu.

– Naravno da je u *Kenilvortu*. Tamo je već dva meseca.

Hari je žmirnula. Imala je osećaj da joj nešto promiče, da joj klizi iz ruku kao komad sapuna. Kruger se okrenuo od nje i obratio se svojoj družini.

– Jašite ih kasom do kraja staze, pa ih vratite u laganom galopu tri

furlonga, i onda u polubrzini poslednja četiri furlonga. – Istezao je vrat kako bi video između dvadeset i više konja. – Džimi? Ostani na začelju s Bili Bojem, imao je tešku trku juče.

Džokeji su odgovarali kiimanjem glave i rečima „da, šefe”, kao dobro uvežbani kadeti.

Motor je zabrujao negde iza Hari. Okrenula se i videla kako se mercedes zaustavlja na travi pored Krugerovog blatnjavog džipa. Vini, glavni konjušar, izašao je iz kola s mesta suvozača, vrteći glavom prema Krugeru i kolutajući očima. Plavokosi muškarac u crvenoj dukserici izašao je s mesta vozača.

– Jesam li zakasnio? – Bio je nizak i tanak kao grana, sa širokim osmehom na licu, koji je Hari govorio da ga boli dupe što kasni.

Suvonjava figura iskliznula je sa zadnjeg sedišta. Bio je to Edi, konjušar. Njegovo ispijeno lice kao da je dobilo malo boje, dok je pogledom gutao linije sportskog automobila.

Kruger je besno pogledao plavokosog muškarca. – Rotvajler je povredio nogu, nije izašao.

– Čuo sam.

Muškarac je zurio u Hari. Zavrnulo je rukave i otkrio mišićave podlaktice. Onda je zakoračio prema njoj i ispružio ruku.

– Rob Devlin.

Hari se predstavila i rukovala se s njim, iako joj je, doduše, prišao toliko blizu da nije imala mesta da pruži ruku. Dah mu je mirisao na fermentisano voće, sladak od isparenja sinočnjeg alkohola. Stajao je oči u oči s njom, stežući joj prste za nijansu jače nego što je trebalo.

– Čujem da vam je Rotvajler pružio priliku da iskusite njegovu plahovitu narav – rekao je.

Imao je bele pravilne zube, bistre sive oči, ali na koži su mu se videli tragovi vremena. Izgledao je kao kršan muškarac koji voli prirodu, pocrveneo na vetru, ali za nekoliko godina koža će mu propasti kao nekome ko je proveo život na moru.

– Verovatno sam ja kriva za to. – Hari je polako izvukla ruku iz njegovog stiska, osetivši mišiće njegovih žilavih šaka. – Mislim da sam ga prepala.

U sebi, Hari je bila ubeđena da je konj jednostavno lud, no ipak, ovi ljudi

su ljubitelji životinja.

Kruger je pucnuo prstima. – Džimi, pusti Roba na Bilija Boja. – Prostrelio je Roba pogledom. – Drži ga na začelju. Kiša je padala celu noć, ne želim da rizikujem da povredi kolena na klizavom terenu.

Rob je prošao pored njega kao da ga nije čuo, uputivši se ka začelju krda. Kao da su osetili da je vreme za pokret, konji su mrvili zemlju kopitama i mlatarali repovima. Na Krugerov znak, počeli su da se odvajaju trčeći u parovima, noseći na leđima džokeje zgurene poput majmuna. Rob Devlin je zauzeo poziciju na začelju.

Hari je stajala pored Krugera i Vinija, i posmatrala konje u galopu. Edi je stajao iza njih, a pridružio mu se i nesrećni konjušar koji je upravo izgubio konja.

Vini je coknuo zubima. – Bolje bi bilo da pustimo nekog radnog džokeja da ga vodi.

Kruger je prineo dvogled očima. – Videćemo.

Hari je proučavala trenerovo visoko krupno telo, dok je on posmatrao svoje konje na olovnosivom dnevnom svetlu.

Izgledao je kao da bi trebalo da lovi krupnu divljač u savani, a ne da se smrzava na blatnjavim poljima Kildera. Slušala ga je kako se raspravlja s Vinijem o konjskim tetivama i zadnjim levim nogama, i morala je da prizna da i ovde deluje kao da je na svom terenu.

Kopita su tutnjala u daljini. Kruger se premeštao s noge na nogu podešavajući dvogled.

– Evo prvog para.

Vini je pogledao kroz dvogled, dok se Hari upiljila preko polja. Dva konja su grabila prema njima, prelazeći teren ujednačenim tempom.

Kruger je progundao. – Artemis se neskladno kreće, pogledaj ga.

Hari ga je načas pogledala. Artemis. Još jedno ime s Garvinovog spiska.

Dva konja su protutnjala pored njih, frkćući u ritmu kopita. Kruger ih je posmatrao sledećih nekoliko stotina metara, a onda je spustio dvogled. Hari je grickala usne pa se odlučila da upita za nekoliko imena.

– Otac mi je mnogo pričao o vašim konjima. – Proučavala je Krugerov ozbiljan profil dok je pokušavala da se seti imena s Garvinovog spiska. – O Onestu Bilu i Ekscelzioru, na primer. Jesu li još uvek u vašoj štali?

Je li to ona umislila ili se njemu zategla vilica?

– Rob upravo jaše Onestu Bila – rekao je, i brzo vratio dvogled na oči. – Ekscelzior je mrtav.

Kruger se malo odmakao, usredsredivši se na sledeći par koji je trčao prema njima. Hari je susrela Vinijev pogled i snuždila se. On je na to odgovorio blagonaklonim izrazom lica, kao da pokušava da nadoknadi osorno ponašanje svog šefa.

Polako mu je prišla i tiho prozborila: – Jel' pao?

Vini je klimnuo glavom. – Na prvoj trci posle Kejptauna. Nema ničeg goreg od povratka kući s praznim boksom. Mučno putovanje.

Hari je osetila kako su joj se nakostrešile dlake na rukama. Kejptaun. Eto opet te južnoafričke teme koja se stalno ponavlja. Sve ukazuje na to da postoji veza između Garvinovih mutnih poslova i konja iz Krugerove ergele. Setila se imena fajla s listom konja: VV-Tovar. Ako su dijamanti tovar, da li to znači da ih konji transportuju?

Posmatrala je Krugerova kruta leđa. Njegov govor tela urlao je „ne uznemiravaj” i bila je sigurna da su ti signali upućeni njoj. Prišla mu je s boka, baš u trenutku kad je sledeći par konja projurio ispred njih.

– Da li često vodite svoje konje na trke u Južnoj Africi? – rekla je.

Kruger je coknuo i kratko je pogledao zadržavši dvogled pred očima. – Zašto bih to radio?

– Oh, ne znam. – Nije se obazirala na njegove ljutito stisnute usne. – Tamo se održava mnogo velikih trka, zar ne?

– To je predalek put za konje. – Odjednom je skinuo dvogled s očiju i opsovao. – Vini, šta se to desilo tamo? Nisam video. Kako je Merlin prošao?

Vini je podigao palac, ne skidajući dvogled s očiju. – On je vođa, nema šta.

Kruger je mrzovoljno frknuo, razdražen što ga je prekinula. Hari ga je ignorisala. To je dobra strana susreta s nepristojnim ljudima: svojim ponašanjem dopuštaju vam da budete jednako nepristojni prema njima.

– Znači, nikad ne vodite konje na trke u Južnoj Africi? – bila je uporna.

Pogledao ju je srdito. – Naravno da ne. Čemu? Imamo obilje dobrih trka u Irskoj i Velikoj Britaniji.

Hari se namrštila. Delići informacija koje je imala nisu se baš uklapali.

– Gazda, evo dolazi Bili Boj.

Kruger je brzo podigao dvogled na oči. – Šta to radi, dođavola?

Hari je pogledala u istom pravcu. Sledeća dva konja su išla prema njima, ali za razliku od ostalih koji su trčali ukorak jedan s drugim, ova dva nisu delovala usklađeno. Bili su na osam dužina razdaljine jedan od drugog.

– Previše ga zadržava. – Kruger je zvučao napeto. – Šta to izigrava?

Hari se zaškiljila u konja koji je zaostajao. Zbog Robove crvene dukserice odudarao je kao zvezda Danica od dnevnog sivila.

– Ipak će to da uradi, gazda.

– Ubiću ga, jebem li mu sunce.

Hari je pogledala Krugera. Vilica mu je očvrsnula a koža kao da mu je potamnela. Osetila je da se Edi pomera iza nje, približavajući se kako bi bolje video. Vratila je pogled na Roba. Pognuo se niže iznad vrata Onesta Bila, i počeo da ga izjahuje.

– Gospode! – Kruger je naglo spustio dvogled, i brzo ga opet nabio na oči. Vini mu je prišao.

Onest Bil je jurnuo poput rakete. Dugim koracima kao da je lebdeo iznad tla, sustižući konja ispred sebe.

Kruger je mlatarao rukama. – Devline! Zakoči ga!

Konj ispred Onesta Bila mora da je osetio da ovaj hoće da ga prestigne, jer je iznenada pružio korak. Onest Bil je jurišao za njim. Dva konja su trčala galopskom stazom, grmeći kopitama, razbacujući blato oko sebe. Onest Bilu su uši bile priljubljene uz glavu, vrat izvijen. Metar po metar, skraćivao je razdaljinu sebe i drugog konja.

– Upropastiće ga, dođavola!

Hari je osećala otkucaje srca u grlu. Konji su se izjednačili. A onda, u poslednjem naletu ubrzanja, Onest Bil se probio napred.

Polako, Kruger je spustio dvogled, i dalje uprtog pogleda. Hari se ugrizla za usnu, a čak je i Vini izgledao zabrinuto. Konji su usporili i tada se Onest Bil okrenuo i zakaskao nazad ka njima.

Kruger je stajao nepomično visoko uzdignute glave. Bila je to ista poza koju je imao s Rotvajlerom Ladom, ali ovoga puta bez blagosti u stavu.

Rob se zaustavio pored njih i skliznuo s konja na zemlju. Pogledao je u

Hari s osmehom, a Kruger se sagnuo i prešao rukama po nogama Onesta Bila. Kada je progovorio, glas mu je bio tih.

– Namerno si to uradio. Inscenirao si zaostatak kako bi ga isprovocirao.

Rob je slegnuo ramenima i prebacio ruku Onestu Bilu oko vrata. Naslonio se na snažno konjsko rame i prekrstio gležnjeve. Izgledao je kao dečak sa svojim voljenim ponijem.

– On je sprinter, Dene, on to voli. – Rob je potapšao konja po vratu. – Pogledaj ga, za ime boga.

Hari je morala da prizna da konj izgleda prilično veselo. Gurkao je Krugera po ramenu, načuljenih ušiju i radoznalih crnih očiju.

Edi je stao konju uz bok i počeo da mu gladi slabine. Dečak je bio zajapuren, a oštre jagodične kosti su mu štrčale poput sečiva. Pogled pun neskrivenog divljenja bio mu je prikovan za Roba.

Kruger se uspravio i besno pogledao u džokeja. – Ako si mu sjebao kolena, pobrinuću se da više nikad ne jašeš ni za koga.

Onda je pogledao u Onesta Bila, i malo opustio ramena. Obuhvatio je šakom baršunastu bradu konja, i pomazio mu visoko čelo, šapućući mu kao otac bolesnom detetu.

Hari je posmatrala dva muškarca, njihova uzajamna netrpeljivost kao da je potirala ljubav koju su delili prema hrabrom konju između njih.

Uzdahnula je. Kako se, dođavola, Garvin Oliver uklapa u ovaj neobični svet?

18.

Kruger je upalio motor džipa.

– Imamo doručak za sve u kući. Hoćete li da nam se pridružite? – Proučavao je njeno lice. – Izgledate kao da bi vam dobro došlo da se malo okrepite.

Hari je izvila obrve. Nikad nije videla da neko tako lako prelazi iz nepristojnosti na ljubazne pozive. Odmahnula je glavom i vezala pojas.

– Hvala, nema potrebe.

Sada joj je trebalo da se osami i smisli sledeći korak. Utonula je u sedište i zažmurila. Možda samo gubi vreme. Na kraju krajeva, šta je saznala? Svakako nije ništa bliže tome da nađe Bet i dokaže svoju nevinost Hanteru. Osetila je da joj se ramena opuštaju. Možda bi trebalo da se povuče i prepusti stvar policiji.

Džip je odskočio kao gumena lopta kad su naleteli na džombu na putu. Hari je širom otvorila oči, a potres joj je iznenada izazvao navalu adrenalina, kao da ju je neko polio hladnom vodom. Uspravila se pokušavajući da otrese pospanost. Kruger je u pravu. Treba joj okrepljenje.

– U stvari, možda bi mi prijali kafa i tost – rekla je.

Kruger je slegnuo ramenima, i nastavili su da se truckaju džipom preko polja dok nisu izašli na uzani put. Neko vreme su se vozili u tišini. Malo napred, eskadrila vrana se obušila na ravnicu, da bi se zatim vinula nebu pod oblake. Osim njih, ničega nije bilo na Kuragu.

Kočnice su zaparale tišinu. Hari se okrenula u sedištu izvijajući vrat unazad. Iza njih, mercedes je izašao iz krivine, a onda zagrmeo pravo prema njima. Kruger je iznervirano škljocnuo zubima i nastavio da vozi istom brzinom.

Hari je zarila nokte u sedište. Gume su zaškripale kad je mercedes naglo usporio, na desetak centimetara od branika džipa. Hari je kroz vetrobransko staklo videla osmeh na licu Roba Devlina. Edi je sedeo pored njega, sijajući od sreće. Rob je izazivački turirao motor, potom skrenuo u drugu traku i projurio pored njih.

Hari je krišom pogledala u Krugera. S tim spljoštenim nosom i obešenim

usnama izgledao je kao profesionalni bokser, a izrazom lica odvrćao ju je od želje za bilo kakvim ćaskanjem.

– Izgleda da Rob ima bar jednog obožavaoca – kazala je.

Kruger ju je cinično pogledao. – Mislite na Edija? *Ja*, Rob je njegov heroj, nema šta. Trčkara za njim kao kućence. Edi već godinama radi kao šegrt u ergeli i jedino što želi jeste da postane trofejni džokej, baš kao Rob.

– I hoće li uspeti?

Kruger je odmahnuo glavom. – Nema ruke za to. Nema ni osećaj za brzinu. U najboljem slučaju, biće osrednji džokej. – Slegnuo je ramenima. – Pretpostavljam da ću jednom morati to da mu kažem.

Hari je osetila žal u Edijevo ime. Život nekad jednostavno ne ispuni očekivanja.

Nastavili su da se voze u tišini dok nisu stigli do dvorišta i Kruger je parkirao kola iza kuće. Robov mercedes već je bio tu.

Hari je izašla iz džipa i ušla za Krugerom u kuhinjsku perionicu natrpanu kaputima i čizmama. U vazduhu se osećao memljiv vonj osušene kišnice. Kruger je nožnim prstima upro u pete i izvukao noge iz gumenih čizama. Hari je pogledala u svoje patike. Bile su obložene masom takve smeđe boje da se iskreno ponadala da je to blato. Videla je da Kruger obuva cipele i zapitala se kakav je protokol kuće. Da li i od nje očekuje da hoda po kući u čarapama?

Kruger je pogledao na njene noge. Izgledao je kao da će svakog trenutka da ih podigne i pogleda kao da su konjska kopita.

– Jel vam ne smeta da se izujete? – rekao je.

Hari mu se nevoljno osmehnula i zbacila patike s nogu. Zatim je u čarapama pošla za njim iz kuhinjske perionice u prostrani hodnik. Tepih je bio iskrzan a zidovi prekriveni portretima konja. Slani miris slanine širio se vazduhom i Hari je odjednom shvatila da umire od gladi.

Odjednom je stala kao ukopana. Pred nju su izašle dve vučje prilike. Kruger je pucnuo prstima i psi su krenuli za njim, isturivši jezik, oborivši glave ispod ramena. Hari je progutala knedlu. Zašto bi iko želeo da ima par pasa koji izgledaju kao čuvari pakla?

Kruger joj je pokazao na sobu desno. – Slobodno sedite. Prepustićemo kuhinju ostalima.

Polako ga je mimoišla, pazeći da ne pravi nagle pokrete koje bi psi shvatili kao signal za napad. Posmatrala je Krugera kako odlazi hodnikom sa svoja dva pratioca u senci.

– Opake životinje, zar ne?

Hari se okrenula. Rob Devlin je sedeo za velikim starinskim stolom, s podignutim nogama. – Slatki mali đavolčići, tako ih ja zovem.

Još uvek je imao čizme na nogama i Hari je primetila da je sto umrljan blatom. Pravila kuće očigledno se ne odnose na njega. Zgrčila je prste na nogama, obuzeta nelagodnom što ima samo čarape na nogama.

Razgledala je po sobi. Kao i sto, sav nameštaj je bio zastareo i kabast, s previše tamnog drveta i izbledelim presvlakama. Rob je spustio noge na pod.

– Šta kažete na Bilija Boja?

Hari je slegnula ramenima. – Ne razumem se mnogo u konje, ali rekla bih da je poseban.

– Poseban, nego šta. Den će ga ponuditi kao rasplodnog pastuva za sezonu ili dve, ali sada je na vrhuncu snage.

Hari se naslonila na drugi manji sto pored zida. – Tom Džordan je bio njegov vlasnik, zar ne?

Iznenadeno je izvio obrve. – Poznavali ste Ti Džeja?

– Nisam, ali mislim da ga je moj otac poznavao. – Zastala je. – Čula sam šta se juče desilo na trkalištu.

Rob je oborio pogled. – Još uvek ne mogu da verujem. Zašto bi neko ubio Ti Džeja? I to dok je nosio sina na ramenima. Bože.

– Dobro ste ga poznavali?

– Sasvim dovoljno. On i Den su godinama bili poslovni partneri.

– Bio je partner u ergeli?

Klimnuo je glavom. – Den je stručnjak za konje, ali Ti Džej zna s parama. To jest znao je.

– Kako to izgleda?

Rob je slegnuo ramenima. – Den bira jednogoce, a Ti Džej ih plaća. U poslednje vreme, Den je počeo da ulaže sopstveni novac, kupujući konje za kasniju preprodaju vlasnicima. Dresira ih i potom trenira, uglavnom za galopske trke na ravnom. Onda ih izvodi na trke dok ne napune otprilike tri

godine, a potom ih prodaje kao pastuve za rasplod i deli profit s Ti Džejom. Fin posao. Dosad.

Hari se setila svog oca i Dona Lajta. – Ali on trenira i konje drugih vlasnika, zar ne?

– Naravno, kupuje konje i trenira ih za bilo koga s dovoljno love, a on uzima deo kolača. Ali najbolji jednogoci su uvek išli Ti Džej.

– Kao Bili Boj.

– Tako je. – Ustao je i zaobišao sto ka njoj. – Fantastičan pedigree, jedan od potomaka Forta Vuda. Den je imao sreće što ga je dobio.

– Fort Vud?

– Pastuv šampion iz devedeset osme. Te godine su njegovi potomci osvojili najviše nagrada.

Stao je tačno ispred nje, toliko blizu da je narušavao njen lični prostor. Da nije bilo stola, pomerila bi se unazad. Nelagodno se promeškolljila uza sto.

– Znači, Den je dobro izabrao – rekla je.

– Den uvek dobro izabere. – Bio je tek nekoliko centimetara viši od nje, što je verovatno značilo da je previsok za džokeja. Iako je bio mršav, bilo je nečeg izrazito muževnog u njemu.

– Da li je izabrao Rotvajlera? – Hari je pitala.

Rob se nacerio. – Aha, i taj mangup je rođeni pobednik, nema sumnje. Južnoafrička linija nijednom dosad nije izneverila Dena.

Hari je zurila u njega. – Južnoafrička?

– Bili Boj je uzgojen u Kimberliju, isto kao Fort Vud. Rotvajler je iz uzgajivačnice u Port Elizabetu.

– Čekajte. Hoćete da kažete da Den nekad kupuje konje u Južnoj Africi?

– On sve konje kupuje u Južnoj Africi. Svi to znaju. To mu je kao zaštitni znak.

– Čak i Dona Lajta?

Rob je klimnuo glavom. – Den ga je kupio u Kejptaunu pre nekoliko meseci. Još uvek je u *Kenilvortu*, stiže sledeće nedelje,

– Zašto se toliko dugo zadržava u *Kenilvortu*?

– Tamo se nalazi karantinska stanica. Moramo da budemo sigurni da se oslobodio mušica i komaraca; te male napasti prenose bolesti.

Hari je grickala donju usnu. Znači Don Lajt nije u *Kenilvortu* na trkama;

čeka potvrdu da je zdrav pre nego što ga utovare u avion za povratak kući. Polako je skliznula u stranu uz ivicu stola, van Robove orbite, pitajući se kako je sve to povezano.

Dugonoga žena ušetala je u prostoriju i zaustavila se čim je spazila Hari. To je bila zgodna dama s oholo izvijenim obrvama. Obratila se Robu.

– Gde je Den?

Džokej joj se lenjo nasmešio. – Otišao po doručak za svoju novu prijateljicu.

Žena ga je prostrelila pogledom, od kojeg se Hari naježila, i potom gordo izašla iz sobe. Rob se tiho nasmejao sebi u bradu.

– Ko je to? – pitala je Hari.

– Kesi? Ona je štalski veterinar. – Rob joj je namignuo.

– Posebno pazi ženke u Krugerovoj blizini. Većinu uspe da rastera.

– Oni su par?

Rob je napravio grimasu. – Ona misli da jesu. Ako mene pitaš, Kruger je samo u prolazu. On ne mari mnogo ni za šta osim za svoje konje.

Hari je zapamtila da se ubuduće drži što dalje od nje. Prišla je prozoru na drugoj strani prostorije koji gleda na glavno dvorište. Napolju je voda pljuštala po zemlji dok su konjušari kupali konje polivajući ih crevom. Rob je stao pored nje. Kada je progovorio, glas mu je bio tih.

– Sada kada je Ti Džej mrtav, možda će stvari morati da se promene.

Hari ga je pogledala. Lice mu je izgledalo upalo na oštroj direktnoj dnevnoj svetlosti, ali vilica mu je bila napeta.

– Samo jedno znam – nastavio je. – Kuda god da Bili Boj ode, ja idem s njim. On i ja imamo blistavu budućnost zajedno.

– Bili Boj nikuda ne ide.

Hari se okrenula. Kruger je stajao iza njih noseći poslužavnik. Besno je pogledao Roba, tresnuo poslužavnik na spojene stolove, i smestio se za veći sto. Hari se osećala kao učenica koju su uhvatili kako pljuje direktora. Instinkt joj je govorio da ne mrda da ne bi navukla njegov bes. Na kraju je glad pobedila i uzela je tost s poslužavnika.

Kruger je prelistavao neke papire, i Hari je prvi put primetila dva laptopa u sobi, na svakom stolu po jedan. Ne razmišljajući, pogledom je pratila njihove kablove, pretraživala police. Analiziranje okruženja u potrazi za

tehničkim slabostima sad joj je već dolazilo samo od sebe, ali s tim bi obično počinjala istog trena kada bi kročila u prostoriju. Izgleda da joj instinkti opet otkazuju.

Našla je ono šta je tražila na polici blizu prozora. Mala kutija, ne mnogo veća od džepne knjige. Red zelenih svetala treperio je duž jedne strane, dok je iz suprotnog ćoška virila signalna antena. Oprema za bežični internet. Ponovo je pogledala u Krugera. Elektronika je štrčala u sobi, koja je izgledala kao da pripada nekoj bakici, i sve je u njoj vapilo za renoviranjem.

Pijuckala je kafu, i primetila kako Rob merka poslužavnik. Iznenada se okrenuo, gurnuo pesnice u džepove, i ushodao se po sobi. Njegova tanka figura je delovala napeto, kao u nekom previranju, i Hari je pogledala u tanjir pun prepečenog hleba. Ko zna koliko se iscrpljuje izglednjivanjem da bi održao nisku kilažu?

Kruger ga je pogledao. -Idalje planiraš da jašeš u Kejptaunu u nedelju?

– Aha. Međunarodni džokejski šampionat. Gledaš u novog šampiona.

Kruger je ignorisao njegovo hvalisanje. – Upisaću te uz Artemisa za *Lepardstaun* kad se vratiš. Ako budemo imali sreće, zemlja će se osušiti dotad.

– Nadajmo se. Vuče se kao puž na mekoj podlozi.

Sledećih nekoliko minuta nisu se obazirali na Hari i razgovarali su o vremenu i isušivanju tla. Ona se isključila i odlutala do portreta konja na zidu. Plemenite životinje posmatrale su je sa slika bistrim, inteligentnim očima. Zagledala se u njih. Kakva je veza između Krugerovih konja i Garvinovih poslova s dijamantima? Da li ih zaista koristi kao kurire? Zaustavila se ispred veličanstvenog konja boje kestena, čela visokog i mudrog kao u sveca. Da li je Kruger na bilo koji način umešan u to što se dešava? Da li je klion samo žrtva, kao ona?

Pogledala ga je preko ramena. Primetio je to i prekinuo razgovor, pogledavši u sliku na zidu.

– To je Onest Ril kad je tek došao u ergelu – rekao je. – Vaš otac je želeo da ga kupi, ali Ti Džej nije hteo da popusti.

– Pritisnuo je nekoliko tipki na laptopu. – Uzgred, možete da kažete Salu da sam mu pronašao drugo ždrebe. U Kejptaunu je na aukciji jednogodac iz

Forta Vuda. Idem tamo za nekoliko dana da ga proverim.

– Moj otac kupuje još jednog konja? – Hari je pomislila na gubitak koji je pretrpeo prethodne večeri i pitala se kako to može da priušti. – A šta je s Donom Lajtom?

– Ne brinite za njega, u sigurnim je rukama. Naš konjovodac je već odleteo tamo da ga dovede. Izgleda da se plaši letenja, ali Eva će se pobrinuti za njega.

Hari se namrštila. – Eva?

Na pomen tog imena upalila joj se lampica, ali je brzo potom pregorela.

– Eva Darsi. Ona je najbolji konjovodac u ovom poslu kad je reč o avionskom transportu konja. – Klimnuo je glavom ka fotografiji na zidu. – To je ona s Bilijem Bojem.

Hari je vratila pogled na fotografiju. Mlada žena je stajala pored Onesta Bila, držeći jednu ruku na njegovom vratu, a u drugoj uzde. Bila je mršava, dečaćke figure, a lice joj je bilo u senci džokejske kacige koju je nosila. Hari se približila da bolje vidi. Želudac joj se prevrnuo od iznenađenja kad ju je prepoznala.

Žena joj se smešila Betinim iskošenim očima.

19.

– Mani, jesi li budan?

Takatin glas je zakrčao kroz mrak. Mani se pogurio dublje pod ćebe i dalje žmureći. Uprkos hladnijem noćnom vazduhu, preznojavao se.

Sutra mu ističe ugovor. Zauvek će napustiti rudnik i spasti se prašine koja ga je davila i tunela koji su ga gušili. Ali bez dijamanata sve će biti uzalud. Stegao je prste oko kamena koji je držao u pesnici.

– Mani?

Šakali su zavijali oko logora. Mani je zadrhtao, oblio ga je hladan znoj. Trebao mu je još samo jedan dan. Samo još jedan dan da Voker propusti njegov prtljag kroz rendgen. Bez Vokera, kako da iznese dijamante?

Takatin ležaj je zaškripao. – Ne smeš da razmišljaš o Alfredu. Ništa nisi mogao da uradiš.

Manijev mozak su preplavile Okerove slike: njegovo masivno telo nadvijeno nad Alfredovim lešom, njegovo sečivo spremno da zaseče meso. Mučnina mu se uskovitlala u želucu. Otvorio je oči. Takata se nagnuo preko ležaja prema njemu.

– Sutra, kad dođeš kući, reci Aši da je njen stari dobro.

– Nasmejao se, a pluća su mu zakrkljala. – Reci joj da sam se ugojio.

Napad kašlja cepao je starčeva pluća. Žgoljava ramena tresla su mu se pri svakoj konvulziji, a telo mršavo kao kostur delovalo je kao da će pući. Tiho, Mani mu je pružio flašu vode koju je krio ispod kreveta. Posmatrao je Takatu kako ispija gutljaje isprekidano dahćući. Obojica su znali da se starac nikada neće oporaviti. Pluća su mu otkazala, izrešetana oštrim česticama kremenata i azbestnim vlaknima tanjim od dlake.

Mani je slušao krkljanje starčevih pluća. Kada je Manijev otac umro, Takata je pomagao dajući im hranu i novac, iako je i sam imao vrlo malo. – Ništa mi ne duguješ – rekao bi. – Mi smo komšije, to je sve.

Takati je sada ostalo još dve nedelje do isteka ugovora. Mani se nadao da će starac poživeti dovoljno dugo da se vrati kući svojoj ćerki. Ako umre u rudniku, nikad neće dozvoliti da iznesu njegovo telo.

Takata je polako legao natrag u žičani okvir svog ležaja.

– Jel' sve spremno za sutra?

– Nemoj da brineš o tome. – Maniju je grlo bilo suvo. – Nastavi da spavaš.

– Kad se ovo završi, vraćaš se u Kejptaun?

– Da.

Od Takate se kroz mrak začulo „pih, pih”. – Fatima, moja rođaka, živi u Kejptaunu. Tamo su svuda droge i bolest. Svi sinovi su joj umrli.

– Znam, rekao si mi. Ali ja ne živim u nekoj udžerici na Fletsu.

Takata se nagnuo ka njemu u mraku. – Siguran si da je sve spremno?

– Da. Sad spavaj.

Mani je čvrsto zatvorio oči. Neumorno zujanje insekata odzvanjalo mu je u ušima i odjednom je osetio da mu nedostaje vazduha. Šta će se desiti kad ne bude uspeo da iznese dijamante? Dileri koji čekaju sledeću isporuku već su mu ubili majku. Ko će biti sledeći? Zamislio je Ašine bademaste oči i osetio vrtoglavicu.

Stisnuo je pesnice i osetio hladni kamen na dlanu. Bubašvabe su gmizale svuda oko njega u mraku. Posle nekog vremena, Takatino sporo krkljavo disanje reklo mu je da je starac zaspao.

Mani je polako skinuo cebe sa sebe, sada već natopljen znojem. Pogledao je po sobi. Ostali muškarci su bili samo zgurene figure, koje su kašljale i stenjale u mraku. Ustao je, ubacio kamen u džep i pažljivo krenuo između ležajeva, ka klozetu u dnu sobe, prateći kroz mrak vonj ljudskog izmeta.

Insekti su mu trčkarali ispred nogu. Hladan vazduh i prašina vitlali su kroz polomljene prozore u visini tavanice, van domašaja. Osim onog jednog iznad klozeta.

Mani je podigao pogled ka prozoru. Nalazio se na otprilike tri metra od poda. Stao je na prljavu keramičku šolju a zatim skočio i uhvatio se za ivicu prozora, mlatarajući nogama u potrazi za osloncem. Podigao se na sims, zatim se polako provukao kroz otvoreni prozor i dočekao se na zemlju na sve četiri.

Pogledao je unaokolo. Ispred njega, dvostruka električna ograda stajala je na putu šipražju koje je bujalo. Drveće bagrema ocrtavalo se kao crne senke na horizontu. Iza njih, na severu, prostirala su se brda Kuruman, gde je plava azbestna prašina trovala crvenu zemlju. Mani je uzdrhtao. Tamo ga

je čekao kurir koji je radio za krijumčare dijamanta.

Sove su zloslutno hučale iz gnezda u rudničkim oknima. Mani je preslušavao noćne zvuke, osluškujući stražare. Znao je da iza njega reflektori pretražuju logor kao dva velika oka. Čučnuo je uza zid, na mestu nevidljivom s osnatračnice. Onda je podigao nogavicu i odvezao varjaču i veliki nož koji su mu bili privezani za list noge. Jedno je bilo za kopanje; drugo zaštita od zmija.

Izvukao je dijamant iz džepa, okrenuvši ga u ruci. Pokvareno mleko je učinilo svoje. Izazvalo je stomačne grčeve koji su mu pročistili creva. Očistio je kamen najbolje što je mogao koristeći proključalu vodu sa zardalog rešoa u spavaonici.

Mesečina je obasjala srebrnasti sivi kamen. Bio je najveći koji je našao, možda od preko dvesta karata. Jedva je mogao da zatvori pesnicu oko njega. Spustio je kamen pored sebe, uhvatio varjaču obema rukama i počeo da vadi prašjavu zemlju.

Prvi dijamant je pronašao kad mu je bilo deset godina, ubrzo pošto se njegova porodica preselila iz Angole. Igrao se s Ašom kada je otkrio kamen blizu gustiša divovske bambusove trske. Ta zemlja je bila u vlasništvu korporacije *Van Viks*. Kamen je dao ocu i ubrzo nakon toga područje je bilo ograđeno bodljikavom žicom i zatrpano tonama otpada. Tu nikad nisu vršena rudarska iskopavanja.

Otad je video kako *Van Viks* zatvara mnoge oblasti bogate dijamantima. Zatvorili su plodne rudnike, smanjili proizvodnju. Čak su pretvorili vredno zemljište bogato kimberlitom u nacionalne parkove. Pokloni južnoafričkom narodu, rekli su. Ali Mani je znao da nije reč o tome. Nije slučajnost što je u nacionalnim parkovima iskopavanje ruda zabranjeno.

Varjača je udarila o metal. Mani je isterao još prašine, a zatim iskopao limenu konzervu koju je zakopao nekoliko noći ranije. Polako je skinuo poklopac. Unutra su bila preostala tri dijamanta koja je pronašao. Jedan je bio mali, veličine bobice. Ali druga dva su bila veća od jajeta.

Slepi miševi su zakričali iznad njega, preletevši u jatu s drveta na drvo. Mani se ukipio, osluškujući zvuk koji ih je možda prepao. Ništa. Ubacio je novi kamen u konzervu i nežno zazveckao.

– Vidi, vidi malog kafira.

Mani je brzo podigao glavu. Oker je stajao pored zida, s automatom uperenim Maniju u čelo.

– Znao sam da ću te uhvatiti pre ili kasnije. – Oker se osmehnuo, omlitavelo lice tonulo mu je u debeli podvaljak.

Maniju se prevrnuo stomak, ali nije mogao da se pomeri. Okerov pogled skliznuo je na konzervu s dijamantima.

– To daj meni.

Polako, dok su mu kolena klecala, Mani se uspravio. Zamutilo mu se pred očima dok je zurio u crnu šupljinu cevi Okerove puške. Pružio mu je limenu konzervu.

Oker ju je zgrabio i kamenje je zazvečalo. Pogledao je unutra i iskolačio oči.

– Gde si ovo našao? – šapnuo je.

Mani je jedva progutao knedlu koliko mu je grlo bilo suvo. – U rudniku.

Oker mu se uneo u lice i gurnuo mu pušku u grudi. – Ne laži. U ovom rudniku nema tolikog kamenja. Govori odakle ti.

– S jalovih stena, kunem se. – Mani je liznuo usne. – Mašine ih odbacuju.

Oker je zaškiljio. Mani se naježio zgađen samim sobom pri pomisli da je upravo izdao svoju porodicu. Ali bez Vokera je ionako sve već bilo gotovo.

Oker je uzmakao i spustio konzervu na zemlju. Potom je naslonio pušku na rame i naciljao.

– *Ja*, e pa sad je to moje kamenje, mali kafiru.

Mani je zadržao dah. Oker je pogledao oko sebe. Onda je odjednom spustio nišan. Prebacio je pušku preko ramena i dohvatio palicu koja mu je visila s kaiša. Pakosno je gledao u Manija dok je udarao ojačanim, zadebljanim vrhom palice o dlan. A onda je, bez upozorenja, zamahnuo u stranu i odalamio Manija po stomaku.

Mani je pokušavao da udahne kad mu je Oker izbio vazduh iz pluća. Kolena su mu popustila i stropoštao se na zemlju. Čučnuo je uza zid, boreći se da dođe do daha. Okerovo telo se nadvilo nad njim. Manija je trgao odblesak mesečine s metala i spazio je nož u Okerovoj ruci. Tad je shvatio. Pucanj iz puške bi privukao druge stražare, koji bi tražili svoj deo dijamantata. Oker je hteo da to ipak bude muklo ubistvo.

Mani je počeo da napipava po prašini oko sebe. Oker je podigao ruku spreman da zada udarac. Manijevi prsti su dodirnuli nešto hladno i dugačko. Njegov nož za zmije.

– Kaži zbogom, mali kafiru.

Mani je zgrabio nož obema rukama i zamahnuo uvis, zarivajući metal duboko u Okerove grudi. Stražar je besno zurio u njega s visine, razrogačenih očiju, s nožem u ruci koja se zaledila u vazduhu. Kapi krvi su mu se skotrljale niz bradu. Mani je osetio da mu nešto toplo curi niz prste. Izvukao je nož. I tada se, polako, Oker stropoštao na zemlju.

Mani je uzmakao puzeći. Nešto je srušio iza sebe, pa se okrenuo. Limena konzerva ležala je oborena, a dijamanti su se prosuli po zemlji. Cekao je da začuje povike, pucnje, trčanje.

Ali ništa se nije čulo.

Samo zrikavci u mraku.

Mani je podigao jedan dijamant i zagledao se u Okerovo ogromno telo. Pomislio je kako crna tela moraju da budu sahranjena na zemljištu rudnika, kako neko u njima ne bi prokrijumčario dijamante. Stegao je prste oko drške noža. Možda nije dozvoljeno iznositi crna tela iz rudnika.

Ali bela jeste.

20.

Eva Darsi. Mala Ivi Oliver.

Kako je moguće da je to jedna ista osoba?

Hari je koračala hodnikom dok ju je Kruger pratio u stopu, kao izbacivač koji je sprovodi napolje. Razbijala je glavu razmišljajući. Zamislila je Betin pasoš i Evinu fotografiju s Garvinovog stola. Školske uniforme su oduvek iste; i slika ni po čemu nije morala da bude skorijeg datuma. Čak i tako, teško je zamisliti da bi po godinama mogla da prođe kao sopstvena majka.

Hari je ušla u kuhinjsku perionicu. Hladan vazduh iz dvorišta zapljusnuo joj je lice vonjem đubriva. Uvukla je noge u blatnjave patike i pokušala da zamisli da li bi nju mogli da pomešaju s njenom majkom. U glavi je iskombinovala Mirijaminu uzdržanu eleganciju sa svojom tamnom razbarušenom kosom, ali su te dve slike bile neuklopive. Neke stvari se jednostavno ne mogu siliti.

– Ispratiću vas do kola.

Krugerovo dugonogo telo nadvijalo se nad njom potiskujući je iz perionice u dvorište. Pogledala je u njegove obrve kao u gorile i setila se Evine masnice na oku. Ako joj je Garvin otac, šta je s njenom tvrdnjom da je žrtva porodičnog nasilja? S druge strane, ako je Garvin nije udario, ko je to uradio?

Hari je koračala dvorištem razmišljajući kako da postavi pitanje o Evi. Kapljice kiše peckale su je po obrazima kao trnci, dok se pozno jutarnje nebo spremalo za provalu oblaka.

– Dene?

Hari je pogledala oko sebe. Kesi, veterinarica, hodala je ka njoj i zatvarala rajsferšlus jakne jer joj je bilo hladno. Pognula je glavu braneći se od kiše, uzvikujući dok im je prilazila.

– Umotala sam Rotvajleru nogu i otok je spao. Možeš da nastaviš da treniraš.

Kesi se zaustavila ispred Krugera, s blagim osmehom na usnama. Na svetlosti dana kosa joj je imala zagasitu crvenkastosmeđu nijansu, poput dlake irskog setera. Ona i Kruger su stajali oči u oči, oboje gorostasni,

Pored njih, Hari se osećala zakržljalo.

– A kako je Stedi Pegi? – upitao je Kruger.

– Konjuktivitis. – Kesi je pogledala u Harinom pravcu. – Dala sam Viniju mast za to.

Usledila je tišina i veterinarka je naizmenično gledala čas u Hari čas u Krugera, kao da čeka da je on predstavi. Kad su se prvi put srele nije se toliko opterećivala manirima i Hari je pretpostavila da se ponaša ljubazno samo zbog Krugera. Savladala je poriv da se okrene i ode, no umesto toga, pružila joj je ruku.

– Hari Martinez.

Žena je učinila isto, pa su se rukovale. – Kesi Bergin. Vi ste jedan od Denovih vlasnika?

– Moj otac je vlasnik Dona Lajta. – Hari je iskoristila trenutak. – Eva Oliver je otišla u Kejptaun da dovede konja.

Ime je ostalo da lebdi u vazduhu između njih i Hari je motrila na znake prepoznavanja. Kesi je zaškiljila, a Kruger se namršteno okrenuo prema Hari.

– Preziva se Darsi, a ne Oliver – rekao je.

– Ah. – Hari je odglumila zbunjenost. – Ali zar se nije svojevremeno zvala Eva Oliver?

– Koliko ja znam, nije. – Kruger se upiljio u nju. – Nisam znao da je poznajete.

Hari je slegnula ramenima. – Možda je i ne poznajem. Samo izgleda kao neko koga sam poznavala.

Gledala je jedno pa drugo, ali njih dvoje su izgledali kao da nemaju ništa da dodaju. U pogledu potvrde Evinog identiteta nije mnogo postigla, niti je znala kako da nastavi s ispitivanjem. Napravila se da gleda na sat, zatim se okrenula Krugeru.

– Hvala vam na onom jutros. Sledeći put ću se najaviti.

Okrenula se na drugu stranu, osetivši da je Kesi odmerava od glave do pete, kako to žene obično čine kada se međusobno proučavaju. Hari se na brzinu preslišala kako izgleda: otrcane farmerke, ulepljena kosa, lice naduveno od nespavanja. Zaista, žena nije imala razloga za brigu.

Hari je prošla oko kuće do pročelja i ušla u kola. Sjurila se niz put kojim

je prišla kapiji i ušla u dvorište, nestrpljiva da se što pre udalji od Krugerove ergele. Kapi kiše su je udarale kroz razbijen prozor. Šibala je putem koji je presecao ravnice kao pista napuštenog aerodroma. Jedini znaci života bili su jedna prikolica za konje i čovek na biciklu.

Stegla je volan. Da li je konačno pronašla ženu koja joj se lažno predstavila kao Bet? Prisetila se slike Onesta Bila i žene dečačkog izgleda koja je stajala pored njega. To su bile iste oči, bez ikakve sumnje.

Pogledala je u retrovizor. Krugerova kapija je nestala u daljini, prepuštena brisanom prostoru ravnice i naletima vetra. Vozila se još kilometar i po pustim putem, a onda se zaustavila uz travnatu ivicu drumu. Bilo je vreme da zove Hantera.

Iskopala je iz torbe telefon i Hanterovu vizitkartu, ali onda je počela da se predomišlja. Bilo bi divno da sad kao mađioničar izvadi Evu iz šešira, ali kako to da uradi a da ne razotkrije svoju vezu s ergelom. Cilj je da se oslobodi optužbi, a ne da izazove još veću sumnju.

S druge strane, neko pokušava da je ubije.

Okrenula je Hanterov broj, ali je dobila samo govornu poštu. Ostavila mu je poruku da je pozove, kad joj se pogled spustio na laptop na suvozačevom sedištu, Kapi kiše su dobovale po krovu auta. U međuvremenu je rominjanje preraslo u pljusak i vetrobransko staklo je bilo potpuno zamućeno vodom. Uključila je brisače i zagledala se u beživotnu ravnice. Izolovanost joj je unosila nemir.

Izvivši se, preturala je po zadnjem sedištu dok nije našla plastičnu kesu i zakrpila razbijen prozor koliko god je mogla. Zatim je odgurnula sedište unazad i smestila laptop u krilo.

Razmišljala je o drugim igračima iz Garvinovih transakcija. Grej i Fišer, recimo. Ko su oni? Možda se njihova imena pojavljuju još negde u Garvinovim fajlovima. I šta predstavlja taj čudni dvanaestocifreni broj zabeležen na spisku konja? Sada kada je znala šta traži, mogla je da suzi pretragu Garvinovog pretrpanog hard-diska.

Dok je čekala da se laptop uključi, pao joj je na pamet laptop s Krugerovog stola. Danas ljudi žive kroz svoje kompjutere; njegov bi joj sigurno nešto otkrio. Odmahnula je glavom i potisnula tu misao. Već je bila do guše u problemima.

Vratila je pažnju na ekran i učitala duplikat Garvinovog hard-diska. Zatim je prekucala dvanaestocifreni broj sa štampane kopije i pokrenula pretragu. Lupkala je prstima po nozi i slušala kapi kiše koje su prskale kao kokice po prilepljenoj kesi tik pored njenog uva. 881677273934. Može da bude bilo šta. Broj bankovnog računa, možda? Ili neka lozinka? Laptop je zapištao. Osim skrivenog fajla, koji je već pronašla, potraga za dvanaest cifara nije dala rezultata.

Hari se namrštila, a zatim ukucala potragu za imenom 'Grej', ali nakon opsežnog pretresa Garvinovog hard-diska nije otkrila ništa novo. Na kraju je pokrenula potragu za imenom 'Fišer', koja je ovog puta urodila plodom.

Ekran je izbacio spisak od sedam fajlova koji su sadržali tekst *Fišer dajmond haus*. Hari je kliknula na svaki i otvorila svih sedam. To su bile fakture, sačuvane na vidnom mestu zajedno s Garvinovim legalnim podacima. Izgleda da je redovno snabdevao Fišera malim sirovim dijamantima; svim pošteno kupljenim i isplaćenim. Preletala je informacije dok nije našla adresu: *Fišer dajmond haus*, Avenija Koen Stejtler Foršor, Kejptaun.

Hari je osetila treperenje u donjem trbuhu. Kejptaun, Izgleda da se svi putevi sastaju tamo. Don Lajt, Eva, Kruger, Rob. I sada jedan od kupaca Garvinovih tajnih predimenzioniranih dijamantata.

Hari je zabeležila broj telefona koji je stajao uz adresu u slučaju da joj kasnije zatreba. Potom je stavila priključak za bežični internet i potražila na guglu 'Fišer dajmond haus'. Odmah ga je pronašla. Ispostavilo se da se radi o uglednom proizvođaču nakita, s bleštavom veb-stranicom sa slajdovima dijamantata i komplikovanih dizajna po porudžbini. Hari je razgledala iskričave slike, razmišljajući o sirovom, nebrušenom kamenčiću bezbedno pohranjenom u njenoj tašni. Kako se skromno zrno šljunka preobrazi u najsajjniju svetlost poput ove?

Proteгла je leđa i osetila kako joj kičma krcka. Telo joj je bilo teško od umora kao da nosi bisage pune peska, a ramena su je još uvek bolela od kaskaderske akrobacije od prethodne noći kad se bacila na zemlju i skotrljala u stranu. Polako je spakovala laptop i odložila ga, odupirući se želji da zažmuri i zadrema. Ne bi bilo pametno da zaspi na otvorenom kad joj je ubica za petama.

Telefon je zazvonio kroz tišinu. Brzo je proverila identifikaciju poziva: sriven broj. Oklevala je, ali onda se javila.

– Halo? – Zvučala je isprepadano, čak i sebi samoj.

– Možete da uzmete natrag svoj kompjuter.

Hari se opustila na sedištu. – Hanter je zvučao mrzovoljno, ali opet, tako je zvučao skoro svako s kim je tog dana razgovarala. Nastavio je.

– Ako želite, možete da ga podignete u policijskoj upravi u Feniks parku, momci iz računarskog odeljenja su završili s njim.

– Hvala. – Hari je oklevala. – Jeste li dobili moju poruku?

– Da.

Pokušala je da proceni njegov ton, pitajući se da li je saznao da se njeno ime pojavljuje u Garvinovim fajlovima. Ali njegova jetka jednosložna reč nije mnogo odavala.

– Znam ko je ona. – Usta su joj bila suva. – Žena iz Garvinove kuće. To je njegova ćerka, Eva,

Nastala je pauza. – Kako znate?

Hari se promeškoljila na sedištu. Još nije smislila kako da objasni svoje iznenadno otkriće; moraće jednostavno da blefira.

– Mora da je ona – rekla je. – Dobro, možda se godine baš i ne poklapaju, ali ako pretpostavimo da je fotografija na stolu malo starija, sad bi mogla da ima, koliko, dvadeset devet ili trideset godina?

– Ima dvadeset pet. I to mu je pastorka.

Hari je žmirnula. – Znae za nju?

– Pokušavamo da je nađemo da bismo je obavestili o Garvinovoj smrti. Pronašli smo njene poslodavce, sada razgovaramo s njima.

– To mora da je bila ona. Previše liči na Bet, ne postoji drugo objašnjenje.

Hari je preračunala godine. Eva je izgledala starije od dvadeset pet, što je verovatno posledica profesije koja zahteva da mnogo boravi napolju po svim vremenskim prilikama. Da je Bet živa, verovatno bi imala četrdesetak godina, a u vreme kada se slikala za pasoš tridesetak. Kolika god da je razlika u godinama, bila je dovoljna da zavara Hari. Ugrizla se za usnu. Doduše, nije baš pažljivo pogledala pasoš. Tada je već bila prevladala želja da obije onaj prokleti sef.

– Proveravamo je – rekao je Hanter. – Ko zna, možda će potvrditi vašu

priču o tom misterioznom ubici.

Hari se prevrnuo stomak. U trenutku se opet našla u bugar haus lejnu, i čula korake koji je jure u mraku.

– Sinoć je pokušao da me ubije – rekla je.

Hanter je zastao. –Šta?

– Muškarac s pištoljem. Čekao me je ispred kancelarije.

Hari mu je ispričala kako je muškarac s bejzbol kapom pucao u nju u onoj uličici. Masirala je uglove očiju dok je pričala. Zar se to zaista desilo sinoć? Pod dejstvom umora vreme se rasteglo kao lastiš, Imala je osećaj da je već nedeljama zarobljena u tom bezizlaznom košmaru.

Na kraju je Hanter rekao: – Je li bilo svedoka?

– Vozač autobusa je sigurno nešto video. Znam da su neki turisti iz autobusa videli mene, ali ne znam da li su videli i njega.

– To i nije neki trag.

Hari je odjednom podigla glavu. – Pucao je na mene, pobogu. Da li treba da vam donesem prokleti metak?

Usledila je kratka tišina. Potom je Hanter rekao – Proverićemo. Možda ima nekih dokaza na ulici.

Gospode. Šta treba da se desi da bi joj poverovao?

Tad se setila žene na balkonu.

– Postoji svedok, jedna žena. Ona ga je videla baš kad mi je razbio prozor na kolima, videla je i pištolj.

– Koja žena?

– Ne znam joj ime. Živi u soliteru iza pivare.

– Ah! Gardenija flets. Sve sami pošteni građani. Ne sumnjam da će jedva dočekati priliku da učestvuje u policijskoj istrazi.

Hari se prisetila oronulog bloka stanova s izgorelim balkonima, mirisom hašiša i antipolijskim parolama na zidoviina. Skljokala se natrag na sedište.

– Poslaću ljude da istraže – rekao je Hanter. – U međuvremenu, pokušajte da ne izlazite noću.

Hari je izvila obrve. – To je sve? Neko pokuša da me upuca a sve što vi imate da mi kažete jeste da ne izlazim sama noću?

– Slušajte, možda vam verujem, možda ne. – Hanter je odjednom zvučao

iznureno, baš onako kako se ona osećala. – Možda je taj tip zaista upucao Garvina. Ili je možda Eva povukla obarač, a vi ste joj pomogli. Ne postoji način da saznamo da li je muškarac s pištoljem postojao.

– Ne mogu da verujem da mi to govorite.

– Raspitivaćemo se od vrata do vrata kod stanara u Gardeniji, za svaki slučaj, ali na vašem mestu ne bih mnogo očekivao. Po laptop možete da dođete kad god hoćete.

Hanter je prekinuo vezu. Hari se vrtelo u glavi i gušio ju je osećaj nemoći pred činjenicom da joj ne veruju. Kada je Hanter došao u njenu kancelariju, pomislila je da je osetila promenu u njegovom stavu. Mislila je da je počeo da joj veruje. Još jedna greška u proceni.

Otvorila je vrata kola i isteturala se napolje. Kiša je prestala da pada i ona je udisala svež vazduh koji je odisao slatkim mirisom jabuke, dok joj se nije razbistrilo u glavi.

Pogrešila je što je mislila da će to što je pronašla Evu biti dovoljno da je oslobodi optužbe. U policiji je baš i ne bije dobar glas, a posredni dokazi protiv nje se gomilaju. Upiranje prstom u Evu neće biti dovoljno da ubedi Hantera da govori istinu.

A kad pronađu njeno ime u Garvinovim fajlovima, stvari će se samo pogoršati.

Hari se naslonila na kola. Još jedna prikolica za konje protandrkala je pored nje, kotrljajući se ka ergeli. Gledala je za njom ponovo razmišljajući o Krugerovom laptopu i njegovim tajnama.

Zasvrbele su je jagodice prstiju. Pogledala je na sat. Za nekoliko sati će pasti mrak. Savršena kamuflaža.

Nema ničeg lošeg u tome da malo zaviri, zar ne?

21.

Kalan je brzo skrenuo pogled na bočni retrovizor, napetih mišića. Zurio je u odraz devojke koja je stajala pored puta dok je nije zaklonila njegova prikolica za konje.

To je ona, bio je siguran. Šta, đodavola, radi tako blizu Krugerove ergele?

Nagazio je kočnicu. Jednom ju je već promašio, kad su ga zaslepeli farovi onog jebenog autobusa. Što se ne bi odmah pobrinuo za nju i završio posao?

Pogledao je po putu. Nije bilo ni kola ni pešaka, samo pustoš s ružnim vranama. Cimnuo je snažno volan udesno kako bi okrenuo lendrover, kad je nešto zabrujalo iza njega. Pogledao je u retrovizor. Traktor je izlazio sa sporednog puta, njegovo rotaciono svetlo na krovu izgledalo je kao treperavi narandžast i fes. Potom je skrenuo i zabreктаo ka devojci.

Sranje. Kalan je udario po volanu. Zatim je dao gas i odjurio. Nema svrhe da uvlači još svedoka. Osim devojke, nije ostavio nikakvih tragova iza sebe, i planirao je da tako i ostane. Čak je i uličica iza pivare bila čista, svoju čauru i metak bezbedno je uklonio pošto je turistički autobus otišao.

Jurio je drumom, ubrzavajući. Ispred njega, biciklista je krivudao ivicom puta i Kalan je zaokrenuo kako bi ga izbegao. Zatrubio je znojnim dlanovima. Razgibao je ramena pokušavajući da se opusti. Samo polako, ostani miran. Zasad je on samo meštani koji prevozi svog konja. Devojka može i da sačeka.

Vozio je još kilometar i po sumornim putem dok nije stigao do Krugerove ergele. Usporio je na ulazu i primetio parkiran džip i drečavi mercedes pored kuće. Onda je polako produžio ka radnoj galopskoj stazi, gde je po rečima barmena iz Njubridža Kruger trenirao svoje konje. Prva gupa izlazi u osam, druga u dvanaest. Ovde ljudi rado razgovaraju sa sportskim novinarima iz sveta konjskih trka i nije mu bilo teško da ih uveri da je on jedan od njih.

Stigao je do proširenja za parkiranje i zaustavio se. Zatim je pritisnuo dugme za otvaranje šiberdaha, uzeo dvogled i popeo se na sedište. Kad se uspravio kroz otvor, osetio je nalet hladnog vazduha na licu. Presamitio se

preko krova, upiljio se kroz dvogled tražeći dvorište.

Spazio ga je, bilo je odvojeno od radne galopske staze niskim zidom. Kalan je izoštrio sočiva. Dvogled je bio vojnički precizan, i kao da ga je preneo usred dvorišta. Uzbuđeni konji tiskali su se, noseći na leđima mršave džokeje. U sredini, među njima, stajao je visok muškarac strogog lica: Den Kruger. Uz njega je stajao još jedan muškarac, nizak i kvrgav poput starog gnoma.

Piskavo zujanje proletelo je pored Kalana poput roja insekata. Brzo se okrenuo, uznemirenog srca, s rukom na nožu pričvršćenom za kaiš. Pred očima mu se zamutilo. Poljane oko njega treperile su kao ravnice spržene suncem. Insekti, vrelina, geriki. Afrička čudovišta, koja seju bolest i smrt. Oštar bol sevaio mu je kroz lobanju. Potom mu se vid razbistrio i ugledao je biciklistu kako se udaljava, uz zujanje točkova.

Kalan je obrisao usta i primetio da mu se ruka trese. Skupio ju je u pesnicu. Živci su mu bili osetljivi, pripravnici. Ali upravo zato je bio tako dobar vojnik, zar ne? Paranoja ga je održala u životu.

Pogled mu je poleteo ka prikolici za konje. Zamislio je ono što se nalazi unutra i dobivanje pneumatske bušilice u grudima mu je utihnulo. Obrisao je čelo i pokušao da potisne odjeke glasa komandanta njegove Delta jedinice:

Sagoreo si, nemam više koristi od tebe.

Kalan je navukao kapu do očiju. Znao je šta su govorili o njemu, laži koje su pričali. Pre sto pedeset godina zvali su to vojničkim srcem. Potom je to bila ratna kontuzija, zatim borbeni premor. Veterani iz Koreje su imali 'operativnu iscrpljenost', Sada su smislili novi pomodni naziv. Posttraumatski stresni poremećaj. PTSP.

Kalan je pljunuo u živicu. Sve je to čisto sranje. Nekoliko noćnih mora, malo glavobolje. Ko ne bi imao noćne more posle onoga što je on video? Ali njegov komandant mu nije ostavio izbora, i razrešio ga je dužnosti u jedinici na neodređeno vreme. A zarad čega? Terapije i službe u civilu?

Kalan je stisnuo zube. Pokušao je već jednom da živi kao civil, ali kao i sve ostalo u mladosti, to iskustvo ga je skoro ugušilo. Kako ljudi podnose učmalost? On se oslobodio tako što je sa devetnaest godina napustio rodni Dublin i pristupio Britanskom padobranskom puku. Otac mu se rugao,

predviđajući mu još jedan neuspeh. Matori krelac je mrtav već trideset godina, ali Kalan je stigao da mu dokaže da je pogrešio.

Kao padobranac, Kalan se pokazao u najboljem svetlu, odgovarao mu je svet u kome je sve od životne važnosti i nabijeno adrenalinom. S lakoćom je obavio misije u Belfastu i na Folklandskim ostrvima, napadajući neprijatelja jakim i brzim udarcima, duboko unutar njegove teritorije. Napredovao je kroz činove i komandovao sopstvenom jedinicom u elitnim Specijalnim snagama, sve do otpuštanja uz lišavanje privilegija u trideset petoj godini.

Kalana je još uvek pekla ta nepravda. Te jebene kukavice su pobegle, dezertirali su iz svoje jedinice. Da, pucao je u sopstvene vojnike, ali moraš biti brutalan da bi bio komandant. Incident je zataškan i izbegao je krivičnu prijavu, ali bio je primoran da napusti puk. Neko vreme je lutao, bio je beskućnik bez izgleda za zaposlenje, bes je gasio alkoholom. Onda je stupio u privatnu vojnu kompaniju pod imenom *Delta internešenservisiz*.

Plaćenici postoje otkad postoje i ratovi. Za neke, plaćenik je vojna kurva. Za Kalana, to je bio način da se ponovo oseti živim. S *Deltom* se borio u prašumama Angole, Demokratskoj Republici Kongo i Sijera Leoneu. Pretrpeo je surove borbe prsa u prsa, i iz toga izašao preporođen.

A onda, dvadeset godina kasnije, njegov komandant iz *Delte* ga je otpustio.

Nestabilan, nepouzdan.

Kalan je opet podigao dvogled na oči. Bio je obučen da pobeđuje strah, da ubija bez milosti. Borba je bila sve što zna. Dodavola s *Deltom*. Poslednjih osam meseci bio je usamljen vojnik, nezavisan operativac s veštinama koje je nudio u najam svakome ko je to mogao da priušti.

Podesio je nišansku liniju dok nije ponovo imao dobar pogled na Krugerovo dvorište. Ovog puta klijent je plaćao više nego uobičajeno i Kalan je bio rešen da izvrši zadatak.

Konji su bili u pokretu, dah im se maglio i Lebdeo oko njih poput niske izmaglice. Kalan je pratio džokeja na čelu. Zbog crvene dukserice, bilo ga je najlakše uočiti. Jahač je na brzinu pogledao preko ramena i Kalan je uspeo da mu vidi lice. Rob Devlin.

Dvogledom je prelazio po dvorištu tražeći Krugera. Pronašao ga je kako

stoji pored džipa, s visokom amazonkom pored sebe. Žena je držala ruku na Krugerovom ramenu i Kalan je izoštrio sočiva dvogleda na njeno lice. Izvijene obrve, izražajne crte lica. Njemu se nisu dopadale riđokose, ali delovalo je da joj Kruger rado posvećuje vreme. Posmatrao ih je kako završavaju razgovor, nakon čega je Kruger uskočio u džip i odvezao se. Žena je nekoliko trenutaka gledala za njim a zatim se uputila nazad ka štalama.

Kalan je spustio dvogled. Zagledao se preko ravnice dok su ga naleti vetra šamarali po ušima. Informacije koje je dobio od kurira u Kurumanu su nepotpune. Znao je za Garvina Olivera i Krugerovu ergelu, ali nije znao koliko njih je upleteno. A sad se pojavila i Martinezova. Isprva je delovala kao slučajni svedok, ali ako je povezana s ergelom, onda njeno prisustvo nije čista slučajnost.

Još jedan dobar razlog da je ukloni.

Kalan je pogledao u prikolicu za konje. Onda se spustio nazad u kola i izašao napolje. Proverio je na brzinu da nema nikoga, otvorio vrata na užem kraju prikolice i popeo se unutra.

Prikolica je mirisala na slamu i silažu, ali bila je prostranija nego što se spolja činilo. Unutra su bila dva odeljka, jedan do drugog, odvojena tapaciranom pregradom. Kalan se sagnuo ispod vodoravne šipke u dnu prikolice prilazeći gomili nabacane ćebadi na podu. Cučnuo je i počeo da ih sklanja u stranu. Ispod je bio zakatančeni čelični sanduk. Otključao ga je ključem prikačenim za kaiš i polako podigao poklopac.

Metal je u senci izgledao sivo i bez sjaja, ali u Kalanovim očima se presijavao poput srebra. Jedno po jedno vadio je oružje, gladeći njegove izdužene linije.

Prva je bila jurišna puška M-16 A2, omiljeno oružje većine plaćenika. Stegao je dršku desnom rukom a levom je obuhvatio dršku ispod puščane cevi. Oružje je bilo lagano, njegova svrha bilo je lako rukovanje, a ne teška paljba. Naslonio je kundak na rame, nakrivio glavu i poravnao nišansku liniju niz puščanu cev. Onda je naglo izbacio pušku iz pozicije za pucanje i spustio je na pod.

Sledeći u sanduku bio je minobacač M-203. Kalanu su počele da se nadimaju grudi kad ga je ugledao. U kombinaciji sa M-16 to je bila ozbiljna

vatrena moć. Potom je na redu bila njegova rasklopljena bereta M-82 A1, ogromna snajperska puška za obaranje meta s velike razdaljine. Oružje je zveckalo dok ga je odlagao sa strane. Mašinke, municija, rasprskavajuće granate. Na kraju je izvadio svoj stari dobri pištolj *brauning*. Odmerio ga je u ruci. Na daljini manjoj od pedeset metara zaustavlja čoveka u mestu.

Raširio je oružje po podu. Znao je da većinu nikad neće upotrebiti, osim brauninga, koji je opalio već nekoliko puta.

U ovom poslu se traže pritajena precizna ubistva, ne masovni napadi na otvorenom. Ali nabaviti oružje nikad nije bilo teško, pogotovo u Irskoj. A nagomilavanje arsenala mu je pružalo izvesnu utehu. Osećao se kao da je ponovo u svojoj jedinici.

Pogledao je u sanduk. Na dnu je ležao njegov komandoski bodež. Uzeo ga je i stao da ga premeće po rukama. Bilo je nečeg jezivog u njegovim kožnim koricama i dugom šiljatom sečivu. Osmišljen da probode vrat i grudi, a isti takav nosio je opasan ispod majice. U borbi prsa u prsa nije bilo boljeg noža za ubijanje.

Kalan ga je izvukao iz kožnih korica. Dnevna svetlost se odbila o metal i Kalan se odjednom preznojio. Srce mu se mahnito uzlupalo, a čitavo telo mu se treslo. Bio je mokar i stomak mu se prevrtao. Zidovi prikolice su nestali i ostavili ga bespomoćnog na mračnoj vlažnoj vrućini. Sćućurio se uza sanduk. Potom je obgrlio kolena i zaljuljao se, tiho ječeći. Usijani bol buknuo mu je lobanjom. Sećanje mu je sevnulo kroz moždane vijuge kao kroz oblak. Blesak sunca, neki drugi nož. Urlici od kojih se diže kosa na glavi, šikljanje. krvi. *Ti si sledeći*. Kalanu se steglo u grudima. Davio se, gušio. Osećao se kao mrtav čovek.

Zatim, polako, bol u glavi je otupeo i znoj je ispario s kože, rashladivši ga. Sručio se na bok, drhteći.

Sagoreo si, nemam više koristi od tebe.

Kalan je stegnuo prste oko komandoskog bodeža. Onda se podigao na noge i isteturao napolje. Vetar ga je šibao po licu, sušeći mu suze, za koje se i ne seća da ih je prolio.

Nestabilan, nepouzdan.

Ispravio je ramena, isturio bradu. On je vojnik, pripadnik elitnih snaga specijalnih jedinica. Još jače je stegao nož. Večeras će izvršiti upad u

ergelu i ukloniće svakoga ko mu stane na put.
Neće njemu niko govoriti da je gotov.

22.

Hari se vratila kolima u Dablin, tokom popodneva je spakovala nešto čiste odeće i odvezla kola da namesti staklo na prozoru. Potom se zaputila kroz grad ka severozapadu dok nije došla do ulaza u Feniks park. Što pre uzme svoj laptop, to bolje.

Polako se vozila alejama oivičenim drvećem. Park se prostirao na skoro osamsto hektara i u njemu su bili smešteni sedišta uprave državne policije, kao i predsednička palata, dablinski zoološki vrt i krdo jelena lopatara. Danas je videla samo ljude kako šetaju pse po kiši.

Sledeći znake, obrela se ispred dugačke zgrade opasane zidom. Ličila je na kasarnu; zgrada je bila od sivog viktorijanskog kamena sa središnjim klausterom za smotre. Rampa joj je blokirala ulaz kroz kapiju, pa je parkirala uz ivičnjak i krenula peške ka ulazu.

Ušla je u zgradu i recepcionaru iznela razlog svoje posete. Dok je on obavljao svoj deo posla preko telefona, ona je pogledala oko sebe. Unutrašnjost zgrade je izgledala jednako hladno kao spoljašnjost.

– Brzo ste došli.

Hari se okrenula. Hanter je stajao pored pulta, palčeva zadenutih za džepove. Izgledao je kao revolveraš spreman da potegne. Potom se okrenuo na drugu stranu, pokazujući joj da krene za njim.

Prokletstvo, nije očekivala da će naleteti na njega. Vraćanje njenog laptopa je posao za službenike. Zašto se on bavi time?

Požurila je za njim niz dugačak hodnik, pitajući se da nije pronašao njeno ime u Garvinovim fajlovima. Naći će ga kad-tad, ali vreme je bilo presudno. Bilo bi bolje po nju kad bi pre toga stigao da iskopa još kojeg svedoka.

Hanter je otvorio vrata kancelarije sleva i stao sa strane kako bi je propustio. Ona je prošla pored njega, svesna da je prati pogledom. Pokazao joj je rukom da sedne pored stola, a zatim brzo prošao s druge strane kao da jedva čeka da postavi fizičku barijeru između njih. Gurnuo je prema njoj kesu za dokaze s patent-zatvaračem. Njen laptop. Potom joj je pružio priznanicu i olovku.

– Samo se potpišite na dnu.

Dosad je uspevao da izbegne njen pogled, ali kada je pognula glavu da potpiše formular, osetila je kako je proučava pogledom. Vrelina joj je navrla u obraze. Hanter je pročistio grlo.

– Razgovarali smo s vozačem autobusa.

Hari je naglo podigla glavu. – I?

– Setio vas se. Ali nije video nikog drugog.

– A turisti?

– Pokušavamo da stupimo u kontakt sa svima, ali zasad nema nikog ko je opazio muškarca u uličici. – Hari se sručila nazad u stolicu. Za njom i Hanter, a onda ga je gledala kako masira uglove očiju. Kravata mu je bila iskrivljena a kratka kosa nakostrešena na temenu. Konačno je podigao glavu i pogledao je u oči.

– Takođe nismo našli nikakve tragove pucnja iz pištolja.

Hari je bacila olovku. – Pobogu. Čovek je bio tamo. Nije duh, mora da je ostavio nekakav trag za sobom.

– Još uvek tragamo.

– A šta je sa ženom iz Gardenija fietsa?

Hanter je podrugljivo izvio obrvu i odmahnuo glavom.

– Još uvek imam policajca koji ide od vrata do vrata, ali neću moći da ga zadržim tamo još dugo. – Uzdahnuo je i prešao rukom preko lica. Još se nije obrijao, i na kratkoj bradi nazirali su se isti odsjaji sedih kao u njegovoj kosi. – Zar ne možete da se setite još nečega što bi nam pomoglo?

Hari je zažmurila na tren, vraćajući se u mislima u kaldrmisani prolaz. Senke u mraku. Škripa koraka. Odmahnula je glavom.

– Ispričala sam vam sve što sam videla.

Hanter je dobio prstima po stolu, proučavajući joj lice.

– Pronašli smo pastorku.

Hari se uspravila u stolicu. – Evu?

– Na putu je za Kejptaun.

– Što ne znači da juče ujutru nije mogla da bude u Garvinovoj kući, zar ne?

Hanter je zastao. – Moguće je.

– Više nego moguće, bila je tamo. – Hari se nagnula napred, sklopivši

ruke na stolu ispred sebe. – Ona me je unajmila da otvorim sef.

– Vi to ne znate.

– Mora da je bila ona. Govorim vam istinu. – Hari ga je pogledala pravo u oči. – I štaviše, mislim da to znate.

Hanter je začutao. – Dakle, trebalo bi da sledim svoje instinkte, jel' tako?

– Da.

– Ne. – Oči su mu se suzile. – Da vam nešto kažem. Poslednji put kad sam poslušao instinkte, umalo sam izgubio posao.

Hari je trepnula. Hanter je nastavio.

– Poverovao sam svedoku u slučaju prevare. Bio sam blag prema njoj jer su mi instinkti kazivali da govori istinu. Ispostavilo se da sam pogrešio. – Nagnuo se bliže, usplamtelih očiju. – Znate šta to znači za vas? Da sam ja vaša najgora noćna mora.

Hari se naslonila. – Ne razumem.

– Ne? Moj posao je pod znakom pitanja, i to već neko vreme. Ne treba mi još jedna disciplinska istraga u dosijeu.

Vilični mišići su mu nabrekli. – Tako da više nema izgleda da gledam kroz prste. Držim se dokaza šta god mi instinkti govore. A trenutno svi dokazi govore da ste vi umešani.

Zurio je u nju, hladnog pogleda. Hari je pokušala da mu vrati istom merom, ali ovog puta nije imala otresit odgovor kojim bi mu uzvratila. Ustala je, pokupila laptop sa stola i krenula ka vratima.

Samo joj je to trebalo: još jedan policajac koji gleda svoj interes.

23.

– To mi zvuči riskantno.

Hari je zakolotala očima na Imodženin ton preko spikerfona. – Šta je tu riskantno? Neću čak ni prići kući. Sedeću u svojim kolima, pola kilometra niz put.

Hari je spustila duga svetla zbog kamiona koji joj je išao u susret. Put ispred nje je bio crnji od naftne mrlje, i skoro podjednako klizav. Prošla je kroz baru i polila vodom prozor sa suvozačeve strane.

– Verovatno ništa neću ni naći. – Uključila je brisače na najbrže. – Ali hoću da budem sigurna.

– Zašto neпустиš policiju da se bavi time? Nemoguće je da ozbiljno misle da si ti umešana.

Hari je napravila grimasu setivši se sastanka s Hanterom. Ispričala je Imodžen sve, od toga kako je bila svedok Garvinovog ubistva do toga da je pristupila njegovim fajlovima i pronašla Evu. Ono što joj nije ispričala i što verovatno nikad neće jeste čitava priča o njenim podvizima na Bahamima: kako je smotala čitavo bogatstvo pred nosom odeljenja za ispitivanje prevara, i da kao rezultat toga jedan detektiv samo čeka da je optuži i za najmanju sitnicu.

Hari je uzdahnula. – Čuj, hoću samo da zavirim u Krugerove fajlove i odmah brišem odande.

Imodžen je zastala. – Pretpostavljam da bi trebalo da mi bude drago što si ponovo spremna da rizikuješ.

Hari se namrštila. – Kako to misliš?

– Šta znam. Samo mi deluje kao da... Pa. Kao da si se neko vreme krila.

Hari je trepnula. Druga kola su prošlišala po kišnom putu pored nje. Da li se zaista krila? Setila se kako je odbegla iz svog stana u gradu. Bežala je od noćnih mora, nadajući se novom početku, ali je nekako završila u izolovanoj kamenoj kolibi. Dok su je noćne more pratile u stopu kao uhode.

– Hari, jesi li tu?

Hari je pročistila grlo. – Ne brini za mene, biće sve u redu. Uostalom, ti si usred emotivnih problema, ne zaboravi. Šta se dešava s tobom i Šejnom?

Imodžen je progundala. Ako je primetila promenu teme, nije to pomenula.

– Raskinula sam veridbu.

– Stvarno? I kako se osećaš zbog toga?

– Dobro mi je, i meni i njemu. U stvari, mislim da mu je prilično laknulo. Ali sam ja donekle besna što sam protraćila pare za prsten.

– Zar si ga ti kupila?

– Podelili smo trošak. S obzirom na to da je sve bio samo eksperiment, mislila sam da je to pošteno.

Hari je izvila obrve. Takav poslovni pristup je bio za svaku pohvalu, ali se nikako nije uklapao u Harino poimanje braka. Možda zvuči staromodno, ali gde je tu romantika?

– Uglavnom, otišla sam do juvelira – Imodžen je govorila. – Da vidim da li mogu nekako da povratim novac, znaš. Ponudio mi je manje od trećine cene koju smo mi platili za njega. Da li možeš da veruješ? Mislim, skoro da nije ni nošen.

– Možda bi trebalo da ga zadržiš. Za sledeći eksperiment.

– Znaš šta se sada prodaje? Prstenje za desnu ruku.

– Šta?

– Aha. Za neudate žene. Dijamanti koje kupuješ sama sebi na poklon. Da afirmišeš svoju nezavisnost i slično. Pokušao je da mi proda jedan takav. – Imodžen je parodirala duboki glas iz filmskih najava. – Vaša leva ruka kaže 'da', desna 'mogu'.

– Oh bože, mani me gluposti.

– Baš tako.

– Kako, dođavola, prsten može da bude za desnu ruku?

– Pa, navodno se koža između prstiju razlikuje na levoj i desnoj.

Hari je pogledala u svoje ruke, raširivši ih na volanu. – Pobogu.

– Da.

Neko vreme su ćutale. Potom je Imodžen rekla: – Pozovi me kad završiš, važi? Čisto da znam da ti se nije ništa desilo.

Njena drugarica je ponekad umela nepotrebno da dramati, baš kao kada majka čeka tinejdžera da se vrati kući. Hari se promeškolljila u sedištu. Doduše, kad malo bolje razmisli, njena majka to nikad nije radila. Osmehnula se u slušalicu.

– Pozvaću te sutra, jel' može tako?

Imodžen je još malo džangrizala, ali je onda završila razgovor. Hari je prekinula vezu i upiljila se kroz vetrobransko staklo. Farovi su bacali svetlo na put, pedeset metara u daljinu. Izvan toga, sve je bilo crno.

Vozila se nazad do Kuraga nakon sastanka s Hanterom, mučeći se da izbacila policajca iz glave. Glupo od nje što je pomislila da joj je poverovao. Razmišljala je o njegovom ranijem prestupu, i o ženi kojoj je tako nesmotreno poverovao. Rekao je da je u pitanju bio slučaj prevare. Da nije radio s Linom na tom slučaju? Ako je tako, onda ne čudi što ga Lin onako kinji. Hanterovi instinkti su očigledno jednako nepouzdati kao njeni.

Hari je polako skidala nogu s gasa. Prema njenoj proceni, skoro je stigla. Polako se provezla pored Krugerovog dvorišta, primetivši svetlo na prozorima i odsjaj mesečine na kolima. Mercedes Roba Devlina je još uvek bio tu.

Nastavila je da se vozi još pola kilometra, na sigurnu udaljenost od dvorišta sve dok svetla nisu nestala iz vidokruga. Potom se zaustavila na proširenju na putu ispod isprepletenog granja nekog drveta i isključila motor. Motor je izdisao kroz tišinu. Put je s obe strane bio prazan.

Hari je osetila hladno golicanje niz kičmu. Nije bilo razloga da misli da neko zna da je ona tu, ali je za svaki slučaj aktivirala centralnu bravu. Potom je otresla strepnje i okrenula se nazad da pretraži zadnje sedišta, koje se nije videlo ispod razne tehničke opreme: kablova, punjača, konektora, šrafcižera. Prebiralala je po gomili, istegnuta između prednjih sedišta, dok konačno nije našla šta je tražila: svoju kružnu antenu.

Naslonila se na sedišta kako bi je pregledala. Izgledala je kao minijaturna radio-antena, i nije bila veća od hemijske olovke. Stajala je na magnetnom postolju i uprkos truckanju na zadnjem sedištu delovala je očuvano.

Hari je otvorila prozor i zalepila postolje na krov auta. Zatirn je prikačila kabl uređaja na laptop i počela da radi na tastaturi.

Mala, četvrtasta antena iz Krugerove kancelarije pokazala je Hari da je uspostavila bežičnu mrežu. To su bile dobre vesti. Bežične mreže su dobre zato što prenose podatke bez kablova, bez povezivanja na hardverske izvode. A za hakera to znači da nema potrebe za fizičkim pristupom kompjuteru. Vazdušni talasi vrve od podataka, i sa odgovarajućom antenom

moguće je prislušivati na više od kilometar i po razdaljine.

Hari je pokrenula alatku za skeniranje, i čekala da nanjuši lokalne mreže. Ne iznenađuje što je pronašla samo jednu u dometu. Po naseljenosti te oblasti Hari je zaključila da može da pripada jedino Krugeru.

Paketi podataka su tekli preko njenog ekrana kako ih je skener skidao iz etra. Pogledala je na sat. Prislušivanje je jedno, a tumačenje podataka nešto sasvim drugo. Svi Krugerovi paketi bili su šifrovani, a razbijanje šifre zahteva vreme.

Promeškoljila se na sedištu kako bi se bolje smestila. Možda bi mogla da iskoristi nekoliko prečica. Motor je zabrujao negde napred i naglo se ispravila, zaškiljivši kroz vetrobransko staklo. Zvuk kola u daljini je nadolazio i povlačio se poput plime i oseke, ali ispred nje se videla samo crna praznina.

Vratila se ekranu. Ključ upotrebljen pri šifrovanju Krugerovih podataka bilo je kriptografsko izobličavanje dve suštinske stvari: imena mreže i tajne višedelne lozinke koja mu dopušta da se na nju prikači. Čim Hari bude imala te dve informacije, moći će da dešifruje njegove signale i ušunja se u njegove fajlove.

Hari je pretraživala kontrolne pakete, tražeći identifikaciju mreže u osnovnom tekstu. Obično je nije bilo teško naći. Bežične mreže se ponašaju kao ekstrovertne osobe na žurkama: svaki čas se pozdravljaju s nekim, govoreći: „Zdravo, ja sam Netgir, da li neko želi da se poveže?” Ali Krugerova mreža je bila drugačija. Delovala je u prikrivenom režimu rada, a identifikacija mreže je bila cenzurisana.

Hari se namrštila gledajući u ekran. Najbolji način da dođe do potrebne informacije jeste da uhvati nekog dok se konektuje. Prema njenom skeneru, jedan uređaj je već bio povezan i mogla je da se kladi da je to Krugerov laptop. Ako bude čekala dovoljno dugo, možda će naići još neko.

Mada, s druge strane, zašto da čeka?

Kuckajući po tastaturi ubacila je u Krugerov laptop komandu da se diskonektuje. Poslušno, laptop se skinuo s mreže, obmanut lažnom komandom. I istog trenutka se vratio, tražeći dozvolu da se ponovo poveže. Hari mu je prosledila pakete podataka, a zatim na ekranu ugledala ime mreže u osnovnom tekstu, LINKSYS.

Hari je brzo skinula ostatak bežičnog prenosa, loveći komplikovani četverostruki 'hendšejk' između mreže i Krugerovog laptopa. To je komplikovan ples prepoznavanja, u kome svaki poziva onog drugog da potvrdi svoj identitet tako što će šifrovati nasumičnu grupu podataka, čime će dokazati da oboje koriste isti šifarnik.

Ali stvari nekada mogu da budu preterano komplikovane. Hendšejk je odao previše tragova, i Hari je sada skoro bila na cilju. Nedostajala joj je samo lozinka.

Svetla su blesnula negde levo od nje. Hari se zaškiljala u polje. Dva svetlosna snopa su poskakivala gore-dole, kao farovi džipa koji se kreće po džombastom terenu. Onda su odjednom nestali.

Hari se naježila. Da li je to neko odande posmatra? Pogledom je pretraživala mrak, sa svim čulima u pripravnosti. Ništa se nije pomicalo.

Pokušala je da potisne nervozu. Verovatno je to lokalni zemljoposjednik koji patrolira svojim imanjem. Oklevala je, a onda se vratila laptopu.

Uposlivši prste, ustremila se na lozinku opsežnim napadom pomoću rečnika. Program je počeo da lista rečnik reč po reč loveći lozinku koja u kombinaciji s identifikacijom mreže čini pravi ključ. Hendšejk je već obelodanio uzorke teksta pre i posle šifrovanja. Ako nađe po kom ključu su šifrovani, ući će.

Bez moćnog kompjutera koji može da preradi sve moguće kombinacije, bilo bi joj potrebno nekoliko nedelja. Ali mogla je da se kladi da je Krugerova lozinka jedna iako pamtljiva reč. Koliko god da upozoravaš ljude na opasnost slabih lozinki, retko kad su voljni da pamte bilo šta komplikovano.

Motor je zatutnjao negde bočno od nje i Hari je poskočila na sedištu. Traktor ili džip je turirao preko polja, dve svetle lopte sijale su u mraku. Nešto ju je preseklo u stomaku. Bio to zemljoposjednik ili ne, vreme je za pokret.

Gurnula je laptop na suvozačevo sedišta, dala gas i izjurila kolima na put. Požurila je što dalje od proširenja i od Krugerovog dvorišta, dok joj je u ušima zujalo od strujanja krvi preplavljene adrenalinom. Zalepila je pogled za retrovizor. Ko god da je, izgleda da je ne prati. Videla je kako se crveni sjaj zadnjih svetala smanjuje na veličinu vrha igle dok su kola nestajala

preko polja.

Hari je duboko udahнула, puls joj je ludački tukao. Pobogu, zar će zauvek biti ovako strašljiva? Pratila je ivicu puta tražeći još jedno proširenje. Što pre završi i ode odatle, to bolje.

Pogledala je laptop i namrštila se. Napad rečnikom je i dalje trajao, ali signal bežične veze je nestao. Da li je van dometa? Pogledala je u retrovizor, koliko god da joj se nije vraćalo, znala je da nema izbora.

Okrenula je kola i poslala nazad istim putem kojim je došla, čekajući da signal oživi. Pogledala je u ekran. Ništa. Prošla je pored proširenja koje je samo trenutak ranije napustila. I dalje ništa.

Hari je zaškiiijila. To ne može biti. Kao da uopšte nema antenu.

Sranje.

Zgazila je na kočnicu, zaustavljajući se uz škripu guma. Onda je pritisnula dugme za spuštanje prozora i prepipala krov. Prokletstvo. Nema antene. Mora da se uhvatila u nisko granje drveta kada je krenula. Podigla je kabl koji je visio kroz prozor. Magnetno postolje je bilo razbijeno, a konektor smrskan. Hari je prostenjala. I kad bi našla antenu, ne bi mogla ponovo da je prikači.

Upiljila se u mrak. Ako se malo primakne dvorištu, mogla bi da primi signal bez pomoći antene. Polako je ubacila u brzinu i krenula niz put, dok su joj ruke podrhtavale od lupanja u grudima. Već je stigla do kapije a još uvek nije naišla, na signal.

Polako je zaustavila kola, zureći u prazne štale. Grlo joj je bilo suvo. Drhtavim rukama uzela je laptop i polako otvorila vrata.

Nije imala izbora. Morala je da se ušunja u dvorište.

24.

Hari se pritajila pored ulaza u dvorište i zadrhtala. Zavirivanje u nečiju mrežu preko vazdušnih talasa bilo je jedno, njuškanje po nečijem imanju po mraku nešto sasvim drugo.

Sitne kapi kiše hvatale su se po njoj poput mokre paučine, a negde je kapak prozora lupao na vetru. Pogledala je nazad ka svom bezbednom, toplom autu i zapitala se šta to, dođavola, radi. Onda se prikrala bliže kapiji, privijajući laptop uz grudi.

Ispred nje se nalazila Krugerova kuća, a jedino vidljivo svetlo bio je žućkasti prozor u prizemlju. Džip i mercedes su bili parkirani jedan pored drugog, a prednji branik Robovih kola bio je tako nabijen uza zid kuće kao da je jedva stigao da zakoči na vreme. S desne strane je bilo glavno dvorište, a iza njega široka građevina nalik ambaru, za koju je Hari pretpostavila da su u njoj smeštene štale.

Zavirila je u laptop. I dalje nema bežičnog signala. Spustila je poklopac kako bi sakrila svetlo ekrana, i pažljivo osmotrila dvorište. Bilo bi najbolje da zauzme položaj u liniji s Krugerovom kancelarijom kako bi imala što veće izgleda da uhvati signal s njegove antene.

Čelo joj se naboralo dok se prisećala rasporeda soba u kući. Navigacione zagonetke joj nikad nisu bile jača strana, ali se setila da je prozor kancelarije gledao na dvorište. Zurila je u otvoreno dvorište između zgrada, Bila bi previše izložena ako bi se tamo smestila. Zgrada sa štalama verovatno joj je bila najbolja prilika.

Hari je klisnula kroz ogradu i nastavila da se kreće uz ivicu zida, krijući se u senkama. Onda je otrčala do džipa, i sakrila se iza njega. Nije videla nijednu sigurnosnu kameru, ali to ne znači da ih nema. U ovoj fazi će morati da rizikuje.

U daljini, kopita su lupkala o ciglu i dugi njisak prolelujuo je kroz mrak. Hari se prošunjala između kola a zatim i duž kuće sagnuvši se ispod jarko osvetljenog prozora. Onda je zastala. Naravno da je trebalo da se odšunja dalje odatle, ali mislila je da ne može da škodi da baci pogled. Malo-pomalo uzdigla je glavu iznad simsa.

Kruger je stajao naslonjen na ogromni okvir kamina, oči su mu bile zaklonjene ispod tamnih obrva. Kesi Bergin je stajala pored njega, grejući ruke iznad vatre. Oboje su bili visoki i privlačni, i jedno pored drugog delovali su kao skladan spoj. To bi bila jedna vrlo topla scena da nisu bili usred rasprave.

Hari se ispravila. Kesi je bila usred rasprave; Kruger nije želeo da je sluša. Veterinarka se nagnula ka njemu, lice joj bilo napregnuto dok je govorila. On je izbegavao njen pogled. Čak i kroz pantomimu, Hari je bilo jasno da Kasi uzalud pokušava. Tada se Kruger okrenuo na drugu stranu, van Harinog vidokruga, a Kesi je izgledala kao da je odustala. Ramena su joj se opustila, a lice joj se blago naboralo. Hari je izvila obrve. Pomislila je na Krugerovu preku narav, njegove nervozne ćutnje, i zapitala se zbog čega je Kesi uopšte stalo,

Sagnula se i polako prošla ispod prozora. Doduše, šta kog đavola ona zna o vezama? Za poslednjeg muškarca sa kojim je pomislila da započne vezu ispostavilo se da je pokušavao da je ubije. Po bilo čijim merilima, tako nešto nedvosmisleno ukazuje na zapanjujuće lošu sposobnost rasuđivanja.

Izenada je iza sebe začula duboko režanje. Hari se sledila. Krugerovi vučjaci. Progutala je knedlu. Noge su joj se odsekle. Nije mogla da se pomeri, nije čak mogla ni da okrene glavu. Pseće grlo je vibriralo od režanja. Povila je ramena, očekujući napad. Onda je čula nekakvo grebanje, nešto je kuckalo o staklo. Hari je brzo pogledala u prozor iza sebe i odahnula. Zasad, psi su još uvek unutra s Krugerom.

Struja joj je prošla udovima. Jurnula je preko dvorišta, prema štalama koje su izgledale kao ambar. Načuljila je uši očekujući mahnit lavež, korake ili povike. Utrčala je u ambar i sakrila se iza zida, stežući laptop. Osluškiivala je. Osim njenih zadihanih pluća, ništa se nije čulo.

Hari je zažmurila i skliznula na tlo. Gospode. Što pre ode odavde, to bolje. Disala je duboko i nozdrve joj je ispunio memljivi miris balege. Onda je otvorila oči i pogledala oko sebe.

Štala je bila veća od avionskog hangara. Desetine boksova protezalo se s obe strane širokog betonskog prolaza. Mesečina je kroz svetlarnike prodirala do poda u redovima bledih snopova, koji su podsećali na pešački prelaz u vazduhu. Neki konji su još uvek bili budni i proturili su glave iz

boksova. Najbliži ju je radoznalo pogledao i zanjištao.

Hari je na brzinu provirila napolje. Gledala je bočno na Krugerovu kuću, i prema njenoj proceni, jedan od prozora morao je biti od njegove kancelarije. Polako je otvorila laptop. Napad rečnikom je i dalje trajao. A na dnu ekrana je žmirkala ikonica za bežičnu vezu. Signal se vratio.

Hari se naslonila na zid drhteći. Odeća joj je bila vlažna a udovi utrnuli, ali je odlučila da sačeka. Čim bude imala lozinku, dešifrovaće Krugerove podatke, pronjuškaće po njegovim fajlovima i uhvatiće maglu.

Napolju je metal zaškripao po betonu, kao da je neko naleteo na kolica s jednim točkom. Hari je skočila na noge. Čuli su se koraci u mraku. Gledala je levo-desno. Nije imala kud. Požurila je prema boksovima, zavirujući iznad poluvrata. Mišićava konjska tela nazirala su se među senkama. Tražila je dalje dok nije našla prazan boks, otvorila je rezu i zaključala se unutra. Čučnula je uza zid, dok ju je oblivao znoj.

Neko je tiho zazviždao u mraku. Koraci su joj se približavali a onda se zaustavili.

– Gde je moj Bili Boj?

Hari je razrogačila oči. Bio je to Rob Devlin. Reza je zazvečala i vrata boksa su zaškripala. Cipele su šuštale kroz nabacanu slamu. Hari se ukočila. Bio je u susednom boksu.

– Moj stari druže.

Hari se pognula još niže, udišući miris piljevine s poda. Odmah pored nje, Bili Boj je zarzao.

– Dobro smo se zabavljali ti i ja, zar ne, druže?

Rob je zaplitaio jezikom i Hari se zapitala koliko je popio.

– Šampionski džokej, šampionsko grlo. – Ruka je pljesnula po konju. – Proputovali smo svet, zar ne, Bili Boj? Trofeji. Intervjui za televiziju. Nije loše za mršavog dečaka iz Lejtauna.

Bili Boj je frknuo i Rob se nežno nasmejao.

– Da, znam, nedovoljno mršavog. Ni danas nisam jeo. – Sutra moram da izgubim još dva i po kilograma.

Bili Bojeve potkovice su klepetale po betonu. Kada je Rob opet progovorio, glas mu je bio tiši.

– Ali alkohol može, zar ne? Bolji je od hrane, u svakom slučaju. Pomaže

nam da prebrodimo sve, jel' tako, dečko?

Rob je neko vreme ćutao i Hari se ugrizla za usnu. Zamislila je džokejevo žgoljavo telo, setila se njegove drske odvažnosti i zapitala se koliko dugo će moći da se u potaji oslanja na alkohol i da dalje bude šampion.

Rob je još malo šaputao svom konju, tepajući nežno reči „ko je dobar dečko”, za koje je mislila da ih koriste samo ljubitelji pasa. Onda mu se glas odjednom promenio.

– Nemoj da misliš da ću moći još dugo ovako, Bili Boj.

Reči su mu bile prigušene, kao da je zagnjurio lice u vrat konja. – Da se smanjujem, iz dana u dan.

Rob je drhteći duboko i isprekidano uzdahnuo i Hari se zapanjila kad je shvatila da on plače.

– Toliko sam prokleta umoran – šapnuo je.

Hari je oborila pogled na tlo. Pogrešno je što je tu i što ovo sluša. To je intimna ispovest između čoveka i konja. Posle nekoliko minuta, Rob je pročistio grlo i zvučalo je kao da se pribrao. Prijateljski je potapšao Bilija Boja.

– Dosta s tim, jel' tako, dečko? Bićemo mi dobro. Možemo mi to.

Još malo je gladio konja i potom izašao iz štale. Kada je otišao, Hari je izdahnula. Pokušala je da pomiri Robov klonuli duh s neustrašivim jahačem kome je brzina sve. Nije uspela.

Zavrtela je glavom i pogledala u laptop. Napad rečnikom se konačno završio i na ekranu je svetlela poruka:

„Lozinka nađena: Bili Boj.”

Hari je zakolotala očima. Šta je s ovim muškarcima i njihovim konjima?

Odjednom joj je plan da upadne u Krugerovu mrežu delovao preterano dramatično. Šta je mislila da će naći? Fajne fajlove koji dokazuju da se bavi krijumčarenjem dijamanata? Trenutno joj se to činilo malo verovatnim. Ali kad je već dovde stigla, ništa je ne košta da završi posao.

Proverila je ikonicu za bežičnu mrežu. Signal je oslabio, ometala ga je struktura štale. Polako je otvorila vrata boksa, pogledala levo-desno i iskrala se prema ulazu. Zauzela je položaj u liniji s Krugerovom kancelarijoin i bacila se na posao kucajući po tastaturi.

Sad kad ima lozinku, može da dešifruje Krugerove prenose i neometano ih

čita. I ne samo to, može da pristupi mreži i prepravlja njegove podatke.

U nekoliko hitrih poteza na tastaturi, nakačila se na mrežu. Lako kao da je ušla u autobus. Potom je pripremila svoje prvo oružje i ispalila ga u Krugerov laptop. U pitanju je bio registrator rada na tastaturi, tajni špijunski program koji će se uvući u Krugerov hard-disk i beležiti svaki njegov udarac po tastaturi. A zatim će te informacije slati Hari na imejl. Uskoro će moći da prati svaku reč koju otkuca.

Koraci su zakrekali negde iza nje i ona se sledila. Udahnula je duboko i okrenula se. Prekasno. Oštar bol joj je zahvatio lobanju. Pred očima je videla samo tlo koje joj je tresnulo u lice.

25.

Hari je otvorila oči. Glava joj je pulsirala i želudac joj se stezao od bola. Zavrtelo joj se pred očima i brzo je opet zažmurila.

Slama ju je bockala po obrazima. Sinusi su joj bili ispunjeni oštrim konjskim mirisom, a pored nje, u slami, nešto je šušnulo. Zaškiljala je poluotvorenih očiju. Ležala je lica okrenutog ka podu, u mrklom mraku.

Stisnula je zube i polako se pridigla na sve četiri. Prostorija se nakrivila i na trenutak je mislila da će se isповраćati. Podigla se na noge naslanjajući se na zid radi ravnoteže. Držala se za njega kupajući se u znoju.

Crna figura trupkala je ka njoj, i na licu je osetila vreo dah. Znoj se presijavao u mraku, ocrtavajući obrise mišićavog konjskog tela nadvijenog nad njom.

Oči su mu se caklile u mraku.

Hari se još više pribila uza zid. – Miran, dečko.

Konj je frknuo i naglo se odmakao, pa počeo da kruži po staji. Bilo je vrlo malo prostora, i sa svakim krugom njegova moćna bedra protutnjala bi joj na samo nekoliko centimetara od lica,

Znoj joj je curio niz leđa. Ko ju je, dođavola, ubacio ovamo? Da li se Rob vratio i udario je s leđa? Možda je to bio Kruger sa svojim prgavim psima. Zavrtela je glavom, kako bi joj se razbistrilo u mozgu.

Konj se naglo zaustavio ispred nje i počeo da udara kopitima o tlo. Vazduh je bio ispunjen njegovim zemljanim mirisom. Bio je preznojen i nakostrešena dlaka mu se slepila od vlage. Hari je oborila pogled, izbegavajući da ga pogleda pravo u oči za slučaj da to predstavlja znak agresije. Tako je bar kod pasa, zar ne? Nije znala da li isto važi i za konje, ali to je bio jedini trik koji je znala kad su životinje u pitanju.

Životinja je besno raširila nozdrve prema njoj, potom se okrenula na drugu stranu i nastavila mahnito da kruži po staji.

Hari je pogledom pretraživala svoju malu zatvorsku ćeliju. Oči su joj se sad već navikle na mrak i mogla je da razazna vrata s druge strane prostorije. Bila su čvrsto zatvorena, verovatno rezom sa spoljne strane. Pregledala je zidove i tavanicu. Za razliku od ostalih boksova koji su pri

vrhu bili otvoreni prema krovnim gredama, ovaj je bio sa svih strana zatvoren. Vrata su bila jedini način da se izađe.

Hari je zadržala dah i krenula korak po korak prema vratima. Trudila se da joj pokreti budu gipki kako ne bi prepala konja. Zasad se činilo da je zaokupljen pomamnim kruženjem po staji. Napravila je još nekoliko koraka, razmišljajući o Garvinovim dijamantima i o njihovoj povezanosti s Krugerom.

Njena pretpostavka je bila da kartel ilegalnih trgovaca dijamantima koristi ergelu za svoje prljave poslove. Garvin je izgleda bio njihov glavni čovek, koji je uvezio krijumčarene dijamante i organizovao njihovu distribuciju. Redovne isporuke čistokrvnih grla koje su stizale u ergelu iz Južne Afrike verovatno su služile kao paravan za iznošenje dijamanta iz zemlje.

Pomislila je na Ti Džeja: vlasnika konja i poslovnog partnera Dena Krugera. Upucali su ga na isti način kao i Garvina. Hari je to bio dovoljan dokaz da je i on umešan, iako joj nije bila sasvim jasna njegova uloga. Onda se setila razgovora s Robom.

Den je stručnjak za konje, ali Ti Džej zna s parama...

Možda je Ti Džej finansirao poslovanje kartela, i uzimao deo profita. Ali nije bilo jasno zašto su ga ubili, a još manje Garvina.

A što se tiče Eve, Hari bi rekla da je ona usamljeni operativac. Za početak, ukrala je Garvinove dijamante. Teško da je to postupak pouzdanog saučesnika, a još manje pastorke. Ali moguće je da greši. Eva je sada u Kejptaunu, gde priprema sledeće grlo za transport do kuće. A s njim verovatno i još jednu pošiljku dijamanta.

Sada je pitanje ko je još iz ergele umešan.

Konj je načuljio uši, osetivši njeno kretanje. Hari se ukočila. Veliko stvorenje je zaokrenulo i pošlo pravo prema njoj vitlajući zadnjim nogama poput džinovske zmije. Zabacio je glavu i stražnjicom naleteo na zid.

Šta to, dođavola, toliko plaši ovu životinju?

– Sve je u redu, miran, dečko. – Pokušala je da oponaša Robovo tepanje, ali s obzirom na okolnosti, to nije bilo lako.

Iznenada, konj je zaništao. Propeo se na zadnje noge, izvivši se iznad nje kao crni vrh tornja. Prednjim nogama je šibao kroz vazduh. Kopita su fijuknula blizu Harinog lica i ona je ostala bez daha. Tresnuo je nogama na

tlo i zakolutao očima, gledajući je gotovo izbezumljeno, iskolačenih beonjača. Hari je premrla. U većini slučajeva ne bi mogla da razlikuje konje jednog od drugog, ali ovo čudovište nije mogla da ne prepozna. To je Rotvajler.

Mrzi da bude zatvoren u mraku.

Hari se setila šta joj je Vini rekao i odjednom je počela ubrzano da diše. Mora da pobegne odatle. Skrenula je pogled udesno. Vrata su bila na samo metar od nje.

Rotvajleru su uši bile priljubljene uz glavu, i dalje je kolutao očima. Hari se stegao stomak. Palo joj je na pamet da doziva u pomoć, ali joj se pravljenje bilo kakve buke trenutno činilo kao veoma glup potez. Oblizala je usne i ponovo mu se obratila,

– Ne sviđa ti se što sam ovde, jel' tako? – Nije joj se dopalo što joj glas podrhtava. – To je u redu, ne sviđa se ni meni. Zato ću samo...

Konj se iskezio i jezivo zanjištao. Hari je povila ramena, šćućurivši se uza zid. Životinja je pokazivala zube. Nozdrve su joj izgledale ogromne, kao dve rupe u mraku. Hari se borila da ostane mirna. Onda joj se okrenuo leđima, napregao mišiće i ritnuo se. Noge su mu izletele kao rakete i potkačile je po ramenu. Hari je vrisnula uhvativši se za levu ruku. Konj se zaneo dalje od nje i počeo da se bacaka udarajući u zidove, dok mu se golemi grudni koš silovito nadimao.

Hari se prilepila uza zid bez daha. Pokušala je da se ispravi, ali je bol u ramenu bio nepodnošljiv. Posmatrala je krupno stvorenje kako mlatara po staji. Penio je u uglovima usta, dok su mu ramena bila prošarana kapljicama krvi. Hari je prošlo kroz glavu da je sigurno uplašen isto koliko i ona, ali to saznanje joj nije pomoglo.

Polako je prešla i poslednji metar razdaljine do vrata, nastojeći da ne privuče pažnju konja. Potom se okrenula i nepovređenom rukom u mraku počela da prepipava drvo tražeći šarke, pukotine, bilo šta pomoću čega bi mogla da otvori vrata. Ali nije bilo ničeg. Vrata su bila glatka i čvrsto zabravljena spolja.

Rotvajler je piskavo zanjištao i Hari se brzo okrenula. Bio joj je okrenut leđima, vrata istegnutog ka tavanici. Načuljila je uši očekujući zvuke spolja. Pored sve ove buke, neko mora da dođe?

Ali čula je samo mučne krike konja.

Upiljila se u senke tražeći u staji neko oružje, ili oruđe kojim bi mogla da razvali vrata. Ramena su joj splasnula. Ništa osim piljevine i slame.

Rotvajler je počeo da joj se približava natraške, napetih mišića. Zurila je u moćna bedra dok joj je mozak radio punom parom. Možda je konj jedino oružje koje ima.

Pripremlivši se, ukopala se u mestu ispred vrata i prikovala pogled za Rotvajlerovu zadnju ložu. Procena pravog trenutka je bila presudna. Ako prekasno reaguje, konj će je verovatno ubiti.

Netremice je zurila u njegove zadnje noge, čekajući znak. Pomerio se još malo unazad. Onda se izvio. Pognuo glavu. Mišići su mu se napeii.

Sada!

Hari je skočila ulevo i bacila se na slamu. Istog trena, Rotvajler je zamahnuo zadnjim nogama, ubojito se ritnuvši ka mestu gde se ona maločas nalazila. Tresnuo je kopitama u vrata odvalivši jednu dasku. Tada se zanjihao na drugu stranu i počeo da udara ramenima o zidove, ošamućen i dezorijentisan.

Vreli bol sevnuo je Hari kroz rame. Zgrčila se i pogledala ka vratima. Rascep je bio dobar ali nedovoljan. Grlo joj je bilo suvo. Rotvajler se teturao po staji, i dalje okrenut bedrima prema njoj. Pridigavši se nekako na noge, odšepala je nazad do vrata. Onda je stala ispred njih poput toreadora i čekala konja.

Nije mu dugo trebalo. Iznenada je počeo mahnito da se rita na sredini staje, sa svakim smrtonosnim udarcem noge prilazeći sve bliže. Uprla je pogled u kopita koja su sekla vazduh. Kada je bila dovoljno blizu da vidi klinove na potkovicama, skočila je.

Nije bila dovoljno brza. Kopito ju je ošinulo po povređenoj ruci i taj bol joj je sevnuo kroz samu kost. Vrisnula je i stropoštala se na slamu. Ležala je, nesposobna da se pomeri. Ako konj odluči da je izgazi namrtvo, neće imati snage da mu se odupre.

Drvo se raspuklo, iver se raspršio vazduhom. Hari je provirila prema konju. Ritao se i njištao pored vrata, udarajući ih kopitama. Odvalio se još jedan komad. Poslednjim udarcem konj je razvalio središnu dasku, a zatim besno potrčao ukrug po staji.

Hari je pokušala da se podigne u sedeći položaj. Ruka ju je žignula i morala je da stisne zube. Držeći se za rame, nekako se osovila na noge. Dovukla se do vrata i proturila nepovređenu ruku kroz raspuklo drvo. Dohvatila je reze s druge strane i izvukla ih.

Pala je na vrata širom ih otvarajući, i brzo se zanela u stranu sklanjajući se s puta Rotvajleru. Protutnjao je pored nje i uza zveket kopita istrčao iz štale. Hari se naslonila na otvorena vrata boreći se za dah. Potom se isteturala napolje, držeći se i dalje za rame, pa izašla za konjem u dvorište.

Krugerova kuća je bila u potpunom mraku i nije bilo žive duše. Džip i mercedes više nisu bili tu. Srce joj je sišlo u pete kada je postala svesna pustoši oko sebe. Nije ni čudo što niko nije došao; niko nije bio tu da čuje šta se dešava.

Krenula je, pola trčeći, pola džogirajući prema svojim kolima. Ušla je, zaključala vrata i spustila čelo na volan. Kada su joj poslednje kapi adrenalina iščilele iz uzdrhtalog tela, prestala je da se odupire i zaplakala.

26.

Vrata su se uz tresak otvorila i Mani se trgnuo, ukočivši se ispod svog ćebeta. Delić sekunde vladala je tišina. A onda je puščana salva poput pneumatskih bušilica zaburgijala kroz mrak.

Prostoriju su preplavili krici. Mani se priljubio uz ležaj. Meci su rešetali plafon i bušili podne daske. Komadići maltera padali su mu po glavi.

– *Opstaan!*

Stražari su navalili u prostoriju vičući i pucajući u vazduh. Buka je bila zaglušujuća.

– *Uit met julle! Val in!* – Napolje! Postrojte se!

Maniju je srce tuklo. Pronašli su Okera.

– Mani, šta se dešava? – Takatin glas je drhtao. Stražar se bacio na starca i izvukao ga na pod.

– *Opstaan!* – Ustaj!

Stražar je ispalio šaržer u pod raznoseći drvo. Mani se sagnuo izbegavajući iverje. Kada se stražar ustremio na muškarce iza njega, Mani je skočio s ležaja i nadvio se nad Takatu. Nije bio pogoden. Nežno je obuhvatio starca oko mršavih ramena i podigao ga na noge.

– Šta se dešava? – Takata je žgoljavim prstima uhvatio Manija za košulju.

Mani nije odgovorio. Svuda oko njega, unezvereni muškarci trčali su prema vratima. Vodio je Takatu za njima, saginjući se pod mitraljeskom paljbom. Starac se spotakao i srušio na pod. S leđa su se ispružile mršave ruke i pomogle mu da ga podigne. Glas je šapnuo Maniju u uvo.

– Šta se dešava? Jel' znaš?

Okrenuo se i ugledao suvonjavog rudara koji je držao Takatu ispod ruke. Mani nije znao njegovo ime, ali je čuo da je učitelj iz Konga. Napustio je dom kada je rat tamo sve uništio.

Mani je skrenuo pogled. – Ništa ne znam.

Progurao se napolje, vodeći Takatu, ostavivši učitelja iza sebe. Vazduh je pred zoru bio hladan, nebo još uvek mračno. Postrojio se s ostalim muškarcima uza zid, držeći Takatu uza se. Ispred njih su stajala šestorica

stražara, koji su ih gledali kroz vizire pušaka držeći ih na nišanu. Maniju su se creva vezala u čvor. Streljački vod.

Preostali muškarci su izašli iz spavaonice tiskajući se ispred njega. Mani se povukao nazad uza zid. Čovek pored njega se prekrstio drhtavom rukom. Onda je najviši među stražarima iskoračio napred. Žonvije, belgijski plaćenik i Okerov zamenik.

– Đubrad ubilačka! – Pljunuo je na zemlju. – Mislite da možete da prođete nekažnjeno?

Lice mu je bilo crveno i presijavalo se od znoja. Stegao je prste oko usta puščanih cevi.

– Svinje!

Negde levo od Manija zatreperila je baterijska lampa. Glasovi su gundali i nešto je strugalo po prašini. Maniju su zaklecala kolena. Pokušavali su da odvuku Okerovo telo. Pogledao je u Takatu, koji je razrogačenih očiju u upalim dupljama zurio u svetlo. Starac je znao da je na tom mestu krio dijamante.

Žonvije je špartao duž stroja muškaraca, niz lice mu je klizio mastan znoj.

– Neko je ubio komandanta Okera. – Prešao je jezikom preko usana. – To znači da sam sada ja glavnokomandujući.

Žamor se proneo među rudarima. Mani je osetio Takatinu ruku na ramenu, ali je držao pogled uperen pravo preda se.

– Želim da znam ko je to uradio. – Žonvije je repetirao pušku. – I vi ćete mi to reći.

Mani se ukrutio. Osetio je kako mu gori list za koji su mu bili privezani nož i varjača. Možda je trebalo da ih ostavi pored tela, ali je želeo da ukloni svaki znak kopanja koji bi mogao da ih navede da traže dijamante. Ako pronađu sad nož kod njega, upucaće ga na mestu.

Žonvije je mahao puškom napred-nazad, piljeći u muškarce u stroju. – Vi ste jedna gomila lenjih bitangi!

Mani je počeo stopalom da gura povez niz nogu i olabavio ga je tako da mu je spao na gležanj. Znoj mu je curio niz leđa. Žonvije je zakoračio bliže, nišaneći u muškarce u prvom redu. Bio je zadihan, kao da je prethodno trčao.

– Mislite da možete da nam se prikradate, jednom po jednom, i tek tako

nam prerežete grlo u mraku?

Iz blizine, Mani je video da se Zonvijeu tresu ruke. Stražar je hodao levo-desno, nišaneći puškom u muškarce u stroju. Mani je protresao nogu i varjača i nož su skliznuli na zemlju. Osetio je Takatin pogled na sebi. Tada se starac promeškoltio, naslanjajući se na njega, drljajući nogama po prašini. Mani je spustio pogled. Takata je prevukao nož iza sebe.

– Recite mi ko je to uradio!

Zonvije je iznenada oborio pušku i ispalio rafal u zemlju. Muškarci iz prvog reda su odskočili unazad vrisnuvši. Buka vatrenog oružjaje naposljetku prestala. Žonvije je teško disao, uniforma mu je bila natopljena znojem, Potom je uhvatio jednog rudara za košulju i izdvojio ga od ostalih. Čovek se zateturio unazad, čitavo dugonogo telo mu se treslo. Mani je progutao knedlu. To je bio učitelj.

Zonvije je uperio pušku u njega. – Ko ga je ubio?

Mani je prestao da diše. Učitelj je odmahivao glavom podigavši ruke u vazduh. Upale oči bile su mu paralisane pogledom na Zonvijeovu pušku, i glavom je odmahivao još dugo nakon što je odgovorio na pitanje.

Žonvije je pucnuo prstima najbližem stražaru, ubledelom mladom vojniku koji je odveo Manija u rendgensko odeljenje.

– Ubij ga – rekao je Žonvije, ne pogledavši ga.

Maniju je krv zujala u ušima. Hteo je da se pomeri, ali nije mogao. Učitelj je i dalje odmahivao glavom.

Mladi stražar je otvorio i zatvorio usta. – Šefe?

– Pobogu. Nije teško. Gledaj.

Žonvije je čvrsto uhvatio pušku i opalio. Meci su prsnuli učitelju u grudi, protresajući mu čitavo telo. Dva puta se trznuo i potom sručio na zemlju,

Maniju se vrtelo u glavi. Čovek pored njega počeo je da ječi a vazduh je ispunio rezak smrad urina. Mani je zurio u krv koja je lila iz učiteljevih grudi, i zaljuljao se. Šta je to uradio? Trebalo je da istupi, da pokuša da ih zaustavi. On je taj koji je trebalo da leži mrtav u prašini. Ali ko bi onda spasao Ašu?

Stisnuo je pesnice. Plemenita hrabrost ili nagon za samoodržanjem? Mrzeo je sebe što nije siguran koji ga je od ta dva razloga naterao da ćuti. Tada je osetio Takatinu ruku na ramenu.

– Misli na moju Ašu – starac je šapnuo. – Ništa drugo nije važno.

Žonvije je šutnuo prazne čaure koje su mu pale pored nogu. Iza njega zora se izlivala po nebu na istoku. Odjednom, Žonvije se zaletio i izvukao još dva muškarca iz prednjeg reda. Podbadao ih je puškom potiskujući ih unazad sve dok nisu stali pored učiteljevog tela.

– Ovog puta ćete vas dvojica umreti. Sledeći put trojica.

– Žonvijeu su vene pulsirale na slepoočnicama kao modre zmije. – Nastavićemo tako sve dok ne dobijem odgovor na svoje pitanje.

Pucnuo je prstima mladom bledom čuvaru, koji je prvo oklevao, a zatim podigao pušku drhtavim rukama. Mani je pošao da iskorači, s nejasnom predstavom o tome šta će da uradi, ali Takata ga je zgrabio za ruku.

– Ne, Mani! – Snaga starčevog stiska ga je zapanjila. – Učinićeš to za mene. Odsad mi duguješ.

Mladi stražar je obrisao čelo rukavom. Mani je pogledao u Takatu. Starac ga je gledao usplamtelim očima. Stražar je nategao oroz puške i nanišanio. Mani je pogledao u dva prestrašena muškarca koja su stajala pored učiteljevog tela.

– Stanite.

Mani je brzo vratio pogled na starca. Nešto ledeno steglo ga je u želucu. Takata se gurao između postrojenih muškaraca. Ali Zonvije nije obraćao pažnju na njega i klimao je glavom mladom stražaru.

– Hajde.

– Stanite. – Takatin glas je bio snažan, ramena ispravljena. Mora da ga je to koštalo poslednjeg atoma snage. – Ja sam ga ubio. Ja sam ubio komandanta.

Zonvije je podrugljivo pogledao u starca, a onda je zabacio glavu i nasmejao se. – Ti? Ti si već jednom nogom u grobu, koga bi ti mogao da ubiješ?

Takata je bacio nešto što je bupnulo ispred Žonvijeovih nogu. Mani je zurio. To je bio njegov veliki nož. Okerova krv je i dalje bila skorena oko drške.

Zonvije je razrogačio oči. Zurio je u nož, a onda je podigao pogled na Takatu. Iskočile su mu vene na čelu. Tad je uperio pušku u starčeve grudi i osuo paljbu po njemu. Takatino telo je poletelo nazad kroz vazduh i srušilo

se na zemlju uz mučan zvuk lomljenja kostiju. Zonvije se okrenuo prema onoj dvojici muškaraca i izrešetao ih mecima nišaneći im u glavu.

Mani se skamenio. Svuda oko njega ljudi su vrištali tiskajući se uza zid. Mani je ukočeno gledao u Takatino slomljeno telo.

Odsad mi duguješ.

Sirena je počela da zavija dvorištem, pozivajući rudare u ranu jutarnju smenu.

– Okupite ih, i vodite ih u rudnik! – Zonvije se nakašljao i pljunuo. – Sada znate ko je glavni ovde.

Stražari su potrčali između ljudi, postrojavajući ih kundacima pušaka. Manija je oblio znoj. Odupirao se želji da otrči do Takate. Mora da izađe odatle. Mora da sledi Okerov leš i odnese dijamante do Kurumana, gde ga čeka kurir po imenu Čandra. Progurao se kroz gužvu, i stao licem u lice s Zonvijeom.

– Vraćaj se u stroj!

Žonvije je iskolačio oči, dok mu je lice poprimilo tamnocrvenu boju. Iza njega mladi stražar je prebledeo i izgledao je kao da mu je muka. Mani je progutao knedlu.

– Ali moj ugovor danas ističe. Danas idem kući.

Žonvije se osmehnuo, otkrivši zube žute od nikotina.

– Tvoj ugovor je upravo produžen.

27.

Hari je privukla sebi visoko naslaganu gomilu karata. Šest špilova, trista dvanaest karata.

Uzimajući s vrha špila, podelila je karte u šest odvojenih gomila, koje je rasporedila u obliku potkovice na stolu ispred sebe. Njen otac je sedeo prekoputa, pomno prateći karte.

Ranije tog jutra pozvao je njenu hotelsku sobu. Želeo je da je upozna s nekim, rekao je, s nekim ko raspolaže informacijama. Ali je odbio da kaže išta više od toga, tako da su dosad samo vežbali praćenje karata tokom mešanja.

Uzela je dve manje gomile karata. Rame joj je krckalo prilikom svakog pokreta i trudila se da ne pokaže bol. Prethodne noći provela je nekoliko sati u hitnoj pomoći, gde se ispostavilo da su joj Rotvajlerovi udarci iščašili rame. Bez mnogo drame i bez upozorenja, lekari su joj jednim grubim potezom namestili rame. Hari se stresla setivši se toga. To je jedna od onih situacija u kojima je lek gori od bolesti. Ponudili su Hari povez, ali ona je odhila, jer nije želela da joj ruka bude onesposobljena. Zadovoljila se analgeticima i uveravanjem da će nelagoda popustiti za nekoliko nedelja.

Držeći u svakoj ruci po jedan, savila je dva štosu karata i potom ih izmešala jednim potezom. Još jednom je ponovila isto, pa potom zamenila gornju i donju polovinu gomile i postavila je na sredinu stola. Onda je uzela sledeća dva štosu. Njen otac nije skidao pogled s karata.

Otkad zna za sebe, njen otac je praktikovao praćenje karata prilikom mešanja, a nju je naučio kako to da radi kad joj bilo deset godina. Cilj je da se vredna grupa karata prati dok prolazi kroz deliočeve ruke pri mešanju. Kao jedna od strategija brojanja karata, spadala je u naprednije i malom broju ljudi je polazila za rukom.

Hari je promešala poslednja dva štosu i spustila ih na vrh gomile koju je slagala ispred sebe. Potom je prevrnula karte na stranu i ponudila ih ocu da preseče.

Negde u gomili nalazio se skup kečeva. Hari ih je sve spojila pre nego što je počela da meša, i markerom im zacrnila ivice s jedne strane. Posle

mešanja, taj štos je bio izmešan s ostalim kartama, ali ne toliko da bi se zaturilo bogato nalazište koje je i dalje vrebalo negde u svežnju.

Njen otac je podigao belu plastičnu kartu za sečenje iznad špilova. Čelo mu se presijavalo od znoja i Hari se, ne prvi put, zapitala da nije ispao iz forme. Da bi mogao s kolikom-tolikom sigurnošću da predvidi kada će kečevi biti u igri, morao bi da odredi gde su a da ne omane više od dve do tri karte. U poslednjih pola sata, to mu nijednom nije uspelo.

Posmatrala ga je kako netremice zuri i pretvarala se da ne primećuje da mu se ruke tresu. Onda je kartom za sečenje presekao po sredini gomile.

Hari je oborila pogled. Okrenula je štos prema njemu kako bi mogao da vidi zacrnjeni segment na koji je ciljao. Promašio je za pola špila.

– Prokletstvo! – Protrljao je oči i bradu. Zatim je privukao stolicu bliže stolu i upiljio se u karte.

– Hajde ponovo.

Hari je iznenada bol sevnuo kroz glavu i na sekundu je zažmurila. Otac ju je dodirnuo po ruci.

– Jesi li dobro, dušo?

Otvorila je oči i kratko klimnula glavom. – Dobro sam. Samo me boli glava.

Lekari su joj održali predavanje o potresu mozga, i na kraju su joj prepisali još analgetika i savetovali odmaranje. Ali posle svega što se desilo, san joj nikako nije dolazio na oči.

– Ostavi to. – Otac joj se zagledao lice. – Bela si kao kreč, možemo ovo da ostavimo za drugi put.

– Dobro sam, stvarno. Hajde, tata. Gledaj u karte.

Uputila mu je osmeh ohrabrenja i ponovo razdelila gomilu na šest štosova, koje je rasporedila u obliku potkovice. Dok su joj ruke bile zauzete mešanjem, mozak se isključio i prebacio na sinoćna dešavanja.

Imala je sreće, bila je svesna toga. Da nije onda povratila svest, lako je mogla da pogine. Klaustrofobija bi sve više izluđivala Rotvajlera i on bi je na kraju smrvio svojim ubojitim kopitama. Što se, u stvari, zamalo i desilo. Setila se kako je konj njištao i hladan čvor svezao joj se u stomaku. Ko god da ju je zaključao u tu staju, znao je šta radi.

A sada je imao i njen laptop.

Prsti su joj se stegli oko karata. Laptop nije bio u Rotvajlerovom boksu, osim ako ga nije previdela u mraku. Kako god bilo, neko drugi ga sad ima, i uz malo stručnog znanja moći će da pronađe podatke koje je presnimila s Garvinovog hard diska. Da ne pominje špijunski program koji je ubacila u Krugerov kompjuter.

Stresla se pomislivši na muškarca s bejzbol kapom. Ubio je Garvina i verovatno Ti Džeja, a i dalje nije imala predstavu zašto. Da je nije on zaključao u staji? Delovalo je malo verovatno. Samo neko ko ima pristup štali znao bi za Rotvajlerovu fobiju. Što znači da joj je sada još neko za petama.

Mozak joj je digao uzbunu, upozoravajući na preopterećenje. Brzo je odagnala tu misao.

Usredsredila se na karte.

Progutala je knedlu i pružila promešane špilove ocu. Umetnuo je kartu za sečenje, i ona je okrenula karte kako bi mu pokazala zacrnjene ivice. Ovog puta je bio bliže, ali ne mnogo.

– Prokletstvo! – Lupio je šakom o sto, zatim ustao i počeo da hoda po sobi.

– Nisi toliko promašio – rekla je Hari. – I svaki put si sve bliže.

Nije odgovorio. Kod praćenja karata u mešanju najvažnija je preciznost, oboje su to znali.

Posmatrala ga je kako korača po luksuznom apartmanu. Kada su ga skinuli s respiratora, fizioterapeutima su bile potrebne nedelje da ga podignu na noge. Fizički se skoro potpuno oporavio, ali s vremena na vreme bi iz njega isplivao stranac. Promene raspoloženja, umor, nedostatak koncentracije. Uobičajene posledice povrede mozga, kako rekoše lekari.

Otac se zaustavio ispred stiiskog divana i spustio se na njega kao da se radi o staroj rasklimatanoj ležaljci za plažu. Hari je skrenula pogled. Možda samo stari.

Podigla je špil karata. – Rekao si da hoćeš da me upoznaš s nekim.

Pogledao je na sat. – Eto nje svakog trenutaka.

Nje? Hari se nadala da otac ne namerava da je upozna sa svojom novom prijateljicom. Ne da je imala nešto protiv toga da se njen otac vidi sa ženama; jednostavno nije volela da bude uvučena u proces selekcije.

Osmehnuo joj se umornim i pomalo smetenim osmehom.

– Zamolio sam te da dođeš ranije da mi pomogneš da vežbam brojanje. Ne smeta ti, nadam se?

Hari mu je uzvratila osmehom i odmahнула glavom. Onda je složila karte u plastičnu krupijeovu „cipelu” i počela da deli za blekdžek. Ganc nove karte šuštale su dok ih je vadila iz kutije. Bilo je nečeg prijatnog u svežini potpuno novog špila.

Poslednji put se bavila praćenjem karata na Bahamima. Brojala je karte u partiji blekdžeka sa šest špilova, i tokom dva sata zbir je samo rastao. Plus deset, plus dvanaest, plus šesnaest. Iz runde u rundu izlazile su samo slabe karte. Čekala je da priželjkivane jake karte konačno provale iz cipele, ali ponovo su se bile zaredale ružne slabe karte. Kad su konačno došli do plastične karte na kraju štos, zbir je iznosio plus devetnaest i većina jakih karata još uvek nije dospela do stola,

Posmatrala je kako delilac vadi poslednji nepodeljeni štos iz cipele. Hipnotisano je zurila u svežanj karata. U njemu mora da su bili skoro svi štihovi i kečevi u partiji. Zalepila je pogled za dragoceni štos štihova kada ga je delilac stavio na talon i počeo svoj ustaljeni postupak mešanja. Pratila je njegove poteze pri mešanju, gledajući kroz špilove svojim laserskim pogledom. Kada joj je delilac ponudio kartu da preseče, ubacila ju je tačno uz skup štihova. Delilac je prebacio odeljak koji je presekla napred, i njen bogati paket karata je sada stajao na vrhu. Onda je počeo da deli.

Sledećih dvadeset minuta, iz cipele su se izlivala boje, štihovi i kečevi u svakoj ruci. Na kraju, Hari je otišla od stola s dobitkom od preko dvesta hiljada dolara.

– Za vikend letim u Kejptaun.

Hari je zabezegnuto pogledala oca. – Šta?

– S Denom Krugerom. Pronašao mi je još jednogjednogoca, divnog pedigrea. Idem s njim na aukciju konja.

Hari se želudac vezao u čvor. Iz nekog neobjašnjivog razloga, nije želela da otac ide u Kejptaun. Bar ne s Krugerom.

– Ali ti ne znaš ništa o kupovini čistokrvnih grla. Što to ne bi prepustio Krugeru?

Otac joj je delovao povređeno. – Pa umem dobro da proceniin. – Tada

mu je preko usana prešao vragolast osmeh.

– Uostalom, aukcija se održava u *Grand Vest kazinu*. – Nasmejao se i protrljao ruke. – Trkačka grla i blekdžek. Da li ima nečeg boljeg?

Hari je uzdahnula. Biće joj teže da ga odgovori od tog puta nego što je mislila. Prošla je preko sobe i zavalila se u fotelju naspram njega. Tkanina je bila mekša od somota, i morala je da se bori da joj oči ostanu otvorene. Imala je osećaj da joj nije iščašeno samo rame, već čitavo telo.

Uspravila se pribivši se uz naslon fotelje. – Šta tačno znaš o Denu Krugeru?

Otac je slegnuo ramenima. – Znam da je jedan od najboljih trenera u zemlji.

– Osim toga.

– Šta ima da se zna o čoveku koji je čitav život posvetio konjima? Odrastao je s njima. Koliko znam, njegov otac je bio trener u Južnoj Africi, skromnog uspeha. Den je počeo kao džokej, ali je onda, naravno, previše izrastao.

Hari se ugrizla za usnu. – Upoznala sam ga juče. Nakon što si mi ispričao za Dona Lajta. Palo mi je na pamet da ga potražim.

– Je li? I kako ti se čini?

Napravila je grimasu. – Ako mene pitaš, komunicira bolje s konjima nego s ljudima.

Otac se nasmejao. – Da, to je Den. Kažu da je to zbog gluvoće.

Hari se namrštila. – Meni nije delovao gluv.

– Ah, ne sada. Ali prvih pet-šest godina života, kažu, ništa nije čuo. Živeo je u sopstvenom svetu, bez prijatelja, školovao se kod kuće. Sve vreme je provodio s konjima u očevoj ergeli. Kažu da je tu naučio da komunicira s njima.

Hari je izvila obrve, pokušavajući da zamisli Krugera kao malog dečaka, izolovanog u svetu tišine. Bilo joj je jasno kako je samoća od njega napravila tako nepoverljivog čoveka.

Kucanje na vratima ju je trglo. Otac je ustao i otišao do otvori.

– Roz, draga, uđi, uđi.

U prostoriju je kročila žena kratke kose crne kao mahagoni. Imalaje pedesetak godina i figuru razvijeniju u gornjem delu, te je delovala prilično

upečatljivo. Krem vuneno odelo sa zlatnim dugmićima i crnim obrubom kao da je sišlo s piste visoke mode u Parizu. Harin otac se posvetio ulozi domaćina.

– Hari, želim da te upoznam s Roz Blumberg.

Hari su zapale za oko njene jake crte lica i tamne senke oko smeđih očiju. Neko daleko sećanje se pokrenulo u Harinoj glavi i brzo iščezlo. Hari je trepnula zaključivši da joj se samo učinilo. Tada se osmehnula i rukovala se sa ženom, pitajući se šta je njen otac naumio.

Otac joj se ozareno osmehnuo, kao da joj je pročitao misli.

– Roz je trgovac dijamantima.

28.

– Dakle, vi kupujete i prodajete dijamante?

– Tako je – rekla je Roz.

Hari je pijuckala kafu koju im je njen otac pripremio zagledajući ženin lik. Mali glas u glavi joj je i dalje govorio da je odnekud poznaje.

Roz je sedela zavaljena na divanu, njen snažni tamni profil i *šanel* odelo nekako su se uklapali sa stilskim nameštajem u sobi. Izgledala je kao matrijarh poslovne dinastije koja pozira za glamurozni časopis.

– Bavim se dijamantima već trideset pet godina – rekla je.

Harin otac je potapšao Roz po ramenu prolazeći iza sofe.

– I skoro jednako dugo vodi sopstvenu firmu.

– Zahvaljujući tebi. – Roz se iskreno zagledala u Hari. – Imala sam dvadeset pet godina i bila sam diplomirani gemolog s velikim idejama i bez para. Tvoj otac je bio jedini koji je verovao u mene.

Njen blagi američki izgovor je godio ušima i po mekoći je odudarao od njene moćne pojave, Hari je primetila da Roz ne nosi nakit, i taj svedeni glamur je odisao poslovnošću.

Harin otac je seo na naslon za ruke na divanu. – Našla bi ti drugog investitora na kraju.

– Spadala sam u investicije visokog rizika, i ti to znaš. – Roz je pogledala u Hari. – Ubedio je svoju banku da me finansiraju. Uprkos njihovom velikom protivljenju, moram da dodam.

– Ali nikad se nisu pokajali zbog toga, zar ne? – S osmehom je pogledao u Hari. – Rozina firma je jedna od vodećih u trgovini sirovim dijamantima. Ima otkupne biroe svuda po svetu. U Rusiji, Australiji, Južnoj Africi, nema gde nema. Prodajne poslovnice u Tel Avivu, Njujorku, po celoj Evropi.

Hari je izvila obrve. Njen otac je zvučao kao brošura neke kompanije. Roz se osmehnula.

– Tvoj otac mi kaže da su ti potrebne informacije – rekla je. – Ne znam kako mogu da pomognem, ali uvek sam spremna da učinim uslugu Salu.

– To je veoma ljubazno od vas. – Hari je bila svesna nesigurnosti u sopstvenom glasu i nadala se da nije zvučala nepristojno. Ali istini za volju,

ni ona sama nije znala kako bi Roz mogla da joj pomogne.

Otac je pročistio grlo. – Objasnio sam Roz da si ti kompjuterski forenzičar. – Pogledao je upitno u Hari, kao da je hteo da proveri da li se pravilno izrazio. – I da radiš na slučaju u koji su upleteni trgovci dijamantima.

Hari se promeškolljila na stolici. – Tata...

Podigao je prst. – Roz poznaje sve ljude iz tog posla, Hari, Ona imena za koja si me pitala, ako se bave trgovinom dijamantima, ona će znati da ti kaže ko su. – Ustao je i otišao do drugog dela sobe. – A sada ćete me izviniti, ostavljam vas devojke da porazgovarate. Ja moram da obavim nekoliko poziva.

Pošto je obavio svoj posrednički deo posla, povukao se u spavaću sobu, pevšeći. Hari je spustila šoljicu na mermerni sto ispred sebe, zaboravivši u trenutku na svoje bolno rame. Bol joj je sevnuo kroz ligamente, opominjući je, pa se pažljivo naslonila natrag na stolicu. Pogledala je u Roz izvinjavajući se.

– Čujte, cenim vašu ponudu, ali zaista ne verujem da će vam ta imena išta značiti.

Roz se osmehnula. – Dajte da proverimo.

Rekla je to blago, ali iza njenog osmeha se naslutila naredba, što Hari nije promaklo. Polako je sticala predstavu o tome zašto je Roz tako uspešna poslovna žena.

Zaškiljila se u ženino tamno lice. – Jesmo li se mi već negde upoznale?

Roz je skrenula pogled. Pažljivo je spustila svoju šoljicu na sto i potom poravnala suknju. Stidljivo je pogledala Hari.

– Tvoj otac je mislio da se nećeš setiti. – Nakrivila je glavu, posmatrajući Hari. – Bila si mala, imala si samo šest ili sedam godina.

Kao kroz maglu, Hari se setila lika. Sveže nasmejano, veselo lice. Roz iz mladih dana. Namrštila se boreći se da joj sećanje ne pobegne. Roz se promeškolljila.

– Tvoji roditelji su neko vreme bili razdvojeni, S vremena na vreme, ti i Amaranta ste provodile vikende s ocem. – Izgladila je još jedan nevidljivi nabor na suknji. – A on bi pozvao i mene da vam se pridružim.

Hari je klimnula glavom. Dok su bili u braku, njeni roditelji su više

vremena proveli odvojeno nego zajedno. Zurila je u Roz. Delić sećanja probijao se, mutan kao stara fotografija. Plaža, možda, ili neki park negde. Roz se smeje, Hari skakuće pored nje. Amaranta, ozbiljnog lica, zaostaje iza njih, rešena da ne uživa. A Hari se odjednom setila sopstvenog osećaja krivice kad ju je majka kasnije pitala da li se lepo provela s ocem.

Pogledala je ka vratima spavaće sobe. – Što znači da je vaša veza bila nešto više od posla.

Roz se ustezala. Onda je progovorila nežnim glasom: – Da.

– Razumem. A sada?

– Moj život i život tvog oca uvek će se preplitati. Žao mi je, sigurno ti nije lako to da čuješ. Ali on i Mirijam...

– Nema potrebe da objašnjavate. Moji roditelji već dugo nisu zajedno. I ne gajim nikakvu lojalnost zbog koje biste morali da se ustručavate.

Ali dok je to izgovarala, u Hari se probudilo neočekivano saosećanje s majkom. Nije znala zašto. Njenoj majci bi svakako bilo svejedno.

Odmahnula je rukom, – Čujte, hajde da preskočimo to. Nije bitno. – Usiljeno se osmehnula. – Moj otac misli da možete da mi pomognete, pa bi možda trebalo da vidimo za ta imena.

Roz je sklopila ruke, jednako nestrpljiva da pređu na bezbedniji teren. – Naravno.

Hari je pročistila grlo nastojeći da se usredsredi. – Da počnemo s ovim. Da li vam znači nešto ime Garvin Oliver?

– Da, zapravo, znači. Je li on osoba koju istražujete?

– Nažalost, to ne mogu da otkrivam.

– Izvinjavam se, naravno da ne možete. – Roz je delovala ozbiljno. – Čula sam da su ga upucali.

Hari je izvila obrve i Roz je nastavila.

– Vest se brzo pronela među svima nama iz branše, svi su zaista šokirani.

– Bio je poznato ime u vašim krugovima?

Roz je slegnula ramenima. – Koliko-toliko. Bio je trgovac dijamantima, preprodavao je male neobrađene dijamante, uglavnom iz Južne Afrike. Moram da priznam, uvek sam se trudila da izbegnem da sarađujem s njim.

– Da? Zašto to?

– Bio je siledžija. I nije mi se dopadala njegova poslovna reputacija. –

Roz je stisnula usne. – Čula sam glasine da je vaše odeljenje za ispitivanje prevara vršilo istragu protiv njega zbog prodaje falsifikovane robe preko interneta.

Hari je pomislila na detektiva inspektora Lina. To objašnjava njegovo interesovanje za ovaj slučaj. – Da li je Garvin Oliver prodavao ilegalne dijamante?

– Pa, recimo samo da nije pravio pitanje oko toga odakle potiču dijamanti.

– Šta to tačno znači?

Roz je uzdahnula. – Slušajte, ovo je industrija u kojoj se mnogo toga odvija pod velom tajne i na ivici zakona. Lagala bih ako bih rekla da nije tako. Iskopavanje dijamanta ima jezivu istoriju. Nasilje, kršenje ljudskih prava... – Progutala je knedlu i spustila pogled na ruke. – Ne možete da zamislite.

Hari je posmatrala ženine stisnute prste. Roz je isturila bradu.

– Većina nas želi da se to promeni. Ugledni juveliri vode računa o tome da dijamanti koje kupuju imaju sertifikat koji garantuje da su stečeni na human način. Ne uzimamo dijamante iz ratom zahvaćenih područja, niti iz rudnika u kojima vladaju nehumani uslovi. – Naglo je ustala i ushodala se po prostoriji. – Naravno da niko ne želi da finansira teroriste ili podržava robovsku radnu snagu. Ali Garvinu Oliveru je bilo svejedno.

Hari je obrađivala informacije. Što je više slušala o Garvinu Oliveru, sve teže joj je bilo da ga sažaljeva.

– Jeste li ikad čuli da je preprodavao krijumčarene dijamante? – rekla je Hari.

Roz je slegnula ramenima. – Ne direktno. Ali teško je razlikovati krijumčarene dijamante od legalnih. Krijumčareni sirovi dijamanti redovno dospevaju na tržište. Iznose ih iz rudnika, iz sobe za sortiranje, iz proizvodnog pogona. Neko uvek krade dijamante.

Hari je pred očima iskrsla slika Eve kako čuči u sefu s torbom punom dijamanta.

– A Garvinova pastorka Eva? – rekla je. – Jeste li je ikad upoznali? Ili njegovu suprugu Bet?

– Čerku nisam. Ali sam jednom videla njegovu suprugu. Lepa krhka žena.

Podsećala me je na šumsku vilu. – Roz je stala ispred prozora. – Mislim da je izvršila samoubistvo.

Hari ju je iznenađeno pogledala. – Nisam to znala. Čula sam da je poginula u saobraćajnoj nesreći.

– Sletela je kolima s pristaništa. Kažu da u nesreći nisu učestvovala druga kola. – Roz je zavrtila glavom zagledana kroz prozor. Izgledala je zadržavajuće iz tog ugla, maslinasta koža i široke nozdrve davali su joj egzotičan izgled. – Upoznala sam je na svečanoj večeri u Njujorku. Garvin se izvikao na nju pred svima zato što mu nije spakovala dobru košulju, besan kao ris. Bilo je prilično šokantno.

Hari je neko vreme ćutala, pokušavajući da zamisli kako se Bet osećala kad je mislila da joj je samoubistvo jedina opcija. To joj nije pošlo za rukom i na kraju je rekla:

– Imam još nekoliko imena za vas. Da li ste čuli za preprodavca po imenu Grej?

Roz se okrenula i vratila do sofe. – Ne, ne bih rekla.

– A za Fišera?

Rozine oči su se raširile. – Džekoba Fišera? Iz *Fišer dajmond hausa*?

– Da, za njega.

– Džekob je vrhunski brusilac dijamanta, peta generacija, jedan od najcenjenijih u poslu. – Uspravila se. – Poznajem ga više od dvadeset pet godina.

– A *Fišer dajmond haus*?

– Kompanija svetskog glasa kad je brušenje dijamanta u pitanju. Bave se ovim poslom mnogo duže nego ja. – Rozin ton je navodio na zaključak da je takva dugovečnost sama po sebi dovoljna da Fišer bude van svake sumnje. – Džekob kupuje isključivo dijamante najvišeg kalibra. Zapošijava dvadesetak obučениh brusача, ali i dalje insistira da sam obrađuje veće dijamante.

Hari je preturala po glavi sve to, ne uviđajući kako išta od toga može da joj pomogne. Nije joj ostalo više nijedno ime za koje bi mogla da je pita. Tad se setila fotografija iz Garvinovih skrivenih fajlova.

– A imena dijamanta? – rekla je. – Da li biste njih prepoznali?

Roz ju je radoznalo pogledala. – Da, ako su u pitanju dijamanti prve

klase.

Hari je počela da vadi iz sećanja imena koje je Garvin ubeležio pored nekih većih dijamanta. – Jedan se zvao *Žuta izmaglica*. Da li vam zvuči poznato?

Roz je odmahнула glavom.

– A *Helios*? – kazala je Hari. – Ili *Ružičasto srce*?

– Žao mi je, nisam nikad čula za njih.

Hari se zavalila nazad u stolicu. – Pa, možda još nisu izašli na tržište.

– Ili se radi o lažnim imenima koja služe da im se podigne vrednost.

Hari se namrštila. – Kako to?

– Svaki trgovac dragog kamenja zna koliko vredi dobro ime. Ako kamen prati neka romantična priča, to prilično napumpava cenu.

– Pa ih ljudi izmišljaju?

Roz je slegnula ramenima. – Dešava se. Ali time retko zavaraju stručnjake. – Rozi je zaškiljila. – Ako pričamo o Garvinovim dijamantima, onda me tako nešto nimalo ne bi začudilo.

Hari je klimnula glavom i počela da gricka donju usnu. Čula je oca kako telefonira u drugoj sobi. Roz je pokazala ka njemu.

– Brinem se za njega. Izgleda tako umorno.

Hari je oborila pogled. – Dobro mu je.

Nije bila raspoložena da priča o njegovom umoru i problemima s pamćenjem, nije želela da prizna da više nije isti čovek kao pre nesreće. Ali ako je Roz toliko bliska s njim kao što kaže, verovatno to i sama zna.

Roz je razgledala raskošni apartman. – Oduvek je patio za životom na visokoj nozi.

Hari je preletela pogledom preko baršunastih tepiha i zidova s hrastovom drvenarijom. Istina je, zapravo, da njen otac nigde nije živeo. Jednog dana bi odseo u hotelu s pet zvezdica, drugog bi imao jeftin smeštaj s doručkom. Sreća na kartama je odlučivala između te dve mogućnosti.

– Voli slobodu koju ima u hotelima – rekla je Hari, što nije bilo daleko od istine. – Toliko vremena je proveo u bolnici da je počeo da se oseća kao deo institucije.

Roz je gledala u poslužavnik sobne dostave na stolu. – Zar ovo nije samo druga vrsta institucionalizacije?

Hari je skrenula pogled u stranu. Verovatno je u pravu. Kako je živeo, njen otac je retko kad morao nešto sam da uradi.

Roz se nagnula napred. – Moram ti reći da znam šta je on. Znam zbog čega je otišao u zatvor, šta je uradio, Ali to nije bitno. Sal će mi uvek biti važan. – Pročistila je grlo i naslonila se nazad u stolici. – Samo sam želela da znaš to.

Hari je uzdahnula. Bilo je mnogo ljudi koji su to osećali prema njenom ocu. Odanost, divljenje, trpeljivost. Ljubav, čak. Ostali su samo želeli da ga vide iza rešetaka. Uključujući, verovatno, i njenu majku. Hari je bilo potrebno neko vreme, ali na kraju je prihvatila činjenicu da to što kao otac nije uvek prisutan ne znači da nije dobar otac.

Promatrala je Roz. Njena elegancija ju je donekle podsećala na Mirijam, ali tu je svakoj sličnosti bio kraj. Roz je zračila uzavrelom energijom koja nikad ne bi uspela da se probije kroz Mirijamin oklop.

Istog trenutka Hari je osetila krivicu što ih poredi i zavukla je ruke u džepove. Prsti su joj okrznuli mali dijamant koji je sad nosila svuda sa sobom. Proučavala je Rozino lice.

– Šta biste mogli da mi kažete o sirovom dijamantu samo na osnovu izgleda? – rekla je.

Roz se osmehnula. – Mnogo toga. Težinu, boju, čistoću, mogući način brušenja.

– Da li možete da zaključite odakle je?

– Naravno. Stručnjak može da kaže iz koje je zemlje, regiona, nekad čak i iz kog rudnika.

Hari je zurila u nju koji trenutak, a onda je odlučila. Izvadila je kamen iz džepa. Caklio se zagasitim sjajem, kao kristal starinskog lusteru. Pružila ga je Roz na dlanu.

– Šta možete da mi kažete o ovome?

29.

– Dobro formiran oktaedar, dobra boja. Čistobeli, jedan zapeta dvadeset pet karata, rekla bih.

Hari je posmatrala Roz dok je kroz juvelirsku lupu proučavala dijamant koji je držala pincetom.

Roz se namrštila. – Preseca ga mala inkluzija.

– Inkluzija?

– Pukotina. Plašim se da može da ugrozi ceo kamen. Mogao bi da pukne prilikom brušenja, teško je reći sa sigurnošću.

– Roz je spustila uveličavajuće staklo i vratila dijamant Hari.

– Ali verovatno bi se iz njega mogao izvući dobar okrugli brilijant, od možda pola karata.

Hari je kotrljala kamen između prstiju. Iako je već dugo bio u rukama, i dalje je bio hladan.

– Koliko vredi? – pitala je.

Roz je slegnula ramenima. – Oko dve hiljade dolara. Ne mnogo više od toga.

Hari je pokazala na lupu. – Mogu li ja da pogledam?

Roz joj je pružila malu lupu. Hari ju je stavila na oko i prinela kamen, kada se trgla od iznenađenja. Vidno polje joj se ispunilo tečnim kristalom i uronila je u svet srebrnastih dolina i glečera. Zurila je opčinjeno. Razliveni krajolik više je svetlucao nego što se sijao, kao nabori svile. Hari je spustila lupu trepnuvši.

– Kad se iseče, doći će do izražaja njegova prava vatra i blistavilo – rekla je Roz.

– Sviđa mi se ovakav. – Hari je vratila lupu. – Da li možete da zaključite odakle je?

– Severni Kejp, Južna Afrika. Moguće da je iz *De Bers Finsovog* rudnika, ali pre bih rekla da je iz *Van Viksovog*.

Hari se upalila lampica u glavi. VV-Lager. VV-Tovar.

Da li se VV odnosi na *Van Viks*?

– *Van Viks* je rudarska kompanija? – pitala je.

– Jedna od najmoćnijih, posle *De Bersa*. Poseduju rudnike po čitavom svetu. U Kanadi, Australiji, Angoli, kao i u Južnoj Africi. – Roz je podigla svoju šoljicu kafe. – Ja sam sajtholder *Van Viksa*, redovno kupujem od njih u Kejptaunu.

Mora da je primetila Harinu zbunjenost, jer je požurila da objasni.

– Bazira se na sistemu koji je osmislio *De Bers* sa svojim 'sajtovima' u Londonu. U *Van Viksu* izberu oko sto i nešto omiljenih prodavaca dijamantata koje jednom mesečno pozivaju u svoje sedište da preuzmu po kutiju sirovih dijamantata. – Izvila je ironično obrvu gledajući u Hari preko ivice šoljice. – Za svoju kutiju moraš da platiš pre nego što je otvoriš, a ako imaš pritužbe na njenu sadržinu, nikad te više ne pozovu.

Hari je napravila grimasu. – Da to nije malo osiono? Zar ne možete jednostavno da kupite dijamante kod nekog drugog?

Roz je odmahнула glavom progutavši gutljaj kafe. – Sajt je jedini kanal kojim snabdevaju tržište. Ako bi pokušala da kupiš negde drugde, u svojoj sajtu kutiji bi zatekla samo otpad, izgubila bi bogatstvo i bila bi isključena iz glavne linije snabdevanja.

Hari je trepnula. – Njoj je to zvučalo kao zastrašivanje i nije mogla da zamisli da Roz pristaje na tako nešto.

– To se baš ne bi moglo nazvati slobodnim tržištem, zar ne? – rekla je.

Roz je prezrivo frknula. – U dijamantskoj industriji nikad nije bilo ničeg slobodnog, veruj mi. Sve je stvar kontrolisanja ponude i potražnje.

– Mislite na nameštanje cena?

– Nego šta. Velike rudarske kompanije su imale toliko dijamanta da su mogle da upravljaju tržištem. – Roz je dosula sebi kafu iz srebrnog lončeta na stolu. – Decenijama su gomilali zalihe sirovih dijamantata, grabeći rudnike po čitavom svetu, nakupljajući sirovo kamenje dok nisu imali više od bilo koga drugog. Sve samo kako bi mogli da naprave kartel.

Hari je pogledala kamen u ruci. – Jel' *Van Viks* u kartelu?

– Svakako. Ako proizvođač dragulja odbije da im se pridruži, veliki momci se pobrinu da zažali zbog toga.

– Kako?

– Tako što preplavljaju tržište dijamantima baš kao njegovim, dok im ne obore cenu. Veće kompanije mogu to da pregrme, ali niko drugi sem njih ne

može.

Hari je izvila obrve. – Drugim rečima, koriste se siledžijskim metodama.

Roz je ispila gutljaj kafe i slegla ramenima. – Neki nisu hteli da učestvuju u svemu tome, ali *Van Viks* se nikad nije bunio. Kartel im je doneo ogroman profit. Ako cena dijamantata padne, oni samo zaustave proizvodnju i preseku dotok. Kada cena opet skoči, ponovo odvrnu slavinu.

– Po vašoj priči čovek bi pomislio da dijamanti postoje u neograničenim količinama.

Roz je oklevala. – Pa, recimo to ovako, ako bi na tržište bili pušteni svi dijamanti iz zaliha kartela, cena bi im postala smešna. Ali oni su previše pametni da bi tako nešto dopustili. Čuvaju zalihe dijamantata u sefu i puštaju ih samo kap po kap.

Hari se namrštila. – Kolike su te zalihe?

– U vrednosti od nekoliko milijardi dolara. I to samo *Ven Viksove* zalihe. Većina velikih kompanija ima sopstvene zalihe, kao i Rusi i glavni australijanski rudnici.

Hari je zažmirila. – Gospode. Misiila sam da su dijamanti prava retkost. Mislila sam da je u tome suština.

Roz ju je čudno pogledala i nije odgovorila. Hari je zavrtela glavom. Sve joj je to delovalo kao velika prevara. Kako je moguće da se dijamanti glorifikuju kao nešto skupoceno kad čak nisu ni retki?

Promeškoltjila se s nelagodom. – Prema vašim rečima, cela ta industrija kao da je jedna velika nameštaljka.

Roz je uzdahnula. – Bojim se da je to i bila, sve dok je postojao kartel. Čak je i reklamiranje u neku ruku ličilo na ispiranja mozгова. Većina ljudi to ne zna, ali do tridesetih godina dvadesetog veka skoro niko nije kupovao dijamantsko vereničko prstenje, već ono s opalom ili rubinom.

– Kartel je to promenio, pretpostavljam?

Roz je klimnula glavom. – Zamesili su priču o vezi između dijamantata i romantične ljubavi. Lansirali su agresivnu reklamnu kampanju, čak su izdejstvovali da Holivud u svoje filmove ubaci posebne scene s dijamantima. Šta *ti je* skriveno reklamiranje. U svakom slučaju, prekrojili su tradiciju i svi znamo kako otad teku stvari.

Hari je zakolutala očima. – Dijamanti su večni.

– Upravo tako. Čak i taj mali slogan ima skrivenu poruku: Kad ga kupite, nemojte ga nikad prodavati. Na taj način više nema trgovine dijamantima iz druge ruke, shvataš, što otvara kartelu veće tržište za nove dijamante.

Hari je klimnula glavom, setivši se koliko se Imodžen muči da proda svoj „polovni” prsten. Onda se zavalila nazad u stolicu. Pametno smišljeno, nema šta. Dijamanti i ljubav. Jedno je proizvod koji ljudima nije potreban, a drugo pokretačka životna sila bez koje ne mogu. Ako uspe da isfabrikuje vezu između te dve stvari, pragmatični biznismen ne može da omane.

Hari je privila ruke uz nedra, držeći dijamant u pesnici, Imala je čudan osećaj da je izmanipulisana, kao da ju je celog života neko pravio budalom. Besno je pogledala u Roz. Cela ta industrija je bila naizgled izgrađena na laži, a ova žena je jedan od glavnih igrača. Rozina iskrenost je razoružavajuća, ali Hari nije mogla da se ne pita šta stoji iza toga.

Stegla je dijamant u ruci. – Dobro ste ocrnili profesiju kojom se i sami bavite.

Roz je isturila bradu. – Naprotiv, ja verujem da je industrija jaka i da može da preživi bez svih tih varki. Već godinama vodim kampanju za uvođenje transparentnosti i regulative u industriju dijamantata.

Hari je pogledala u Rozine prste i vrat bez nakita. – Primetila sam da vi ne nosite dijamante.

– Nosim ih privatno, ne u poslovnim prilikama. – Roz je oborila pogled. – Bar to govorim svojim klijentima.

Potom je uzdahnula i ustala. Počela je besciljno da šeta po sobi, dokono podižući predmete i spuštajući ih natrag na mesto. Zaustavila se ispred prozora, i tada se okrenula prema Hari.

– Ako želiš da znaš istinu, dijamante ne nosim već više od sedamnaest godina.

Hari se namrštila. – Smem li da pitam zašto?

Roz se ustezala. – Jednom prilikom obratila mi se ta novinarka i ispričala mi stvari o dijamantskoj industriji u koje nisam želela da poverujem. Na kraju sam pristala da odem s njom u Afriku i sama se uverim.

Nastavila je da korača po sobi. Kada je opet progovorila, glas joj je bio tih. – Mislila sam da su to sve laži i preuveličavanja. Ali nije bilo tako.

Hari se promeškolljila u stolici, pitajući se šta će sledeće čuti. Roz je

nastavila.

– Obišle smo neke rudnike u Severnom Kejpu, Uslovi su bili varvarski. Rudari su živeli kao životinje, zatvoreni u kampovima ništa boljim od koncentracionih logora. – Roz je kršila prste. – Videla sam tela muškaraca mučenih do smrti elektrošokovima. Rekli su nam da su bili ukrali hranu.

Duboko je izdahnula i nastavila: – One koji su preživeli mučenje dotukla bi prašina. Kimberlitna stena sadrži mnogo serpentina. – Kratko je pogledala u Hari. – Ili azbesta, kako ga ti i ja znamo. To je užasna, spora smrt. Vlasnici rudnika su lako mogli da suzbiju prašinu, ali nisu.

Hari je progutala knedlu. Pokušala je da smisli neki odgovor zauzvrat, ali nije uspela. Roz se vratila nazad do sofe i sela.

– Onda me je novinarka odvela u Sijera Leone. – Roz je stezala prste. Grlo joj je bilo suvo, oči uprte u ruke. – Tada su već pobunjenici URF-a preuzeli kontrolu nad dijamantskim poljima. Bili su prepoznatljivi po tome što su odsecali udove ljudima. – Pogledala je u Hari. Njene okrugle tamne oči bile su prožete bolom. – Kad u Sijera Leoneu hoćeš da daš pare prošnjacima, moraš da im ih staviš pravo u džep. Većina ih nema ruke.

Hari se odsekla. Instinktivno, mozak joj se isključio, odbijajući da zamisli prizore koje je Roz opisivala.

Roz ju je pogledala i klimnula glavom. – A evo gde mi stupamo na scenu. Međunarodna dijamantska industrija otkupljivala je dijamante u vrednosti od sto miliona dolara od URF-a svake godine. Mi smo finansirali taj rat. – Ponovo je oborila pogled na ruke. – Posle toga mi je bilo teško da vidim lepotu u dijamantima.

Hari je osetila kako joj se krv sjurila iz lica. U glavi joj je zazujalo, delom od užasa a delom zbog osećaja kolektivne krivice, pred kojom se osećala potpuno bespomoćno. Gledajući u Roz osetila je želju da je osudi, ne dovodeći u pitanje razloge za svoju reakciju.

– Ali ste ipak ostali u tom poslu. – Hari je čula optuživanje u svom glasu i nije bila ponosna zbog toga.

– Naravno da nisam ostala u prokletom poslu, za koga me ti smatraš?

– Ali...

– Nisam više želela da imam ništa s tim. Nisam želela da finansiram ratove, niti da podstrekavam takva zverstva. Otišla sam s namerom da se

nikad više ne vratim.

Hari je oklevala. –I zbog čega ste se predomislili?

Roz se nalaktila na kolena i počela da masira slepoočnice. – Shvatila sam da bežanje neće ništa promeniti. Ljude će i dalje mučiti i ubijati, isto kao i ranije. S druge strane, bila sam poznato ime u industriji, imala sam uticaja. Mogla sam više da postignem ako se vratim. – Ispravila je ramena. – Od tada smo ustanovili sistem izdavanja sertifikata za dijamante po kojima se garantuje da su stečeni na human način. Nije sto posto siguran, ali je dobar za početak. Uslovi su se poboljšali u nekim rudnicima, ali ne u svima. – Uzdahnula je. – Afrika je prelepo, brutalno mesto koje je vrlo teško promeniti.

Hari je grickala usnu, I iz nekog razloga nije mogla da pogleda Roz u oči. Prevertala je dijamant po rukama.

– A šta se dešava s kartelom? – uspela je naposljetku da izgovori. – Da li još uvek postoji?

Roz je slegnula ramenima. – Monopol se navodno gasi. Udeo kartela na tržištu se smanjio, i tobož su se rasteretili velikog dela zaliha. Ali ako mene pitaš, velike rudarske kompanije uvek nađu način da manipulišu sistemom. – Pokazala je prstom na dijamant u Harinoj ruci. – A tu spada i *Van Viks*. Njihov udeo na tržištu malih neobrađenih dijamantata je opao, ali čula sam glasine da pokušavaju da uspostave drugi monopol, ovog puta nad velikim dijamantima.

Veliki dijamanti. Hari je odmah pomislila na Garvina.

– Rekli ste da je Garvin Oliver trgovao malim neobrađenim dijamantima – kazala je. – Koliko malim?

– Do dva karata, ništa preko toga.

– Šta biste rekli da vam kažem da je trgovao *Van Viksovima* dijamantima od dvesta karata i više?

Roz je odmahнула glavom. – To je nemoguće. – Dijamanti te veličine se retko kada nađu u prometu, a *Van Viksovi* rudnici ih ne proizvode već godinama.

– Videla sam ih. To jest, na fotografijama.

Roz je zurila u nju. – Koliko njih?

– Izgleda da je Garvin uvezao nekoliko stotina prošle godine.

– Nekoliko stotina? To je nemoguće. Da je to bilo redovno snabdevanje, tržište bi bilo preplavljeno. Sigurna si da su to *Van Viksovi* dijamanti?

Hari je pomislila na ime fajla, VV-Lager, i klimnula glavom.

Roz ju je gledala zgranuto. – Stara pravila ponude i potražnje i dalje važe, naročito za velike dijamante. Ne mogu da verujem da bi *Van Viks* to dopustio.

– Možda oni i ne znaju.

Roz je odjednom izgledala uplašeno. – Onda se Garvin upuštao u nešto krajnje opasno. – Linije brige ocrtale su joj se između obrva. –A možda i ti.

Hari je osetila ledeni stisak u grudima. Roz je u pravu. Ubice, dijamantski karteli, mučenje i smrt. Zavrtelo joj se u glavi pred čudovišnošću svega toga, i odjednom nije bila sigurna da će moći sama da se izbori.

Kotrljala je u ruci dijamant, u čijoj unutrašnjosti se skrivao svet treperave svetlosti. Ugrizla se za usnu. Možda je vreme da potraži pomoć. Možda je došao trenutak da se ponovo obrati Hanteru.

30.

Hari je protrljala oči i zaškiljala u ekran.

FRANSIS (dole) (dole) **ODBIJAM** (razmak) **DA** (razmak) **PRIJAVM** (razmak) (levo) (levo) **I** (desno) (desno) **STEDI** (razmak) **PGI** (brisanje unazad) (brisanje unazad) (brisanje unazad) **PEGI** (razmak) **DOK** (razmak) **NE** (razmak) **BUDE** (razmak) **SPREMNA**.

Hari su se kapci spuštali, i nekoliko puta je izbečila oči poput pantomimičara boreći se da ih drži otvorene. Počela je da pregleda sledeći odeljak fajla svog programa za čitanje tastature, spajajući deliće teksta.

To je bio prvi izveštaj njenog špijuskog softvera kojim je napala Krugerov kompjuter. Izlistavao je svaki taster koji je Kruger pritisnuo u poslednjih dvanaest sati. Pročešljala je već većinu toga i sve što je našla bili su bezazleni mejlovi, praćeni brojnim primerima Krugerovog neveštog kucanja.

Istegla je leđa na luksuznoj kožnoj fotelji, i čula kako joj kičma krcka. Analgetici su konačno počeli da deluju, ublaživši bolove u ramenima i glavi. Još uvek je bila u očevom apartmanu, gde je mogla slobodno da se služi kompjuterom i internetom dok je on pratio Roz do prizemlja.

Hari je kuckala po tasteru za spuštanje stranice, iščitavajući fajl koji je preuzela sa svog mejla. Mozak joj je teško upijao informacije, kao moker sunder, dok se mučila da obradi sve što je čula od Roz. Ako je Harina pretpostavka tačna, Garvinovo snabdevanje tržišta velikim dijamantima mora da je pomrsilo konce *Van Viksu*. Prema Rozinim rečima, *Van Viks* se više od svega trudio da održi dve ključne stvari: paprenu cenu velikih dijamantata i mit da je takvo kamenje prava retkost. Garvinov dotok dragog kamenja predstavljao je ozbiljnu pretnju za obe.

Da li je to razlog njegovog ubistva?

Hari su obuzeli žmarci. Kačiti se s pokvarenim trgovcima dijamantima već je dovoljno loše, a suprotstavljanje tiraniji međunarodnog kartela je u svakom slučaju previše za nju. Čim je Roz otišla, pozvala je Hantera, osećajući njoj stranu potrebu da ga zamoli za pomoć. Ali Hanter nije bio dostupan. Na kraju mu je ostavila poruku da joj se hitno javi.

Hari je pregledala ostatak fajla i videla da je Kruger pristupio internetu da proveriti letove za Kejptaun. Potom je napisao još jedan sažet mejl jednom od svojih vlasnika i završio s potragom na guglu. Zurila je u upit koji je uneo u pretraživač:

HARI (razmak) MARTINEZ

Želudac joj se prevrnuo. Kruger ju je proveravao. Grickala je nokte, pogleda prikovanog za ekran. Da li je samo radoznao? Ili se iza toga krije nešto drugo? Odmahnula je glavom i zatvorila fajl. Znala je šta mu je sve pretraga izbacila: ime njene kompanije, *Blekdžek sekjurit*; izveštaje o njenim veštačenjima; i novinske članke koji je povezuju s očevim insajderskim poslovanjem.

– Hari, potrebna mi je tvoja pomoć.

Okrenula se i ugledala oca kako ulazi u sobu sa sjajem u očima. Protrljao je dlanove, što je radio kad god bi nešto naumio.

– Razgovarao sam s Denom Krugerom – rekao je. – Izgleda da će Ti Džejeva udovica hteti da proda Onesta Bila. Idem da popričam o tome s Denom.

Hari se namrštila dok joj se želudac stezao pri pomisli da će njen otac biti u Krugerovoj ergeli,

– Koliko to trkačkih konja nameravaš da kupiš? – rekla je.

Njen otac je slegnuo ramenima. – Ko zna? To je kao ruka u pokeru, Hari. Možda će sledeća biti dobitna. – Široko se osmehnuo. – Možeš li da me odvezeš do tamo?

Hari se razmišljala. Poslednje što je planirala bilo je da se vraća u Krugerovu ergelu. Kako da ode tamo kad je neko odande pokušao da je ubije? Počelo je da je steže u grudima. Pred očima joj je iskrsla slika Rotvejlerovih pomahnitalih kopita i setila se kako je skičao. Onda je zamislila oca tamo samog.

– Naravno, odvešću te – rekla je, i pogledala na sat pomislivši na Hantera. Zašto je nije pozvao? – Morali bismo odmah da krenemo. Možda ću kasnije morati da se vratim na sastanak s nekim.

Sačekala je da otac obuče kaput i zajedno su krenuli prema kolima.

Sledećih dvadeset minuta bilo je stani-kreni kroz zagušen saobraćaj i kad su konačno izašli na otvoren put, njen otac je zaspao.

Hari je odškrinula prozor. Hladan vazduh delovao je okrepljujuće, a sunce je bilo tako jako da je vazduh skoro svetlucao. Kako nije bilo potrebe za ćaskanjem, usredsredila se na vožnju i za sat i po stigli su do Kildera. Oči su joj se širom otvorile od iznenađenja. Po vlažnom vremenu, Kurag je izgledao kao drevna močvara, ali sada je pejzaž bio blistaviji, kao da ga je sunce ispoliralo bratom.⁹ Pod drugačijim okolnostima, verovatno bi joj popravio raspoloženje.

Sledila je deonicu puta koja je vodila do Krugerove ergele. Polako je skidala nogu s gasa, dok joj je srce kucalo kao ludo a prsti čvrsto stezali volan.

– Tata, stigli smo.

Skrenula je levo kroz kapiju, dok joj je svaki atom u telu govorio da se vrati. Parkirala je kola iza kuće i nevoljno izašla.

Njen otac je izašao za njom. Vrata na kolima su odjeknula kada su ih zalupili, privlačeći poglede štalskih momaka iz dvorišta. Nizak prozed čovek izdvojio se iz grupe i požurio ka njima. Bio je to Vini Arnold.

On i njen otac su se rukovali kao stari drugari, energično protresajući ruke, a potom su srdačno potapšali jedan drugog po ramenu. Onda je Vini pokazao prema štalama.

Bili Boj je u svom boksu. Odvešću te do njega, a gazda će nam se kasnije pridružiti. – Polako je krenuo. – Izvini što te požurujem, ali imali smo malu nezgodu s Rotvajlerom. Mladi Edi, koji ga inače pazi, još nije došao, tako da nam nedostaje ljudi.

Harin otac se osmehnuo. – Ne brini, u redu je. Ideš li, Hari?

Odmahnula je glavom. Radije bi se izbola iglama nego što bi ikada više kročila u neku štalu. – Idi ti, čekaću te ovde.

Posmatrala ih je kako odlaze, usput na brzinu pogledavši po dvorištu. Topot konja odzvanjao je ograđenim dvorištem dok su štalski radnici obletali oko njih kao dadilje. Hari je obuzimala jeza. I pored sve vreve, imala je neodoljivu želju da se pribije uza zid. Mogla se zakleti da je neko posmatra.

Otresavši taj osećaj, udaljila se od dvorišta i došetala do ograđenog

manježa s druge strane kuće. Sledila je ogradu dok nije došla do kapije a onda je stala kao ukopana. Ispred nje u manježu bio je Kruger.

Trčao je po travi, a tamna kosa vijorila mu se na vetru. Konj bakarne boje kaskao je slobodno pored njega, njuškom skoro dodirujući Krugerovo rame. Nijedno od njih dvoje je nije primetilo. Kruger je odjednom stao izvijajući se. Konj je zakočio i okrenuo se, gledajući u Krugera. Tada je trener napravio zaokret i potrčao u suprotnom smeru. Konj je đipio za njim, a rep i griva su mu se rasipali na suncu poput zlatnih resa.

Hari se nalaktila na drvenu ogradu, opčinjena. Par je podsećao na dva drugara koja se igraju igre prati kolovođu.

Posmatrala je kad se Kruger opet zaustavio. Krenuo je unazad preko poljane sledeći putanju u obliku slova S. Konj se okrenuo i počeo da vijuga za njim, izvijajući telo kao ogromna riba, menjajući smer na najmanji trzaj Krugerovih kukova ili ramena. Konjska kopita su šuštalala kroz visoku travu. Konj se držao ponosno, odražavajući uspravno držanje svog trenera, Bez upozorenja, Kruger se okrenuo i opet potrčao, ovoga puta u Harinom pravcu. Konj je skakutao za njim kao ogromni druželjubivi pas.

Hari je videla da ju je Kruger primetio. Usporio je i *onda* nastavio da hoda. Konj je prilagodio korak i obojica su prišla ogradi. Hari se uzvrpoljila, osetivši potrebu da objasni svoje prisustvo.

– Dovezla sam oca – rekla je.

– Razumem.

Stao je uz ogradu i podigao nogu na najnižu šipku. Preko farmerki je nosio par nogavica od mekane kože i tamnu radničku košulju, u čemu je izgledao kao dugonogi kauboj. Pokušala je da ga zamisli kako je zatvara u boks s Rotvajlerom, ali iz nekog razloga slika nije dolazila.

Konj je promolio glavu preko Krugerovog ramena i Hart je osetila njegov topli dah na obrazima.

– To je izgledalo zabavno – rekla je. – Vas dvojica mora da se već dugo poznajete.

– Stigao je juče, tek sam počeo s dresurom.

Hari je žmirnula. – Zadivljena sam.

Kruger je obujmio rukom meku konjsku njušku. – Komunikacija i poverenje, sve se svodi na to.

– Kažete kao da je to tako lako.

– Sa konjima jeste. Oni su iskreni, ne lažu. Ne kao ljudi.

Hari je skrenula pogled, akutno svesna činjenice da je upravo njuškala po njegovim mejlovima. Onda se setila njegove pretrage na guglu i zaključila da se i on sam bavio njuškanjem.

– I kako to radite? – rekla je.

– Kako komuniciram s konjima? – Slegnuo je ramenima.

Morate da postanete dominantni konj.

Namrštila se. – Hoćete da kažete da imaju hijerarhiju čopora, kao vukovi?

Kruger je klimnuo glavom. – Svako krdo ima svog vođu, zaštitnika. On hoda ispršeno, ponosan i samouveren, a ostali ga poštuju.

– A vođa postaje tako što potuče sve ostale u borbi?

Kruger je odmahnuo glavom. – Skoro nikad ne koristi fizičku snagu. Često nije čak ni najveći u krdu.

Hari se namrštila. – Kako onda postaje vođa?

– Tako što ima poseban kvalitet. Moćan i dostojanstven nastup koji drugi konji jednostavno ne dovode u pitanje.

Cinično je izvila obrvu. – Mislite, harizmu?

Slegnuo ramenima. – Možete to tako da nazovete. On to koristi kako bi predvodio krdo govorom tela. Ima posebne signale za stani, promeni pravac, kruži oko predatora i slično. Krdo mu veruje. – Potapšao je konja pored sebe. – Kad uspete da projektujete dostojanstvo i signale dominantnog konja, pridobili ste njihovo poverenje.

– Znači, sve zavisi od govora tela?

– Sve na vašem telu konju služi kao informacija. On čita vaše držanje isto kao što gluva osoba čita s usana.

Drugi put tog dana Hari je zamislila Krugera kao malog dečaka u svetu bez zvuka. Zagledala se u njegovo tamno ozbiljno lice pitajući se da li bi i ona mogla da ima poverenja u njega kao njegov konj. Šest meseci ranije, bila je sklona da podiže ljude na pijedestal, ali sada je svet posmatrala s preteranim podozrenjem. Mora da negde između te dve krajnosti postoji zlatna sredina, ali njoj je još uvek izmicala.

Kruger ju je proučavao koji tren a onda je rekao: – Hoćete da probate?

Hari ga je pogledala zabezeknuto. – Šta? Da razgovaram s konjem? Mora

da se šalite.

– Slobodno. Samo stojte uspravno, visoko podignute glave, samouvereno i on će stajati s vama. – Otvorio je kapiju i uveo Hari. – Zapamtite, svaki pokret je reč, zato budite mirni. Slušajte konja i pustite da on sluša vas.

Hari je polako ušla u manjež, vrteći glavom. – Nisam nimalo sigurna u ovo.

Kruger se opušteno naslonio na ogradu. – Samo stojte mirno.

Hari je promatrala konja ispred sebe. Uši su mu se trzale, a glavu je uzdigao visoko kao da njuši vazduh. Krugerovo opušteno držanje kao da je neutralisalo njegov uticaj, i konj je svu pažnju usmerio na Hari.

Krupna životinja se vrpeljila i zabacivala glavu. Hari je ispravila ramena i zauzela odlučan stav. Osetila je topao miris trave s njegove dlake i zapazila nabrekle mišiće na grudima i zadnjim nogama. U trenutku se setila Rotvajlerovih snažnih nogu, i preplavila su je sećanja na sopstvenu patnju i strah. Konj ispred nje se uzvrpoljio, pognuvši glavu. Mišići su mu podrhtavali i glava mu je klonula još niže. Onda je priljubio uši uz glavu i polako počeo da uzmiče, delujući potpuno unesrećeno.

Hari je trepnula. Kakve je to strahove prenela na jednu životinju?

Kruger se odgurnuo od ograde i stao između Hari i konja. Osetila je toplotu njegovog tela. Okrenuo se prema konju uzdignuta čela i ispravljenih ramena, i životinja je istog trenutka reagovala. Konj je podigao glavu i načuljio uši, a u grlu mu je zabrujalo tiho rzanje. Kruger se okrenuo prema Hari, pogled mu je bio mračan i napregnut, a telo dovoljno blizu da ga dodirne.

– Konj može da nanjuši na kilometar kad neko sumnja u sebe – rekao je. – Od ljudi to možda može da se sakrije, ali konja je nemoguće prevariti.

Njegove tamne oči su je netremice posmatrale i na trenutak joj se učinilo da bi mogao da joj priđe još bliže, da li da je dodirne ili da se izviče na nju, nije bila sigurna. Onda je videla kako mu pogled skreće nekud iza nje.

– Dene, Vini te traži – Kesi je rekla oštro.

Hari se okrenula i zatekla je kako ih posmatra, streljajući Hari očima kao usijanim burgijama. Hari se setila osećaja da je neko posmatra, i zapitala se koliko je već dugo Kesi uhodi.

31.

Kalan se upiljio u objektiv i zumirao na Martinezovu. Čak i s tolike udaljenosti odmah ju je prepoznao: vitka figura, guste tamne kovrdže; držanje kao da je ništa ne može iznenaditi.

Nagnuo se, tražeći bolji ugao. Sunčeva svetlost mu je sevnula kroz lobanju, pojačavajući glavobolju. Zgrčio se i oči su mu zasuzile. Tada mu je ridokosa žena uplovila u vidno polje, zaklonivši devojkju.

Sranje.

Kalan je promrdao prste i počeo da prelazi objektivom foto-aparata po dvorištu, dok se nije zaustavio na sedokosom čoveku uredno potkresane brade.

To mora da je njen otac. Iste tamne oči i obrve, ista maslinasta koža. Sličnost je bila više nego očigledna. Kalan se spustio malo niže i naslonio o lendroverov otvoreni krov, otvorio blendu i okinuo nekoliko snimaka. Onda je vratio objektiv nazad preko dvorišta i uhvatio snimak na kojem se videla Hari dok je pričala s ridokosom ženom.

To će poslužiti zasad.

Spustio se natrag u džip i izašao napolje, a potom ušao u prikolicu za konje. Zatvorio je vrata za sobom i ostao u mraku. U prikolici je bilo hladno i tamno, kao u pećini zaklonjenoj od sunca. Ovde mu je manje bubnjalo u glavi. Udahnuo je poznati miris konjske dlake i sena, ovog puta pomešanog s nečim drugim: sladunjavim smradom krvi.

Pogledao je telo na podu pored sebe. Uskoro će ga se otarasiti, baciće ga u jarak na pustom delu puta. Zadržao je pogled na iskasapljenom licu, unakaženoj masi lepljivoj od krvi. Prethodne noći je oteo mladića iz ergele. Zvao se Edi i bilo mu je dvadeset pet godina, mada je izgledao kao da mu je tek šesnaest. Ali osim toga Kalan nije uspeo da izvuče iz njega nijednu pišljivu informaciju. Prebrzo je umro.

Kalan je pljunuo u seno. Jebeni patuljasti džokeji. Nisu izdržljivi. Svi su slabi kao ptičice. I ranije je gubio mete tokom saslušavanja. Često bi preminuli pre nego što bi odali informaciju, ne zato što su bili heroji već zato što njihova tela jednostavno nisu mogla da izdrže.

Zato su mu bile potrebne fotografije. Uvek ih je snimao da bi ih pokazao klijentima, mada često nisu hteli da ih pogledaju. Ali sada će imati drugu svrhu.

Pregledao je snimke koje je upravo napravio. Pored stasite ridokose Martinezova je izgledala ne jako. Bacio je pogled na Edija. U tome je problem. Višak fizičke snage može da ubije slabog zarobljenika pre nego što stigneš da ga ubediš da progovori. Ali kad im zapretiš mučenjem voljene osobe, obično odmah saraduju. Pogled mu je pao na snimak devojčinog oca. Izgledao je opušteno, sa donekle usiljenim osmehom. Kalan je podigao foto-aparat, uperio ga u Edija i uslikao njegovo lice nekoliko puta iz blizine. Proverio je rezultat i klimnuo glavom. To će biti dovoljno podsticajno.

Gurnuo je foto-aparat u džep i obrisao lice o rame. Koža mu je bila masna od kreme za kamuflažu *blek iz bjutiful*, koju je naneo prethodne noći. Svi beli plaćenici su je koristili kako bi noću zacrnili lice. U Africi, Kalan ju je godinama nosio svakodnevno. Ponekad mu se i sad oslobađala iz pora.

Bol je opet sevnuo Kalanovom lobanjom, i on je čvrsto zažmurio. U trenutku je prikolica počela da mu se klacka, ljuljajući se kao brod u buri. Brzo je napipao zid, pokušavajući da se umiri. Želudac mu se prevrnuo i Kalan se srušio na pod, čekajući da vrtoglavica prođe.

Neispavanost, to je sve. Celu noć je proveo budan s tim glupanom Edijem. Otarasiće se tela i onda će ugrabiti malo sna u prikolici.

Duboko je udahnuo, nastojeći da potisne mučninu, i naslonio glavu na zid. Bilo bi mu lakše da ih sve pobije, umesto što pokušava da sazna ko je sve umešan. Koga boli dupe za malo kolateralne štete? Njegove poslodavce sigurno ne.

Kada su ga unajmili iz *Van Viksa*, bili su vrlo jasni. Likvidiraj sve. Niko ne sme da ti promakne. Šta bi više zadovoljilo njegove klijente nego da zбриše čitavu ergelu?

To nije bio prvi put da ga je unajmila neka rudarska kompanija. Njegovi klijenti su obično bile vlade, ili političke frakcije koje su htele da se domognu vlasti. Ali njegova jedinica iz *Delte* je čak u nekoliko prilika bila raspoređena na dijamantskim poljima Angole. Imao je naređenja da sve puteve zaseje nagaznim minama kako bi usmrtili svakog ko pokuša da

prokrijumčari dijamante. Nema sumnje da velike korporacije vole da unajmljuju plaćenike isto koliko i vlade. Plaćenici rade nezvanično. Zbog čega je veoma lako zataškati stvar.

Kalan se pomerio na podu, proveravajući da li još ima vrtoglavicu. Prikolica je prestala da se ljulja. Nešto tvrdo zabilo mu se u kuk, što je odgurnuo. Laptop. Momak ga je nosio kada ga je Kalan zaskočio u dvorištu. Pokušao je da ga uključi, ali mu je prvo tražio prokletu šifru. Blesak ekrana mu je izazvao glavobolju.

Počeo je da masira čelo blago se njišući. Znao je šta te glavobolje i napadi panike predstavljaju, nije mu trebao jebeni terapeut da mu to kaže. To su bile uspomene. Ružne uspomene, iz afričkih bezdana smrti. *Odblesak noža, kidanje mesa*. Kalan se udario po čelu, izbijajući iz glave sliku koja ga je opsedala. Sijera Leone. Upali su u zasedu. Pobunjenici izbezumljeni od droge, postrojavaju ih nišaneći u njih puškama kupljenim dijamantima. Njihov vođa ide od zarobljenika do zarobljenika i kolje ih.

Kalan je bio poslednji u stroju i čekao je svoj red. Ali to se nije desilo. Došlo je pojačanje iz *Delte*, i oni su ih izbacili. Ali truli smrad straha još uvek mu se cedio iz pora, baš kao krema za kamuflažu.

Povio je ramena i nastavio da se ljulja, čvrsto zatvorenih očiju. Epizode su bivale sve učestalije. Duže su i trajale, i postajale sve intenzivnije, bacajući ga kao iz padobrana u živa sećanja, toliko stvarna da je mogao da oseti bol.

Kalan je zadrhtao. Šta ako je njegov komandant u pravu – Šta ako je sagoreo, i niko ga više nikada ne unajmi?

Prestao je da se ljulja i otvorio je oči. Polako ga je preplavio hladni spokoj. Možda je došlo vreme da izvadi polisu osiguranja.

Izvukao je foto-aparat iz džepa i drhtavim prstima počeo da premotava slike unazad. Ovi ljudi se bave krijumčarenjem dijamanata. Velikih dijamanata, kako je rekao kurir u Kurumanu. I upravo se spremaju za sledeću isporuku. Zurio je u sliku Martinezove.

A što ne bi uzeo tu isporuku za sebe?

Skupio se ponovo uza zid, gledajući levo-desno. *Van Viksu* se to ne bi dopalo, ali ko kaže da oni moraju da znaju za to? Ipak će poštovati ugovor, i dalje će uklanjati krijumčarsku mrežu. Dijamanti će biti samo bonus.

Adrenalin mu je strujao telom dok mu se u glavi kristalizovao plan. Trebalo mu je još informacija. Kada će pošiljka biti isporučena? Gde i ko će je dostaviti?

Pogled mu je skrenuo na Edijevo unakaženo lice, pa se vratio na fotografiju devojke. Šteta. Privlačna je. Ali bio je red na nju.

32.

– Šta vi uopšte radite ovde?

Hari je pogledala u Kesi, i onda se okrenula da zatvori rezu na kapiji manježa, ne žureći da odgovori na pitanje. Naposljetku je rekla: – Čekam oca.

Kada je podigla pogled, Kesi je i dalje besno zurila u nju. Oči su joj imale neobičnu oker nijansu i gledala ju je ne trepćući kao mačka. Hari je primetila da je sačekala da se Kruger udalji pre nego što je počela drsko da je propituje.

Kesi je prekrstila ruke preko grudi. – Zainteresovali ste se za očeve konje?

Hari je izvila obrve. Istina je da, što manje veze ima s konjima to bolje, ali ženin način obraćanja probudio je inat u njoj.

– Može biti – rekla je.

Zenine zelene oči odmerile su je od glave do pete. Hari se trudila da ne razmišlja o tome šta misli o njenim izbledelim farmerkama. Kesi se okrenula u mestu i energično zaputila preko dvorišta.

Na trenutak, Hari je posmatrala veterinaru kako odlazi, brzo se udaljavajući dugim koracima kao da je na točkovima. A onda je Hari požurila za njom.

– Kesi? Mogu li nešto da vas pitam?

Veterinaru se nije obazirala. – Moram da se pobrinem za ranjenog konja.

– Samo kratko. – Hari je potrčala kako bi je sustigla. – Radi se o Evi.

Kesi ju je odjednom pogledala. – Šta je s njom?

– Koliko dugo već radi ovde?

– Dve-tri godine. Zašto?

– Da li njen očuh ikad dolazi u ergelu?

Kesi se zaustavila na ulazu u štalu, zbunjenog izraza lica. – Njen očuh?

– Zove se Garvin Oliver. Jeste li ga ikad upoznali?

– Ne. Jel' on ima neke veze s ergelom?

Hari je slegnula ramenima, pokušavajući da pročita Kesino lice. – Čula sam da je Krugerov poslovni partner.

Kesi je skrenula pogled. – Den Kruger nema partnere, verujte mi. Ni poslovne ni bilo koje druge. Podigla je crnu torbu koja je stajala pored vrata i ušla u štalu. – A sada, ako nemate ništa protiv, unutra me čekaju rane koje moraju da se previju.

Hari se namrštila i požurila za njom. – Ali šta je s Ti Džejom? On mu je bio poslovni partner, zar ne?

– Neko vreme. Ali Den se spremao da ga otkupi. – Kesi se okrenula i pogledala je pravo u oči, stisnutih usana. – Treba da znate jedno: Den je usamljenik. Uvek će to i biti.

Hari je trepnula. Kesi joj je okrenula leđa i ušla u obližnji boks. Nešto je šušalo iza poluvrata boksa, krupna prilika gazila je po slami. Hari se naježila. Polako je prišla boksu i provirila preko vrata.

Krupan crn konj stajao je dijagonalno u boksu. Glava mu je bila spuštena, ramena su mu se trzala, a noge i zadnjica su mu bili išarani ranama koje su se presijavale. To je bio Rotvajler.

Hari je grickala usnu. Morala je priznati da nije ni pomislila na konja i na ono što mu se desilo pošto je pobegao iz dvorišta.

– Ne prilazite. – Kesi ju je pogledala optužujuće, a onda se savila i počela da ubrizgava tečnost u posekotine na Rotvajlerovim nogama. – Uznemirićete ga. Ne sviđate mu se.

Hari je ustuknula. Bilo bi apsurdno da bude uvređena zbog toga šta neki konj misli o njoj. – Je li on dobro?

– Manje-više. Našli smo ga jutros zalutalog na putu. – Kesi je nežno prešla rukom konju niz nogu, a onda mu je obuhvatila članak i coknula jezikom. Poslušno, Rotvajler je podigao kopito. – Provalio je iz svog boksa.

Hari je pogledala po boksu. Mirisao je sveže, na drvo, i otvarao se prema kosim krovnim gredama, a preko pregradnih zidova pružao se pogled na susedne boksove. Na jednom zidu, na metar i po – dva, iznad zemlje, visilo je dugačko ogledalo. Kesi je primetila njen pogled i odmahнула glavom.

– Ne iz ovog boksa. Neki idiot ga je stavio u zatvorenu staju na kraju. – Polako je spustila Rotvajlerovu nogu na slamu, a zatim izvadila nekakvu vlažnu gazu iz torbe. – Svi znaju da mrzi da bude zatvoren. Imao je sreće, mogao je da se ubije.

Ili nekog drugog, pomislila je Hari.

Kesi je nastavila: – Razvalio je vrata staje udarajući ih nogama. Mora da je bila velika buka. Edi je bio jedini konjušar na dužnosti, ostali su slavili pobjedu Bilija Boja. Den će ga ubiti kad se pojavi.

Hari se namrštila zamišljajući Edijevo upalo lice. Da li ju je on zaključao u staju s Rotvajlerom? Delovao je tako mlado.

Kesi je umotala Rotvajlerovu nogu i pričvrstila zavoj zelenom lepljivom trakom. Životinji su podrhtavali mišići, ali je podnosila, stoički kao magarac s turističkih plaža.

– Čemu služi ogledalo? – pitala je Hari.

– Den ga je okačio. Rotvajler je usamljen kad ostane sam, pa zato kada pogleda ulevo, uvek vidi još jedan par ušiju.

Hari se zaškiljala u konja. Okrenuo je glavu i na trenutak su razmenili poglede. Teško je pomiriti prizor životinje koja je sada izgledala tako bespomoćno sa sinoćnim gladijatorom iz pakla.

Kesi je ohrabrujuće mrmrljala konju, dok su vazduh parali zvuci lepljive trake koju mu ju obmotavala oko noge. Hari se divila toj ženi koja je bila toliko opuštena u blizini kopita. Sinoć su bila kao sečiva u mraku.

– Ne znam kako radite to što radite – rekla je Hari.

Kesi ju je pogledala namršteno. – Kako to mislite?

– Ovakav život, konji, sve to. – Hari je raširila ruke oko sebe pokazujući na štalu, i onda pogledala Kesi u oči. – Ja to ne bih mogla. Ne bih mogla da izađem na kraj sa svim tim.

Kesi je zastala, trećući. – Zaista?

– Ja sam gradska devojka, moglo bi se reći.

Kesi je sela na pete i posmatrala Hari. Njene čvrsto stisnute usne kao da su na tren smekšale. Onda je klimnula glavom i počela da stavlja drugi zavoj, blago zarumenjenih obraza. Pročistila je grlo.

– Čujte, u vezi s onim ranije...

– Nije važno.

Kesi je otvorila usta da nešto kaže, ali onda kao da se predomislila. Zvuk cepanja lepljive trake prekinuo je tišinu i Kesi je rekla: – Da li ste još nešto hteli da me pitate o Evi?

Hari je primetila promenu tona. Sad kad je borba za teritoriju oko Krugera izglađena, možda će dobiti neke informacije. Nalaktila se na poluvrata.

– Pitala sam se otkud prezime Darsi. Jel' udata?

– Koliko sam ja čula, nije. Ako jeste, muž odavno nije tu; s Robom se zabavlja već više od dve godine.

– Robom Devlinom?

– Mhm. – Kesi je natapkala malo pomade konju na nogu.

– Protivno mojim savetima, mogu da dodam.

– Jel'?

– Veza s džokejom nije za ljude sa slabim srcem, verujte mi. – Kesi se podigla na noge, otresajući slamu s pantalona.

– To je, u najboljem slučaju, zastrašujuć život, a u najgorem je poguban.

– Kao da govorite iz ličnog iskustva.

Kesi ju je pogledala izmučenim pogledom. – Jeste. Moj muž je bio džokej.

Hari je razrogačila oči. Posmatrala je stasitu figuru veterinarke pokušavajući da je zamisli pored džokeja. Kesi se osmehnula i slegnula ramenima.

– Znam. Čudno, zar ne? Lu je, u stvari, bio prilično visok za džokeja, isto kao Rob, no ipak smo bili neobičan par.

– Razvedeni ste?

Kesi je iščezao osmeh s lica. Čučnula je uz Rotvajlerovu prednju nogu da proveri da li su zavoji čvrsto na mestu. Kada je ponovo progovorila, glas joj je bio prigušen.

– U početku sam mislila da je to normalno. Sve te dijete, saune. Da je to takav život. Lu je bio veoma uspešan džokej, kao i Rob. – Uzdahnula je i počela da pakuje torbu. – Međutim, činjenica je da lakši džokeji dobijaju više posla, i Lu je sve radio kako bi što više smršao, Laksativi, izazivanje povraćanja, stimulativne droge. Radio je vežbe u plastičnim odelima i danima ništa nije jeo, nekad bi za jedno jutro izgubio dva i po do tri kilograma.

– Opa.

– Da. Često je trpeo takve grčeve i bio toliko dehidriran da je jedva funkcionisao. Ne znam kako je imao snage da jaše.

Hari se setila Robovog očaja u štali prethodne noći. – Da li svi oni to rade?

– Prilično je uobičajeno. Lua je to odvelo u alkoholizam i depresiju. – Zavrtila je glavom. – Borio se s problemom težine koji jednostavno nije mogao da reši, vidite. Bio je previsok. Kao i Rob.

– Šta mu se desilo?

Kesi je izašla iz boksa. – Policija ga je jednog jutra našla kako luta gradom, izgledneo, jedva stojeći na nogama. Uveli su ga u sobu za ispitivanje, i ostavili ga da me pozove. – Zatvorila je rezu na vratima boksa, gledajući u Hari. – Dok su oni bili napolju, on se obesio.

Hari se prenerazila. – Oh, bože.

– Izvinjavam se, ne volim to tek tako da saopštim. Ja sam se već pomirila s tim; ima skoro tri godine otkad se to desilo. Ali znam da je ljudima neprijatno.

Malo je reći neprijatno. Hari je neko vreme ćutala. Onda je rekla: – Hoćete da kažete da se to dešava i Robu?

– Ne znam. Ali ako mene pitate, postoje znaci da ide u istom smeru.

Rotvajler je šušкао po slami, okrećući se prema njima, i isturio glavu preko poluvrata. Kasi ga je pomazila po mekanoj njušci.

– Pokušala sam da razgovaram s Evom – kazala je. – Ali ona je prilično tvrdoglava. Nikog ne sluša.

Potražila je nešto u džepu i zatim dala konju polovinu mentol bombone. Kako je počeo da sisa, čovek bi pomislio da je dobio ogromnu lizalicu. Kesi je nastavila.

– Možda će se ta veza sama od sebe ugasiti. U najmanju ruku, može se reći da je burna. Mnogo svađe i vike, i onda jedno od njih besno odjuri. Obično Eva.

Kesi je slegnula ramenima i izašla iz štale, dobacivši preko ramena: – Ali čujte, šta ja znam? Možda su stvoreni jedno za drugo.

Hari je požurila za njom i zažmirila na sunčevoj svetlosti kad su izašle.

– Kao vi i Kruger?

Kesi ju je kratko pogledala ali nije odgovorila. Hari se mučila da održi korak s dugonogom veterinarkom, i pokušala je s drugim pitanjem.

– A koliko dugo se vi i Kruger poznajete?

– Četri ili pet godina. Lu je ponekad jahao za njega.

Hari je počela da nagada da li se Kesi viđala s Krugerom i pre suprugove

smrti. Veterinarka mora da je to osetila jer je rekla:

– U slučaju da se pitate, Kruger i ja smo započeli vezu tek prošle godine. Hari je osetila kako crveni. – Nisam...

– Jeste, pomislili ste. – Onda je Kesi odmahнула rukom.

– Nije važno. Većina ljudi odmah pomisli isto. Pretpostavljam da je sočni trač zabavniji od istine.

Hari je zamislila Krugerovo tajanstveno lice i bilo joj je jasno šta ljude inspiriše na tračeve. Setila se jednostrane rasprave između njega i Kesi, koju je imala prilike da vidi kroz prozor.

– Deluje kao muškarac s kojim je naporno imati vezu – kazala je Hari. – Nekako, teško ga je pročitati, ako znate na šta mislim.

– Kao što sam rekla, Den je usamljenik. Nekad nisam sigurna da želi da bude s bilo kim. Ali ostajem s njim. – Kesi se kiselo osmehnula. – Glupo, zar ne?

– Ne mora da znači. – Hari je pomislila da zvuči pomalo očajnički, ali nije bio trenutak da to kaže.

Gume su zašuštale u daljini. Podigla je pogled i ugledala kola kako ulaze u dvorište. Kesi je pročistila grlo.

– Za vikend idem s njim u Kejptaun.

Hari ju je pogledala. – Na aukciju?

– Na odmor. Zajednički. Previše radi. – Kesi se nasmešila, a onda polako krenula prema kući. – Konačno sam uspela da ga nagovorim.

Hari je zurila za njom. Imala je utisak da ceo svet ide u Kejptaun.

Vrata na kolima su se zalupila i ona je pogledala u pravcu dva muškarca koja su koračala prema njoj. Pogled joj se zaustavio na vitkijem od njih dvojice. Tršava dečačka frizura, vitko mišićavo telo. Stomak joj se stegao. To je bio Hanter.

Stao je ispred nje, skamenjenog izraza lica. Hari je progutala knedlu,

– Dobili ste moju poruku? – rekla je.

– Da. – Reč mu je izletela iz usta poput metka.

– Htela sam da razgovaram s vama. Da razjasnim nekoliko stvari.

Zaškiljio je. – Jel' tako? Pa, mnogo toga treba da razjasnite, gospođice Martinez, i sada vam je prilika da to uradite.

– Pokazao je prema kolima. – Vodim vas u stanicu.

33.

– Ne mogu da verujem, Jesam li uhapšena?

Hari se promeškoljila na tvrdoj drvenoj stolici upiljivši se u Hantera. On je stajao s druge strane stola, prekrštenih ruku, naslonjen ramenom na zid.

– Ne još – rekao je.

Bio je bled, delovao je previše umorno za svoje dečačko lice. Tokom vožnje do stanice odbijao je da joj odgovori na pitanja, a onda ju je ostavio da čeka pola sata u prostoriji za ispitivanje. Hari je sklopila ruke i dala sve od sebe da izgleda što iskrenije.

– Ionako sam htela da dođem da razgovaram s vama – rekla je. – Niste morali da dolazite po mene kao da sam neki begunac.

– A, ne?

Hari je trepnula, i pokušala ponovo. – Šta sam ovog puta navodno skrivila?

Hanter se odgurnuo od zida, naslonio dlanove na sto i nagnuo se napred tako da mu je lice bilo u visini njenog.

– Pronašli smo vaše ime u fajlovima Garvina Olivera. Hari se trgla. Znala je da će kad-tad naći njeno ime, ali to ne znači da je imala spreman odgovor. Na brzinu je razmotrila mogućnosti. Ako prizna da je znala za Garvinove fajlove, Hanter će znati da je neovlašćeno čačkala po njegovima dokazima. Ako se napravi luda, ima izgleda da njena smicalica s laptopom ne izađe na videlo.

– Ne razumem – rekla je.

Hanter je lupio šakom o sto, i ona se trgla.

– Ne zezajte me. – Zaškiljio je. – Prema nalazima veštaka, neko je pristupio Garvinovom hard-disku malo pre nego što ste nam ga vi predali. – Pogled mu je bio neumoljiv. – Znate savršeno dobro šta se nalazi u tim fajlovima.

Hari se skvrčio stomak. Prokletstvo. Bar jednom je trebalo da ne blefira. Uzdahnula je i podigla ruke.

– Dobro, napravila sam kopiju. Nije trebalo to da uradim i žao mi je.

– Žao vam je?

– Čujte, u moju odbranu, vaša je greška što je laptop ostao kod mene, ne moja.

Hanter je stisnuo zube, pa je odlučila da odustane od te linije napada. Umesto toga, još jednom je podigla ruke kao da se predaje.

– Dobro, to mi nije dalo za pravo da napravim kopiju. Ali jedini razlog što sam to uradila jeste da zaštitim sebe. Meni se činilo da mi ni reč nećete poverovati dok sama ne otkrijem ko je ta Bet.

– Niste mogli nama da verujete da ćemo otkriti istinu?

– Iskreno, ne. – Primetila je da je stisnuo usne i osetila je kako i njoj skače pritisak. – Hej, vi ste počeli da donosite pogrešne zaključke čim ste me zatekli u Garvinovoj kući. Kad tome dodamo i insinacije inspektora Lina, koji bi, uzgred rečeno, sve dao da me strpa iza rešetaka, kako da se ne osetim ugroženom.

– Pronašli smo vas pored leša i praznog sefa, naravno da smo izvlačili jebene zaključke. – Pogledao ju je hladno. – Ništa od toga vam ne daje za pravo da neovlašćeno rukujete dokazima.

– Morala sam nešto da preduzmem. Ko god je ubio Garvina, ustremio se zatim na mene. Vi niste hteli da me zaštitite. – Hari je zamahnula rukama. – Šta je trebalo da radim, da sedim i čekam da me nađe?

Hanter ju je nekoliko trenutaka besno gledao, a onda je naglo izvukao stolicu i seo,

– Mnogo toga je upereno protiv vas, osim vaše problematične prošlosti s Linom.

Hari je isturila bradu. – Kao na primer?

– Pričajte mi o Denu Krugeru. Provodite dosta vremena s njim u poslednje vreme.

– Nije istina. Tek juče sam ga upoznala.

– Kojim povodom?

– Htela sam da saznam otkud moje ime u Garvinovim fajlovima. – Ignorisa je njegove skeptično izvijene obrve.

– Don Lajt je bio jedini trag koji sam imala, i taj trag me je odveo do Krugrove ergele.

Hari je postala svesna da izbegava da pomene očevo ime i nadala se da Hanter to neće namirisati.

– A šta je s Tomom Džordanom? – rekao je Hanter. – Kako ste njega upoznali?

– Nikad ga nisam upoznala. Nismo se poznavali.

Gledao ju je pravo u oči. – Ali znate da je mrtav?

Slegnula je ramenima. – Pa šta ako znam? Bilo je na svim vestima.

Nakrivio je stolicu unazad i prekrstio ruke na grudima. – Jutros ste se vi i vaš otac videli sa ženom po imenu Roz Blumberg. U hotelu *Vestburi*.

Hari ga je pogledala zabezegnuto. – Pratili ste me?

– Ona je veoma poznata u krugovima dijamantske industrije, kako sam čuo. E sada, zašto biste se vi našli s nekim kao što je ona?

– Ona je stara poznanica, htela je da pomogne. – Hari su dlanovi bili vlažni od znoja. – Znala sam da je Garvin preprodavao krijumčarene dijamante, i poinisiila sam da bi Roz mogla, da mi pomogne da popunim neke praznine.

– Ko vam je rekao da je Garvin krijumčario dijamante?

Hari se zbunjeno namrštila. – Vi. Rekli ste mi da se bavi nezakonitim poslovima, onog dana kad ste došli kod mene u kancelariju.

Hanter se klatio na zadnjim nogama stolice praveći se da nije čuo. – Možda ste to znali zato što ste bili umešani, Možda ste kopirali njegove fajlove zato što su vam potrebni da nastavite posao.

Hari je zavrtela glavom. Imala je osećaj kao da joj je neko izbrisao misli gumicom za brisanje. – To je suludo, nemoguće da u to verujete.

Hanter je pustio da mu stolica padne napred treskajući o pod. – Možda vi i ta njegova pastorka radite zajedno.

– Ne! Rekla sam vam, sve vreme pokušavam da saznam ko je ona.

– Znamo mi više nego što vi mislite, gospođice Martinez. Znamo da je Garvin nabavljao ilegalne dijamante u Kejptaunu, i znamo da je koristio Krugerove konje kako bi ih izneo. Eva obavlja taj deo posla, mada sam bog zna kako. – Prezrivo je iskrivio usnu. – Možda ih natera da ih progutaju, ili im ih gurne u zadnjicu. Znamo za slučajeve gde su tako prenosili drogu.

Hari je srce brže zakucalo. – Slušajte, ja ne poznajem Evu Oliver, to jest Darsi, ili kako se već zove. Upoznala sam je prvi put kad me je unajmila da otvorim taj sef.

Cinično je izvio obrvu. – Stvarno? Kakva slučajnost, zar ne? Ona vas

unajmi da otvorite Garvinov sef baš kada je vaš konj sledeći u redu za isporuku?

Hari je otvorila usta ali nije imala šta da kaže. Na kraju krajeva, bio je u pravu, *jeste* bila neverovatna siučajnost. Hanter je lupkao prstima po stolu.

– Samo što to nije vaš konj, zar ne? – Proučavao joj je lice. – Pripada vašem ocu.

Hari se promeškolišla na stolici. – Pa, da, ali...

– I vaš otac je poznanik tog takozvanog stručnjaka za dijamante, Roz Blumberg.

– Sarađivali su pre mnogo godina, ali kakve to veze ima? On je sarađivao s mnoštvom ljudi.

– Ah, znamo mi sve o poslovima vašeg oca. – Hanter se upiljio u nju. – Jel znate da za nekoliko dana putuje s Krugerom u Kejptaun?

Hari je srce bilo u grlu. Prvi put joj je sinulo da se njenom ocu jednako ljulja pod nogama kao i njoj.

– Šta tačno hoćete da kažete? – rekla je

Hanter je slegnuo ramenima. – Činjenica je da, kao bivši robijaš, vaš otac uliva još manje poverenja nego vi.

– Hoćete ovo da prikačite njemu samo zato što ne uliva poverenje?

– Ima nepoznate izvore prihoda.

– Kocka se, tako ovih dana zarađuje novac.

Tihi glas joj se ubacio u reč. – Kao vi na Bahamima?

Pogled joj je poleteo ka čoveku koji je stajao pored vrata. Posmatrala je njegovu tamnu kosu, pomalo pohabano odelo i kravatu. Inspektor Lin.

Hanter se namrštio i ustao. – Šta ti radiš ovde?

– Čuo sam da si je doveo na saslušanje. – Lin je kročio u prostoriju, polako zatvorivši vrata za sobom. – Pa rekoh da svratim.

Hari je videla kako su se dva muškarca isprsilila, spremna za okršaj. Hanter je stegao naslon stolice ukrutivši se. Lin je stajao pored vrata, tih i usredsređen. Kao lisica kad lovi petla.

– Traže te napolju – rekao mu je Lin.

Hanter je oklevao, gledajući u Hari. Lin se osmehnuo.

– Ne brini za nju. Ja ću joj praviti društvo dok se ti ne vratiš.

Hanter je besno pogledao u svog kolegu i izmarširao iz prostorije. Lin se

okrenuo prema Hari.

– Dakle, još uvek vas nije uhapsio. Da sam to bio ja, priveo bih vas još pre nekoliko dana.

Hari je stezala ruke, – Nema zašto da me uhapsi. Sve ovo je greška. – Čak su i njoj samoj ta poricanja zvučala neuverljivo.

Lin je prišao praznoj stolici i seo. Pokreti su mu bili glatki i bešumni, kao da je dobro podmazan.

– Odlaze da uradi to – rekao je. – Donekle se pita da li govorite istinu.

Hari je zamalo frknula. – Ne deluje tako, verujte mi.

– Zato što je oprezan. – Lin ju je pomno posmatrao. – To ne bi bio prvi put da je pogrešno procenio osumnjičenog.

– Znam, rekao mi je.

Lin je nakrivio glavu. – A, rekao vam je?

– Rekao je da je poverovao svedoku kada nije trebalo, da je bio preblag prema njoj. – Hari je prekrstila ruke. – Možete da budete sigurni da prema meni nije preblag.

– To je rekao? Da je bio preblag prema njoj? – Lin se cinično nasmejao. – Interesantan izbor reči.

Hari se namrštila i promeškoljila na stolici. Nagnuo se malo bliže.

– Hanter joj se uvlačio u krevet, to je radio. Kad god je stigao. Nije mogao da drži svoje napaljene ruke dalje od nje.

Hari se ukrotila. Lin je klimao glavom s prezrivom grimasom.

– Tako je, tucao je glavnu osumnjičenu. Za koju se, uzgred budi rečeno, ispostavilo da je kriva. – Zaigrao mu je mišić pored desnog oka. – Tvrdi da nije znao, ali žestoko je zajebao stvar. I to na mom slučaju. Malo je falilo da dobije otkaz, a ja umalo da najebem s njim.

Lin je stezao pesnice na stolu između njih. Kao da je to primetio, zavalio se nazad u stolicu, i počeo da šara pogledom po Harinom telu. Cvršće se obgrlila oko grudi, a njemu su se usne iskrivile u još jedan podrugljivi osmeh.

– Hanter zna da izabere, što jest jest. I prethodna je dobro izgledala, – Pogledao je Hari prodornim pogledom. – Ili je možda samo slab na žene koje lažu.

Hari se naterala da ne skrene pogled. – Ja govorim istinu.

– Vi ste vešt blefer, gospođice Martinez, to svi znamo. Kako biste inače zaradili tolike pare na pokeru?

– Nije bilo sve na pokeru. – Dozvolila je sebi da trepne, odjednom umorna od takmičenja ko će duže da zadrži pogled. – Nešto je bilo i na blekdžeku.

Lin se upiljio u nju kao u kristalnu kuglu koja se neočekivano zamaglila. – Nadam se da nećemo otkriti još neku imovinu nepoznatog porekla u vašem posedu.

Hari je oborila pogled, dijamant u njenom džepu odjednom je goreo kao vrelo žar. Napolju se začuo neki metež i spasao je da ne mora da odgovori na pitanje. Vrata su se širom otvorila i Hanter je stajao na pragu. Njegovo vitko telo ispunilo je okvir vrata, a svaki mišić mu je bio napet. Na trenutak, Hari ga je zamislila u krevetu s nekim i osetila kako joj koža bridi od vreline kao od osipa. Brzo je potisnula tu sliku.

– Pronašli su telo – rekao je Hanter.

Lin je ustao. – Čije?

Hanter ga nije ni pogledao i besno se upiljio u Hari. Duboke bore uokvirile su mu usta, dok su mu se nozdrve blago širile.

– Zove se Edi Konvej, konjušar iz Krugerove ergele.

Hari je čula kako joj je dah zapeo u grlu. Mladi Edi, žgoljavi konjušar koji se brinuo o Rotvajleru. Hanter je zurio u nju streljajući je očima.

– Vaš laptop je pronađen odmah pored njega.

34.

Mani je privukao poduprti pneumatski čekić do zida tunela. Težina mu je preopteretila ranu na ruci, i bol mu je prožeo čitavo telo. Osetio je kako se njiše, dok mu se mutilo pred očima. Oko njega, prašina se vrtložila kao crni smog.

Rana na ruci mu se menjala. Koža mu je bila upaljena i modra, a iz posekotine se lučio smrdljiv gnoj, Mani se setio Ezrine gangrene, trule i otrovne, i ne razmišljajući okrenuo se da potraži Takatu. Osvešćenje ga je udarilo poput groma.

Takata je mrtav.

Mani je bio ošamućen. Takata je primio metak i spasao Maniju život, kako bi on zauzvrat mogao da zaštiti Ašu. Ali kako da je spase kad je zarobljen ovde dole u rudniku?

Mani se skljkao leđima na zid, držeći se za povređenu ruku. S mukom je progutao knedlu u grlu, nastojeći da izbije iz glave Takatino dobrodušno lice. Starac je imao poverenja u njega, verovao je da ga neće izneveriti. Ali Mani je znao da već jeste.

Metal je odzvanjao po stenama dok su drugi rudari radili u tunelu. Mani se pridigao i mašio bušilice, održavajući je na potpornoj nozi. Poslednji put kad je bušio rupu Oker ga je izudarao palicom. Stražar je sada mrtav, a njegovo debelo telo leži negde nepokopano, zajedno s Manijevim dijamantima.

Mani se stegnuo i upalio motor. Burgija bušilice je zagrizla stenu. Vibracije su mu protresale telo, nadražujući mu ranu.

Šta ako su drugi stražari već otkrili dijamante?

Preplavila ga je grozničava vrelina. Otpustio je okidač, obamrlih ruku. Ionako sad više nije bitno. Dosad je Okerovo telo verovatno već izneseno iz rudnika, a dijamanti daleko van njegovog domašaja.

– Dos Santosi

Mani se okrenuo i zaškiljio kroz uskovitlanu prašinu. Stražar je stajao na ulazu u tunel, pokazujući mu cevkom puške da dođe. Mani je pogledao u ostale rudare, zatim prešao posrćući preko odronjenog kamenja i izašao u

glavno okno. Njegova rudarska lampa je rasterala senke sa stražarevog lica. To je bio mladi bleđi vojnik koji se nije usudio da ubije učitelja.

Mladi stražar je zamahnuo puškom. – Ulazi u lift.

Polako, Mani se okrenuo i teška koraka došao do metalnog kaveza. Ruke su počele da mu se tresu. Da li su otkrili da je on ubio Okera? Hoće li upucati i njega, isto kao što su Takatu? Mani je ušao u lift, a stražar odmah za njim. Kavez je zveketao dok su se peli uvis, probijajući se kroz sve gušći stub vreline. Onda su se zaustavili uz škripu i Mani je iskoračio napolje na sunce.

Stražar je šutnuo torbu na zemlji. – Uzmi svoje stvari. – Onda je tutnuo Maniju snop papira u ruke. – Tvoj ugovor je istekao. Prođi kroz rendgen i izađi na glavna vrata.

Mani je svukao masku pod bradu, zureći u papire s odobrenjem za njegovo otpuštanje. Onda se zagledao u stražara. Koji trenutak, mladi vojnik je gledao njega, a onda mu dao znak puškom.

– Polazi!

Mani je natrpao papire u radno odelo i uzeo svoju torbu. Kretao se koridorom oivičenim bodljikavom žicom do rendgenskog odeljenja. Desno od njega, iza bodljikave žice, nalazio se glavni izlaz i on je zurio u ogromnu kapiju koja kao da je zatvarala ulaz u neku tvrđavu. Ispred nje je čekao kamionet s upaljenim motorom, spreman za polazak. Malo dalje, iz pravca kasarne za bele radnike, dva muškarca su se kretala prema kamionetu. Teglili su između sebe nešto veliko i belo, pod čijom težinom su posrtali.

Vreća za leš.

Maniju je srce počelo silovito da tuče u grudima. Da li je Okerovo telo još uvek u rudniku? Mani je odlepio pogled od njih i pojurio u rendgensku salu, gde se predstavio operatoru u zaštićenoj kabini. Baš kako je i rekao, Voker više nije bio tu. Njegov zamenik je bio mlađi, neiskusniji u poslu, s pokretima sporijim od kornjače. Mani je stiskao pesnice, premeštajući se s noge na nogu. Kad bi samo uspeo da stigne do kamioneta pre nego što ode, možda bi još uvek imao izgleda.

Operator je konačno podigao pogled i klimnuo glavom. Mani je bacio torbu na pokretnu traku rendgena i ušao u komoru. Vrata su se zatvorila i krak rendgena u obliku slova C se zatresao i počeo sporo da puzi uza zid.

Maniju je znoj curio niz lice. Skeniranje od glave do pete traje dvadeset pet sekundi, Valjda će kamionet još uvek biti tu. Pomislio je na belgijskog stražara, Zonvijeja, koji je odlučio da se otarasi tela bez prijavljivanja policiji. Stražari nikad nisu pozivali u rudnik nadležne organe. Previše ubistava su počinili.

Krak rendgena je konačno škljocnuo vrativši se na mesto. Vrata od pleksiglasa su se otvorila i Mani je iskočio iz kapsule čekajući da operator otključa glavna izlazna vrata. Reze su se otvorile, brava je zazujala. Mani je prošao kroz metalnu ogradu u visini struka i uzeo torbu s pokretne trake. Ramenom je odgurnuo velika čelična vrata i izleteo na sunce.

Kamionet je još bio tu.

Mani se vukao do njega, boreći se protiv grčeva u udovima. Kamion je zaturirao, a izlazna kapija je zaškripala.

– Čekajte! – Mani je potrčao ka vratima vozača. – Jel možete da me povežete?

Vozač se počeošao po kosi s upletenim perlama i slegnuo ramenima. Pogledao je u svog suvozača i neko vreme su se dogovarali na jeziku isizulu. Onda se vozač okrenuo prema Maniju i osmehnuo se, otkrivši razmaknute krive zube.

– Možeš da pođeš s nama. Ali veliki čovek iza zauzima mnogo mesta.

Dva muškarca su zabacila glave i grohotom se nasmejala. Mani im je zahvalio, prišao zadnjem delu kamioneta i ubacio svoju torbu u otvoreni teretni deo. Potom se popeo unutra i smestio uz ivicu prikolice. Vozač je bio u pravu. Okerovo telo i platnena putna torba su zauzimali većinu prostora.

Čelična kapija je zaškripala i kamion je polako ubacio u brzinu. Mani se naslonio uz ogradu prikolice, koja je vibrirala, i posmatrao široko nebo i rastinjem prekriveno prostranstvo ispred njega. Udahnuo je jak sladak miris bagrema. Ubrzo će biti napolju, daleko od rudnika. Uskoro će moći da potraži dijamante.

Rafal pucnjeva zaparao je vazduh. Kamion se naglo zaustavio. Mani je brzo okrenuo glavu. Zonvije je stajao na dva metra od njih, nišaneći puškom Maniju u glavu.

Mani je polako podigao ruke. Stražareve oči su delovale sitno na

njegovom licu u obliku lopate. Besno je zurio u Manija a onda mu se pogled spustio na Okerovo telo u vreći.

Opet je pogledao u Manija. – Ko je rekao da možeš da ideš?

Mani je progutao knedlu, i počeo da traži otpusni nalog.

– Imam sve papire, istekao mi je ugovor.

Zonvije ga nije slušao već je ponovo gledao u Okerovo telo. Na četvrtastoj vilici nabrekao mu je mišić. Onda se pomerio u stranu i doviknuo vozaču:

– Vozi u rikverc! Ide na rendgen.

Mani je progutao knedlu. – Ali ja sam već prošao.

– Ne ti. – Zonvije je pljunuo na zemlju. – Telo.

Kamionet je počeo da zavija u rikverc prilazeći zadnjim delom rendgenskom odeljenju. Mani se držao za ogradu prikolice, dok mu se želudac prevrtao. Kamionet se zaustavio uz škripu i Zonvije je viknuo dvojici muškaraca napred u kamionetu.

– Odnosite telo na rendgen. – Zonvije se upiljio u Maniju, – Ti! Odnosi njegovu torbu.

Dva muškarca su iznela Okerovo telo iz prikolice i unela ga u rendgensko odeljenje vukući ga po zemlji. Mani je uzeo Okerovu torbu i sišao s kamioneta. Onda je drugi put tog dana zakoračio u rendgensku salu.

– Spusti torbu na pokretnu traku.

Mani je uradio kako mu je rečeno, dok su se vozač i njegov prijatelj rvali s telom u zatvorenoj vreći smeštajući ga u kapsulu skenera. Ostavili su ga zaglavljelog uza zidove kapsule i izašli.

Zonvije je zgrabio Manija za košulju i gurnuo ga na zid iza zaštićene kabine. Cevkom puške nagnečio je Maniju grlo, toliko jako da je počelo da se grči.

– Šta ti misliš? – Zonvije se uneo svojim širokim licem u Manijevo. Iza njega su brujali motori skenera. – Hoće li naći nešto?

Mani se zagrcnuo i brzo udahnuo što je više mogao. Pluća su mu se nadimala boreći se protiv gušenja. Zonvije se iskezio i zabio pušku još dublje. Maniju se grlo zatvorilo, jezik mu je nabrekao. Čvrsto je zažmurio čekajući da pronađu dijamante.

Brujanje je prestalo. Mani je širom otvorio oči. Zonvije je pogledao u

operatora rendgena.

– Pa?

Operator je slegnuo ramenima. – Sve u redu.

Žonvije se naglo okrenuo prema njemu. – Šta pričaš ti?

– Nema ničega. – Operator je pokazao ka ekranima. – Pogledaj sam.

Žonvije je zurio u monitore. Mani je iskrenuo glavu u tom pravcu. Iskrivljena silueta Okerovog tela izgledala je kao duh na ekranu. Pored njega, na snimku zrnaste strukture, videla se njegova putna torba.

Žonvije je zaurloao i nasrnuo opet na Manija bacivši ga na pod. – Đubrad jedna, svi vi! – Pljunuo je Maniju u lice, okrenuo se i izleteo kroz vrata. – Utovarite ga natrag u kamionet!

Mani se podigao na noge, drhteći. Dva muškarca iz kamioneta su utrčala unutra i iznela Okerovo telo. Mani ih je pratio s torbom i ubacio ju je u prikolicu pored tela. Onda se popeo unutra i čučnuo u ugao.

Vozač je dao gas i kamion je ponovo krenuo prema izlazu tandrčući. Čelična kapija je zaškripala polako se razmičući. Mani je bio u pripravnosti, čekajući da ih neko zaustavi. Tada je kamion isplovio kroz kapiju, udarivši na zemljani put.

Mani je obgrlio kolena, dok mu je puls divljao. Pogled mu je bio prikovan za čeličnu kapiju i ograde od bodljikave žice. Nije bilo stražara da izjure za njim, ni oklopnih džipova. Kamion se truckao otvorenim putem. Zatvorski kamp se gubio u daljini, stapajući se s odblescima prašine i šipražja. Konačno, Mani je sklopio oči i odmorio čelo na kolenima. Ostao je tako sledeća tri ili četiri kilometra. Onda je podigao glavu i osmotrio Okerovo telo zatvoreno u vreći.

Pomerio se bliže, bacivši krišom pogled na vozača i njegovog saputnika u kabini. Raspravljali su se ne obraćajući pažnju na svog slepog putnika. Mani je dohvatio Okerovu putnu torbu i otvorio rajsferšlus. Počeo je da pretura po njoj, kopajući između košulja, pantalona, čarapa i cipela. Mani je izvrnuo stvari napolje prepipavajući dno torbe.

Gde je?

Onda su mu se prsti sklopili oko nečeg hladnog. Izvadio ga je napolje i metal je blesnuo na suncu. Okerov nož.

Mani je stegao prste oko drške i vratio pogled na vreću s telom.

Zaškrgutao je zubima, uhvatio kukicu rajsferšlusa i otvorio vreću. Ustajali smrad zapahnuo je Manijevo lice. Okrenuo se na drugu stranu sa želucem pod grlom. Pokrio je nos i usta pa svukao vreću s tela. Muve su zazujale vazduhom. Odvratan smrad trulog mesa ispunio je Maniju nozdrve. Prisilio se da pogleda u Okera. Telo je bilo naduveno, a koža je postala zelenkastoplava. Tečnost je curila iz njegovih izbečenih očiju, koje su utonule u lobanju.

Mani je zatvorio usta trudeći se da ne udiše. Čvršće je stegao nož. Drugom rukom je počeo da prepipava Okerov kaiš na oba boka. Namrštio se, potom je zavukao ruke ispod Okerovih leđa i podigao telo. S donje strane je bilo vlažno i gnjecavo. Pod telom je bila, još uvek zakačena za kaiš, Okerova drvena palica.

Mani ju je otkaćio i izvukao, a onda pustio Okerovo telo da padne nazad. Pogledao je u palicu. Njena kruškasta glava bila je ojačana zaobljenom olovnom navlakom prišrafljenom na palicu. Mani je pomoću noža odvrnuo šrafove. Olovna kapa je skliznula, otkrivajući skraćeno telo palice koje je Mani sastrugao nožem.

Obrisao je nadlanicom znoj s lica i podigao olovnu kapicu s poda. Zvecnula mu je u ruci. U njoj su se nalazila četiri mutnobela dijamanta ugneždene kao jaja u košari.

35.

Ne ostavljaj tragove za sobom.

Prvo pravilo forenzike i Hari ga je uprskala. Prokletstvo. Udarila je pesnicom o volan.

Kada je kopirala Garvinov hard-disk, podesila je opremu da blokira bilo kakve upise na njegov disk. Ili je bar tako mislila. Ovako usplahirena, mora da nije to dobro uradila te je ostavila razotkrivajuće otiske svuda po njegovim fajlovima.

Mada to sada ionako nije bitno. Upalila je farove i polako se uključila u saobraćaj. Neovlašćeno rukovanje dokazima je manji prekršaj u poređenju s onim za šta je sad bila optužena.

Prvi nagon joj je bio da poriče da je laptop njen, ali bilo bi teško osporiti oznaku *Blekdžeka*. Na kraju je ispričala Hanteru za svoje iskustvo u Rotvajlerovom boks, ali je mogla da nasluti na osnovu njegovog hladnog izraza lica da joj nije verovao. Rekla mu je da proveriti njen karton u hitnoj pomoći, čak mu je pokazala nekoliko masnica. On je brzo skrenuo pogled na drugu stranu rekavši da će proveriti.

Hari je uzdahnula. Nekad je bolje govorila laži nego istinu.

Pred očima joj je odjednom bilo Hanterovo lice. Umorne oči boje lešnika; dečaćka frizura koja je odudarala od čekinjave brade kao u pećinskog čoveka. Zavrtela je glavom. Morala je da prizna da su je Linova otkrića šokirala. Otkrio joj je stranu Hanterove ličnosti za koju nije bila sigurna da želi da je zna.

Prošla je pored Triniti koledža, nadmećući se s autobusom za mesto u unutrašnjoj traci. Saobraćaj je bio gust za to doba noći. Pred očima joj je iskrsla slika Edijevog tela, ostavljenog u mraku. Policija je rekla da je ležao u jarku cele noći. Teško je progutala knedlu. Jeste da ju je Edi zaključao u Rotvajlerov boks, ali joj je delovao previše mlad da bi uradio tako nešto na sopstvenu ruku. Po čijem naređenju onda?

Pomislila je na Krugera, prisećajući se hipnotičkog susreta s njim u manježu; prišao joj je sasvim blizu i osetio njenu sumnju u samu sebe kao da je ona jedan od njegovih konja. Vrelina joj je pohrlila u lice. S tim

čovekom je lakše izaći na kraj kad je hladan i nepristojan.

Možda je Rob taj koji je rekao Ediju šta da radi. Uostalom, džokej je te noći bio tamo. A još je i u vezi s Evom. Verovatno joj je on napravio masnicu na oku.

Hari je zamislila džokejevo lepo lice uokvireno plavom kosom i tanko žilavo telo. Onda se setila njegove patnje u boksu Bilija Boja. Da li je Kesi u pravu? Da li izaziva sudbinu svojim alkoholizmom i poremećajima u ishrani, rizikujući samouništenje? Takva karijera ne može dugo da traje.

Možda dijamantima hoće da osigura sebi penziju.

A onda je tu i Kesi. Ona je te večeri takođe bila u ergeli. Bliska je s Krugerom. Ili bar onoliko koliko je moguće zblížiti se s takvim čovekom. Ako je on umešan, po svoj prilici je i ona umešana.

Ili možda radi na svoju ruku, nezavisno od Krugera. Kesi je ostavila utisak jake žene. Da li je zaista tip koji bi ostao u propaloj vezi? Možda je to samo paravan, a njena veza s Krugerom način da bude blizu ergele.

Blizu dijamantata.

Hari se namrštila. Možda, možda. Koliko je znala, svi iz proklete ergele su možda umešani. Njene intuitivne antene i nisu baš brujale od signala. Brzine su zaribale kada je uletela prebrzo u sledeću okuku.

A i šta je sad sve to bitno, dođavola? Hanter je već počeo da sklapa kockice; nije mu bila potrebna njena pomoć. Znao je da je Krugerova ergela ono što sve povezuje: od Garvina, do Ti Džeja i sada Edija. A pošto je pronašao njeno ime u Garvinovim fajlovima, više nije imala šta da krije. Nema više njuškanja, niti mešanja. Od sada će samo da se primiri i čeka.

Kao i njen otac.

Pogledala je na sat. Pozvaće njegovu sobu kad stigne u hotel. Hanterov kolega ga je njenim kolima povezo natrag u Dablin i ostavio joj mini kod policijske stanice, pošto je ona tamo došla s Hanterom. Rekla je ocu da radi na slučaju, ali nije bila sigurna da joj je poverovao. Mora da ga ubedi da otkáže put u Kejptaun. Bilo kakve veze s Krugerom bi ih sada oboje dodatno inkriminisale.

Hari je usporila pred sledeće skretanje. Opet je počelo da je boli rame, žigajući je do kostiju. Hanter ju je saslušavao više od tri sata pre nego što ju je konačno pustio. Želela je samo da legne i zaspi.

Kad je stigla u hotel *Vestburi*, bilo je već skoro deset sati. Spustila se na podzemni parking i zauzela prvo slobodno mesto. Onda je požurila da izađe iz tog pećinskog prostora, dok joj je svaki mišić u telu bio napet i spreman za bekstvo. Ali niko joj nije prišao da je uznemirava, i dva minuta kasnije bila je u holu hotela. Bio je blistavo osvetljen i pun ljudi, zbog čega se odmah osetila sigurnijom. Što je bila iluzija, znala je to, ali joj se raspoloženje popravilo.

Njena soba se nalazila na prvom spratu, pored liftova. Hodnik je bio tih, i jedini znak života bio je poslužavnik ostavljen ispred vrata. Potražila je karticu za otključavanje i gurnula je u bravu, kada ju je štrečno iznenadni oštri bol u ramenu.

Analgetici i spavanje, tim redom.

Otvorila je vrata. Soba je bila u mraku pa je počela da napipava po zidu. Gde je, dođavola, prekidač za svetlo?

Nešto je šušnulo u hodniku iza nje i nije stigla ni da se okrene kad je neka prilika naletela na nju. Udahnula je vazduh da vrisne. Snažne ruke su je odgurnule u sobu i oborile je na zemlju.

Tresnula je glavom o pod. Pokušala je da vrisne. Pesnica ju je udarila u grudi, izbivši joj vazduh iz pluća. Borila se da udahne. Nije mogla da diše. Pluća nisu htela da se rašire.

Vrata su se zalupila i soba je ostala u potpunom mraku. Nečije ruke su je prevrnule na stomak i zavrnule joj šake iza leđa. Rameni mišići su joj se prenapregli i jauknula je. Nešto je škljocnulo i osetila je hladan metal na koži. Napadač je zategao lisice, a zatim ju je naglo okrenuo licem prema sebi.

Zurila je u njegovo nabijeno telo, dok joj je srce ludački tuklo. Oči su mu sijale belim odsjajem u mraku. A iznad čela je štrčao vrh bejzbol kape.

Kao da ju je struja udarila. Htela je da vrisne, ali je on zamahnuo nogom i šutnuo je u rebra.

Hari se presamitila od bola koji ju je probadao s boka. Gospode. Ubiće je. Nadvio se nad njom.

– Da ti objasnim kako će ovo da ide. – Glas mu je bio hrapav i dubok. – Ja postavljam pitanja, ti odgovaraš.

Hari se sklupčala, prezirući jecaj koji joj se oteo iz grla. Muškarac s

bejzbol kapom je nastavio.

– Ako mi se ne dopadnu tvoji odgovori, imamo problem. Ako vrisneš, imamo problem.

Izvukao je nešto iz džepa i prineo joj licu. Hari se sledila. To je bio šiljati nož ubojitog izgleda.

Nasmešio se. – Dopada ti se?

Prišao je korak bliže. Hari je zastenjala i pridigla se brzo u sedeći položaj. Srce joj se uzlupalo u grudima.

– To je komandoski bodež, veoma tanak. – Zamahnuo je nožem prema njoj trгнуvši je. – Dovoljno tanak da prođe između rebara. Ili da se zabode u oči.

Hari je ispustila prigušen jecaj. Ukopala je pete u pod i odgurnula se unazad. Odmah je naletela na zid. Čučnuo je pored nje. Iznenadni tračak mesečine osvetlio mu je lice. Bilo je izbrazdano kao kornjačina koža.

– Vidiš? – Držao joj je nož tik uz lice. – Ima dvostruku oštricu, neobičano oštar.

Hari se pribila uza zid. – Šta hoćeš?

Šiljak noža, oštar kao igla, uperio joj je u očnu jabučicu.

– Hoću imena. Informacije.

– Ali ja ne znam ništa.

– Pogrešan odgovor.

Približio je bodež njenom oku. Hari je zaječala i okrenula lice u stranu. Zgrabio ju je za bradu, ne dajući joj da se pomeri.

– Ko transportuje dijamante?

Hari je progutala knedlu. – Ja nisam deo svega toga, kunem se. Bila sam upletena igrom slučaja, ne znam ništa.

Počeo je da okreće nož kao šrafčiger sve bliže i bliže njenoj očnoj jabučici. – Pokušaj ponovo.

– Kunem se, ja nisam...

Odalamio ju je nadlanicom po licu, odgurujući joj glavu od noža. Onda ju je zgrabio za bradu i povukao je nazad. Nož je i dalje lebdeo u vazduhu, spreman da ubode. Čitavo telo počelo je da joj se tresе.

Njegovi prsti su joj se stezali oko brade. – Jebeno loš početak. Možda će ti ovo osvežiti pamćenje.

Odgurnuo joj je bradu u stranu i ustao. Hari je zažmurila, istiskujući vrele suze između trepavica. Prokleta bila Eva Darsi što ju je uvukla u sve ovo.

– Pogledaj me!

Hari je brzo otvorila oči. Čovek s bejzbol kapom stajao je nad njom, držeći kovertu prislonjenu uz svoje četvrtaste grudi.

– Baci pogled.

Izvadio je fotografiju i stavio joj je pred lice. Na slici se video tamnoput krupan čovek kako stoji pored nekakve letelice. Njegova crna talasasta kosa i zaobljeno lice ukazivali su na indijsko poreklo.

– Ne znam ko je to – prošaputala je.

– To je slika 'pre'. – Izvadio je još jednu fotografiju. – Ja više volim snimak 'posle'.

Nabio joj ju je u lice. Na njoj je bio isti muškarac, samo je ovog puta ležao na zemlji. Lice mu je bilo izbrazdano dubokim posekotinama, a tamo gde je trebalo da budu oči zjapile su prazne krvave duplje.

Hari se zamalo nije isprovraćala i okrenula se u stranu. Dragi gospode.

– Gledaj!

Vratila je pogled na sliku. Pokazivao je drugu fotografiju. U nju je zurilo Edijevo mršavo lice, dok se u pozadini video crn konj. Zamenio ju je sledećim snimkom. Lice konjušara bilo je uprskano krvlju, nije imao desno oko.

Hari se prevrnuo želudac. – Molim te.

– A vidi ovu?

Pokazao joj je još jednu fotografiju. Osetila je kako joj srce tone u pete. Na slici se video njen otac kako stoji u Krugerovom dvorištu.

Vrtelo joj se pred očima. Dragi bože, ne.

Vrtela je glavom ne prestajući. Policija ga je ispratila kući, nemoguće je da mu se nešto desilo. Tihi jecaji su joj se oteli iz grla.

Muškarac s bejzbol kapom je čučnuo pored nje i uneo joj se u lice.

– Tvoj otac još uvek nema snimak 'posle'. – Prineo joj je nož očima. – Ali će ga imati ako ne dobijem odgovore.

Hari je zurila u bodež, dok joj je čitavo telo drhtalo. Verovatno će je ubiti šta god da mu kaže. Ali možda može da zaštiti oca.

– U redu, u redu! – Zubi su joj cvokotali, – Jesam deo sindikata, i mogu

da ti kažem šta te zanima. Nema potrebe da ga povrediš.

Upiljio se u nju. – Jesi li sigurna? Možda me lažeš, govoriš mi ono što hoću da čujem. – Uhvatio ju je za bradu, prignječivši joj vilicu. – Hoćeš da me napraviš budalom?

– Ne! – Pomislila je na Hantera, i koliko je sati provela pokušavajući da ga ubedi da nema nikakve veze sa svim tim, a sada je morala da uveri ovog ubicu da jeste umešana.

– Radila sam s Garvinom Oliverom. – Telo nije prestajalo da joj se tresu. – Bili smo tim. Video si me u njegovom sefu, ne bih mogla da ga otvorim bez njegovog odobrenja, zar ne?

Prislonio joj je površinu sečiva na obraz, prinevši vrh tik uz ugao njenog desnog oka.

– Šta još? – rekao je.

Hari je brzo razmišljala. – U mom džepu. Imam dijamant. Pripada sindikatu, ali možeš da ga uzmeš.

Pustio joj je bradu, držeći nož i dalje na istom mestu. Osetila je kako traži prstima po džepu njenih farmerki dok nije našao mali dijamant. Prineo ga je licu.

– Šta je ovo, koji kurac? – Stisnuo je dijamant u pesnici. – Oh, daćeš ti meni dijamante, nego šta, ali ne jebene kamenčiće kao ovaj. Govori šta znaš o dijamantima!

Hari je premotavala film. – Konji. Dijamante unosimo pomoću konja.

– Glupačo, to već znam. – Jače je pritisnuo sečivo. – Ko je još umešan?

Hari je udahнула duboko, odugovlačeći. – Šta će biti s njima ako ti kažem?

– To se tebe ne tiče. Recimo samo da imam naređenja i da planiram da ih izvršim.

– Naređenja od koga? Od *Van Viksa*?

Spazila je iskru prepoznavanja u njegovim očima i znala je da je pogodila. On je još jače pritisnuo na nož.

– Dosta s jebelim pitanjima. Reci mi ko je umešan!

Hari je pomislila na Evu. Ako mu kaže njeno ime, ovaj čovek će je sigurno ubiti. Progutala je knedlu, očiju prikovanih za bodež.

– Edi Konvej. – Edija sada niko ne može da povredi. – On je bio samo

klinac, potrčko.

Muškarac s bejzbol kapom joj je uperio bodež u oko, zarivši joj prste ispod očiju, – Traćiš mi vreme.

– Ne, čekaj! Eva! Eva Darsi.

Nešto malo skvrčilo se u njoj, ali nije imala izbora. Eva će morati da okuša svoju sreću. Muškarac s bejzbol kapom je počeo da vrti bodež između prstiju. Ako bi mu iskliznuo, rasekao bi joj rožnjaču.

– Nastavi – rekao je.

– Ona je Garvinova pastorka. Umešana je od samog početka.

– A šta je s ergelom? Ko je tamo glavni?

Hari je stisnula zube. Kad bi znala koga da imenuje, uradila bi to. Ali da proizvoljno uperi prst u nekoga, bilo bi to kao da nasumice izriče smrtnu kaznu nekome.

– Ne znam – prošaptala je.

– Ako je to sve, onda mi nisi ni od kakve koristi. – Oštrica joj je okrznula trepavice. – A ni tvoj otac.

Obuhvatio joj je obraze slobodnom rukom i prislonio joj koleno na grudi. Onda joj je uperio bodež tačno u zenicu.

Hari je naglo udahnula. Sečivo joj je ispunilo vidno polje, kao zmija spremna da napadne. Mesečina je blesnula od metala. Muškarac s bejzbol kapom se trgnuo, i na sekundu je delovalo kao da okleva. Oči su mu se zastaklile, kao da je više ne vidi. Znoj mu je izbijao po koži, i osetila je da mu mišići drhte. Nož joj je i dalje podrhtavao iznad oka.

Hari se blokirao rnozak. Reci nešto, bilo šta! Mora da postoji još nešto što bi mogla da iskoristi.

– Dijamanti! – Procedila je reč kroz njegov gvozdeni stisak na obrazima. – Sledeća isporuka, mogu tebi da je dam.

Trepnuo je. Ponovo se usredsredio. Olabavio je stisak.

Vrh noža joj je i dalje lebdeo ispred oka.

Zurio je u nju. – Nastavi.

– Kejptaun. Stiže iz Kejptauna za nekoliko dana.

– Gde u Kejptaunu? Ko ih transportuje iz zemlje?

– Ja. – Hari je dahtala, kupujući vreme. Ako mu kaže za *Kenilvort* i Dona Lajta, neće više imati ništa za razmenu. – Eva mi javlja tačno vreme i

mesto. Tamo se sastajem s jednim od naših kurira, i organizujem transport dragulja kući.

Zadržala je dah, paralisano zureći u bodež. Proučavao ju je koji tren.

– Evo kako ćemo – rekao je naposletku. – Sačekaćemo ovde da se tvoja drugarica Eva javi. Onda ću ja otići tamo i sam preuzeti dijamante.

– A mene ubiti? – Hari je liznula usne. – Tako neće moći. Naši kuriri tebe ne poznaju. Misliš da će tek tako uručiti dijamante nekom neznancu? Ako ne vide mene tamo, otkazaće isporuku.

Pljunuo je u mrak. – Misliš da ću da te pustim da odeš?

– Moraćeš. – Hari je stisnula zube, nadajući se da će joj to prikriti strah u glasu. – Bez mene se nećeš nikad ni približiti dijamantima.

Zaškiljio je. Izmakao se, spustivši nož uz bok. Bez upozorenja udario ju je snažno u stomak. Hari se borila da dođe do daha i pokušala je da se savije, ali njegova težina ju je držala u mestu. Onda ju je zgrabio za kosu i podigao joj glavu.

– A zašto bih ti verovao da ćeš mi doneti dijamante?

Hari je zaječala od bola. – Zato što nemaš izbora.

– Znam bolji razlog. – Zabacio joj je glavu i prineo joj oštricu noža do vratne žile. Nešto toplo joj je kapnulo niz vrat.

– Donećeš mi dijamante ili ti je otac mrtav čovek.

36.

Mani se teška koraka kretao pustim drumom. Trpeo je bol u kostima pri svakom koraku. Hodao je već skoro četiri sata, i naučio je da ne diže pogled. Nije mogao da podnese beskraj mraka, bez Kurumana igde na vidiku.

Hijena je zakevtala negde u daljini. Vrelina dana se odavno razišla, kad je mrak prelio sve kao prosuto mastilo. Mani je putovao kamionom dok su išli glavnim putem, a onda mu je vozač stao da siđe.

– Ne idemo dalje – rekao je vozač. – Kuruman je trideset kilometara severno, samo prati asfaltirani put.

Mani je klimnuo glavom i posmatrao kako kamion silazi s auto-puta i nastavlja truckajući se zemljom obraslom rastinjem. U tom pravcu nema nikakvih naselja, niti drugih puteva. Samo spržena pustoš. Savršena za zakopavanje tela.

Mani je podigao torbu na rame razmišljajući o dijamantima koje je nosio u njoj. U poslednjem trenutku je odlučio da ih ne sakrije u Okerovo telo. Beli leševi su retko kad morali da prođu kroz rendgen, ali šta ako ovoga puta promene pravila? Tako je Mani izdubio vrh Okerove palice, kockajući se da rendgenski zraci neće prodreti kroz olovnu oplatu.

Gegao se ivicom puta, stružući nogama po pesku koji je vetar naneo iz pustinje Kalahari. Ruka ga je žigala, dok se iz toksične rane infekcija širila po celom telu. Od otrova ga je već hvatala nesvestica. Koliko mu je ostalo dok mu delirijum ne pomuti um?

Mani je duboko udahnuo. Još malo pa gotovo. Ubrzo će pronaći kurira po imenu Čandra i predati mu dijamante. I tada će Manijev posao biti završen. Ezra mu je rekao šta će se potom desiti.

– Čandra će odneti dijamante u Kejptaun. Njegov kontakt će mu telefonom javiti mesto i vreme. – Ezra je odigao glavu od prljavog ležaja, gledajući ga molećivo. – Čim oni iz Kejptauna dobiju dijamante, gotovo je. Možeš da ideš. Povuci će svoje ljude i bićemo bezbedni. – Tada mu se pogled zamaglio. – Do sledećeg puta.

Mani je stisnuo zube, pogleda prikovanog za put. Neće biti sledećeg puta.

Otići će do Ezrine smrdljive kolibe i nateraće svog brata i Ašu da se vrate s njim u Kejptaun. Mani je istrljao pesak iz očiju. Setio se kad je prvi put pitao Ašu da pođe s njim. Odbila je. Otac joj je star i bolestan, rekla je. Nije htela da ga ostavi. I tako je ostala tamo i udala se za Ezru.

Ali Takata je sada mrtav.

Vlažan kašalj razdirao je Maniju grudi. Presamitio se, grebalo ga je u plućima kao da su mu ispunjena srčom. Trenutak kasnije, napad kašlja je prestao. Uspravio se i produžio asfaltiraniin putem.

Poslednjih trinaest godina prašina mu oblaže utrobu sloj po sloj, još otkako je kao dete prvi put sišao u rudnik. Mani se trudio da ne razmišlja o tome kakva mu se bolest razvija u plućima.

Vukao se dalje, okružen sa svih strana polupustinjom. Posle sledeća tri kilometra podigao je pogled. Načičkane tačkice svetlile su u daljini.

Kuruman.

Adrenalin je prostrujao Manijevim nogama. Namestio je torbu na ramenu i ubrzao korak. Hodao je još šest kilometara pre nego što je stigao do grada. Zatim je, sledeći Ezrina uputstva, počeo da kruži ka zapadu po periferiji Kurumana, prošavši nakratko kroz saobraćaj i osvetljene ulice grada pre nego što se opet zaputio kroz trnovit južnoafrički šiprag.

Čovek po imenu Čandra vodio je posao s malog aerodroma devet kilometara van grada. Manija je put vodio između senki peščanih dina i humki azbesta iz napuštenih lokalnih rudnika. Prašina mu se skorila na usnama. Usamljeno svetlo gorelo je u daijini, i hodao je ne skidajući pogled s njega. Ubrzo je mogao da nazre malu, jednospratnu zgradu i pored nje uzanu pistu.

Poslednjim atomima snage prešao je poslednjih nekoliko koraka. Kad je prišao zgradi, na otvorenim vratima pojavila se silueta muškarca.

– Šta ti treba?

Mani je liznuo slanu koricu s usana. – Došao sam da vidim Radža Čandru.

Muškarac je zakoračio prema njemu. –Ja sam njegov brat, Sandžit, možeš meni da se obratiš.

Mani se zaškiljio u tamno mesnato lice. – Mislim da moram da razgovaram s Radžom.

Muškarac po imenu Sandžit zurio je u njega koji tren. Oči su mu bile okrugle, kosa gusta i kao da je bila nauljena. Onda se bez reči okrenuo i ušao nazad u zgradu.

Mani je stajao u mraku drhteći. Biće mu potrebna još tri dana hodanja do Ezrinog sirotinjskog naselja. Zapitao se da li će ga Aša zamrzeti kad joj kaže za njenog oca.

Sandžit se vratio sam. Stao je ispred Manija i pružio mu veliku čašu vode. Mani je oklevao a onda ju je uzeo i iskapio. Obrisao je usta drhtavom rukom.

– Hvala.

Sandžit je klimnuo glavom i oborio pogled, čačkajući zlatan sat koji je nosio na ruci. Kaiš je izgledao preveliko na njemu, uprkos punačkim rukama. Pogledao je opet u Manija.

– Moj brat je mrtav.

Mani se skamenio, voda mu je kao kamen pala na želudac. – Mrtav?

– Prošle nedelje. Našao sam ga na pisti. – Sandžit se zagledao preko polupustinje, zbunjenog izraza lica. – Neko mu je iskopao oči.

Maniju se vrtelo u glavi. Osećao se kao da je doputovao do kraja sveta samo da bi saznao da tamo nema ničega. Progutao je knedlu suzdržavajući napad panike.

– Ali imam nešto da isporučim – rekao je. – Nešto za Kejptaun.

Sandžit je slegnuo ramenima. – Ako imaš para, mogu da te odvedem gde hoćeš.

– Ali tvoj brat, on ima vezu u Kejptaunu, nekoga ko...

– Moj brat je imao mnogo veza, ali ih nikad nije delio sa mnom. – Sandžit je pokazao bradom u pravcu iz kog je Mani došao. – Imao je i veliku kuću u Kurumanu i skupa kola, pa ni to nije delio sa mnom. – Sandžit se igrao prevelikim kaišom sata. Kada je opet progovorio, glas mu je bio tih. – Ali sada sve što je imao pripada meni.

Graške znoja izbile su Maniju po glavi. Aša i Ezra neće biti bezbedni dok ti dijamanti ne budu isporučeni u Kejptaun. Ali ko tamo treba da ih preuzme?

Sandžit je pokazao iza ramena. – Mogu da ga spremim za poletanje za deset minuta.

Mani se upiljio u mrak. Jedva vidljivi obrisi lake letelice zauzimali su jedan kraj piste.

– Brat mi nikad nije dozvoljavao da letim. – Osmeh je preleteo Sandžitovim licem. – Ali sada ja odlučujem.

Mani je plitko disao. Možda bi odmah trebalo da se vrati u kartonsko naselje i odvede Ašu i Ezru odande. Mogli bi da pobegnu, uzmu dijamante za sebe. Tada mu se želudac skupio. Po onome što je Ezra pričao o ljudima koji su umešani, znao je da bi ih pratili. I našli bi ih. Dijamanti su previše važni.

Zagledao se u Sandžita. Čovek nije znao ništa. Ako dijamanti treba da budu isporučeni u Kejptaun, Mani ih tamo sam mora odneti. Polako je skinuo torbu s ramena, počeo da pretura po njoj i izvadio najmanji od dijamanta koje je nosio. Pružio ga je Sandžitu, a njegove glatke fasete presijavale su se bisernim sjajem na mesečini.

– Jel' možeš da me odvedeš u Kejptaun? – kazao je Mani.

Sandžit je zurio u dijamant, oči su mu postale još okruglije. Uzeo je dijamant između prstiju i približio ga licu. Onda je pogledao u Manijevu torbu.

Mani se stegao. Sandžit je verovatno pretpostavio da ima više od jednog dijamanta. Ako odluči da uzme i ostatak, Mani ne bi mogao ništa da učini da ga spreči. Sada je bio preslab da bi se odbranio.

Sandžit je pogledao u letelicu, potom klimnuo glavom i ubacio dijamant u džep. Pokazao mu je na zgradu pored piste.

– Uđi. Možeš da se odmoriš dok ja sve pripremim. – Protrljao je dlanove i pogledao ka nebu. – Noć je vedra, trebalo bi da stignemo za dva sata. Krećemo za deset minuta.

Sandžit je održao reč. Za manje od petnaest minuta, Mani je sedeo vezan u tesnom avionu dvosedu. Sandžit je sedeo napred i uključivao prekidače. Maniju je lupalo srce. Šta će da radi kad stigne u Kejptaun?

Motor je oživeo zabrujavši. Vibracije su strujale Manijevim telom. Stegao je torbu uza sebe i razmišljao o Kejptaunu, gradu koji mu je poslednje dve godine bio dom. Zamislio je univerzitet i zapitao se da li će se ikad više tamo vratiti.

Laki avion se truckao pistom, praveći krug kako bi zauzeo poziciju. Na

trenutak se zaustavio brujeći u mestu. Onda je jurnuo napred, poskakujući po neravnoj površini. Motor je zavijao sve glasnije i glasnije, ubrzavajući. Mani se uhvatio za naslone za ruke, stegnuvši stomak. Poskočivši, letelica je krenula uvis, penjući se ka nebu.

Nešto je udarilo Manija u nogu. Pogledao je dole. Mobilni telefon je iskliznuo ispod pilotovog sedišta, ali ga je na nagnutom podu zadržao kabl na koji je bio prikačen. Mani je trepnuo.

Njegov kontakt će mu javiti telefonom mesto i vreme.

Mani se sagnuo i podigao telefon. Bio je glomazniji od običnih mobilnih telefona, s debelom antenom koja je štrčala s jednog kraja. Prema crticama na ekranu video je da se baterija puni, verovatno preko motora aviona.

Da li je to telefon Radža Čandre?

Mani je pogledao u Sandžita. Možda je to njegov mobilni telefon, međutim, dosad je ipak Radž upravljao tim avionom. Mani je ubacio telefon u torbu, ostavljajući ga zasad povezanog na punjač. Avion je počeo da se trese kad su naišli na vazdušne struje i Mani se čvrsto držao za naslone za ruke, pokušavajući da se seti šta mu je Ezra rekao o Kejptaunu. Zamislio je bratovljev osmeh pun krivih zuba.

– Čandra ne priča mnogo o svom kontaktu. – Ezrini kapci su bili na pola koplja u kolibi punoj dima. – Samo da je žena koja se zove Eva.

37.

Hari je obgrlila kolena i zbila se uza zid. Telo joj je bilo teško, strah ju je pritiskao kao tona olova.

Muškarac s bejzbol kapom je već davno otišao, ali poslednjih pola sata nije mogla da se pomeri s mesta. Sedeći i dalje sklupčana na podu svoje hotelske sobe, osluškivala je zvuke, pitajući se hoće li se vratiti.

Telo joj je protresao plač bez suza. Neće se vratiti, nije morao. Znao je da će ona uraditi sve što kaže.

Hari je drhtala u mraku razmišljajući o paktu koji je sklopila. Život njenog oca za dijamante. Poštena razmena. Osim što ona nije imala ništa za razmenu.

Gde joj je bila pamet, dođavola?

Naslonila je glavu na zid. Doduše, nije imala izbora. Laži su jedini razlog što je još uvek živa.

Protrljala je obraze, koža joj se zategla od sasušenih suza. Htela je da ustane, ali je osećala da još uvek nema snage za toliki napor. Uostalom, kuda bi išla? Trenutno su joj svi za petama. Hanter misli da radi s Evom, što sad misli i ubica iz *Van Viksa*. Za kartel je ona verovatno samo njuškalo, ali i oni hoće da je maknu s puta. Na kraju neko mora da joj dođe glave. Gotova je.

Hari je odmahнула glavom, pitajući se da nije u bunilu od zakasnelog šoka. Polako se podigla na noge, podupirući se o zid. Uganula je ručne zglobove, a osetljivost u trbuhu podsećala ju je na udarce koje je primila.

Oteturala se do kupatila i upalila svetlo, uplašivši se svog odraza u ogledalu. Izgledala je kao nekakav noćni demon. Kosa joj je bila raščupana i umršena, tamne oči ogromne na avetinjski bledom licu. Tanak mlaz osušene krvi krivudao joj je niz grlo, dajući joj vampirski izgled.

Odvrnula je česmu i počela da trlja vrat vlažnim peškirom. Bledoružičasta voda kružila je niz slivnik, a u glavi joj je iznenada iskrsla slika Edijeve prazne očne duplje. Zanela se u stranu od nesvestice i zastenjala, držeći se obema rukama za umivaonik.

Diši!

Izbacila je jezivi prizor Edija iz glave. Krv je počela polako da joj se vraća u glavu i ona je lagano podigla pogled prema svom odrazu u ogledalu, Izgledala je iscrpljeno, a držanje joj je bilo pogureno i kukavičko. Baš kao onaj nesrećni konj u Krugerovom manježu nakon što ga je zarazila svojom sumnjom u sebe.

Stezala je hladni emajlirani umivaonik. Dođavola, dosta je bilo skrivanja. Ispljuskala je lice vodom i progutala još jednu dozu analgetika. Onda je potražila svoj rezervni laptop, prikačila ga na hotelski širokopojasni internet i počela da traži letove.

Na pomisao da putuje u Kejptaun podišla ju je jeza. Hanter joj nije rekao da ne sme da napusti grad, ali s ovim putovanjem na drugu zemljinu poluloptu verovatno je iskušavala sreću. A da ne pominje da nije imala blagu predstavu šta treba da radi kad stigne.

Ali morala je da ide. Prema njenoj priči, ona je u kartelu zadužena za sledeću isporuku iz Kejptauna. *Van Viksov* ubica sigurno očekuje od nje da otputuje tamo.

Kupila je avionsku kartu za sutrašnji let i rezervisala sobu u hotelu. Svратиće do svoje kuće van grada po pasoš na putu do aerodroma. Zatim je proverila imejl i skinula još jedan izveštaj čitača tastature s Krugerovog kompjutera. Pretraživala je podatke dok oči nisu počele da joj se ukrštaju, ali nije našla ništa zanimljivo. Sad kad je policija imala osnova da istraži njen laptop, sigurno će joj upasti u mejl i početi da preuzimaju te izveštaje za sebe. Možda će Hanter naći nešto korisno.

Hari se pažljivo naslonila nazad u stolicu, trpeći bol u rebrima pri svakom udahu. Kako se, dođavola, upetljala u sve ovo? Pre nekoliko sati njen plan je bio da se pritaji i čeka, a sada je bila umešana više nego ikada. Zažmurila je čeznući za snom, ali ostalo je još nešto što je htela da uradi. Izvadila je telefon i pozvala sobu svog oca.

– Da?

Hari je trepnula. – Mirijam?

– Ah. – Njena majka je zastala. – Hari. Tražiš oca, pretpostavljam?

U sebi, Hari je uzdahnula. Devojke bi trebalo da su bliske sa svojim majkama, da mogu s njima otvoreno da pričaju u svakom trenutku. Iz nekog razloga, u njenom slučaju nikad nije bilo tako.

– Jel' tu? – pitala je Hari. – Moram da razgovaram s njim.

– Gde si? Tvoj otac je rekao da te je privela policija. – Majka je na poslednjoj reči povisila ton.

– Nisu me „priveli”. Objasnila sam to već tati, samo su hteli da mi postave neka pitanja o slučaju na kojem radim.

Drugi glas joj je kritizerski dobacio iz pozadine. – Reci joj da je trebalo da se javi.

Njena sestra, Amaranta.

Hari je zažmurila i osetila kako u njoj raste netrpeljivost kao neki svrab. Zamislila je svoju sestru: plavuša pepeljaste kose, kao Mirijam, i jednako elegantna. Sigurno su bile zajedno u gradu u kupovini.

Amaranta je i dalje izdavala naređenja. – Reci joj da svrati ponekad, ne posećuje te dovoljno.

Hari nije htela da im kaže da je odmah tu niz hodnik. Požurila je da prebaci na svoju temu pre nego što razgovor postane neprijatan.

– Čuj, mogu li da pričam s tatom? – rekla je,

– Tvoj otac ne može da dođe do telefona. – Mirijamin glas je bio nepokolebljiv, kao da već neko vreme raspravljaju na tu temu. – Sad spava i ne nameravam da mu remetim san.

Hari se zaškiljila u telefon. Otkad se Mirijam ponaša kao očevo zaštitnik?

– Jel' dobro?

– Umoran je. Previše radi. Aii ne možeš njega ubediti u to, naravno.

Čula je kako Mirijam uvlači dim cigarete, i zamislila je njene duge, nalakirane nokte kako otresaju pepeo.

Majka je izdahnula u slušalicu. – Pretpostavljam da si čula za njegov suludi plan da leti za Kejptaun.

– Baš o tome, između ostalog, želim da razgovaram s njim. Ne sme da ide.

– Rekla sam mu to, ali znaš kakav je. – Hari je čula kako uvlači još jednu dozu nikotina. – To ga samo još više podstiče.

– Aii opasno je, previše se stvari tu dešava.

– Neće da sluša, čak ni tebe, Hari. Sam bog zna da nikad nije bio previše okrenut budućnosti, ali otkako je izašao iz bolnice, gori je nego ikad. Zanima ga jedino ono što je ovde i sad.

Hari je grickala donju usnu. Njena majka je u pravu, više nego što je i slutila. Hari je razmišljala o tome da sve ispriča ocu, ali on ne samo što ne bi pristao da otkaže put, nego bi verovatno insistirao da se umeša. Doduše, verovatno će biti bezbedniji s njom u Kejptaunu. Tamo bi barem mogla da ga drži na oku.

– Znaš li kad ima let? – pitala je.

– Prekosutra.

– Možeš li da mu kažeš da me pozove? Reci mu da ću ga ja čekati u Kejptaunu.

Mirijam se presekla. – Šta?

– Zbog ovog slučaja na kom radim, moram da idem tamo. – Hari je brzo nastavila, kako bi predupredila dalja pitanja. – Treba mi još nešto od njega, i to odmah. Broj telefona njegovog poslovnog kontakta, ime joj je Roz Blumberg.

Hari je s napetošću iščekivala reakciju svoje majke. Da li je znala za Roz? Većina supruga bi znala, ali s druge strane, Mirijam je naučila da preživljava muževljeve izlete tako što se naprosto pravila da ne postoje.

– Hari, neću da ga budim. To može da sačeka do sutra.

– Ne može. Treba mi...

– Sačekaj sekundu.

Telefon je tupnuo Hari u uvo. Stisla je zube, iznervirana majčinom grubošću. Nije očekivala srceparajuće izlive nežnosti, ali bilo bi lepo da bar ponekad smekša svoj stav prema njoj. S druge strane, Mirijam je oduvek bila hladna. Hari se nije sećala da ju je majka ikad pomazila, čak ni kao dete. Dugo je Hari sebe krivila za to. Znala je da je njena sličnost s ocem delovala razdražujuće na Mirijam, kao stalni podsetnik na muža koji ju je izneverio. Međutim, Hari je nedavno saznala da nije samo to u pitanju.

Mirijam je imala vanbračnu vezu pre nego što se Hari rodila. Bila je spremna da rasturi brak kad je neočekivano zatrudnela s Hari. Sal je bio Harin otac, u to nije bilo sumnje, ali Mirijam je i pored toga htela da ga napusti. Njen ljubavnik se povukao. Nije bio spreman da preuzme brigu o detetu drugog muškarca, i prekinuo je vezu. Mirijam je izgubila priliku da se dokopa slobode i u njenim očima Hari je bila krivac za to. Klimav početak za bilo koju majku i dete.

– Rozlin Blumberg, to joj je ime?

Hari se trгла. – Da, to je ona.

– Njena vizitkarta je bila na toaletnom stočiću.

Mirijam je izdiktirala broj i Hari ga je zapisala, osećajući se kao saučesnik u nekakvoj obmani uperenoj protiv majke. Dođavala s ocem i njegovim komplikovanim vezama!

– Hari, jel' sve u redu?

Zatečena neočekivanim pitanjem kao i majčinskom pronicljivošću koja se krila iza njega, Hari je osetila kako joj suze naviru na oči. Zatreptala je terajući ih od sebe.

– Da, sve je u redu. – Progutala je knedlu, i uzvratila riskantnim pitanjem,

– Ti i tata, jeste li vas dvoje...?

– Ne budi smešna. – Mirijam je zastala. – Samo ga držim na oku.

– Ah! Razumem.

Nelagodna tišina lebdela je između njih dve, i obe su požurile da je prekinu ljubazno se opraštajući. Hari je spustila slušalicu i ostala da zuri u telefon, pitajući se da li će ikada jedna od njih smoci hrabrosti da probije ljušturu one druge.

Onda je uzdahnula i odmahнула glavom. Možda je najbolje neke stvari ne dirati.

Pogledala je broj koji je zapisala i telefonirala Roz Blumberg. Kada je žena odgovorila, Hari se predstavila i izvinila što zove tako kasno uveče.

– Nema problema – rekla je Roz. – Kako mogu da pomognem?

– Sećate se da smo pričale o Džejkobu Fišeru, brusaču dijamanta iz Kejptauna? Rekli ste da se odavno poznajete.

– Da, jesam, mi smo dobri prijatelji.

– Da li mislite da biste mogli da ga ubedite da se sastane sa mnom? Sutra idem za Kejptaun, i nadala sam se da bi on mogao da mi odgovori na neka pitanja.

– Ideš u Kejptaun? I ja idem tamo za nekoliko dana, na *Van Viksov* sajt. Što me ne bi sačekala, pa da ga zajedno posetimo?

– Nažalost, u ovom slučaju imam rok. Zaista treba da ga vidim što pre.

– Pa, pokušaću. – Roz je zvučala nesigurno. – Ali moram da te upozorim, Džejkob je veoma zauzet čovek. Čak i njegovi najbogatiji klijenti moraju da

zakažu sastanak nedeljama unapred. Prepusti to meni, videću šta mogu da uradim.

Hari joj je zahvalila i završila razgovor. Onda se odvukla do sobe, držeći se za ugruvani trbuh. Polako se spustila na krevet, i zagledala se u tavanicu. U ovom trenutka nije bila sigurna kako bi Fišer mogao da joj pomogne, ali njegovo ime se nalazilo u Garvinovim sakrivenim fajlovima, među podacima o isporukama dijamanta.

Nešto joj je kvrcnulo u glavi kad je pomislila na Garvinove fajlove. Namrštila se jureći misao, ali što je više pokušavala da je uhvati, više joj je izmicala.

Zažmurila je i zaboravila na to. Verovatno nije ništa bitno. Fišer je ionako pucanj u prazno. Kada stigne u Kejptaun, prioritet joj je da pronade dijamante.

A da bi to uradila, mora da pronade Evu.

38.

Hari nije bila sigurna šta očekuje od Kejptauna, ali ovo svakako nije očekivala.

Milila je auto-putem N2 u kolima koje je iznajmila na aerodromu, pritešnjena između vozila u jutarnjem špicu. Nabubrela oblaci obgrlili su liniju horizonta, kao naduvana cerada razapeta iznad grada. Pneumatske bušilice odzvanjale su u ujednačenim intervalima, dok su putari probijali rupe na putu. Na tmurnom svjetlu pod oblacima sve je izgledalo oronulo i sivo.

Bilo je teško poverovati da se nalazi na samom dnu Afrike.

Kapci su joj se spuštali. Bilo je osam ujutru i putovala je šesnaest sati bez prestanka. Spustila je prozor, lutajući pogledom po sprženoj pustoši koja se prostirala sa obe strane auto-puta. Vreli vazduh ljubio joj je obraze. Prema instrument-tabli temperatura napolju već je bila dvadeset osam stepeni.

Hari je pogledala u mapu na sedištu pored. Podrobno ju je proučavala u avionu, pamteći rutu kojom treba da ide, kao da buba za ispit. S aerodroma idi auto-putem N2, sledi znake za Voterfront do Istočnog bulevara, potom pređi Aveniju Koen Stejtler. Recitovala je uputstva šapućući sebi u bradu, i sva se napela kada je vratila pogled na saobraćaj. Navigacioni izazovi su joj uvek zadavali glavobolje.

Pre nego što je otišla iz Dablina, Hari je pokušala da pozove Krugera. Nadala se da će saznati gde je Eva odsela, ali je dobila samo govornu poštu. Pokušaće ponovo da ga dobije kad stigne u hotel. Još uvek nije smislila izgovor za svoje raspitivanje, ali o tome će brinuti kasnije.

Hari je polako napredovala auto-putem u talasu stani-kreni vožnje, zahvalna zbog sporog kretanja koje joj je ostavljalo vremena da pročita sve znake. Istezala je vrat gledajući oko sebe u nastojanju da se orijentiše. Pust krajolik sleva se menjao, odjednom je bio načičkan nizovima trošnih metalnih baraka. Izgledale su kao rasklimane baštenske šupe, sklepane od komada kartona i talasastog lima. Konopci za veš vijugali su kroz uzan prostor između njih, a odeća na njima lepršala je na plavičastoj izmaglici

koju su stvarale vatre zapaljene na otvorenom.

Sirotinjska naselja Kejp Fletsa.

Hari je zurila u dva mala dečaka koja su se igrala zardalim kolicima iz supermarketeta. Znala je samo površno za tu oblast, ali njen vodič je popunio praznine.

Flets je tokom aparthejda služio kao mesto za raseljavanje. Afričkim radnicima je bilo zabranjeno da žive u gradu. Ali pošto je belim ljudima u Kejptaunu i dalje trebala njihova radna snaga, Afrikanci su saterani u predgrađa na obodima grada, koja su ubrzo izrasla u nepregledna kartonska naselja. Kejptaun je prisilio hiljade svojih stanovnika da se presele u Flets, nakon što je vlast buldožerima srušila njihove domove i odredila te oblasti isključivo za belce.

Hari je posmatrala dva dečaka kako se penju u kolica. Iza njih se nalazila plava kabina, kao telefonska, govornica bez vrata. Stariji čovek je urinirao u njoj.

Neko je zatrubio i Hari se trgla. Mahnula je vozaču iza izvinivši se, i prešla razmak koji se otvorio ispred nje. Zaškiljila je kroz vetrobransko staklo. Oblaci su se razišli, otkrivši duboko plavo nebo. Talas vreline peo joj se uz kičmu. Negde u ovom nepoznatom gradu Eva se sprema da preuzme sledeću pošiljku dijamanta. A Hari je nekako morala da presretne tu isporuku.

Bacila je pogled na retrovizor. Nije primetila ni traga od *Van Viksovog* ubice ni na aerodromu ni u avionu, ali lako je mogao da joj promakne u gužvi. Želudac joj se stegao. Teško da bi je pustio da ode a da je ne prati.

Zašla je za okuku i pogledala mapu. Na nebu iznad nje razilazili su se poslednji oblaci. Ogromna siva masa pomaljala se na horizontu. Bila je nepregledna i kamenita i nadvijala se nad zemljom kao King Kong, dominirajući gradom. Svemoćna planina Tejbl.

Hari je širom otvorila oči. Bila je dovoljno blizu da vidi njene kamenite padine i drveće u trajnom nagibu koji je izdubio vetar. Vozila je dalje, dok ju je planina pratila mrkim pogledom kao džinovski nadzornik.

Zakrčenje na auto-putu se konačno raščistilo i malo potom zdesna su se ukazali dokovi. Odahnula je s olakšanjem što je konačno prepoznala jedan od orijentira sa svoje trase. Sledila je automobile koji su se zaputili u

centar grada. Glavne ulice su bile široke, arhitektura mešovita. Stroge viktorijanske građevine, kitnjasti holandski zabati, moderni soliteri. Hari se držala svoje mape kao davljenik splava, škiljeći u dvojezične znake na engleskom i afrikansu. Deset minuta kasnije bila je na parkiralištu hotela *Sadern san*.

Dovukla je kofere do ulaza pazeći da ne napreže povređeno rame i rebra. Vetar prokuvao na suncu duvao joj je u lice kao fen za kosu, ali hotelski hol je bio blagotvorno rashlađen. Iznad glava su se caklili lusteri, a ogromne mermerne ploče pod nogama bile su uglačane do visokog sjaja.

Hari je prošla holom do recepcije, prijavila se i otišla do svoje sobe na dvanaestom spratu. Soba je bila mala, ali je ispunjavala očekivanja od hotela s četiri zvezdice. Bacila je kofer na krevet, zajedno s laptopom i forenzičkom opremom za rad na terenu koju je pokupila iz kancelarije pre nego što je otišla.

Farmerke su joj se lepile za telo kao rastopljen katran, pa je oljuštila odeću sa sebe i uskočila pod tuš. I kupatilo je bilo popločano uglačanim mermernim pločama, a Hari se odjednom setila starca i pisoara na otvorenom. Pred očima joj je izronilo more trošnih baraka. Sklupčala se pod vodom, s neprijatnim osećanjem griže savesti, od koje je osetila bol kao da je pokvarila stomak.

Aparthejd je očigledno ostavio u nasleđe svet krajnosti. U zemlji je tek sat vremena a svest o tome već joj je svezala stomak.

Podigla je lice prema mlazu vode, pokušavajući da spere sliku ruševnih straćara. Onda se obrisala peškirom, navukla pamučnu belu letnju haljinu i sela na krevet da prouči mapu. Ako je dobro procenila razmeru, kratka šetnja će biti dovoljna da stigne do četvrti Viktorija i Alfred voterfront. Uzela je torbu i izašla na vrata. Doručak će je okrepiti.

Van hotela, jarko sunce joj je pržilo gola ramena. Krivudala je mrežom ulica, tiskajući se među turistima i terajući od sebe žmarce koji su je podilazili zbog osećaja da je neko posmatra.

Vazduh je odjednom postao slan, ispunjen oštrim mirisom ribe. S doka u luci jarboli i dizalice su kao žirafe virili iznad krovova. Na drugom kraju, džez i marimba orkestri stvarali su karnevalsku atmosferu između restorana i barova načičkanih iza šetalište.

Hari je prešla pešački most iznad kejeva i našla mesto u bašti najbližeg kafea. Galebovi su kreštali iznad glava, sprovodeći vazdušne napade na remorkere ukotvljene uz obalu. Konobar je došao i naručila je kafu i omlet. Tada je duboki glas iza nje rekao:

– Mogu li da ti se pridružim?

39.

Hari se brzo okrenula. Rob Devlin je stajao iza nje posmatrajući je. Adrenalin joj je projurio venama.

Da li ju je pratio?

Na silu mu se osmehnula. – Kako si saznao da sam ovde?

Ironično je izvio obrvu. – Zar to ne može da bude slučajnost? Pre ili kasnije, svi završe na dokovima, a oni nisu baš veliki.

Hari je pogledala oko sebe po luci. Šetalište je vrvelo od turista, koji su se prelivali iz restorana i prodavnica afričkih rukotvorina. Bila bi i te kakva slučajnost da ovde naleti na poznanika.

Zamrzla je osmeh na licu dok se smeštao na stolicu prekoputa. Bio je prikladno obučen za jako sunce, majica s kratkim rukavima i bermude otkrivale su njegove čvrste žilave udove. Od konobara koji je prošao naručio je sok od pomorandže, a onda se nalaktio na sto i upiljio u nju.

– U poslednje vreme se nešto često viđamo. – Odmerio ju je pogledom. – Nije da se žalim.

Hari je prekrstila ruke preko grudi. Bilo je nečeg agresivnog u njegovom flertovanju. To je ona vrsta odbojne muškosti koja nema nikakve veze s ljubavlju prema ženama.

– Došla si da kupiš još jednog konja? – rekao je.

– Moj otac kupuje konja. On stiže sutra. Ja ću samo da mu pravim društvo.

– Dođi da me gledaš na trci u subotu. Međunarodni džokejski šampionat.

– Zavalio se nazad u stolicu i raširio ruke. – Obrati pažnju. Šampion džokej dve godine zaredom, a uskoro i tri.

– Čestitam.

To je zvučalo malo hladnije nego što je nameravala, ali njemu, začudo, nije zasmetalo. Nacerio se.

– Da, znam, ja sam uobraženo malo govno. Ali sam i jedan od najboljih džokeja na svetu.

Hari mu je iznenada pozavidela na drskom samopouzdanju.

Mala krstarica plovila je lukom, trubeći sirenom kao tubom. Rob se

okrenuo da pogleda i ona je iskoristila priliku da ga prouči. Obrazi su mu bili izgoreli na suncu, a plava kosa mu se ustalasala od vetra. Žene plaćaju frizerima malo bogatstvo da bi postigle isti efekat.

Stigao je njegov sok od pomorandže. Kada je konobar otišao, Rob je izvukao pljosku iz džepa i izručio pola sadržine u svoje piće. Nazdravio joj je čašom, gledajući je izazivački, i potom otpio dobar gutljaj.

Hari ga je posmatrala. Sive oči bile su mu bistre, a obrazi su mu se crveneli, možda više zbog ispucalih kapilara nego zbog preteranog izlaganja suncu. Spustio je čašu i zaškiljio u nju.

– Jesi li ikad jahala konja u punoj brzini?

– Nisam nikad jahala konja.

Pogledao ju je podrugljivo, kao da je upravo priznala da nikad nije vozila kola.

– Ne postoji ništa slično. – Pogled mu se zamaglio. – Letite stazom kao da ste jedno. Samo ti i konj. Možete da čitate jedno drugom misli.

– Kao Kruger?

– Možda.

– Kako?

Slegnuo je ramenima. – Po malim stvarima. Kako drži glavu, kako steže mišiće zadnje lože. Koliko zateže uzde. Uvek znam koliko mu je goriva ostalo u rezervoaru. I kada je pravi trenutak da mu tražim da da gas.

– Zvuči uzbudljivo.

Upro je prst u nju. – To je prava reč. Uzbudljivo.

Konobar je došao s Harinim omletom i slasna aroma odmah joj je naterala vodu na usta. Rob je ukočeno gledao u njen tanjir, potom je ispio svoje piće i zvecnuo čašom punom leda prema konobaru.

– Još jednom isto – rekao je.

Hari je oklevala. Delovalo joj je malo grubo da sada navali na doručak pred nekim ko se izglednuje, ali ju je na kraju nadvladala glad. Viljuškom je nabola veliki zalogaj kajgane. Tada joj je sinulo da on verovatno zna gde je Eva odsela.

– U kom hotelu si smešten? – pitala je, između zalogaja.

– *Vestern lodž*. Bolji hoteli su bili već popunjeni, u gradu se održava neki kongres juvelira.

Hari je pomislila na Roz i *Van Viksov* sajt. Draguljari su počeli da se okupljaju. Nastavila je nehajnim tonom.

– Jel' i Eva tamo odsela?

– Nije. – Odvratio je pogled od njenog tanjira. – Nisam siguran gde je.

– Zar se nije javljala?

Namrštio se, ali je tad stigao konobar s njegovim pićem i omeo ga u odgovoru. Začinio je piće iz svoje pljoske, potom otpio veliki gutljaj i zavalio se nazad u stolicu. Hari je taman htela da ponovi pitanje kada je rekao:

– Niko se nije čuo s Evom otkako je otišla.

Hari je zaustavila viljušku na pola puta do usta. – A Kruger? On mora da je bio u kontaktu s njom.

– Već sam ga zvao. – Rob je procedio kroza zube. – Ni on ne zna gde je ona.

Hari se oduzela. – Hoćeš da kažeš da je nestala?

– Naravno da nije nestala. Verovatno samo izigrava turistu na nekoliko dana, ne odgovara na telefon, to je sve.

– Jel' to uobičajeno?

Promeškoltio se na stolici. – Ne baš.

Hari je naglo spustila viljušku na sto, izgubivši apetit, Eva joj je trebala, a to što niko ne zna gde je nije dobar znak, Rob se upiljio u nju,

– Otkud toliko zanimanje za Evu?

– Nema razloga.

Nagnuo se napred, sevajući očima. – Jel' znaš nešto što ja ne znam?

– Ne, ja...

– Jer ako znaš, i ja to otkrijem, onda neće samo Eva biti u nevolji.

Hari je trepnula. Alkohol je izgleda potpirio u njemu neki unutrašnji bes, i nije bila potpuno sigurna kako da reaguje. Čutanje se činilo kao najbolja ideja.

Ugao oka mu je zaigrao. Na licu mu se videlo kao da je registrovao da je prešao granicu. Naslonio se nazad i podigao ruke uvis.

– Hej, izvini. Ne znam šta me je spopalo. Možda sam zabrinut za Evu. – Pogledao ju je snuždeno. – Posvađali smo se, ako hoćeš da znaš. Otišla je besna.

Gledao je njenu reakciju, očekujući da se sažali, ali Hari nije bilo briga za njegove probleme u kući.

– Ali očekuješ da se vrati, zar ne? – rekla je.

– Naravno. Stalno se svađamo, ali ona se uvek vrati. – Spustio je pogled i zagledao se u svoje piće. – Nisam ja kriv, znaš. Nekad preteram, ali ona je toliko tvrdoglava da me jednostavno izludi.

Hari se namrštila. Ljudi joj često govore da je tvrdoglava. Time obično misle na to da neće da uradi ono što oni hoće. Gledala je kako se Robove pesnice stežu oko čaše, dok su mu žile na rukama poiskakale kao korenje drveta. Setila se Evinih modrica na vratu i stresla se.

Telefon joj je zapištao na dnu torbe. Iskopala ga je. Skriveni broj. Možda je zove Roz s vestima od Fišera.

– Halo?

– Pogledaj prema mostu.

Hari je ostala bez daha. Od tog grubog glasa zgrčio joj se stomak.

– Rekao sam, pogledaj!

Brzo je pogledala prema pešačkom mostu iza Roba. Presekla se. Krupan muškarac stajao je na šetačkoj stazi, siva majica napela mu se oko nabijenih bicepsa. Podigao je bejzbol kapu i mahnuo joj.

– Kako je prošao let?

Taj glas joj je parao uvo. *Van Viksov* ubica. Ispod kape, seda kosa ošišana na jedinicu presijavala se na suncu. Zalelujalo joj se pred očima. Gledala je kako namešta kačket nazad na glavu.

– Šta hoćeš? – prošaptala je.

– Jel' taj plavušan umešan u ovo?

Hari je kratko pogledala u Roba. Pažnja mu je bila usredsređena na čašu u ruci. – Nije.

– Lažeš.

Hari je besno pogledala ka pešačkom mostu. Muškarac s bejzbol kapom stajao je naslonjen na ogradu, s jednom rukom savijenom preko četvrtastih grudi. Kada je progovorio, procedio je kroza zube.

– Želim te dijamante.

– Nemam ih još.

– Kada?

Hari je lupalo srce. – Te stvari zahtevaju vreme.

– Ti nemaš vremena. A ni tvoj otac.

Hari je pokušala da proguta, ali usta su joj bila sasvim suva. – Znaću sutra. Ona će me pozvati i reći će mi gde i kada.

Rob je naglo podigao glavu, pogleda oštrog kao britva. Glas u slušalici je postao još grublji.

– Znaš šta će se desiti ako pokušaš da me zezneš.

– Neću, kunem se.

Nije odgovorio. Znoj joj je u talasima oblivao celo telo. Konačno je progovorio:

– Imaš dva dana.

Veza se prekinula.

40.

Hari je hodala nasumice kroz gužvu na šetalištu, dok joj je krv bubnjala u ušima.

Dva dana.

Oblio ju je znoj. Dva dana da nađe Evu u ovom nepoznatom gradu. Okrenula se oko sebe potpuno dezorijentisana. U blizini, ulični zabavljači su svirali dobujući po bubnjevima, pevajući u složenim ritmovima. Akrobate su pokličima podsticale publiku, turisti su tapšali. Harine misli su se vrtele u mestu, bez kormila i bez predstave kuda dalje.

Pokušavala je da opazi, među hordama turista, Robovu kosu boje pšenice, ali nigde ga nije bilo. Čim je *Van Viksov* ubica otišao, promrmljala je neki izgovor i pobjegla iz kafea. Sad joj je bilo žao što nije ostala. Rob bar poznaje grad.

Bila je na ivici suza. Brzo je potražila telefon u torbi. Njen otac. Još nije prekasno da ga pozove i upozori ga da ne dolazi. Zašto je uopšte mislila da bi ovde mogla da ga zaštiti, kad nije u stanju da zaštiti ni samu sebe? Ruke su joj se tresle dok je zvala očevu hotelsku sobu.

Niko se nije javio.

Sranje. Zamutilo joj se pred očima, a tlo pod nogama joj se nakrivilo. Zateturala se do ograde uz ivicu šetališta. Voda je zapljuskivala zid ispod nje, a u daljini se oglasila sirena s jahte. Udahnula je slani lučki miris, čekajući da joj se razbistri u glavi. Onda joj je mobilni telefon zazvonio u ruci.

Hari se ukočila. Pogledala je u ekran. Skriveni broj. Progutala je knedlu i odgovorila na poziv.

– Da?

Usledila je pauza. – Hari, jesi li to ti?

Hari je odahnula naslonivši se na ogradu. – Roz. Oh, hvala bogu.

– Jesi li dobro? Zvučiš čudno.

– Dobro sam. – Hari se zamalo nasmejala, ošamućena od olakšanja što čuje poznat glas. – Samo mi je drago što te čujem.

– Gde se nalaziš?

Hari je pogledala oko sebe, tražeći orijentir, i onda odustala. – Negde na dokovima.

– U Kejptaunu? Dobro je. Razgovarala sam s Džejkobom Fišerom, može da se sastane s tobom sada ako si slobodna. Ima zakazan sastanak, ali će ga pomeriti za pola sata zbog tebe. – Roz je zvučala začuđeno. – Imaš sreće, obično ne menja svoj raspored ni zbog koga.

– Odlično. – U ovom trenutku Hari nije znala kako Fišer može da joj pomogne, ali je bila u takvoj situaciji da joj nije preostalo ništa drugo. – Imaš li njegovu adresu? Nemam je kod sebe.

– Nalazi se na Aveniji Koen Stejtler, prekoputa Kongresnog centra. To je veliki izložbeni prostor s mermernom fasadom, ne može ti promaći.

– Odmah krećem tamo.

Roz je zastala. – Znaš, Džejkob i Garvin Oliver su se poznavali godinama. Mislim da zato želi da razgovara s tobom.

Hari je osetila da se ježi po rukama. Ime Džejkoba Fišera se pojavljuje samo jednom u Garvinovim skrivenim fajlovima, kao ime kupca dijamanta od dvesta sedamdeset karata. Teško je proceniti koliko je umešan, ali u ovom trenutku nikome ne sme da veruje.

Zahvalila se Roz, prekinula vezu i potom izvadila mapu iz svoje torbe. Koliko se seća, Avenija Koen Stejtler nije daleko od hotela. Prešla je s dokova na prometne glavne saobraćajnice. Jako podnevno sunce joj je pržilo kožu. Saobraćaj je tutnjao treperavim ulicama, a iznad njih se uzdizala planina Tejbl, plavosiva i stenovita. Hari je zadrhtala. Izgledala je kao mesto gde žive divovi i trolovi.

Dok je našla *Fišer diamond haus*, leđa su joj bila mokra od znoja. Roz je bila u pravu, izložbeni prostor juvelirnice bi bilo teško ne primetiti. Pročelje od sivog i belog mermera s urezanim srebrnastim logotipima u obliku dijamanata. Ulazna staklena vrata bila su zaključana, ali je Hari našla zvono i predstavila se kad je interfon zakrčao. Vrata su zazujala i otvorila se i ona je ušla. Istog trenutka temperatura je pala za petnaest stepeni i Hari je odahnula s olakšanjem.

Žena koja joj je otvorila vrata prišla je noseći poslužavnik sa sokom od pomorandže i visokom uzanom čašom šampanjca. – Gospodin Fišer će vam se ubrzo pridružiti. Da li biste želeli neko osveženje?

Hari joj je zahvalila i uzela sok od pomorandže, razgledajući po prostoriji dok ga je ispijala. Centralno mesto zauzimala je kružna vitrina, u kojoj su fokusirani reflektori obasjavali nizove dragog kamenja. Duž zidova su se takođe protezale vitrine, a čitava postavka bila je pod nadzorom diskretno postavljenih kamera.

Na drugom kraju prostorije otvorila su se vrata i bradati čovek se zagegao prema njoj. Bio je okrugao kao lopta za plažu i imao je bar pedeset kilograma viška. Butine su mu se trljale jedna o drugu pri svakom koraku, povlačeći mu kolena na unutra, zbog čega je hodao kao pingvin, Sudeći po čeličnosivoj kosi i bradici, rekla bi da je u kasnim pedesetim, mada je bilo teško proceniti pod svim tim slojevima sala. Pružio je ruku.

– Džejkob Fišer, drago mi je. Roz je rekla da ćete navratiti. – Zadihao se posle kratke razdaljine koju je prešao s drugog kraja prostorije. Ne sačekavši odgovor, okrenuo se oko sebe nagnuvši se kao brod u kružnom manevru i počeo da se vraća putem kojim je došao. – Nadam se da vam ne smeta što ću morati da radim dok budemo razgovarali.

– Ne mari. – Hari je požurila za njim, primetivši tanak rep koji mu je visio do pola leđa i malu zlatnu alku na uvu. – Zahvalna sam što ste me uopšte primili.

Sledila ga je kroz neobeležena vrata i niz uzan hodnik. Nogavice su mu fjukale pri hodu. Hari se nakostrešila. Sigurno ima problem s guljenjem kože od trenja. Pogledao je prema njoj preko ramena.

– Roz je rekla da imate pitanja o Garvinu Oliveru. – Imao je izraženiji izgovor od Krugera, vokali su bili grublji, 'r' izraženije.

– Tako je – rekla je Hari. – Nadala sam se da možete da mi objasnite ponešto.

– Radite za policiju?

– Ne baš. – Hari je ukrstila prste. – Ja sam forenzički istražitelj, Garvin se pojavljuje u jednom slučaju na kojem radim.

Zastao je pored metalnih vrata posmatrajući je na tren. Češljao je prstima bradu, dok su mu pluća hripala. Nadala se da neće tražiti da vidi nikakav lični dokument, međutim, on je izgledao zaokupljen nekim svojim zamršenim brigama. Onda je oblizao usne.

– Možete li mi reći nešto više o tome kako je umro?

– Upucan je u svojoj kući. Još nisu sigurni ko je to uradio.

Džekob je klimnuo glavom, čelo mu se presijavalo od znoja. Pritiskao je tastere na bravi sa šifrom pored vrata i Hari je primetila da mu se prsti tresu.

– Dobro ste poznavali Garvina? – pitala je.

Džekob je slegnuo ramenima. – Zajedno smo studirali gemologiju pre trideset godina. Ostali smo u kontaktu.

Ušetao je tromo ispred nje u dugačku uzanu radionicu, gde je nekoliko muškaraca sedelo povijeno nad drvenim radioničkim stolovima. Hari ga je pratila u stopu. Prostorija je mirisala na kutiju za alat, punu ulja i prašine.

– Jeste li ikad kupovali neobrađene dijamante od Garvina? – Morala je da povisi glas kako bi je čuo od zujanja motora i mašina za brušenje.

– Ponekad – rekao je Džekob. – Malo sirovo kamenje, uglavnom dobrog kvaliteta. Nije svako hteo da posluje s njim, ali ja bih mu s vremena na vreme dobacio pojas za spasavanje.

– Zašto?

– Zato što sam mogao. – Polako se zaustavio pored jednog radnika. – Garvin je jedan od najbaksuznijih ljudi koje sam ikad znao.

– Zaista? Prvi put čujem da ga neko tako opisuje.

Džekob nije odgovorio. Nagnuo se nad sto kako bi pregledao malu kovertu veličine kesice za šećer. Prosuo je sadržinu koverta, sićušnu gomilicu kristala, ne veću od prstohvata soli. Pritisnuo ju je prstima i kristali su mu se zalepili za kožu. Zatim je uglavio lupu na oko i počeo pažljivo da ih razgleda. Hari je primetila da zadržava vazduh, verovatno iz straha da dahom ne rasprši čestice.

Promrmljao je nešto i istresao kristale nazad na gomilicu. Nastavio je gegajući se do sledećeg radioničkog stola, obrativši joj se preko ramena. – Sve što je Garvin radio pretvaralo se u sranje.

– Prema utisku koji sam stekla, čini mi se da je to bilo uglavnom njegovom krivicom.

– *Ja*, bilo je. Ali nekada su mu išle po zlu i stvari na koje nije mogao da utiče. Pa čujte, upucali su ga, zar ne?

– Hoćete da kažete da niste iznenađeni što je mrtav?

Džekob je slegnuo ramenima. – Kao što sam rekao, čovek nije imao

sreće.

Zastao je pored sledećeg radioničkog stola. Radnik je prineo komplikovana čelična klešta do lupe na oku. Na stolu ispred njega vrteo se disk obložen finim crnim prahom. Radnik je prislonio vrh klešta na disk, pustio ga da brusi neko vreme, zatim ga opet podigao do lupe. Ponavljao je tu radnju svakih nekoliko sekundi.

Džekob je uhvatio njen pogled. – Brusi fasete na dijamantu. Tačnije, pedeset osam faseti.

Hari je razrogačila oči. Pedeset osam ugaonih površina na toliko malom kamenu da nije mogla ni da ga vidi. Zabezeknuto je pogledala u radnika, a onda se vratila Džekobu.

– Ali vi se ne bavite samo trgovinom malim dijamantima, zar ne? Kupili ste barem jedan veliki neobrađen od Garvina. Od koliko beše, dvesta sedamdeset karata?

Džekob je pogledao u obližnje radnike, a onda se upiljio u Hari. Neko vreme je disao teško kroz nos. Onda se okrenuo i odmarširao do kancelarije u koju se ulazilo iz radionice, dajući znak Hari da ga sledi. Zatvorio je vrata a onda se sručio u stolicu iza stola. Tamni krugovi znoja pojavili su mu se na košulji ispod pazuha.

– Gde ste to čuli? To su gluposti – rekao je.

– Postoji evidencija transakcije u Garvinovim fajlovima. Veliki beli neobrađeni dijamant, dvesta sedamdeset karata. – Hari je sela na stolicu. – Kupili ste ga pre jedno godinu dana.

– Ne zanima me šta piše u njegovoj evidenciji, to su i dalje gluposti. – Brzo je skrenuo pogled, a usta su mu bila stisnuta u liniju.

Prokletstvo. Trebao joj je brbljiv, a ne uplašen, s jezikom za zubima. Slegla je ramenima i nastavila bezbrižnim tonom.

– Čujte, policija ima njegove fajlove, oni znaju s kim je poslovao. Nama je, pravo da vam kažem, svejedno gde nabavljate dijamante. – Ako je primetio usput pomenuto 'mi', nije to pokazao. – Interesuju nas samo informacije o Garvinu.

Džekob je izvukao maramicu iz džepa košulje i potapkao čelo. – Bila je to greška u proceni s moje strane. Nije trebalo da ga kupujem.

– Da?

– Kleo se da je legalan, rekao je da je već mesecima slao iste takve u Antwerpen. – Ponovo je obrisao lice. – Naravno, u Antverpenu nikad ne postavljaju prevše pitanja.

– Niste znali da je dijamant nabavio na nelegalan način?

Izbegavao je njen pogled. – Znao sam da je to *Van Viksov dijamant*. I znao sam da je nemoguće kupiti kamen te veličine u slobodnoj prodaji. U *Van Viksu* su smanjili proizvodnju velikih neobrađenih dijamantata, a u nekim svojim kopovima su je potpuno obustavili,

– Što znači da je prokrijumčaren direktno iz rudnika? Džekob je klimnuo glavom. – *Takav dijamant mogli biste da nađete još samo u Van Viksovim zalihama,*

– Toliko retko se sreće?

Nekoliko trenutaka nije odgovarao. Onda je podigao pogled, tamne oči su mu se caklile.

– Hoćete da ga vidite?

41.

Hari je zurila u vrećicu od jelenske kože svezanu pantljikom, koju je Džekob stavio na sto. Obujmio ju je dlanom, gladeći mekanu tkaninu kao da je mače.

– Kada mi je Garvin prvi put pokazao ovaj dijamant, ostao sam bez daha – rekao je.

– Iznenadena sam što ga još uvek imate. Pomislila sam da ste ga dosad već prodali.

Kao da ga je ta pomisao šokirala. – S takvim kamenom se ne sme žuriti, Potrebno je mnogo vremena da se iseče. I živaca.

– Osmehnuo joj se snebivljivo. – Istinu govoreći, plašio sam ga se. Veliki dijamanti mogu biti varljivi. Čvrsti su ali krti. Ako pogodite pukotinu u strukturi, mogu da se raspadnu u prah.

Hari se setila fotografije u Garvinovom fajlu; veliki zamagljeni kristal veličine jajeta. Džekob je dodirivao vrećicu.

– Proučavao sam ga nedeljama, ne usuđujući se da počnem da sečem – nastavio je. – Postojala je mala inkluzija, za koju nisam mogao da budem siguran koliko duboko ide. Na kraju sam isekao prozor iznad nje, malu fasetu kroz koju sam mogao da zavirim unutra. Inkluzija nije bila duboka, a unutrašnjost bistra. Puna svetla.

Džekob je liznuo usne, ljubomorno čuvajući vrećicu u ruci. Hari se zapitala da se nije predomislio i da joj ipak neće pokazati šta je unutra. Pustila ga je da priča, pitajući se šta je naumio.

– Napravio sam nekoliko plastičnih modela, eksperimentisao na njima dok nisam bio spreman – govorio je. – Trebalo mi je skoro godinu dana da izbrusim ovaj kamen. Svojeručno sam ga izbrusio. Sto devedest sedam faseta.

Hari je izvila obrve, nije znala šta da kaže. Prsti su mu bili predebeli da drže nož i viljušku, a kamoli da urezuju sićušne uglove u dijamant. Džekob je odrešio pantljiku na vrećici.

– Ljudi misle da se posao draguljara svodi na prodaju kamenja, ali greše.

– Kako to?

Podigao je prst. – Draguljari prodaju svetlost. Brilijantsku svetlost, oslobođenu iz sirovog kamena. Ona se odbija unutar brušenog kamena reflektujući se s faseta. Što je bolje izbrušen, veća je količina odsjaja. – Stisnuo je pesnicu. – To je ono što dijamantu daje plamen.

Hari je trepnula. Bila je iznenađena kako se generacijama negovano umeće i veština prenelo na ovog čoveka za koga se nikad ne bi reklo da je vrhunski brusač. Džekob je ponovo spustio ruku na vrećicu i uvukao prste unutra.

– Brusač mora da razmišlja kao zrak svetla, mora da zamisli sebe unutar kamena. – Izvadio je nešto iz vrećice, obuhvatajući to pesnicom. – Brusač mora da pretvori kamen u dragulj.

Pogledao je Hari pravo u oči, i podigao kamen držeći ga između palca i kažiprsta. Hari je ostala bez daha. Nije mogla da se suzdrži. Dijamant je bio zaobljena piramida svetlosti, veličine loptice za golf. Džekob ga je okretao zdepastim prstima. Njegova treperava površina brojala je bezbroj faseta, koje su razbacivale odbleske blistave svetlosti.

Hari je poskočilo srce. – Divan je.

Zurila je netremice u iskričavi dragulj i pomislila na sve strahote koje kaljaju trag dijamanta. Želudac joj se zgrčio. Pomislila je na masivne zalihe sakrivene u korporacijama; na prepreden marketing i obmanu širokih razmera koja je navela čitav svet da misli da su dijamanti retki. Kamen je sijao prelamajući svetlost. Da li je njena reakcija na lepotu dijamanta instinktivna? Ili je to uslovni refleks?

Skrenula je pogled, prezirući pomisao na to da se čitavog života neko poigrava njome kao da je ona jedan od Pavlovljevih pasa. Pročistila je grlo.

– Koliko vredi?

Pitanje je zvučalo previše prizemno pred takvim primerom majstorstva, ali tu je bila na sigurnijem tlu.

Džekob je slegnuo ramenima. – Izgubio je dosta težine pri brušenju, ali opet ima skoro sto osamdeset karata.

– I, koliko?

Uzdahnuo je. – Četrnaest, petnaest miliona.

Hari je razrogačila oči. – Randa?

– Američkih dolara.

Hari ga je gledala zapanjeno računajući u glavi. Kupio ga je od Garvina za pet miliona evra; što je oko sedam miliona dolara. I s najnepovoljnijim deviznim kursom to je udvostručilo njegovu investiciju.

– Nije loša zarada za godinu dana posla – rekla je.

Džekob je zavrteo glavom i vratio kamen u vrećicu. – Već me je koštao više od toga. Skupo sam platio ovaj kamen, mnogo više nego što sam platio Garvinu.

– Hari se namrštila. – Kako to?

– *Van Viks*. Saznali su da sam ga kupio. – Slegnuo je ramenima pokazavši dlanove. – Nisu bili srećni zbog toga.

– Ali šta su oni mogli da urade?

– Ja sam sajtholder, oni kontrolišu moje snabdevanje *Van Viksov* dijamentima. Pobrinali su se da platim za svoju grešku.

– Ne razumem.

Džekob je uzdahnuo i okrenuo se na stolici, ropćući dok je vraćao vrećicu u mali sef iza sebe. Ispravio se zadihan od naprezanja, a onda zavalio na naslon stolice.

– Izribali su me, pretili mi isključenjem iz sajta u Kejptaunu. Nisu to uradili, ali mesecima nakon toga, moje sajt kutije su bile pune smeća. Mali dijamanti, loše boje. Bezvredni ostaci. Dva ili tri miliona dolara bačenih u đubre svaki put.

– Naterali su vas da plaćate milione za bezvredno kamenje?

– Cena sajt kutije je fiksna, nema cenkanja. Uzmi ili ostavi.

– Pa što je niste ostavili?

Džekob je frknuo. – Pa da izgubim jedini kanal snabdevanja? Ako se požališ ili odbiješ da kupiš, ispadaš zauvek, izbačen si iz sajta.

– Zar ne postoje drugi izvori snabdevanja?

– Ne za *Van Viksove* sirove dijamante. Oni su veoma visoke klase, izvanrednog kvaliteta. A veliki dijamanti su toliko retki da su prihodi od maloprodaje astronomski. Sajt u Kejptaunu je jedino mesto gde mogu da se nabave.

Hari je zavrтела glavom, zapanjena igrama za premoć. – A ko odlučuje koji draguljar će šta dobiti?

– Direktor nabavke, Montgomeri Njuman. On mi je pretio da će me

izbaciti. Zapravo, baš s njim imam sastanak sad.

– Džekob je frknuo. – Malo lizanja dupeta u poslednji čas da se osiguram da nisam više u nemilosti.

– Dakle, ipak ste se iskupili kod njega? Kako?

Promeškoltio se na stolici. – Recimo samo da sam morao da dokažem lojalnost.

Hari mu je proučavala lice. Sićušni živac pulsirao mu je ispod oka, i zapitala se šta li mu je to *Van Viks* tražio da uradi. Primetila je da je krišom bacio pogled na sat, i brzo je u glavi premotala pitanja koje je htela da mu postavi.

– Samo još nekoliko stvari – rekla je. – Da li ste ikada čuli za kupca po imenu Grej?

Džekob se namrštio. – Ne bih rekao. Ko je on?

– To pokušavam da saznam. Izgleda da je imao ekskluzivan dogovor s Garvinom. Osim dijamanta koji je vama prodao, Garvin je sve svoje velike neobrađene dijamante prodao Greju.

Džekob je prestao da se mršti i odmahnuo glavom. – Možete biti sigurni da nije bilo nikakvog kupca po imenu Grej. To je *Van Viks* poslovaio inkognito. Kada su mene ribali, rekli su mi da će počistiti njegove dijamante.

Hari je nabrala čelo. – Šta?

– Čišćenje... to je uobičajena praksa rudarskih korporacija, i to decenijama unazad. *Van Viks* je otkupljivao nazad sopstvene prokrijumčarene dijamante.

– Ali zašto?

– Iz istog razloga zbog kog rade maltene sve ostalo. Da bi kontrolisali cenu. Da ih oni nisu otkupili, dijamanti bi preplavili tržište i cena bi im pala. Čišćenje je nešto što se redovno praktikuje. Velike rudarske kompanije su nekada trošile petnaest miliona dolara nedeljno na čišćenje dijamanta u Angoli.

– Mislite da je Garvin znao za to?

– Ne verujem. *Van Viks* je verovatno angažovao treće lice iz Antverpena kako Garvin ne bi povezao konce. A i da je pretpostavljao, pa šta? Verovatno su mu plaćali dobru cenu, šta ga briga?

Hari je osetila trnce u dnu kičme. *Van Viks* je imao ogromnu moć, potpunu kontrolu. Nametali su svoju volju najprestižnijim svetskim juvelirima, maltretirali ih kao što male debele siledžije kinje decu na igralištu. *Van Viks* je propisivao sva pravila, delio kazne. Tiranija kartela je bila apsolutna.

Grickala je usnu pitajući se šta ih je nagnalo da likvidiraju Garvina. Naravno, bio im je trn u oku, ali ako je istina ono što je Džekob rekao, proteklih godinu dana su ga držali pod kontrolom. Uspešno su preusmerili njegove kradene dijamante nazad u sopstvene zalihe. I šta se promenilo kad su morali da ga ubiju?

Džekob je pogledao na sat i ustao. – Ako nemate ništa protiv, otpratio bih vas do izlaza. Ne smem da zakasnim na taj sastanak.

Vodio ju je nazad kroz prašnjavu radionicu, njegov obimni struk talasao se pri svakom koraku. Kada su došli do hodnika, Hari je kazala:

– Da li ste ikada poslovali s Garvinovom pastorkom, Evom?

– Nikad nisam upoznao njegovu porodicu, nije to bila ta vrsta prijateljstva.

Hari ga je teška koraka sledila do izložbenog prostora. Pitanje je bilo nategnuto, ali postojala je mogućnost da nabasa na neki trag koji je Eva ostavila za sobom. Namestila je tašnu na rame, spremajući se da se rukuje s njim dok je čekao pored staklenih vrata. A onda joj je nešto sinulo.

– Da li vam se Garvin ikada ponovo obratio?

Pogled mu je skliznuo u stranu. – Niikad više nisam kupio nijedan veliki dijamant od njega.

– No da li vam ih je ponudio?

Usisao je vazduh i spustio pogled na cipele, mada verovatno nije mogao da ih vidi od stomaka. Onda je rekao: – Došao je još jednom. Pre dva meseca. Ali sam mu rekao da nisam zainteresovan.

– Zašto se vratio? Dojadilo mu je da prodaje dijamante Greju?

Džekob je obrisao dlanove o pantalone, a zatim pritisnuo dugme i otvorio staklena vrata. – Možda.

Pomerio se u stranu, pokazujući joj da može da izađe. Hari se nije mrdala.

– Znači hteo je da proširi klijentelu. *Van Viksu* se to sigurno nije dopalo.

Zagledao se preko njenog ramena niz ulicu. – Možda nisu znali.

Upiljila se u njegovo lice. Presijavalo se od znoja. *Van Viks* jeste znao, Hari je bila sigurna u to. Znali su da se sprema da proda dijamante na drugom mestu. I kad su shvatili da ne mogu više da ga drže pod kontrolom, odlučili su da ga uklone.

Džekob je i dalje izbegavao njen pogled. Mogla je da se opkladi da je on obavestio *Van Viks* o Garvinovoj promeni plana. Izdao je Garvina da bi dokazao odanost kartelu.

Džekob je bio u pravu. Njegov bajni dijamant ga je skupo koštao.

Zahvalila mu je što joj je posvetio vreme i izašla je. Vreli vazduh ju je obmotao, cedeći joj znoj iz pora. Premotavala je u glavi sve što je saznala, ali je bila svesna da nije ništa bliže pronalaženju Eve.

Pešačila je uzavrelim ulicama, vraćajući se u hotel. Možda će joj san i hrana pokrenuti vijuge. Utom joj je zazvonio telefon s dna torbe, trгнуvši je. Sklonila se u senku višespratne poslovne zgrade kako bi videla identifikaciju poziva. Telo joj se opustilo i odgovorila je na poziv.

– Imodžen? Baš sam mislila da ti se javim.

– Kako da ne. Dva dana mi se ne javljaš, gde si ti?

Hari se spremila za grdnju. – U Kejptaunu.

– Kejptaunu? Šta radiš ti tamo, pobogu?

– Malo je zapetljano da bih ti objasnila preko telefona.

Imodženje zastala. – Još uvek pokušavaš da pronadeš onu ženu, Oliver, jel'?

– Da. – Hari se ugrizla za usnu, osetivši grizu savesti. Nije bila dobar prijatelj prema Imodžen u poslednje vreme, nije je upućivala u to što se dešava i danima se nije pojavljivala u kancelariji. Ali situacija je bila preopasna da bi sada umešala i Imodžen. – Moraću da ostanem ovde još nekoliko dana. Jel' možeš ti da se snađeš u kancelariji?

– Je li ti zato trebao satelitski fon?

– Molim?

– Stelitski telefon. Brojevi izvrljani ovde na tvom bloku...

Kroz maglu, Hari se sećala da je nešto prepisala dok je pretraživala Garvinov hard-disk. Neobični dvanaestocifreni broj koji je sačuvao u sakrivenom fajlu.

– ...881677273934 – Imodžen je deklamovala. – To je broj satelitskog

telefona, zar ne?

Hari je trepnula. – Kako znaš?

– Ja i Šejn smo se dogovarali da odemu u Afriku na safari za medeni mesec. U udaljenim područjima mrežna pokrivenost je veoma ograničena, tako da smo se raspitali o satelitskim telefonima – Imodžen je frknula. – Sad mi neće trebati, zar ne? U svakom slučaju, 881 je pozivni broj izdvojen za satelitske telefone. Rekla bih da tvoj broj pripada mreži *Iridijum*.

– To nije moj broj i zato nemoj da ga zoveš. – Hari je izustila to oštrije nego što je nameravala. – Izvini. Jel' možeš još jednom da mi ga pročitaš?

Potražila je u torbi olovku i papir. Imodžen je ponovila broj napetim glasom, a zatim rekla:

– Šta se dešava? Jesi li dobro?

Hari je zažmurila i progutala knedlu koja joj se popela u grlo. Sve bi dala da može da se poveri Imodžen; da pusti nekoga da joj kaže šta da radi, da je uveri da nije sama. Mozak su joj preplavile slike: Edijeve stravične prazne očne duplje, nasmešeno lice njenog oca. Širom je otvorila oči. Nije smela da rizikuje.

– Izvini, Imodžen, znam da sam naporna, ali nadoknadiću ti, obećavam. Moram da idem, zvaću te kasnije.

Hari je prekinula vezu, duboko uzdahnuvši. Onda se namrštila gledajući brojke koje je zapisala. Zašto bi Garvin čuvao broj satelitskog telefona na spisku konja kojima je transportovao svoje dijamante? Je li tako komunicirao sa svojim kuririma na terenu? Je li tako održavao kontakt s Evom?

Zurila je u broj pitajući se ko bi se javio kad bi ga okrenula.

42.

Mani je otvorio oči. Koliba je bila mračna i tiha.

Okrenuo se na tvrdom ležaju, bolnih kostiju. Svetlo se probijalo kroz zid između talasastih limova, i polako je počeo da nazire stvari oko sebe: šerpe, odeća, sudovi i burad za vodu. Uz jedan zid bila je naslonjena zardala bočna strana školjke auta.

Podigao se i seo na ivicu kreveta. Znoj mu se slivao niz leđa, a iz rane na ruci se širio miris trulog voća.

Njegova torba je ležala spljeskana na krevetu pošto je spavao na njoj. Počeo je da napipava unutra proveravajući da li su tu dijamanti i glomazni mobilni telefon koji je uzeo iz Sandžitovog aviona. Još su bili tu.

Sandžit ga je ostavio na improvizovanoj pisti nekoliko kilometara od Kejp Fletsa. Mani se teturao ravnicom brisanom vetrovima, pitajući se kuda da ide. Nije dolazilo u obzir da se vrati u svoj studentski smeštaj. Više ne pripada tamo. Na kraju se zaputio ka sirotinjskom kraju blizu auto-puta N2. Takata je imao rođake tamo, porodicu koja bi mogla da pomogne.

U kolibi su se začuli ženski glasovi koji su dopirali spolja. Mani je zabacio torbu preko ramena i ustao, gazeći obazrivo po neravnom tlu. Iskoračio je na svetlost dana, škiljeći.

Zdepasta žena stajala je pored vrata, ispirajući tanjire u plastičnoj činiji. Sedi čuperci virili su joj ispod plave marame. Okrenula se prema njemu razrogačenih očiju.

– Šta radiš napolju? – Mahnula je krpom prema njemu.

– Vidi na šta ličiš, zašto ne ideš da legneš kako sam ti rekla?

Mani je pokušao da se osmehne. Zvala se Fatima. Bila je Takatina rodaka, mada je izgledala mnogo starije od njega, verovatno je bila u sedamdesetim. Trepćući, podigao je pogled ka suncu.

– Mislim da mi treba vazduha. Malo ću se prošetati.

Podbočila se pesnicama. – Kako misliš da hodaš? Moraš da se odmaraš.

– Neću daleko.

Skrenuo je niz prašnjavu stazu koja je vodila između baraka. Fatima je progundala za njim, izručivši vodu u činiju. Poželeo je da ima nešto da joj

da. Živela je u kartonskom naselju već više od četrdeset godina. Pre toga, odrasla je u Šestom okrugu, nedaleko od dokova Kejptauna. Iselili su je u Flets kada je vlada srušila njen dom, proglašivši ga zonom za belce. Sada je prostor od dva i po s tri metra delila s devet članova porodice.

Mani je nabasao na džombast zemljani put. Hvatala ga je vrtoglavica. Možda je Fatima u pravu, možda nije u stanju da hoda. Stezao je torbu, napipavajući obrise telefona u njoj. Baterija mu se praznila. Tokom noći ga je isključio, kako bi što duže trajala. Stezalo ga je u grudima. Možda je već propustio poziv.

Teško koračajući prošao je pored skladišnog kontejnera koji se u naselju koristio kao škola. Vazduh je bio težak od ugljenisanog vonja vatri i prokiselog smrada otvorenih nužnika. To kartonsko naselje veoma je ličilo na ono blizu rudnika, u kojem je živio od desete godine. Mani je posmatrao grupu preduzimljivih žena koje su prodavale ovčije glave na sledećem ćošku. Zujave muve lepile su se za meso u rojevima. Osetio je mučninu u stomaku i oborio je pogled, osećajući se kao izdajnik. Ovi ljudi imaju hrabrosti. Nade, čak. Ali on je znao da ne bi podneo da opet živi na takvom mestu.

Odjednom je osetio da mu torba vibrira pod rukom. Telefon je zvonio i Mani ga je brzo izvadio. Zurio je u ekran. Broj je počinjao sa 021, prefiks za područje Kejptauna.

Progutao je knedlu i primio poziv. Bez reči je prislonio telefon na uvo. Iz njega je dopirao prazan odjek. Niko nije prozborio.

Srce mu je tuklo u grudima. Ko god da zove, očekivao je Čandru. Možda postoji neka lozinka, nešto što je trebalo da kaže. Kako da zna? Moraće da objasni ko je pre nego što prekinu vezu.

– Halo? – Liznuo je usne. – Da li je to Eva?

Zakrčalo mu je u uvo. Brzo je nastavio.

– Radž Čandra je mrtav, ali ja sam tu umesto njega.

Nije bilo odgovora.

– Ja sam Mani dos Santos, Ezrin brat. Doneo sam dijamante.

Začuo je nekakvo komešanje s druge strane. Onda je žena progovorila.

– Imate dijamante?

Glas joj je bio mek. Oprezan. Mani je stisnuo telefon.

– Da. Tri dijamanta, svaki preko dvesta karata.

Žena je zastala. – Šta se desilo s Radžom?

Imala je blag strani naglasak, mekan. Mani je progutao knedlu.

– Neko ga je ubio, iskopao mu oči. Ne znam ko.

Shvatio je da je zanemela. Pošto nije odgovorila, rekao je:

– Ja sam tu da ispunim Ezrin deo pogodbe. Molim vas, samo mi recite gde da odnesem dijamante.

Hari je sedela na krevetu, držeći slušalicu hotelskog telefona pribijenu uz uvo. U glavi joj je bila zbrka. Ovaj čovek misli da je ona Eva.

Nekoliko sati je koračala po svojoj hotelskoj sobi dok nije skupila hrabrost da pozove. Na kraju je odlučila da samo okrene broj i sluša.

– Molim vas – rekao je ponovo. – Kažite mi šta treba da radim.

Zvučao je nesigurno, kao da ne zna pravila igre. Kao ni ona. Srce joj se popelo pod grlo. Odlučila je da odugovlači.

– Kako da znam da me ne lažete?

– Govorim istinu, kunem vam se! Radim u *Van Viksovom* rudniku, kao i Ezra. Izneo sam dijamante za vas. Molim vas, kunem se.

Hari je progutala knedlu. Zvučao joj je mlado. Dakle, on je rudar i prokrijumčario je dijamante iz rudnika. Ali nešto u njegovom glasu razlikovalo se od onog što je očekivala da čuje. Zvučalo joj je poznato, ali nije mogla tačno da odredi o čemu se radi.

Rudar se zakašljao s druge strane, vlažnim, promuklim kašljem koji se pretvorio u napad. Zvučao je kao da trpi bol.

Azbest, kako ga ti i ja znamo. To je užasna, spora smrt.

Hari je čvrsto sklopila oči i obuhvatila se rukom oko struka. Istrzani kašalj odzvanjao je preko slušalice. Zgrčenih prstiju ukopala je bosa stopala u mekani tepih. Da li je ovo greška? Ili način da dođe do dijamanta? Možda joj Eva više nije potrebna. Ova osoba po imenu Mani predaće joj dijamante, a ona će ih proslediti *Van Viksovom* ubici, Krug zatvoren, kraj igre.

Hari se stresla. Nešto joj je govorilo da neće biti tako jednostavno.

Napad kašlja je prošao i Mani je graknuo u slušalicu. – Molim vas, jeste li tu?

Ona se zgurila i počela da se klati na krevetu. – Tu sam.

– Kažite mi šta da radim.

Hari je masirala čelo. – Gde ste sad?

– U Kejp Fletsu. Mogu da dođem gde god vi kažete.

Hari je zamislila barake od talasastog lima pored auto-puta. Brzo je mozgala smišljajući šta joj je činiti. Ovaj čovek možda zna više nego što ona misli. Ako odluči da se sastane s njim, možda bi bilo mudro da se drži mesta koje bi Eva najverovatnije odredila. Pomislila je na Dona Lajta, sledećeg kurira u lancu.

– Karantinska stanica na *Kenilvortu* – rekla je. – Znete li gde je?

– Naći ću je.

Hari je pogledala na sat. Bilo je skoro sedam uveče. Hipodrom je verovatno zatvoren, uskoro će i mrak. Biće previše mračno za sastajanje s nepoznatim ljudima.

– Sutra ujutru, u jedanaest.

– Biću tamo. – Mani je nastavio promuklim glasom: – Molim vas, preklinjem vas, nemojte da povredite moju porodicu,

Hari je prestala da se klati, preneražena. Mani je nastavio:

– Ja ću ispuniti Ezrin deo dogovora, doneću dijamante. Već ste ubili moju majku, znate da ću uraditi sve što kažete. Molim vas, nemojte povrediti ostatak moje porodice.

Hari je prekrila rukom usta.

Već ste ubili moju majku.

Zavrtelo joj se u glavi, i pred očima joj je iskrslilo lice njenog oca. Osetila je stezanje u grudima. Sad je znala šta je to prepoznala u Manijevom glasu. Znala je jer je to i nju izjedalo.

To je bio strah.

43.

Hari je stezala volan.

Molim vas, nemojte da povredite moju porodicu.

Još uvek je mogla da čuje njegov glas, slab i uplašen. Mani je žrtva, kao i ona. Ako ne uspe da isporuči dijamante Evi, njegova porodica će biti kažnjena? Drhtala je od straha. Pomislila je na to šta se sprema da mu uradi, ali misli su joj brzo letele, tražeći neko sigurnije mesto za prizemljenje.

Mapa. Usredsredi se na mapu.

Zaškiljila je u put, pokušavajući da se usredsredi na marš-rutu. Hipodrom *Kenilvort* zabačen u južnim predgrađima Kejptauna. Ulice se ukrštaju pod pravim uglom, pa je trebalo da joj bude lako da se snađe, međutim, bila je na ivici živaca i već nekoliko puta je pogrešno skrenula.

Zurila je kroz vetrobransko staklo, tražeći znake na putu. Predgrađe je bilo okruženo vinogradima i vrtovima, što znači da je to sigurno skup kraj. Kuće su bile velike i lepe, i sve su bile zaštićene električnim ogradama i znacima na kojima je pisalo: „Upozorenje! Objekat je pod zaštitom JOO-a.” Hari je morala da prođe pored nekoliko znakova kako bi pročitala sitna slova. JOO je skraćenica zajednicu za oružanu zaštitu.

Uzdrhtala, zaprepašćena napetošću koja razdire ovaj grad. Čemu velelepna vila ako moraš da živiš u strahu?

Posle mnogo skretanja izašla je na Aveniju Rozmid i konačno zdesna ugledala ulaz na hipodrom. Ušla je, polako tražeći mesto na parkingu. Bio je skoro pun. Ugrabila je slobodno mesto i izašla iz kola. Jutarnje sunce je pržilo kao u pećnici i već je osetila kako joj se znoj probija pod miškama. U blizini su se zalupila vrata od kola i pored nje je prošla grupa žena u svečanim dugim haljinama koje su lepršale na vetru. Iza njih, tri muškarca su nosila korpu za piknik veličine putne torbe.

Hari se namrštila. Prokletstvo. Nije joj palo na pamet da je trkački dan.

Sledila je izletnike do trkališta. Gužva je bila ogromna, pa je, kako bi je izbegla, sišla s asfaltirane staze i nastavila zaobilaznim putem preko trave. Trava je bila mekana kao sunder pod njenim nogama, a u vazduhu se

osećao miris cveća iz žardinjera postavljenih tu i tamo. Ljudi željni zabave rasprostrli su stvari po nizovima plavih i belih klupa, i već su otvarali šampanjac i prenosive frižidere iako je bilo tek deset ujutru.

Hari je osmatrala okolinu, tražeći karantinsku stanicu. Znala je samo da se nalazi negde na hipodromu. Probijala se između ljudi. Žene, u svojirn jarkim letnjim haljinama, delovale su poput leptira, dok su muškarci bili ležernije obučeni, mada je bilo očigledno da svi nose firmiranu odeću. Svi su se malo preusiljeno smejali, trudeći se da pokažu kako se dobro provode.

Hari je prošla pored praznog galopskog padoka, besprekorne zelene površine ovalnog oblika, i zaustavila se uz ivicu trkačke staze. Pogledom je češljala okolinu. Sleva su bile tribine, ogroman mozaik plavih i žutih sedišta. Iza nje, zdesna, planina Tejbl, nadvijala se poput filmskih kulisa. Nije znala kako izgleda karantinska stanica, ali ništa ovde nije ličilo na to.

– Hari?

Okrenula se. Den Kruger je zurio u nju s druge strane galopskog padoka. Osetila je kako u njoj raste napetost dok joj prilazi, i suzdržavala se da ne ustukne.

– Šta radiš ovde? – rekao je.

Poslednji put kada ga je videla izgledao je kao kauboj, u farmerkama i kožnim nogavicama. Danas je svoj rančerski izgled zamenio za komotno belo odelo za kriket. Hari je morala priznati da dobro pristaje njegovoj izduženoj figuri. Podigla je pogled prema njemu zaškiljivši.

– I ja bih to tebe mogla da pitam. Tvoj avion je sleteo pre samo nekoliko sati, zar ne?

Slegnuo je ramenima. – Sal je ostao u hotelu da se odmori, ali ja nisam umoran.

Na pomen oca, Hari se stegao želudac. – U kom je hotelu?

– *Komodor*. Kako je izgledao, rekao bih da će prespavati skoro ceo dan.

Hari je grickala usne. Njenom ocu je zasad verovatno najsigurnije da ostane u hotelu. Skrenula je pogled s Krugera na visoku ženu koja im je prilazila krupnim koracima. Kesi.

Veterinarkina letnja haljina lepršala joj je oko dugih nogu, a mišići na njenim golim rukama delovali su zategnuto. Riđa kosa joj je bila podignuta u visoku u punđu, zbog čega je izgledala još viša. Sve u svemu, odavala je

utisak graciozne skladno građene sportistkinje.

Kesi je stala pored Krugera, uhvativši ga pod ruku. Pozdravilaje Hari i pitala je kako je putovala. Zatim je rekla:

– Zar to nije predalek put za nekoga ko ne voli konje?

Hari se namrštila. Veterinarka je osmehom ublažila izgovorene reči, ali Hari je ipak primetila promenu tona. Zapitala se šta se to promenilo otkad su se poslednji put videle.

– Došla sam da pravim društvo ocu. – Hari je gledala čas u jedno čas u drugo. – Da li je neko od vas razgovarao s Evom?

Kruger je oklevao, pogledavši u Kesi. Onda je rekao – Ne, zašto?

– Srela sam Roba juče. Rekao je da niko ne zna gde je ona.

Kesi je odmahнула, polako se udaljavajući. – Pojaviće se. Opet su se posvađali, to je sve. Nije prvi put, a sigurno ne i poslednji.

Veterinarka je delovala napeto, i jedva je čekala da ode. Da li zbog napetosti koja ju je obuzela, Hari je odjednom posumnjala u Kesin razlog dolaska u Kejptaun. Da li je došla samo da bi bila s Krugerom? Ili tu ima još nečeg?

Na kraju krajeva, Kesi je štalski veterinar. Verovatno pregleda novonabavljene konje u ergeli i ima više prilika od bilo koga da izvadi sakrivene dijamante. Ako je i ona u sindikatu, možda joj Evin nestanak s radara uliva nervozu. Možda je Kesi došla da je nađe.

Odjednom je zakrčao glas preko razglasa najavljujući takmičare u sledećoj trci. Kruger se okrenuo prema Kesi.

– Što ne odeš da uložiš opkladu? – Pomazio ju je po ruci razvejavajući otpor u njenom pogledu. – Naći ćemo se na tribini.

Nežno je izvukao ruku iz njene, a ona se polako odmakla sa sumnjičavim izrazom lica. Kada je nestala u gužvi, Kruger je rekao:

– Htela je da se odmorimo od svega ovoga, da malo obiđemo grad. – Kao da ga je zbunjivala ta zamisao. Pogledao je po trkalištu, i odmah se opustio. – Radije bih da budem ovde. Uostalom, trči jedan trogodac kojeg želim da pogledam. I Rob jaše u džokejskoj trci za sat vremena. Hoćeš da gledaš?

– Mislim da neću imati vremena. Imam sastanak.

Pogledao ju je radoznalo. – Došla si da pratiš aukciju konja?

Po njegovom tonu je mogla da zaključi da bi ga iznenadio potvrđan

odgovor.

– Ne baš. – Brzo je smišljala šta da mu kaže, pre nego što nastavi da je ispituje. – Koliko grla planiraš da kupiš?

– Dva. Možda četiri. Nikad ne kupujem neparan broj.

Hari je izvila obrve. Nije joj delovao kao sujeveran tip.

Nasmešio se i odmahnuo glavom.

– To je više iz profesionalnih razloga. Uvek uvećavam krdo za dva grla. lako imaju svoju hijerarhiju čopora, konji vole da sklapaju prijateljstva. Obično imaju jednog posebnog drugara, drugog konja iz krda kome mogu da veruju. – Pogledao ju je pravo u oči. – Skoro kao ljudi, na neki način.

Hari je skrenula pogled, ne znajući šta da odgovori. Bez obzira na ono što je rekla Kesi kad su prošli put razgovarale, nije mogla poreći da ima nečeg očaravajućeg u ovom muškarcu. Prekrstila je ruke preko grudi.

– Zar nisi nimalo zabrinut za Evu?

– Ona ume da se brine o sebi. Eva je jedna od najžilavijih žena koje poznajem, nikad je nisam video uplašenu. Trebalo je da bude džokej. – Krugerov pogled je lutao po gomili. – Javiće se. Ionako tek u nedelju treba da se vrati s Donom Lajtom.

– Don Lajt je u karantinu, zar ne? Negde na trkalištu?

Klimnuo je glavom i pokazao preko staze. – Tamo, na suprotnoj strani trkališta.

Hari se upiljila preko ograđene trkačke staze. Otprilike kilometar dalje videla je niz niskih zgrada, zelenkastosivih, koje su se stapale s okolinom. Posmatrala je prostor oko staze, tražeći put kojim bi mogla da prođe do tamo.

– Kako se stiže tamo?

– Kolima. Postoji zadnji ulaz na hipodrom s Veton rouda, i onda samo pratiš zemljani put. Ali nećeš moći da vidiš Dona Lajta. Neće te pustiti da uđeš. On je pod strogim nadzorom.

Hari je klimnula glavom, i pogledala na sat: deset i petnaest. Vreme je da pođe.

Glas sa razglasa se razlegao nad publikom jer je počeo prenos trke. Kruger ju je pogledao.

– Jesi li ikada gledala trku?

Hari se setila kako je kao dete išla na *Leopardstaun* s ocem. Nejasno se sećala kako viri između nogu odraslih i bodri konje u baru *Medigans*.

– Davno, da.

– Ali iz blizine. Da li si ikada gledala trku izbliza?

Slegnula je ramenima i odmahнула glavom. Zurio je u nju, napetog pogleda. Onda kao da je nešto odlučio i povukao ju je za ruku.

– Dođi.

– Šta...

Stisak njegove ruke je bio topao i čvrst. Vukao ju je uz ogradu ne osvrćući se. Ona je posrtala za njim, sudarajući se s ljudima u gužvi, držeći torbu. Nastavio je da je vuče, dok nije stigao do ciljnog stuba. Privukao ju je ka sebi, a zatim se naklatio na ogradu. Od blizine njegovog tela osetila je naboj elektriciteta.

– Gledaj – rekao je.

Gomila ju je pritisla otkozadi, opkolivši je. Uхватила se za ogradu, nije joj preostalo ništa drugo nego da sačeka da nalet prođe. Komentator je mahito nabrajao pozicije grla, njegov sve viši ton raspaljivao je uzbuđenje u publici. Čovek koji je stajao pored Hari dreknuo joj je u uvo:

– Napred, Bluberde!

Osetila je podrhtavanje tla. Stegla je prstima ogradu i osetila kako vibrira. Sleva je nadolazila potmula grmljavina.

– Napred, Bluberde! Napred!

Publika je nagrnula napred, prignječivši Hari uz ogradu. Napeti muški glasovi su urlali.

– Napred, Bluberde! Napred, Bluberde!

Tlo joj je vibriralo pod nogama potmulo brujeći. Tutnjanje sleva postajalo je sve glasnije, zvuk gruvanja kopita koja su drobila zemlju u punoj brzini. Publika je mahito klicala, zaglušujući komentatora. Odjednom, desetak konja zagrmelo je pored nje obrušivši se sirovom snagom i brzinom. Zapljusnuo ju je topot kopita koja su tukla po zemlji poput maljeva, prožimajući joj čitavo telo. Džokeji su bili samo šarene mrlje, pognuti kako bi smanjili otpor vazduha: stomaka pripijenih uz ramena konja, lica zagnjurenih u njihove grive. Hari je osetila kako joj telom struji neočekivan nalet adrenalina, a jagodice prstiju su je golicale od uzbuđenja.

A onda se sve jednako brzo i završilo. Konji su se sjurili dalje niz trkačku stazu, zaglušujuća buka se stišala. Gužva se proredila i Hari je konačno mogla da se odvoji od ograde, komentator se povratio od silnog uzbuđenja.

Okrenula se prema Krugeru. Oči su mu sijale i bio je rumen u licu. Upitala se da li i ona tako izgleda. Pogledao ju je kao da kaže: Šta sam ti rekao?

Osmehnula se i klimnula glavom. A zapravo nije bila sigurna na šta je mislio. Ali možda je na tren iskusila ono zbog čega su Rob i Kruger toliko zagriženi za trke.

Neodređeno je mahnula. – Trebalo bi da krenem. Moram da se nađem s nekim.

Klimnuo je glavom, još uvek usplamtelog pogleda. Pogledala je na sat. Želudac joj se stegao od pomisli na ono što se sprema da uradi. Okrenula se i zapešaćila preko guste trave. Kada je stigla do galopskog padoka, osvrnula se ka Krugeru. Gledao je u svoju knjigu obrazaca, popunjavajući je olovkom. Iza njega, mutni obrisi karantinske stanice svetlucali su na suncu. Delovala je turobno i izolovano, kao stražarska ispostava u kakvoj močvari.

Duboko je udahnula, okrenula se i pošla ka svojim kolima.

44.

KARANTIN – SAMO ZA SLUŽBENA LICA

Srce joj se popelo pod grlo. Setila se znaka NE ULAZI s Krugerove kapije. Da je tada poslušala, možda sada ne bi bila na ovakvim mukama.

Sedela je u upaljenim kolima, zureći u žuti znak sa crnim tekstom. Dokle god je u autu, može da se predomisli i pobegne, zar ne?

Stezala je volan osmatrajući ogradu od pletene čelične žice. Iza ograde se video niz od pet-šest zgrada, nalik malim skladištima od cigle. Naspram njih se nalazila nekakva džinovska vrteška: rotirajuća platforma zatvorena ogradom, u kojoj je usamljeni konj klancao ukруг. Nije delovao preterano oduševljen svojim jutarnjim treningom.

Osim konja, drugih znakova života nije bilo.

Hari se zavukla kolima pod krošnję obližnjeg drveća, hvatajući hladovinu. Onda je isključila motor. Stigla je pola sata ranije, ali je iz nekog razloga bila sigurna da je on već tu. Po lako je otvorila vrata i izašla, pretražujući pogledom okolinu. Čelična ograda je zavijala u nedogled, okružujući karantinsku stanicu. U daljini, sleva, jedva se nazirala tribina, a glas komentatora se čuo kao zujanje komarca.

Došla je do kapije i videla interfon sa crvenim dugmetom. Zavirila je između šipki. S pokretne trake za trening odjekivao je bat teških kopita, dok se vazduhom širio travnati miris konja. Nešto se pomerilo s desne strane. Na jednoj od niskih zgrada otvorila su se vrata, i Hari se ukočila. Izašao je mlad tamnoput muškarac u zelenom radnom kombinezonu, zaštitnim rukavicama i čizmama. Pogledao ju je kratko i skrenuo pogled, sagnuvši se da napuni kofu na obližnjoj česni. Zatim je ukucao šifru na numeričkoj tastaturi pored vrata i vratio se u zgradu.

Hari je pogledala na sat i polako krenula uz ogradu. Kolena su joj klecala i pokušala je da se seti Manijevog glasa. Verovatno se on više plaši nje nego ona njega. Kao pauci. Udahnulaje duboko. Strah joj je stvarao zbrku u glavi.

– Eva?

Hari je pretrnula brzo se okrenuvši. Muškarac je stajao navaljen na ogradu prstiju provučenih kroz pletenu žicu. Bio je mlad, imao je dvadesetak godina. Zapravo, još je bio dečak. Koža mu je bila boje muškarnog oraščića a lice obliveno znojem.

Hari je oklevala. – Mani? Jesi li ti Mani?

Zažmurio je i klimnuo glavom. Onda su mu ruke zadrhtale i prsti su mu skliznuli sa žice. Sručio se niz ogradu i seo zguren na zemlju.

Hari se trgla, zakoračila prema njemu i stala. Izgledao je bolesno. Lice mu je bilo iskrivljeno u bolnu grimasu. Ali kako da zna da je neće povrediti?

Malaksalo je mahnuo rukom pokazujući na torbu koju je nosio na ramenu.

– *Os diamantes*.

Glas mu je bio jedva čujan. Prišla mu je bliže. Podigao je teške kapke gledajući u nju. Oči su mu bile grozničave, previše zamagljene da bi je uopšte video.

– *Os diamantes* – prošaptao je.

Hari je zaškiljila u njega. Mišići su joj bili napeti, spremni za beg. Mani je prešao jezikom preko ispucalih usana.

Meu irmao Ezra me enviou.

Hari se namrštila. Zvučalo je kao španski, ali nije bio španski. Intuitivno je naslutila značenje njegovih reči. *Poslao me je moj brat Ezra.*

– *Pegue isso* – rekao ja Mani.

Ugrizla se za usnu i odmahнула glavom. Prenaglašeno je slegnula ramenima pokazujući mu da ne razume. – *Lo siento, no le entiendo.*¹⁰

Zažmirio je ka njoj i nekoliko trenutaka kao da ju je gledao zainteresovano. Onda mu je glava pala nazad na ogradu ljuljajući se s jedne strane na drugu.

– *Meu irmao Ezra me enviou.*

Glas mu je zvučao očajnički. Da li je bio u bunilu? Suglasnike je izgovarao s blagim ruskim prizvukom, gutajući vokale. Tada je Hari shvatila. Nije govorio španski, već portugalski.

– Molim vas. – Sklopila je ruke, kršeći prste. – Možemo li da razgovaramo na engleskom?

Pogledao ju je pometeno. – Ja... Da. Izvinjavam se.

Pogurio se i zakašljao. Pluća su mu pucketala kao drvo za ogrev i Hari se nakostrešila. Primetila je da na levoj ruci ima zavoj blizu ramena, obloga je bila skoro natopljena. Kad bi se nakašljao, smeđa tečnost curila je kroz zavoj.

Isprekidani kašalj se smirio. Mani je potražio torbu i počeo desnom rukom da napipava po unutrašnjosti. Leva ruka mu je, čini se, bila neupotrebljiva.

– Dijamanti – rekao je. – Imam ih, ovde su.

Izvadio je komad prljave tkanine uvezane kanapom. Bacio ju je na zemlju prema Hari, gledajući je molećivo.

– Uzmite.

Hari je zurila u mali svežanj. Nije mogla da se pomeri.

Mani je opet potražio nešto u torbi i izvadio flašu vode. Pokušao je da odvrne čep zubima, dok mu je leva beživotno visila uz bok, ali flaša mu je iskliznula iz ruke i pala na zemlju, Hari je poletela.

– Evo, pusti mene.

Odvrnula je čep i klekla pored njega kako bi mu pridržala flašu dok pije. Iz blizine je videla da mu je povijena ruka prilično potamnela, a natečeno meso je vonjalo na trule banane.

Mani je klimnuo glavom i otvorio širom oči pokazujući joj da je dosta. Dala mu je flašu i pridigla se u čučanj.

– Nije ti dobro – rekla je. – Moraš kod lekara.

Zaškiljio se podigavši pogled u nju. Oči su mu bile oprezne. – Imam prijatelje ovde, oni će mi pomoći. Molim vas, samo uzmite dijamante.

Hari je pogledala u smotuljak pored sebe, dok joj je u stomaku kuvalo. Te dijamante je doneo Evi, da bi zaštitio svoju porodicu. Kako da ih uzme i ostavi ga ovde takvog?

Stisnula je pesnice i na brzinu pogledala oko sebe. Nije bilo nikoga i čuo se samo topot kopita i Manijevo vlažno disanje. Spustila je smotuljak sebi u krilo. Drhtavim prstima odvezala je kanap i razmakla tkaninu. Unutra su bila tri bisernosiva dijamanta. Podigla je jedan. Bio je hladan i mastan na dodir, kao mali dijamant koji je dobila od Eve, i istog oktaedarskog oblika. Samo što je bio veći. Mnogo veći. Toliko velik da je jedva mogla da ga obuhvati šakom.

Pogledala je u Manija. – Ovo je *Van Viksovo* kamenje?

Širom je otvorio oči. – Da, kunem se. Kao i ostalo. Ezra mi je rekao gde da ga tražim.

– Gde ga nalaziš?

– U jamama, jamama za jalovinu, blizu okna.

Zurio je u nju, očiju razrogačenih u panici, dok je odgovarao na njena pitanja kao da je na ispitu. Pogledala je u svoje krilo. Mrzela je što ga plaši, ali je htela da sazna neke stvari.

– Ima li ih još?

– Ima ih još mnogo. – Bora mu se urezala između obrva. – U *Van Viksu sigurno* da znaju za to, ali ne žele da ih iskopavaju.

– Šta se dešava s tim dijamantima?

– Zatrpavaju ih. Ispod tona jalovine. – Glas mu je postajao sve slabiji. – Kao da... kao da ne žele da ljudi znaju za njih.

Hari je zurila u ogroman dijamant u svojoj ruci. Trebalo je da bude jedinstven, čudo prirode koje ostavlja bez daha. Ali *Van Viks* ih ima toliko da neće ni da ih iskopava.

– Jesi li ih ti prvi našao? – rekla je.

– Ne, ne, Ezra je bio prvi. Ezra ih uvek traži. – Mani je ispustio zvuk kao da se guši, pola smeh, pola kašalj. – Za mog brata uvek postoji još jedan kamen.

Uvek još jedan kamen. Taj izraz je Hari upalio lampicu u glavi. Pred očima joj je bio očev bezbrižni osmeh. Uvek još jedna ruka. Uvek još jedno grlo.

– Kockarska mantra – rekla je, maltene samoj sebi. Podigla je pogled i zatekla Manija kako zbunjeno zuri u nju.

– Niste ono što sam očekivao – prošaptao je naposletku,

Hari je oborila pogled, u stomaku joj se komešalo, a onda je ponovo umotala dijamante u tkaninu. Nikad nije toliko mrzela sebe.

Mani ju je uhvatio za ručni zglob. – Moja porodica, molim vas, održaćete obećanje? Ništa im se neće desiti?

Hari nije mogla da ga pogleda u oči, Nije imala šta da kaže.

– Molim vas! – Stegao ju je. – Uradio sam šta ste tražili!

Hari se usredsredila na lice svog oca. Stisnula je zube i odmakla se. Znala

je da posle ovoga više nikad neće naći mir, ali trenutno nije imala izbora.

Mani je pružio ruku prema njoj. – Recite mi da ih nećete povrediti, molim vas!

Glas mu je zapeo u grlu. Hari se povukla. Želela je da skupi ramena i zapuši uši. Bilo šta samo da ga ne čuje. U sebi je vrištala.

– Žao mi je – prošaptala je.

Mani ju je zapanjeno pogledao. Onda se srušio nazad na ogradu. Krkljanje njegovih pluća zaparalo je tišinu između njih. Nekoliko trenutaka kasnije, rekao je:

– Vi niste Eva, zar ne?

Hari je rukom prekrila usta, polako uzmičući. Nije mogla da govori. Tada je tih glas iza nje kazao:

– Ne, ona nije Eva. – Metal je škljocnuo. – Ja sam.

45.

Hari je oblio hladan znoj. Eva je stajala nekoliko metara dalje, nišaneći pištoljem u Harino lice.

– Drago mi je što te opet vidim, Hari.

Bila je sitnija nego što ju je Hari pamtila, s grudima i kukovima tankim i pravim kao strela. Majicu i šorts kao da je kupila na dečjem odeljenju, dok je pištolj izgledao prevelik u njenim rukama.

Hari je duboko uzdahnula. Njen ponovni susret s Evom joj se na neki neobjašnjiv način činio neizbežnim. Na kraju krajeva, s tom ženom je sve i počelo; Hari je iz nekog razloga oduvek znala da će je opet sresti.

– Zdravo, Evo. – Udovi su joj odjednom postali teški, kao da je stigla na kraj dugog puta. – Već danima te tražim.

– Ne sumnjam.

Eva je zaškiljila, što je još više istaklo njene iskošene istočnjačke oči. Modrice su joj dosad već izbledele i postale limun-žute. Bičevi kratke kose nakostrešili su joj se na temenu, i podsetili Hari neočekivano na Hantera. Zapitala se hoće li joj konačno poverovati kad pronađe njeno telo izrešetano mecima.

– Kako si znala da sam ovde? – rekla je Hari.

– Recimo samo da mi je rekao prijatelj.

Prijatelj. Rob? Kruger? Ili možda čak Kesi. Mogao je da bude bilo ko od njih. Hari nije mogla da razmišlja. Toliko puta je postavila sebi ista pitanja otkako je sve pošlo nizbrdo. Ali u ovom trenutku to više nije bilo važno.

Eva je pokazala kratko prema Maniju pištoljem. – Ko je to?

Hari je pogledala njegovo lice, osećajući se čudno zaštitnički. Oči su mu bile skoro sklopljene, disanje otežano. Nehajno je slegnula ramenima. Ako Eva ne zna njegovo ime, ona joj ga sigurno neće otkriti.

– Ti bi to trebalo da znaš, on je jedan od tvojih kurira.

Eva se zlobno osmehnula. – Ma nemoj. Misliš da sve znaš, jel’? Nikad ga dosad nisam videla.

– Ah, da, tako je, zaboravila sam. Ti sarađuješ s Radžom Čandrom, zar ne?

Zlobni osmeh je nestao kao gunicom izbrisan. Eva je jače stegla pištolj obema rukama. Stajala je raskoračeno, ispruženih i zategnutih ruku. Sudeći po njenoj sitnoj građi, podsećala je na dete koje se domoglo oružja odraslih. Ali njen stav je govorio da zna šta radi.

Eva je procedila kroza zube. – Ne znaš ti ništa.

– Bila bi iznenađena kad bi shvatila šta sve znam. – Hari se pomerila malo ulevo. – Na primer, znam da ja Garvin krijumčario velike dijamante iz *Van Viksovih* rudnika. I znam da Krugerovi konji služe kao paravan za transport. A tu, naravno, ti stupaš na scenu.

Eva je zauzela stabilniji stav i nije odgovorila. Hari se pomerila još malo levo. Kapija sa crvenim dugmetom je bila samo metar od nje. Nastavila je da priča.

– Čak znam i ko je još umešan. Tom Džordan, Edi Konvej. – Posmatrala je Evino lice. – A razgovarala sam i s Robom i s Krugerom.

Eva je zažmirila. – Nije važno šta znaš, zakasnila si.

– Razgovarala sam s policijom, već neko vreme istražuju ovaj slučaj. – Dugme je bilo blizu. Kad bi samo mogla da se pomeri malo unazad, možda bi mogla da ga pritisne ramenom. – Verovatno te već traže.

Eva je hitro zakoračila prema njoj. – Ne mrdaj!

Hari je stalo srce. Evine ruke su bile ispružene, pištolj čvrsto uperen. Cev je bila uperena u Hari u visini očiju i ona je piljila u hipnotišući crni tunel. Zaledila se.

Eva je cimmula glavom u stranu. – Skloni se od interfona. Odmah!

Hari se pomerila napred, paralisano gledajući u pištolj. Kad joj je ograda bila van domašaja, Eva je rekla:

– Sada spusti zavežljaj na zemlju i pomeri se tamo do svog prijatelja.

Hari je oklevala. Krajičkom oka je videla da se s Manijem nešto dešava. Na brzinu je pogledala u njegovo lice. Kapci su mu igrali zatvarajući se, dok su mu se usne pomicale. Nikakav zvuk nije izlazio, ali Hari je znala šta želi. Želi da joj kaže da da dijamante Evi. Kao da je imala izbora.

Vratila je pogled na pištolj. Onda je polako spustila svežanj pored nogu. Ruke su joj se tresle. Smotuljak je izgledao mali i prljav u prašini. Želela je da ga zgrabi i potrči prema kolima. Umesto toga, udaljila se nesigurnim korakom i stala pored Manija.

Eva se sagla da uzme zavežljaj, ne spuštajući ni pogled ni pištolj s Harinog lica. Pritiskala je tkaninu između prstiju. Dijamanti su se sudarali unutra. Njene iskošene oči obuzela je groznica.

– Biće da mi je ovo srećan dan.

Hari nije odgovorila. Nije bila u stanju. Pored nje, Mani se onesvestio, dok su mu pluća krkljala kao lupkanje grada po prozoru. Eva se uspravila i nastavila.

– Pošto je Garvin mrtav a Radž se ne javlja na telefon, mislila sam da neće biti pošiljke. – Odmerila je težinu svežnja u ruci i nasmejala se. – Znala sam da te treba držati na oku.

Izgledala je bunovno, skoro opijeno, kao da je dodir dijamanta u njoj pokrenuo navalu endorfina. Lupkanje kopita, negde iza Hari, ubrzalo se, kako je konj pojačao trening. Koliko je ona znala, to je mogao da bude i Don Lajt. Zaškiljala je u Evu.

– Ako smem da pitam, kako funkcioniše taj deo s konjima?

Eva je slegnula ramenima. – Kako kad. Rektalni čepići. Vaginalni umeci za kobile. Nekad ih zatrpam u njihovoj hrani. Ko bi tu proveravao? Konji su savršen paravan za prenošenje iz zemlje u zemlju.

– I sad ćeš to da otpremiš preko Dona Lajta?

Eva se nasmejala. – Ah, ovi nisu za otpremanje. Bar ne uobičajenim kanalima. – Privila je zavežljaj na grudi. – Ovi su za mene.

Hari je žmirknula. – Prevarićeš sindikat?

– Sindikat? – Eva je frknula. – Tako ih zoveš? Zvuči tako ugledno.

– Oni? Zar ti nisi deo njih?

Eva se gorko osmehnula. – Već dugo pokušavam da izađem. Sad konačno imam priliku.

– Zato što je Garvin mrtav?

Eva je skrenula pogled. – Nije on jedini koji odlučuje.

– Ko je još umešan? – Hari je pogledala u Evinu žutozelenu modricu. – Ista osoba koja ti je napravila tu masnicu na oku?

Eva se premestila s noge na nogu. – Kao što sam rekla poslednji put kad smo se videle, nekad je opasnije otići nego ostati. Ako te uhvate u pokušaju, mrtav si. To moraš dobro da isplaniraš. Moraš da imaš para da bi mogao da nestaneš, mnogo para.

– Zato si provalila u Garvinov sef?

– *Ti* si provalila u Garvinov sef, Hari, ne zaboravimo to. Iza tog malog nestašluka ostali su samo tvoji otisci prstiju, sećaš se? Čak sam ostavila tvoju vizitkartu na mestu gde je svako mogao da je vidi.

Hari je zažmurila i klimnula glavom. Znači, bila je u pravu. Eva joj je smestila.

– Dakle, ja sam ti poslužila kao žrtveni jarac? – Hari nije mogla da izbegne gorčinu u glasu.

– Pre bih rekla kao dimna zavesa. – Eva je zavrtela glavom i nasmejala se. – Konačno je sreća na mojoj strani. Upoznala sam tvog oca kad je prvi put došao da se vidi s Krugerom. Prijatan čikica, zar ne? Rekao je da će izvoditi Dona Lajta na trke pod tvojim imenom.

– On ima svoje razloge za to.

– Znam, proverila sam ga. Prilično mutna prošlost, bila sam iznenađena. Stalno je pričao o tebi. Kako si silni mađioničar za kompjutere, kako čak imaš sopstvenu bezbednosnu kompaniju. – Pogledala je Hari radoznalo. – Mora da je lepo imati oca koji je toliko ponosan na tebe.

Hari je progutala knedlu ne odgovorivši. Eva je nastavila:

– U svakom slučaju, to me je navelo na razmišljanje, pa sam i tebe proverila. I eto nje, direktor kompanije *Blekdžek sekjurit*, i sada vlasnik Dona Lajta. Čak je i tvoja prošlost mutna, ako je bar pola od onoga što sam pročitala o tebi tačno. Bila si savršena.

– Hvala.

Ako je Eva primetila njen ton, nije to ničim pokazala. – Policija nam je već bila na tragu, počeli su da istražuju neke vlasnike. Ti Džeja, između ostalog. On je prilično nervozan zbog toga.

Hari se namrštila na upotrebu sadašnjeg vremena. Zar ne zna da je on mrtav? Eva je i dalje govorila.

– Morala sam da uđem u taj sef, ali nisam smela da ostavim nikakav trag. Otuda ti u celoj priči. Znala sam da će policija biti toliko zauzeta tobom, da ću ja uveliko zbrisati kad me se sete.

Hari je klimnula glavom. Kao način unošenja pometnje, to je bilo više nego dovoljno. Eva se osmehnula.

– Igrom slučaja, sve je ispalo i bolje nego što sam očekivala. Sve osim

jednog.

– Čega?

– Garvinov sef je imao gomilu bezvrednog đubreta. Hrpa klikera. – Osmehnula se kiselo. – To nije bilo dovoljno. Trebali su mi veliki dijamanti, kao ovi.

– Pa si ostala da sačekaš sledeći tovar?

– Baš tako.

Hari je znoj curio niz leđa. Sunce ju je pržilo kroz haljinu, koja se sad već lepila za nju kao mokar čaršav. Osmotrla je Evu. Majica joj je bila potpuno suva, ali su joj se uz ivicu čela presijavale kapljice znoja. Hari je klimnula glavom pokazujući na pištolj.

– To mora da ti je sve teže, sad kad ti je druga ruka zauzeta.

Eva je jače stegla pištolj, toliko da su joj zglavci prstiju pobeleli. – Ne brini za mene, upravo odlazim. Baci mi svoje ključeve od kola.

– Šta?

– Ključeve od kola, daj mi *ih!*

Hari je trepnula. – Ostavila sam ih unutra.

Eva je koračala postrance prema kolima, pogleda prikovanog za Harino lice. Uprkos vrelini koja je pržila, Hari je prošla jeza. Šta je Eva naumila, da je ubije i odveze se njenim kolima?

– *Jedno ne razumem*, – Hari se trudila da zadrži neobavezan ton. Kao da su njih dve stare drugarice, došle na partiju ćaskanja. Kako je ona to videla, što duže bude pričala, duže će ostati živa. – Kako si mogla da saraduješ s čovekom kao što je Garvin? Maltretirao je tvoju majku, zar ne?

– Moja majka se udavala za nasilne muškarce. – Eva je provirila kroz prozor vozača i brzo vratila pogled na Hari. – Moj otac ju je tukao. I mene je nekad prebijao. Umro je kad sam imala deset godina, hvala bogu.

– Jel' se on zvao Darsi?

Eva je klimnula glavom. Spustila je svežanj dijamantata na krov kola i otvorila vrata. – Posle njega je došao Garvin. Uselio se, uzeo joj sve pare, i još je tukao do besvesti. – Nagnula se i izvukla ključeve iz kontakt-brave. Nije skidala pogled s Hari. – Samo što ovog puta ja to nisam znala. Majka me je poslala u internat. Pretpostavljam da je htela da me zaštiti.

Hari se namrštila. – Ali na kraju si ipak saznala, zar ne?

– Pre nekoliko meseci. Našla sam je kako leži na podu u kuhinji. Rebra su joj bila polomljena. – Eva je s mukom progutala knedlu. – Polomio ih joj je kuhinjskom stolicom.

Stisnula je ključeve u ruci i podigla pesnicu. Njena mršava pluća su se raširila. Onda je bacila ključeve visoko preko žičane ograde. Pali su zvecnuvši na zemlju negde van vidokruga. Potom je zalupila vrata kola i uzela svoj svežanj dijamanta.

– Tada mi je sve ispričala. Rekla je da joj je konačno dosta svega, i da ga napušta. Onda je umrla. – Eva je zavatlala svežnjem kao pesnicom prema Hari. – Nije se pripremila, vidiš, nije imala plan. Mislila je da će je pustiti da ode, tek tako.

– Hoćeš da kažeš da ju je on ubio?

– Ne bi me iznenadilo. Neki su govorili da je to bilo samoubistvo, ali ja ne verujem u to. Umrla je pokušavajući da pobegne od njega, to je sve što znam. U mojim očima, to ga svakako čini ubicom. – Pogledala je Hari pravo u oči. – Pitala si me pre nekoliko dana da li mi je drago što je mrtav. Odgovor je, nego šta nego mi je drago.

Hari je zurila u Evu. Sitno telo joj je podrhtavalo dok je iz nje kao para kipela mešavina besa i straha.

– Ko ti je napravio te masnice, Evo? Je li Rob? Ili si bila u vezi s nekim drugim? S Krugerom, možda?

Eva je dodirnula kožu pored oka. – Kakva majka, takva ćerka, tako kažu, zar ne?

– Gluposti. Mislila sam da si pametnija.

– I jesam. – Eva je isturila bradu. – Ja izlazim iz svega ovoga, zar si zaboravila?

Pogledala je preko ramena i krenula unazad ka zelenom džipu parkiranim malo dalje niz put. Pištolj je i dalje bio uperen Hari u lice. Eva je kroz prozor sa suvozačeve strane ubacila svežanj u kola. Hari je poletela kao da ju je povukla neka nevidljiva spona.

– Čekaj! – Dijamanti. Nije mogla da je pusti da ih odnese. – Zar ne želiš da znaš ko je ubio Garvina?

Eva je obuhvatila pištolj obema rukama i prešla do vozačeve strane. – Imao je mnogo neprijatelja, može biti bilo ko.

– I Ti Džej je mrtav, jel' znaš to?

Eva se skamenila, držeći ruku na vratima. – Ne verujem ti.

– To se desilo istog dana kada si opelješila Garvinov sef. Upucali su ga na *Lepardstaunu*. Ti si tad verovatno već bila otišla.

Eva je zaškiljila ne progovarajući. Hari je brzo nastavila:

– Onda su, već sledećeg dana, ubili Edija Konveja. Neko mu je iskopao oči.

Eva se prenerazila. – To je laž! Edi je bio samo klinac, nije imao gotovo nikakve veze s tim.

– Dovoljno da bude ubijen.

– Ali nije znao ništa! Pomagao mi je ponekad da izvadim dijamante, to je sve. Trebao mi je neko da drži glavu konju.

– Znači znao je za dijamante.

– Sumnjam da ih je prepoznao. On je morao samo da mi pomogne kad nema nikog drugog, i da drži jezik za zubima.

– Ko bi osim njega mogao da ti pomogne?

Eva je obavila i drugu ruku oko pištolja. – I dalje mislim da lažeš. Zašto bih ti verovala?

– Bilo ko iz ergele će ti to potvrditi. A šta je s Radžom? Šta misliš, zašto se ne javlja na telefon? Zašto ti on nije doneo dijamante? Zato što je i on mrtav, eto zašto. Svi oni su mrtvi. *Van Viks* je unajmio nekoga da ukloni sindikat, Ubija ih jednog po jednog, Evo. I sada dolaze po tebe.

Eva nije odgovorila. Pištolj joj se tresao u ruci. Hari joj je polako prišla bliže, srce samo što joj nije iskočilo iz grudi.

– Daj mi jedan dijamant, Evo. Samo jedan bi mi bio dovoljan, ne trebaju ti svi. – Još malo se približila. Malim koracima, da je ne bi koštalo života. – *Van Viksov* ubica misli da sam ja jedna od vas. Mogu da ga potkupim. Već sam napravila dogovor. Ako mu dam dijamante, povući će se,

Eva je odmahнула glavom. Teško je disala. – Lažeš. Ovo su moji dijamanti, zaslužila sam ih.

Onda je naglo otvorila vrata džipa.

– Čekaj! – Hari je pokazala na Manija. – Šta će biti s njim? S njegovom porodicom?

– Molim?

– To je deo dogovora, zar ne? Ako donese dijamante, njegova porodica će biti bezbedna?

Eva je slegnula ramenima. – Ja ne znam ništa o tome. Moj posao je samo da transportujem dijamante preko granice.

– Ko zna onda? Reci mi ko je još umešan!

Eva je sela u džip i upalila motor. Skrenula je polukružno, zastrugavši gumama po prašini. Hari je potrčala ka otvorenom prozoru sa suvozačeve strane i uhvatila se za okvir vrata. Džip ju je cimnuo za ruke i poletela je za njim, vičući kroz otvoreni prozor:

– Sindikat će saznati šta si uradila, zar ne? Ko god da je taj od koga bežiš, juriće te zbog dijamanaata.

Džip se naglo zaustavio. Eva je pogledala ka njoj, turirajući, sa svežnjem dijamanaata u krilu.

– Neće ako kažem da si ih ti uzela. – Prostrelila je Hari pogledom. – Onda će juriti tebe, zar ne?

46.

Hari se zateturala kroz obrtna vrata klinike *Kejptaun mediker*.

Vreli vazduh prijanjao joj je uz kožu, raskravijujući u njoj hladnoću koja ju je obuzela posle pada adrenalina u krvi. Ambulantna kola su prošla zavijajući sirenom i s uključenim rotacionima svetlima i pomislila je na Manija i u kakvom stanju ga je ostavila, vezanog za krevet, s maskom za kiseonik na licu. Pluća su mu krčala kao da će se raspući,

Potražila je ključeve od kola u džepu. Mladić iz karantina joj ih je našao. Takođe je pozvao hitnu pomoć, nakon što nije prestajala da zvoni preko interfona i vrištala dok je grlo nije zabojeo.

Vozač ambulantičkih kola je zacoktao kad je video Manija. – Ne izgleda kao da ima zdravstveno osiguranje, zar ne?

Hari ga je prestravljeno pogledala. – Ali možete da ga odvezete u bolnicu, zar ne?

– *Samerset* će ga verovatno primiti.

– Hoće li se tamo pobrinuti za njega?

Vozač je pognuo glavu i pogledao je preko ivice naočara. – Daće sve od sebe. – Zvučao je neubedljivo. – Ali to je državna služba hitne pomoći. Prenatrpna je i nedostaje im sredstava.

Hari mu je onda naložila da odveze Manija do najbliže privatne bolnice. Pratila ga je svojim kolima i poslednjih pola sata je provela popunjavajući obrasce. Znala je samo Manijevo ime, ali ispostavilo se da to nikome ne smeta jer imaju broj njene kreditne kartice.

Otključala je kola i sela unutra. Bio je zagušljivo i smrdelo je na rastopljenu plastiku. Pomislila je na Evu pitajući se kuda je otišla. Mada to i nije bilo važno. Ništa više nije važno, sada kad je ostala bez dijamanata.

Zatvorila je oči i utonula nazad u sedište. Bilo joj je previše teško da upali kola. I kuda bi išla? Nazad u hotel, pun nepoznatih ljudi? Ili dole na dokove da čeka *Van Viksovog* ubicu?

Odjednom je otvorila oči i potražila telefon. Pozvala je informacije, odakle su je povezali s hotelom *Komodor*. Nekoliko sekundi kasnije, na vezi se začuo glas njenog oca.

– Halo? – Zvučao je ošamućeno.

– Tata, ja sam.

– Hari, ljubavi. – Nešto je zaškripalo, kao da se pridizao u krevetu. – Jesi li u Kejptaunu?

– Da. – Knedla je počela da joj se penje u griu. – Jesi li dobro?

– Spavao sam. – Zvučao je pomalo iznenađeno.

– Ostani u krevetu, treba da se odmoriš.

– Ne mogu da verujem da si ovde, mislio sam da tvoja majka izmišlja.

– Stigla sam juče. – Primetila je da štedi na rečima. Tako su manje šanse da je izda glas.

– Hari, jel' sve u redu s policijom? Tvoja majka je rekla...

– Da, sve je u redu. Čuj, tata, moraš da ostaneš u hotelu, Nemoj da cunjaš okolo.

– Koješta, Kejptaun je sasvim bezbedan. Ali ostaću još neko vreme u *Komodoru*. Kesi Bergin će mi se pridružiti na ručku. Veterinarka, jesi li je već upoznala?

Hari je trepnula. – Da.

– Na trkama je s Denom, ali među nama, mislim da ju je ostavio na cedilu, pa se vraća u hotel. Hoćeš li da nam se pridружиš?

– Ne mogu, žao mi je.

Hari je zagrizla donju usnu kako se ne bi tresla. Da joj otac svojevremeno nije pao u komu, sad bi mu verovatno sve ispričala. Ali delovao je previše krhko.

Usledila je pauza. – Hari, jesi li sigurna da si dobro?

– Da. – jedva je izgovorila. – Samo sam u nekom škripcu, to je sve.

– Ah! Škripac. Znam sve o tome.

Hari je čvrsto sklopila oči i pokušala da se nasmeje. – U to ne sumnjam.

– Šta bi uradila da se ne plašiš? To moraš da se zapitaš. Ja to stalno radim. Da se ne plašim, da li bih podigao ulog? Odigrao još jednu ruku? Da li bih udvostručio ulog u blekdžeku,

– Ovde se ne radi o kartama, tata.

Zastao je. – Jesam li ti ikada rekao da sam, kada sam se probudio iz kome, bio smrtno uplašen?

Hari je odjednom otvorila oči. – Ne. Nisi mi to rekao.

– Znaš, povrede mozga te promene. Neki ljudi postanu depresivni, nasilni čak. Drugi odu kući i moraju da nose sa sobom podsetnike kad idu u kupovinu. Plašio sam se da napustim bolnicu.

– Nikad to nisi rekao.

– Najteže mi je bilo kad se nađem u gužvi. Nisam to mogao da podnesem. A neki od mojih najstarijih prijatelja su mi postali stranci. Osećao sam se izopšteno, kao da sam sleteo na Mesec. Da budem iskren, još uvek se tako osećam.

– Ja... Nisam imala predstavu.

– Zato se stalno na silu teram da radim uobičajene stvari i samopouzdanje mi, malo-pomalo, raste. Moramo da izbacimo strah iz rečnika, Hari. Inače nikad ništa nećemo uraditi,

Hari je klimnula glavom iako je bila svesna da je on ne vidi. Potom je pročistila grlo, maskirajući izdajničko drhtanje glasa,

– U pravu si, tata. Znam.

– Dobro je. – Čula mu je osmeh u glasu. – Hoćeš da dođeš na ručak?

– Ne mogu, žao mi je. Čuvaj se. Zvaću te kasnije.

Pozdravili su se i Hari je prekinula vezu. Steglo ju je u grudima pri pomisli da njen otac živi sa strahom. Kako sad da mu staje na muku?

Nagnula se i upalila auto, zatim krenula polako s parkinga ka glavnom putu. Telo joj je bilo utrnuo. Gotovo nesvesno je našla put do svog hotela. Telo joj je bilo u režimu usporenog rada i odbijalo je da se bavi bilo čime osim najosnovnijim kretanjem kroz prostor.

Kad je stigla do hotela, bilo je već skoro dva sata. Ušla je u sobu i srušila se na krevet, i kad joj je telefon zazvonio, javila se skoro odsutno.

– Halo?

– Vreme ti je skoro isteklo.

Preseklo ju je u stomaku i skočila je, uspravljajući se na krevetu. – Ko je to?

– Znaš ti ko je.

Niz leđa su joj klizile kapljice znoja. Zamislila je čvrste bicepse, bejzbol kapu. Imala je osećaj da će povratiti.

– Šta hoćeš? – prošaptala je.

– Jel' imaš dijamante?

Hari je liznula usne. Bile su joj suvlje od pepela. – Treba mi još vremena.

– Rekao sam ti da imaš dva dana. A onda ti je vreme isteklo.

– Ali...

– Sutra uveče, u sedam. Planina Tejbl. Idi žičarom do vrha. Naći ću te tamo.

Veza se prekinula. Telefon joj je bio kao užaren na uvu, a u glavi joj je bubnjalo od podivljalog pulsa. Prekrila je rukom usta.

Gospode!

Soba se vrtela oko nje. Ispustila je telefon i obgrlila se oko struka. Šta, dođavola, sad da radi?

Šta bi uradila da se ne plašiš?

Hari je zažmurila i zamislila svog oca, Vedar osmeh, snežnobela brada, više ne tako mirne ruke.

Osetila je kako joj se pesnice stežu. Mora da postoji neki način da se izvuče iz ovoga. Naglo je otvorila oči, skočila na noge i počela da korača po sobi.

Mućni glavom!

Sad su joj svi za petama. *Van Viksov* ubica. Dijamantski sindikat. Svi žele Manijeve dijamante.

Hari se iznenada zaustavila ispred prozora. Planina Tejbl je ispunjavala vidik i ona ju je gledala ukočenim pogledom. Nadvijala se, golema i drevna, s vrhom sravnjenim kao da ga je neko odsekao satarom. Preko vrha su se prelivali penušavi oblaci ključajući kao dim iz vulkana.

Hari se stresla. Sutra će otići gore. Ali prvo mora da nadomesti Manijeve dijamante. Okrenula se od prozora, uzela telefon i okrenula Rozin broj.

– Roz? Hari ovde. Izvini, ali treba mi još informacija.

– Jesi li dobro? Zvučiš uzrujano.

– Dobro sam. – Hari je hodala gore-dole pored kreveta, toliko nervozna da nije mogla da sedi, – Pa, možda jesam malo napeta. Slušaj, moram da nabavim neke dijamante.

– Obratila si se pravoj osobi.

– *Van Viksove* dijamante, velike. Tri ili četiri, neobrađena.

– Koliko velike?

– Ne znam. – Hari je zamislila dijamante koji su zveckali u Manijevorn

zavežljaju. – Toliko velike da jedva možeš da ih obuhvatiš šakom. Koliko je to, dvesta karata?

Nastupila je pauza. – Hari, jesi li sišla s uma? Zar nisi slušala ništa što sam ti govorila? *Van Viks* skoro uopšte ne vadi dijamante te veličine. Čak i kad bi mogla da nabaviš jedan, imaš li ikakvu predstavu o tome koliko bi to koštalo?

Hari je stisla pesnicu setivši se koliko je Džejkob platio svoj dijamant. – Mnogo, jel da?

– Šest, sedam miliona minimum.

Sranje. Harina ušteđevina s Bahama je lepa suma, ali ne bi mogla to da pokrije. Nastavila je da korača, krv joj je uzburkano jurila kroz vene.

– Rekla si da ih *Van Viks* skoro uopšte ne vadi. Šta rade s onima koje izvade?

– Prodaju ih odabranim juvelirima na sajtu u Kejptaunu.

– Kao na primer tebi?

Roz se nasmejala. – Stvarno me uopšte nisi slušala, je li? Rekla sam ti, ovih dana, ja sam pariya u Kejptaunu. Moje sajt kutije su pune tričarija.

– Ko ih dobija onda?

– Obično Džejkob, ali ne i u poslednje vreme. Bram Birkens je donekle postao miljenik, pa i Jan de Roj. Obojica su u Antverpenu, Ali nema veze ko ih dobija, Hari. Čak i da imaš dovoljno para, nijedan juvelir ti ne bi prodao neobrađeni *Van Viksov* dijamant.

– Prokletstvo, zašto?

– To je strogo pravilo sajta. Nikome nije dozvoljeno da preprodaje sadržinu svoje kutije u neobrađenom obliku.

– Ne razumem.

– Time se *Van Viks* osigurava da će zadržati kontrolu nad snabdevanjem tržišta. Ako bi dopustili ljudima da preprodaju svoje kutije, onda bi neko spolja mogao da počne da pravi zalihe sirovog kamenja u velikim količinama, što bi ugrozilo *Van Viksov* monopol.

Hari je zastala i sela na krevet. – Gospode. Stvarno vas drže sve za gušu, zar ne?

– Još kako.

– Dakle, hoćeš da kažeš da mogu da kupim samo brušene dijamante? Jel’

bih mogla da nađem neki te veličine?

– Takvih nema mnogo, ali je cena, u svakom slučaju, duplo veća.

Hari je čvrsto sklopila kapke osećajući kako joj se u grudima nastanjuje neka hladnoća. Kupovina je jednostavno bila neizvodljiva. Roz je progovorila prekinuvši tišinu.

– Jesi li u nevolji, Hari? Hoćeš li da se nađemo?

Hari je otvorila oči. – Ti si u Kejptaunu?

– Jutros sam stigla. Rekla sam ti, došla sam na sajt.

– Kada je to, danas?

– Počelo je juče. Traje tri dana. S obzirom na to da dođe sto pedeset juvelira, moraju da ga razvuku. Ja imam zakazano za sutra.

Polako, Hari se podigla na noge i prišla prozoru. Zurila je u moćnu planinu. – Gde se taj sajt održava?

– U *Van Viksovoj* zgradi u Gudvudu, odmah izvan grada. Hari su prošli žmarci po rukama i nogama. Setila se šta je Džejkob Fišer rekao. Takav dijamant mogli biste da nađete još samo u Van Viksovim zalihama.

Skoro je mogla da oseti kako vijuge u mozgu počinju da joj rade.

– Da li tu *Van Viks* čuva sve svoje dijamante? – pitala je.

– Da. U podzemnom trezoru.

– Tu je sigurno jako obezbeđenje.

– Mesto je kao tvrđava. Naoružana straža, identifikacione kartice, nadzorne kamere, alarmi. Složen sistem zaštite. I to je samo na kancelarijskim spratovima. Nikad nisam bila u trezoru, ali sigurno je u pitanju najsavremenija oprema.

Hari je stisnula kapke. – Kakve identifikacione kartice?

– Molim?

– Identifikacione kartice. Da li ih provučesh kroz aparat ili ih prineseš čitaču.

– Ne znam, nikad je nisam imala. One su za zaposlene. Ja dobijam samo propusnicu za posetioce.

– Ali mora da si videla druge kako ih koriste. Razmisli, Roz, molim te, važno je.

Roz je uzdahnula i nakratko začutala. Hari je mogla da je zamisli nabranog čela dok razmišlja. Konačno, Roz je kazala:

– Prinose ih. Na zidu ima nekakav kontrolni pano.

Hari su se nakostrešile dlake na potiljku. – Jel' možeš da mi učiniš uslugu, Roz?

– Još jednu?

– Moram da obiđem tu zgradu. – Hari je držala fige. – Možeš li da me uvedeš?

– Šta?

– Zakaži sastanak s tim tipom koji prodaje dijamante. Nekim Montgomerijem.

– Monti? Kako znaš za njega?

– Traži da se vidiš s njim danas. Reci mu da hoćeš da razgovaraš o statusu tvoje sajtkutije. Reci mu bilo šta. Samo me povedi sa sobom.

– Ne sviđa mi se kako ovo zvuči. Šta nameravaš, Hari?

– Molim te, Roz.

Usledila je pauza. – Ovde se ne radi samo o nekom slučaju na kojem radiš, zar ne? Šta se dešava, Hari?

Hari je zažmurila. – Ušla sam u okršaj s kartelom, to je sve što mogu da kažem. Možeš li samo da mi veruješ? Molim te. Potrebna mi je pomoć.

– Zna li Sal za ovo?

Hari je širom otvorila oči. – Ne, i ne smeš da mu kažeš. Već mu je dovoljno teško. Obećaj mi da mu nećeš reći.

Roz je ćutala neko vreme. Hari je skoro mogla da je čuje kako vaga odluku. Onda je Roz rekla:

– Videću šta mogu da uradim.

47.

– Reći ćemo da si moj asistent – rekla je Roz. – Samo nemoj ništa da govoriš.

Hari je klimnula glavom. Stomak joj se vezao u čvor. Sedele su u Rozinim kolima i vozile su se na istok van grada ka Gudvudu. Uprkos razumu, Roz je udesila sastanak s Montgomerijem Njumanom u tri i petnaest tog popodneva.

Hari je čačkala kaiš svoje torbe. – Možda bi bilo bolje da ne koristimo moje pravo ime. – Nije imala predstavu da li u *Van Viksu* znaju za nju, ali joj se činilo pametnim da prikrije tragove. – Reći ćemo da se zovem Katalina Dijego, u redu?

Roz ju je pogledala iznenađeno i Hari je oborila pogled na svoje ruke.

– To je ime koje koristim s vremena na vreme.

– Da, znam. – Roz joj se nežno osmehnula. – Sećam se da je ponekad išla s nama u park.

Hari se zabezegnula. Mislila je da se više niko ne seća Kataline.

Katalina Dijego je bila njena imaginarna drugarica kada je Hari bilo pet godina. Imala je plavu kosu i anđeosko lice i preuzimala je krivicu za skoro svaki Harin nestašluk. Odrasla je s Hari i od drugarice iz detinjstva postala lažno ime za njene hakerske podvale.

Hari se promeškolljila u sedištu. Opkladila bi se da se čak ni Mirijam ne bi setila Kataline. Pogledala je u Roz, i uspomene su počele da naviru. Čajanka na travi; Roz sipa mleko Katalini krajnje ozbiijna.

Hari je pročistila grlo. – Pa, reci mi nešto više o tom Montiju.

Nije bila sigurna šta želi da zna, ali je morala da promeni temu. Roz je pogledala u retrovizor i prestrojila se u spoljnu traku.

– On je direktor *Van Viksa*, i radi za njih preko četrdeset godina. Većina ljudi ga se plaši, mada to verovatno ne bi priznali.

Promenila je brzinu, s lakoćom upravljajući moćnim mercedesom. Nosila je tamnoplavu platnenu haljinu bez ikakvih ukrasa. Izgledala je damski i poslovno.

Hari je uvijala kaiš torbe između prstiju. – On odlučuje o tome ko će šta

dobiti u svojoj sajtkutiji, zar ne?

– Tako je. U skladu s globalnim tržištem, naravno. Ako postoji višak žutih dijamanta na tržištu, na primer, onda se takvi uopšte neće naći na sajtu.

– Da ne bi oborili cenu?

Roz se nasmešila. – Bravo, učiš. Ponuda i potražnja.

Hari je zakolotala očima. – I šta onda? Najbolje dijamante dodeljuje uobičajenim miljenicima?

– Zapravo, ta povlašćena manjina može da se promeni u bilo kom trenutku. Nikad nisi sasvim načisto na čemu si s Montijem. Nekad unosi promene u svoj spisak sve do poslednjeg dana pred sajt. Ali niko se ne usuđuje da se požali, čak ni miljenici. Ako samo zucneš nešto o svojoj kutiji, letiš napolje.

Roz je polako skrenula kolima za krivinu. Trošno kartonsko naselje uplovilo je u vidik, naslanjajući se na ivicu auto-puta. Načičkane oronule udžerice kao da su bile spremne za rušenje. Cigle i automobilske gume držale su krovove na mestu, a neko je na jednom od zidova od talasastog lima sprejom ispisao „Dobro došli u pakao”.

Hari je počela da se osvrće oko sebe. Prvi put nije mogla da vidi prokletu planinu.

– Stigli smo – rekla je Roz.

Hari je brzo okrenula glavu. Malo napred, usamljen moderan oblakoder uzdizao se visoko iznad puste zemlje. Sunčeva svetlost se odbijala sa svake površine. Hari je izbrojala osamnaest spratova, svi u staklu.

Progutala je knedlu, odvrativši pogled. Dlanovi su joj bili vlažni. Roz je skrenula na sledećem isključenju i nastavila dalje dugom avenijom, dok se konačno nije zaustavila na parkingu ispred kule. Hari je izašla iz kola škiljeći uvis. Nije bilo nikakvih znakova, niti korporacijskih logotipa; ničega što bi uputilo na to šta se tu nalazi. Uglancani prozori reflektovali su odraz plavog neba, kao da se radi o svesnom pokušaju da se stope s okolinom.

Kamion je zabrujao sleva. Pogledala je i stala kao ukopana. Sto metara dalje, na ograđenom zemljištu, nalazio se ogroman betonski bunker. Bio je veći od fudbalskog stadiona i okružen naoružanim stražarima. Vojna

oklopna vozila tutnjala su ulazeći i izlazeći, zaustavljajući se na kontrolnim punktovima uz zvuke repetiranja oružja.

Hari se prevrnuo želudac. Dakle, ovo je komandni štab *Van Viksovog* kartela. Zurila je u stražare i njihove glomazne automate i redenike s municijom velikog kalibra. Odjednom se zapitala šta to, dođavola, radi.

Zavukla je drhtavu ruku u torbu. Prstima je obuhvatila mali crni uređaj koji je pokupila u hotelu iz svoje opreme za rad na terenu. Po obliku i veličini ličio je na špil karata, a duž ivice je napipala prekidač. Uključila ga je i prateći Roz prošla kroz ulaz u kulu.

Prostor oko recepcije je bio uređen kao hotel od pet zvezdica, ako se izuzmu naoružani stražari. Sjajni podovi, svetiljke pozlaćenih ivica, dovoljno umetničkih dela da se napuni galerija. Prijavili su se recepcionerki, koja im je zatim dala plastične identifikacione kartice. Hari je svoju zakačila za džep košulje i sledila Roz do sofa smeštenih pored prozora.

Naslonila se na naslon za ruke, previše nervozna da bi sela. Šarala je očima levo-desno promatrajući okruženje. Desno od recepcijskog pulta nalazila su se teška metalna vrata. Čuvao ih je naoružan stražar i, koliko je mogla da vidi, izuzev glavnog ulaza, to su bila jedina vrata.

Okrenula se na naslonu sofe i primetila druge posetioce koji su na recepciji vraćali svoje propusnice napuštajući zgradu. Ona je već odlučila da će zadržati svoju.

Odjednom, metalna vrata su se otvorila i pojavio se muškarac u kasnim tridesetim, koji je zakoračio u recepciju. Imao je uska ramena, proređenu riđu kosu i ten koji je upućivao na anemiju. Na času fizičkog u školi ga verovatno niko nije želeo u svom timu.

Prišao je Roz s ispruženom rukom i arogantnim smeškom na licu.

– Roz. Gospodin Njuman te očekuje gore.

Roz je ustala i rukovala se s njim. – Vizli, vidim, još uvek radiš kao Montijev potrčko.

Stisnuo je usne ali nije odgovorio. Okrenuo je svoj hladni pogled prema Hari i Roz ih je upoznala, On je klimnuo glavom, okrenuo se oko sebe i zaputio nazad prema metalnim vratima.

– Sledite me, molim vas.

Izgovor mu je bio više engleski nego južnoafrički. Hari ga je posmatrala kako skida identifikacionu karticu s kaiša i prinosi je čitaču na zidu. Crvena lampica na kontrolnom panou je postala zelena, i vrata su škljocnula otvarajući se.

Nešto što imaš, nešto što znaš, nešto što jesi.

Kroz glavu joj je prošlo opšte načelo sigurnosne zaštite dok je pratila Vizlija kroz vrata u malo predsoblje ispred liftova. Ponovo je skenirao svoju karticu, ovog puta kako bi pozvao lift. Hari je krišom pogledala karticu.

Nešto što imaš.

Dodirnula je svoju torbu i osetila obrise crnog uređaja. To je bio skener radio-frekvencija. Poslednji put ga je koristila u Dablinskoj banci. Izvršni direktor banke ju je unajmio da proveri bezbednost zgrade, a kao i mnoge organizacije i oni su koristili beskontaktno kartice. Te kartice odašilju svoju identifikaciju u radio-signalima, koje primaju čitači na zidu. Baš kao Vizlijeva.

Ali radio-signali su lak plen, i bilo ko sa skenerom može da ih pročita. Treba samo da se dovoljno približi.

Vrata lifta su se otvorila i Vizli je ušao, pritisnuvši dugme za peti sprat, poslednji na panelu. Hari je ušla za njim i ugurala se tako da mu stoji sa strane na kojoj mu je kartica. Mirisao je na sapun i štirak u spreju. I Hari je odmah zamislila neku predanu majku kako mu vredno pere rublje.

Pogledao ju je kratko. Lift nije bio tesan, i nema sumnje da se pitao zašto mu narušava lični prostor. Osmehnula mu se, čekajući da čuje pištanje svog skenera, koje je značilo da je završio.

Ništa.

Vizli se polako odmakao, okrenuvši se prema Roz. – Uzalud troliš vreme s gospodinom *Njumanom*, znaš to.

Roz je izvila obrvu. – Misliš?

– Naravno. – Opet je na licu imao onaj arogantni smešak.

– Kad bi prestala da šuruješ sa svim onim ucveljenim borcima za prava, možda bi bio voljan da te sasluša.

Roz se osmehnula. Hari je oprezno skinula torbu s ramena i spustila je malo niže.

– Poznaješ me, Vizli – rekla je Roz. – Čim vidim nepravdu, moram o tome da progovorim.

Uzdahnuo je. – Ah, poznajem te, vrlo dobro.

Hari mu se polako primicala, držeći torbu u ravni s njegovim kaišem.

Bip.

Vizli se namrštio. Hari je zakoračila unazad.

– Izvinjavam se – kazala je. – Baterija na telefonu mi se ispraznila.

Hari su prošli žmarci po vratu. Njen skener je upravo iskopirao signal s Vizlijeve kartice. I sada će moći da je klonira kad god bude htela. Nije bila sigurna da će joj trebati, ali nije naodmet da se pripremi.

Lift se meko zaustavio i izašli su u dugačak prazan hodnik s nizom vrata s obeju strana. Zujanje štampača i žamor glasova govorio je Hari da su to verovatno kancelarije. Vizli je prišao zatvorenim vratima prekoputa liftova. Na zidu pored njih bila je postavljena mala numerička tastatura. Hari je osetila peckanje na vrhovima prstiju.

Nešto što znaš.

Vizli je pristupio tastaturi, a Hari mu se prišunjala iza leđa, vireći mu preko ramena. Uprla je pogled i zadržala dah. Kažiprst mu je lebdeo nad središtem tastature. Tek onda se setio da ga sakrije preklapajući ga drugom rukom, i potom ukucao četiri broja. Ruke su mu zaklonile brojeve, ali Hari je prozrela putanju pokreta. Četiri ugla romba.

Špijuniranje PIN-ova ljudima preko ramena je bio stari cirkuski trik, koji je svaki haker novajila mogao da izvede kao od šale. A Hari je imala vid izoštriji od većine ljudi. Ako može da prati skup karata kroz šest spojenih špilova tokom mešanja, onda sigurno može lako da isprati putanju od četiri cifre.

Zamislila je tastaturu i u glavi iskopirala istu putanju u obliku romba. 2684, ili 2604 ako je pogrešila. Sledila je Vizlija kroz vrata u još jedan lift, dok je Roz išla poslednja. Hari se naslonila leđima na rukohvat.

– Imate prilično komplikovan sigurnosni sistem.

Vizli je pritisnuo dugme za deseti sprat, što je bio poslednji do kog je lift išao, i pogledao je uobraženo.

– Ovo nije ništa. Ovo služi samo za razdvajanje internog osoblja. Spratovi koje smo upravo napustili u celosti su rezervisani za administrativno

osoblje, a kome treba da mu se osoblje vrzma po zgradi? Sledeći je sektor prodaje, njih držimo opkoljene na pet spratova u sredini. – Pogledao je uvis. – Na vrhu je sektor za strategiju i korporativni razvoj. Tu ja radim s gospodinom Njumanom.

Spustio je kratko pogled na nju, giedajući njenu reakciju. Hari ga je pogledala širom otvorenih očiju, nastojeći da deluje zadivljeno njegovom visokom pozicijom u lancu ishrane. Klimnuo je glavom i nastavio:

– Ali kao što sam rekao, ovo nije ništa. Naše pravo obezbeđenje je koncentrisano u podzemnim trezorima.

– To je ona betonska tvrđava koju sam videla napolju?

– Tako je. Neprobojna je, verujte mi na reč. Najbolja zaštita na tržištu. Seizmički senzori, radar, termički detektori, magnetna polja, sigurnosne kamere. Da ne pominjem uvek prisutnu oružanu stražu.

Roz je pročistila grlo, kao da ga opominje zbog brbljivosti. Ne obazirući se na nju, nastavio je da navodi pojedinosti:

– Betonski zidovi, čelična vrata od tri tone, brave s preko stotinu miliona kombinacija. Čak su i za kasete unutar trezora potrebni posebni ključevi i pristupne šifre. – Pogledao je Hari zagonetno. – Plus još mnogo toga o čemu ne smem da govorim.

Hari ga je i dalje gledala glumeći zadivljenost. Mogla je da se kladi da zapravo i ne zna ništa više, i verovatno ga izjeda to što nema pristup najvišim nivoima bezbednosti, Vrata lifta su se otvorila i izašla je za njim, klonulog duha. U jednom je bio u pravu. Taj prokleti trezor kao da je neprobojan. Ali šta je drugo, dodavola, mogla i da očekuje?

Izašli su na još jedan sprat s kancelarijama, identičan onom ispod. Isti sivosmeđi tepih, isti goli zidovi. Vizli je prešao hodnik do još jednih vrata, koja su ovog puta verovatno vodila do sektora za strategiju i razvoj. Bila su zaštićena poznatim uređajem za unos podataka veličine cigle, s udubljenjem za senzorsko polje. Hari se ukočila. Biometrijski skener.

Nešto što jesi.

Osmotrla je logo: srebrna zvezda, i u nju upisano 'Axis5'. Obeshrabrila se. *Axis* su stručnjaci za detekciju živog prsta. Njihovi senzori proveravaju puls, toplotu i znojenje svojstveno samo živom prstu. Suština je u tome da se lopovi odvrata od odsecanja prstiju ljudima.

Posmatrala je Vizlija kako stavlja palac na pločicu. Upalila se zelena lampica i vrata su škljocnula. Podigao je prst, i mali automatski brisač uklonio je nevidljivi otisak prsta koji je ostavio za sobom.

Hari je uzdahnula. Ovaj neće moći da hakuje pomoću gumenog mede. Mada to ionako nije važno. Zašto bi provaljivala ovde, kada su svi dijamanti zaključani u trezoru?

Vizli ih je poveo kroz široki hodnik. Hari se iznenadila onim što je videla. Sektor za strategiju je imao povelik budžet za opremanje prostora. Tepisi su bili debeli i mekani kao sunder pod nogama, a na zidovima su visile ogromne slike, tako sumorne da su verovatno bile neprocenjive. Minijaturni kristalni lusteri nadoknađivali su nedostatak prozora obasipajući sve unaokolo zlatnim sjajem.

Prošla je pored otvorenih vrata na kojima je pisalo 'Milenijumski apartman', i u prolazu je opazila veliku konferencijsku salu, u kojoj se grupa muškaraca gostila jastogom i šampanjcem. Neki su nosili identifikacije za posetioce, kao i ona. Izvila je obrve. Kladila se da bi i ljudi iz administracije voleli da se počaste.

Vizli je zastao ispred vrata na kraju hodnika. Obrisao je dlanove o pantalone i pokucao jednim prstom. Polako je otvorio vrata, provirio unutra i okrenuo se prema Roz i Hari zamahnuvši rukom.

– Gospodin Njuman je sigurno izašao. Sačekaćemo ga unutra.

Kancelarija je bila veća od Harine kuće u Kiliniju, a šišala ju je i u luksuzu, Sve je bilo presvučeno krem i zlatnim bojama. Pod je bio od tamnog uglačanog drveta, zastrt orijentalnim tepisima. Vizli im je pokazao da sednu.

– Da budem iskren, iznenađen sam što je Monti danas odvojio vremena da se vidi s tobom. – Delovalo je kao da ga prvi put tako oslovljava, i to smišljeno, ne bi li čuo kako zvuči. – Večeras leti za Tel Aviv, pa ima prilično gust raspored.

Iza njega na zidu visio je veliki televizor s ravnim ekranom. Hari je obratila pažnju. Prikazivao je dugačak beo radionički sto prekriven brežuljcima sitnih dijamantata. Žena se naginjala nad stolom, pregledajući jednu od gomila.

Vizli je primetio njen pogled. – To je prenos kamere za video nadzor iz

prostorije za sortiranje. Monti voli da drži stvari na oku.

Hari je posmatrala ženu kako podiže dijamant pincetom i ubacuje ga u plastičnu kovertu s patent-zatvaračem, koju potom stavlja u nešto što je ličilo na žutu plastičnu kutiju za užinu.

– To je sajtkutija – rekla je Roz. – Pripremaju ih za juvelire koji imaju zakazano za večeras.

– Zar nije to malo u poslednjem trenutku?

– Uvek je tako. Monti voli da unosi izmene do poslednjeg časa. Sutrašnju seriju će spremiti ujutru.

Kockice su počele da se slažu u Harinoj glavi. Uprla je pogled u televizor. Žena se pomerila niz sto, gledajući u list papira koji je držala u ruci. Onda se nagnula nad sledeću gomilicu dijamanta.

Vizli je pokazao daljinskim upravljačem na ekran. – To je Andrea, naš glavni sortirač.

– Jel' se ona to nalazi u trezoru? – pitala je Hari.

Vizli je klimnuo glavom. – U prizemlju bunkera. Umanjio je zum, obuhvatajući još nekoliko radnih stolova i sortirača u prostoriji. – To je jedino mesto koje dobija imalo prirodnog svetla. Kroz neprobojne prozore, naravno.

– Naravno. – Hari ga je slušala na jedno uvo, gledajući hipnotisano u gomilice svetlucavih kamenčića.

Odjednom su iza nje škljocnula vrata. Okrenula se i ugledala visokog sedokosog čoveka na pragu. Gledao je pravo u nju.

– Vizli, pozovi mi kola. – Govorio je s izrazitim južnoafričkin akcentom.

– Da, gospodine Njuman. – Vizli je požurio do stola i brzo uzeo slušalicu.

Montgomeri Njuman je kročio u prostoriju, ne skidajući pogled s Hari. Oteo joj se nevoljni drhtaj. Po njenoj proceni imao je oko šezdeset pet godina, otprilike koliko i njen otac. Ali tu je bio kraj svakoj sličnosti. Ovaj čovek je bio krupan i veoma preplanuo, sa širokim licem, s kog su mu visili prevoji viška kože kao kod buldoga.

Okrenuo se prema Roz. – Izvinjavam se, ali moraću da otkažem naš sastanak. Ubrzo moram da budem na aerodromu.

Blago se osmehnuo, mada se osmeh maltene izgubio u naborima kože.

Hari je stekla utisak da je sve vreme znao da neće imati vremena da razgovara s njima.

Roz se osmehnula. – Drugi put onda, Monti.

Odmahnuo je glavom. – Oboje znamo da nemamo o čemu da diskutujemo. Cena tvoje kutije je fiksirana. Šesto hiljada, kao i uvek.

– Za sadržinu koja vredi duplo manje.

Monti je slegnuo ramenima. – Znaš šta treba da uradiš, draga moja.

Opet se okrenuo prema Hari. Oči su mu bile sitne, zbijene uz hrbat nosa. Hari mu je uzvratila pogled trudeći se da ne trepne, i osetila kako se ježi.

Pomislila je na sve ono što je saznala o *Van Viksovom* načinu poslovanja: manipulacije na tržištu, potajno gomilanje zaliha, podmukli marketing; gušenje proizvodnje, čišćenje i držanje juvelira u bezizlaznoj situaciji. Da ne pominje ubijanje svih onih koji nelegalno trguju njihovim dijamantima. Hari je savladala drhtaj u sebi.

Ovo je lice *Van Viksovog* kartela?

Iznenada im je okrenuo leđa i pošao ka vratima, pucnuvši prstima Vizliju.

– Reci Andrei da je sutrašnja lista spremna.

– I isprati ove ljude.

Hari je zurila za njim, dok joj je srce ubrzano tuklo. Roz i ona su razmenile poglede a potom krenule za Vizlijem, koji ih je sproveo nazad kroz besmisleno dugu i komplikovanu proceduru sigurnosnih liftova i vrata. Prošle su kroz recepciju i izašle napolje na sunce. Nijedna nije progovarala dok nisu došle do kola. Onda se Hari okrenula prema Roz i rekla:

– Treba mi još jedna usluga. Moraš da mi prodaš svoju sajtkutiju.

48.

– Hari, jesi li poludela?

Roz ju je gledala zapanjeno preko krova kola. Hari je zavrtela glavom, i na brzinu pogledala oko sebe. Čizme su škripale po šljunku u obližnjem utvrđenju, i oklopni kamioni su grmeći ulazili i izlazili. Hari je primetila kamere za nadzor i sela u mercedes, mahnuvši Roz da uradi isto. Kad su obe bile unutra, kazala je:

– Platiću ti svih šeststo hiljada dolara, nećeš biti na gubitku.

Roz se okrenula licem prema njoj, i pogledala je ozbiljno tamnim očima. – Žao mi je, ali ovog puta ne mogu da ti pomognem.

– Zašto?

– To je protiv pravila sajta, rekla sam ti već.

– Pusti tu priču, Roz, ti ne igraš po pravilima ništa više nego ja.

Roz je zaškiljila promatrajući je na tren. – Za šta ti uopšte trebaju? Moja sajtkutija će biti puna trećerazrednih dijamanta.

– Možda. – Hari je sklopila ruke. – Ali moraš da mi obećaš da ćeš mi je dati šta god da bude unutra.

Roz je lupkala prstima po volanu. Hari je osetila da njena odlučnost popušta i rešila je da je pogura u pravom smeru.

– Hajde, i tebi se tako više isplati – rekla je. Umesto da budeš na nuli. Mogu da platim i više, ako hoćeš. Samo reci koliko.

Roz je stisnula usne. – Ovde se ne radi o parama. Sve vreme ti pomažem zato što mi je stalo do tvog oca. Zato što mi je stalo do tebe. – Okrenula se i upalila auto, – Misilla sam da si razumela to.

Roz je jurnula kolima unazad i naglo izletela s parking-mesta.

Hari je oborila pogled na ruke. – Čuj, izvini. Nisam htela da te uvredim. Ponudila sam iz dobrih namera, i zahvalna sam na svemu što si uradila, zaista. – Zarila je nokte u dlanove. – Ali moram da imam tu sajtkutiju.

Roz ju je kratko pogledala. – Ovo nije samo neki tvoj slučaj, zar ne? Nešto drugo je posredi.

Hari se ugrizla za usnu pomišljajući se da li da kaže Roz istinu. Sad već nije bilo razloga da joj ne kaže i bog zna da bi joj dobro došlo da nekome

otvori dušu. Pogledala je u Rozin tamni profil.

– *Van Viksov* kartel je ubio Garvina Olivera.

Mercedes se zaneo na putu. – Šta?

– Bila si u pravu kad si rekla da se Garvin upleo u nešto opasno. Njegovo snabdevanje tržišta velikim sirovim dijamantima je mrsilo konce *Van Viksu*.

Roz ju je pogledala razrogačeno. – Pa su ga *ubili*?

Hari je klimnula glavom. Neko iza je zatrubio na Rozinu sve nestabilniju vožnju.

– Zna li policija za to? – pitala je.

– Svakog trenutka će povezati konce. – Hari je pomislila na Hantera, i odmah se ukočila. – Ali nemam vremena njih da čekam.

– Kako to misliš?

Hari je oklevala. – Ubica kojeg je unajmio *Van Viks* misli da sam ja umešana u Garvinov posao.

– Šta?

– Komplikovano je. – Hari je bila iznenađena s kakvom prirodnošću je govorila. – Ako mu sutra ne isporučim pošiljku velikih dijamanta, ja sam sledeća na listi. – Spustila je pogled. – Kao i moj otac.

Roz je ostala bez daha. Zgazila je na kočnicu, na šta su ljudi iza počeli oštro da trube, i skrenula u sporiju traku. Pogledala je kratko u Hari, razrogačivši oči od straha.

– Ali, Hari, moraš da odeš u policiju!

– Nema dovoljno vremena, zar ne shvataš? – Hari je stisla pesnice. – Molim te, Roz. Potrebna mi je tvoja sajtkutija. Ne pitam koliko košta.

Roz je na to odmahнула rukom. – Ali kako će ti to pomoći? Dobićeš samo šrapnel, sićušne kamenčiće,

– Pusti mene da brinem o tome. Samo me povedi sa sobom na sajt sutra.

– Hari je napregnuto posmatrala Rozino lice. – Uхватила sam se ukoštac s kartelom, mislila sam da ćeš biti na mojoj strani.

Roz je stegla volan, pa opustila prste. – Kartel je vrlo moćan. Ne znaš u šta se upuštaš.

– Hoćeš li mi pomoći ili ne?

Neko vreme Roz nije odgovarala. Hari je ćutke iščekivala odgovor. Tada je Roz zavrtela glavom.

– Uvek si bila uporna, čak i kao dete. Ne dopada mi se ovo, Hari, nimalo mi se ne dopada. – Oči su joj postale zagasite od strepnje. – Ali učiniću šta mogu za tebe.

Hari se zavalila u sedištu. – Hvala ti.

Zurila je kroz prozor, izbegavajući Rozin pogled. Dobila je šta je htela, ali savest joj nije davala mira. Tražila je mnogo od Roz; mnogo više nego što je starija žena znala. Harin plan je mogao da je dovede u ozbiljnu opasnost ako ga ne sprovede kako treba.

Sledećih dvadeset minuta vozile su se u tišini. Napetost je strujila Harinim telom. Zažmurila je i pokušala da se opusti, puštajući da je uhvati dremež od uspavljujućeg brujanja motora. Kad je Roz zaustavila kola ispred hotela *Sadern san*, Hari je već skoro savladao san. Prenula se i uhvatila se za kvaku, kad je osetila Rozinu ruku na ramenu. Hari se okrenula i pogledala je.

Bore oko ženinih čiju su se produbile, a čelo joj se namreškalo od brige. Hari je zaboravila da je ona gotovo vršnjakinja njenog oca.

– Budi oprezna – rekla je Roz.

Hari je osetila kako joj suze naviru na oči, uhvativši je nespremnu. Vrelina joj je ispunila sinuse i osetila je kako joj se knedla diže u grlu. Neočekivana majčinska briga uvek je tako delovala na nju, kao talas tuge koji je zapljusne niotkuda kad najmanje očekuje. U trenutku je pomislila kako bi bilo da ima majku kao što je Roz. Tada se griža savesti uzmigoljila u njoj kao dugonogi pauk i najurila joj tu misao iz glave.

Hari je trepnula, klimnula glavom i pokušala da se osmehne. Nekako će smisliti način da zaštiti Roz.

Izašla je iz kola i dovukla se do ulaza u hotel. Pogled joj je pao na karticu s imenom koja joj je još uvek visila na košulji. Skinula ju je i gurnula u tašnu, okrznuvši prstima skener radio-frekvencija. Setila se signala koji je klonirala i odmahнула glavom.

Vizli je u pravu. Nema šanse da bi iko mogao da provali u taj trezor, i nije imala nameru da pokušava. *Van Viks* je potrošio milione kako bi zaštitio svoje dragocenosti u tom bunkeru. Međutim, ako je Hari u pravu, imali su još nešto od vrednosti, što nije pohranjeno u trezoru.

Hodala je holom prema liftovima, dok ju je rashlađeni vazduh iz klima-

uređaja oblivao kao hladan tuš. Misli su joj se vratile na ženu u *Van Viksovoj* prostoriji za sortiranje, i na list papira u koji je gledala dok je punila žute sajtkutije dijamantima.

Montgomeri Njuman je negde čuvao listu na kojoj je pisalo ko će šta dobiti, i Hari je nameravala da je pronađe.

49.

– Dobar dan, dobili ste korporaciju *Van Viks*, kako mogu da vam pomognem?

Hari je sedela na krevetu. Njene laži su iz nekog razloga zvučale uverljivije kad je imala pravo držanje. – Dobar dan, ovde Katalina Dijego iz *Smart kard sistema*. Mogu li da dobijem osobu zaduženu za fizičko-tehničko obezbeđenje objekta, moliću?

– Samo trenutak. – Usledila je pauza, verovatno dok je recepcionerka proveravala spisak odeljenja. – To je Teodor de Jager iz IT zaštite. Da li želite da vas povežem?

– Da, moliću.

Hari je pridržala telefon ramenom i zapisala ime, a zatim kuckala po tastaturi, koju je držala u krilu, dok je čekala da joj prebace vezu.

– Teodor de Jager – rekao je kao iz topa, spojivši sve u jednu reč. Bože, ovo mora da je neka važna faca. Previše je zauzet čak i da bi izgovorio vokale.

Hari je sačekala malo. – Oh, izvinjavam se, mora da sam dobila pogrešan lokal, Treba mi kadrovska služba?

Coknuo je i frknuo. Bila je sigurna i da je zakolutao očima. – Četiri-jedan-devet-osam.

Spustio je slušalicu pre nego što je stigla da mu zahvali. Zabeležila je broj i okrenula direktan broj za kadrovsku službu koji joj je dao. Na poziv su joj odgovorili posle prvog zvona.

– Dobar dan, Heder Baret na telefonu.

Hari se uvek čudila kako ljudi tako nepromišljeno otkrivaju svoj identitet potpunim strancima. Sa stanovišta bezbednosti, dobri maniri predstavljaju slabu tačku, ali svakako olakšavaju posao prevarantima. Hari je zapisala ime i počela da kuca po tastaturi.

– Dobar dan, Heder, ovde Katalina, radim s Teodorom de Jagerom iz IT zaštite na onim neispravnim RFID karticama.

– RFID?

– Radiofrekventna identifikacija. Znae, identifikacione kartice?

– Ah, dobro. – Južnoafrički izgovor opet je došao do izražaja. – Jel' imamo nekih problema s njima?

– Ispostavilo se da su kartice iz poslednje serije neispravne, pa moramo da ih povučemo.

– Ah, kakva gnjavaža, a? – Hederin glas je bio veseo i melodičan. Zvučala je mlado, kao da joj je dvadesetak godina.

Hari je bolje namestila telefon uz rame i nastavila da kuca obema rukama po tastaturi. – Pa, u pitanju su samo one novije, izdate u proteklih nekoliko nedelja, ali treba ih izbrisati i reaktivirati.

– Ah, dobro, moja je starija, imam je više od godinu dana.

– Ah, ne, vaša je u redu. Zovem samo da uzmem imena novih ljudi, zaposlenih u toku poslednjeg meseca, da bih mogla da ih zamolim da ostave svoje kartice kod Teodora.

Heder je zastala. – Zar ne možete da uzmete imena iz vaše evidencije?

– Pa, inače bih mogla, ali sistem nam je upravo pao, i ovde je nastao opšti kaos. Trenutno nisam u kancelariji, ali Teodor želi da ih sve obavestim pre vikenda.

– Nisam sigurna. – Heder je zvučala podozrivo. – Zaista bi trebalo da proverim s gospođom Endruz, a ona danas nije na poslu.

– Ah, razumem. – Hari je odglumila pokunjenu ton. – Samo, osećala bih se stvarno loše da neko od ovih ljudi dođe preko vikenda na prekovremeni rad, a da ne može ni da uđe u zgradu,

– Oh! – Heder je začutala, verovatno dok je zamišljala red kivnih zaposlenih koji ne mogu da uđu u svoje kancelarije. – Pa, možda mogu nešto da iskopam. Sačekajte minut.

Telefon je zakrčao Hari u uvo kad je Heder negde spustila slušalicu. Hari je iščekivala obuzeta neizvesnošću, držeći olovku spremnu. Lupkala je njom po blokčetu. Šta ako nema novih zaposlenih?

Odjeknulo je šuštanje s druge strane žice kad se Heder ponovo javila. – Oktobar je bio miran mesec što se tiče zapošljavanja.

Hari se ukočila. – Da?

– Ja, samo tri nova regruta, to vam već mnogo olakšava posao.

Hari je odahnula. – Odlično, verovatno mogu sve da ih uhvatim pre nego što odu kući. Jel' možete da mi izdiktirate njihova imena?

– Jedan je u računovodstvu, to je Džonatan Bota, zatim Linet Kemp u sektoru prodaje i Danijel Mosako u IT-ju.

Hari je dodala imena na svoju listu. Do sad ih se već prikupilo dosta na njenom spisku.

– Odlično, Heder. Možeš li mi dati brojeve njihovih lokala i imejlove? Nemam ovde telefonski imenik kompanije, a zaista bi trebalo što pre da ih obavestim.

Heder je izdiktirala podatke i Hari ih je zapisala. Zatim joj je zahvalila i prekinula vezu.

Prsti su joj leteli po tastaturi. Dosad je već otvorila lažne imejl naloge na *Jahuu* za svakog zaposlenog čije je ime nabavila, uključujući Montgmerija Njumana i Vizlija. Završila je otvaranje naloga za tri nova zaposlena, a onda je počela da ih razmatra jedan po jedan.

Danijel Mosako nije dolazio u obzir. Bilo ko iz IT-ja bi sigurno prozreo vrstu trikova koje je Hari izvodila. Ali drugo dvoje je moglo da dođe u obzir.

Okrenula je broj Džonatana Bote, i pustila da zvoni desetak sekundi. Nije bilo odgovora. Zatim je pokušala da dobije Linet Kemp i žena se odmah javila na telefon. Hari je bez reči vratila slušalicu na mesto i podvukla Linetino ime.

Kuckala je olovkom po zubima, osmišljavajući redosled šahovskih poteza koje je imala u glavi. Onda je poslala Linet prazan imejl s naslovom „Saopštenje kompanije zaposlenima, koristeći nalog na *jahuu* koji je napravila za Montgomerija Njumana.

Hari je pogledala na sat. Onda je spustila laptop sa strane i skočila s kreveta. Ako pozove Linet previše brzo nakon prekida veze, žena bi mogla nešto da posumnja.

Hari je prišla balkonu i širom otvorila vrata. Prijatan topao vazduh zapahnuo joj je obraze, a ispod nje saobraćaj je nadolazio i povlačio se poput plime i oseke. Planina Tejbl je čuvala stražu u daljini, Magla se sad već skotrljala s njenog platoa, otkrivši surove okomite litice.

Hari je zadrhtala. Odlepila je pogled od planine i vratila se u sobu, a onda je uzela telefon i pozvala kliniku *Kejptaun mediker*. S njihove telefonske centrale su je neko vreme prebacivali od jedne do druge osobe, ali je na

kraju dobila sestru s Manijevog odeljenja. Hari je očekivala da neće hteti da daju informacije, ali žena je bila ljubazna i predusretljiva. Još uvek rade ispitivanja, rekla je, ali zasad, Mani je u stabilnom stanju. Pomenula je sepsu i silikozu, ali je priznala da lekari u ovoj fazi ne žele da daju konačnu prognozu. Hari joj je zahvalila i prekinula vezu. Stajala je pored kreveta, očekujući nekakvu emotivnu reakciju. Ali osećala je samo otupljujuću jezu.

Spustila se na krevet i pogledala na sat. Daće Linet još dva minuta.

Odabir mete je najvažniji deo bilo kakve prevare. Ako izabereš nekoga s pogrešnim stavom, igra je gotova pre nego što je i počela. Zaposleni u korisničkom servisu su obično dobar izbor. Oni su ipak obučeni da izlaze ljudima u susret. Ali i novi službenici imaju potencijala. Žele da ostave dobar utisak, dok se tek navikavaju na novo okruženje. Uz to, nisu još uvek potpuno upoznati s protokolima kompanije, niti sa zaposlenima.

Hari je opet pogledala na sat i okrenula Linetin broj.

– Halo? – Linet je zvučala mlado i pomalo neodlučno.

– Dobar dan, Linet? Ovde Katalina iz IT zaštite. Zovem povodom onog upozorenja na virus koji smo ranije poslali.

– Upozorenje na virus?

Hari je nakratko začutala. – Na imejl zaražen virusom. Zar niste dobili obaveštenje od Teodora de Jagera o tome?

– Ne. Ne, nisam.

Hari je napravila malo dužu pauzu. – Nezgodno.

– Da li postoji neki problem?

– Moglo bi se reći. Čujte, jeste li dobiili danas imejl od Montgomerija Njumana?

– Da, pre nekoliko minuta.

– Sranje.

– Upravo sam ga otvorila, ali je prazan. Nešto nije u redu?

– Otvorili ste ga?

Sad je bio red na Linet da začuti. Onda je progovorila utanjenim glasom. – Da. Izvinjavam se, zar nije trebalo?

– Gospode. Sačekajte minut. – Hari je odmakla telefon od sebe prekrivši rukom mikrofon. Izbrojala, je do deset i vratila telefon na uvo. – Ovo je

gore nego što sam mislila. Kako tako ne razmišljate, dodavola!

– Ne razumem.

– To nije imejl od gospodina Njumana. Pogledajte ga. Zašto bi koristio nalog na *Jahuu*? To je crv. Virus. Zar vam nije rečeno da ne klikćete na sumnjive priložene fajlove?

– Ali nije bilo nikakvih priloženih fajlova, samo prazan mejl. Nisam ništa kliknula, kunem se.

– Od trenutka kad ste ga otvorili, taj crv ne prestaje da pronosi hiljade zaraženih mejlova po mreži. Za deset minuta čitava kompanija će biti na kolenima. Gospodin Njuman će pobesneti zbog ovoga, budite uvereni u to.

– Oh, bože. – Linetin glas se pretvorio u šapat.

Hari je uzdahnula, dozvolivši sebi notu ogorčenosti. – Vi ste novi ovde, zar ne? Zar vam Teodor još nije održao uvodni kurs o bezbednosti?

– Pa, izdao mi je moju identifikacionu karticu, ali osim toga...

– Popričaću s Heder iz kadrovske o tome. U međuvremenu, ovde je potpuna ludnica. Žao mi je što to moram da kažem, ali izgleda da ste vi bili okidač.

– Oh, bože. Nisam imala pojma.

Hari je zamislila Linet kako se drži za glavu, i osetila grižu savesti. Imala je utisak da je bezdušna, i mada je zapravo trebalo još da je pritiska, nije imala srca da nastavi. Umesto toga, bacila se na tastaturu, i počela da povlači udicu.

– Čujte, nije ovo zapravo vaša krivica. – Hari je ublažila ton. – Ko zna, možda čak neću morati da im kažem da ste to bili vi.

– Stvarno? – Linet je rekla s nadom u glasu.

– Moj posao je da pronađem izvor zaraze, ali možda ne moram da zalazim previše u detalje. – Onda je Hari coknula jezikom. – Problem je samo što tamo gde se pojavi jedan od ovih crva obično ih bude još, a to može samo da pogorša stvar. Iznenadena sam što vam nije stiglo više ovakvih mejlova.

– Pa, samo da proverim. – Linet je udahнула. – Oh, ne, ima ih na desetine i dalje stižu. Ima još imejlova od gospodina Njumana, i nekoga po imenu Vizli Pitera. Gomila od Teodora de Jagera, Džonatana Bote. I od nekog Danijela. Polovinu tih ljudi čak i ne poznajem.

– Za ime boga, ne otvarajte ih.

– Ne brinite, neću. – Po Linetinom tonu bi se reklo da više nikada neće poželeti da otvori nijedan imejl.

– Ovo ne valja – rekla je Hari. – Moramo da vam ažuriramo antivirusni softver, da instaliramo još jedan filter da blokira crva. Ako to sada sredimo, možda nećemo morati da spominjemo vaše ime.

– Kako to da uradim?

– Moraćete da skinete filter s neta. Da li još uvek imate pristup internetu, ili vam je kompjuter već crkao?

– Oh, bože. Sačekajte. – Hari je čula frenetično lupkanje po tastaturi, a onda se Linet vratila na vezu. – U redu je, još uvek sam povezana.

– Hvala bogu. Dakle, postoji sajt na koji treba da odete, i link na koji treba da kliknete kako biste preuzeli novu verziju.

– Samo mi recite šta da radim.

Reči koje svaki prevarant najviše voli da čuje. Hari je uputila Linet na sajt s antivirusima, potiskujući osmeh. Naravno, to nije bio pravi sajt. Pripadao je firmi *Blekdžek*, i Hari je u njemu uvek imala spreman asortiman hakerskih alata, prerusenih u pouzdane softverske pakete. Uz malo pažljivog navođenja, Linet je ne znajući preuzela program za otvaranje zadnjih vrata i pokrenula ga u *Van Viksovoj* mreži.

Hari je zamahnula pesnicom kroz vazduh, a zatim pritisnula taster na laptopu. – Trebalo bi da su sad mejlovi prestali da stižu.

– Sačekajte. – Usledela je pauza. – U pravu ste, ne stižu više. Oh, hvala bogu.

– Odlično. Neka onda ovo ostane među nama i možda ćemo se izvući. I ubuduće pazite na šta klikćete, u redu?

Hari je završila razgovor s Linet, koja je zvučala malaksalo od olakšanja. Potom se vratila svom laptopu, osećajući trnce u jagodicama prstiju. Sada je imala slobodan prolaz u mrežu.

Van Viks je verovatno trošio milione na sistem spoljne zaštite. Komplikovane mrežne barijere, sistemi za otkrivanje upada, antivirusni softver. Ali mrežna barijera je kao izbacivač u noćnom klubu, i pati od istih ograničenja. Prilično delotvorno brani vrata mreže, slobodno propuštajući saobraćaj pod uslovom da ne izgleda kao pretnja. A nema sumnje da će na prvi znak nevolje, uljez biti izbačen naglavačke napolje. Problem je što

izbacivač čuva samo otvorena vrata. Uostalom, zašto traćiti vreme na čuvanje onih koja su već zaključana iznutra?

Ali Harin lupeški softver se dosad već prikrao jednim zaključanim vratima i tiho ih otključao. Ostavio je ključ ispod otirača, pozivajući Hari da uđe. S nekoliko veštih udaraca po tastaturi, prokopala je sebi put kroz mrežnu barijeru i uskočila u *Van Viksovu* mrežu.

Slobodno se šetala mrežom, kopajući po fajlovima. Prioritet joj je bio da nađe Montijevu listu sajtholdera, i ukucala je sva imena koja je znala: Roz Blumberg, Džejkob Fišer, Bram Birkens, Jan de Roj, mada nije bila sigurna kako se tačno pišu poslednja dva. Tražila je bilo kakve fajlove u kojima se pojavljuju ta imena, ali je ostala praznih ruku.

Hari je osetila da joj polet splašnjava. Pokušala je s različitim načinom pisanja, ali ni to nije pomoglo.

Prokletstvo, morao je negde da ima tu listu s imenima. Razbijala je glavu razmišljajući koje bi još ključne reči mogla da ukuca. Pokrenula je još jednu potragu, ovog puta uključivši i Montijevo ime na listu, kao i Vizlijevo, za svaki slučaj.

Nešto je pronašla. Baza podataka. Puls joj se ubrzao. Uskočila je unutra i počela da pretražuje podatke. Onda je odmahнула glavom i namrštila se. Nije bilo imena nijednog od sajtholdera. To je bila samo neka baza podataka zaposlenih u *Van Viksu*, ništa više.

Malaksala je. Prolazila je listom imena, zamućenog pogleda. Ako se ispostavi da je u pitanju baza podataka s platnim spiskom, povećaće Linetinu platu. To bi joj bar umirilo savest.

Hari je izdahnula kroz nos i setila se šta je Vizli rekao o razdvajanju kadrova. U tom slučaju, verovatno imaju i razdvojene mreže. Sektoru za strategiju je sigurno sprečen pristup jer je izolovan na odvojenoj, zaštićenoj infrastrukturi. Zajedno sa svim Montijevim fajlovima.

Odjednom joj se pogled izoštrio. Neki od naslova među podacima navedenim pored imena zaposlenih delovali su joj poznato. Završetak brazde, udubljenje, račvanje. Reči su je ključale u potiljak poput detlića. Onda joj je srce odjednom poskočilo. To su karakteristike otiska prstiju. Gledala je u biometrijsku bazu podataka.

Brzo je preletela spisak imena. Montijev je bio tu, kao i Vizlijev, zajedno

s nekoliko desetina drugih. Pored svakog imena nalazio se skup biometrijskih podataka koji se koristi za potvrdu identiteta.

Gospode. Da li je to nabasala na sistem koji kontroliše pristup kancelarijama sektora za strategiju?

Odjednom su joj se popalile lampice u mozgu. A ako bi nekako uspela da ubaci sopstveni otisak prsta u sistem? Mogla bi da se ušunja pravo u Montijevu kancelariju i pristupi fajlu odande.

Počela je da proučava podatke ispred sebe, prisećajući se svega što je znala o biometrijskim sistemima. Jedno je sigurno, ne bi bilo svrhe da pokuša da proturi skeniran snimak svog palca, čak i kad bi imala sve što je za to potrebno. Otisci prstiju se ne čuvaju na taj način.

Umesto toga, sistem pravi listu karakterističnih obeležja, kao što su nepravilnosti na brazdama i udubljenjima. Kada se prst stavi u pristupni uređaj, sistem traži poklapanje s karakteristikama sačuvanim u arhivi.

Hari je grickala usnu. Naravno, nemoguće je dobiti savršeno podudaranje. Ako bi se to desilo, to bi bio siguran znak prevare. U stvarnosti, ljudi prisanjaju prst svaki put u različitom položaju i pod drugačijim uglom; koža se razvuče, karakteristična obeležja se pomere za nekoliko piksela. Tako da sistem mora da se zadovolji manje preciznim poklapanjem. Koliko će tačno insistirati na preciznosti zavisi od unapred definisane norme. Za normu od devedeset odsto, na primer, prst koji zadovolji kriterijume u procentu od devedeset odsto ili više smatra se ispravnim. Ako je procenat manji od toga, prst je odbijen.

Hari je škljocnulo u glavi. Nadvila se nad tastaturu pretresajući bazu podataka dok nije našla stavku koji je tražila.

– Norma poklapanja.

Trentno je bila podešena na devedeset pet odsto.

Vrhovi prstiju su joj brideli. A kad bi je spustila na nulu? Svaki ponuđeni prst bi odmah imao poklapanje, bez obzira da li se njegove karakteristike nalaze u arhivi ili ne. Premošćavanje korelacije.

Duboko je udahнула i počela da kuca.

50.

Hari je zurila u kulu korporacije *Van Viks* osećajući hladnu teskobu u grudima.

Oblaci su plovili preko prozora kao u ogledalu, i čitavu zgradu prekrivao je odraz neba kao da je samo njeno postojanje iluzija. Progutala je knedlu i pogledala ulevo. Iza žičane ograde, naoružani stražari su patrolirali oko betonskog bunkera, dok se čulo krčanje njihovih toki-vokija. Oružje su držali preko grudi, spremni da u svakom trenutku presretnu uljeze.

Hari se stegao želudac. Podigla je kaiš torbe za laptop uz rame, i izvadila iz džepa svoju sveže napravljenu identifikacionu karticu. Bilo joj je lako da je klonira. Priključila je RFID skener na svoj laptop, iskopirala Vizlijeve podatke, i potom ih presnimila na praznu karticu. Kao da ju je fotokopirala.

Karticu je prekrila dlanom. Na Vizlijevoi kartici je s jedne strane bila elektronski utisnuta njegova slika, ali to ne bi trebalo da bude problem osim ako joj neko ne zatraži da vidi karticu. Sada je trik u tome da izgleda kao da tu pripada.

Iskopala je telefon iz torbe, prislonila ga na uvo i odlučno ušetala kroz automatska vrata.

– Razumem šta mi govoriš, Vizli, ali ionako već kasnim.

Namrštila se iskrenuvši lice na suprotnu stranu od recepcije kao da se napreže da čuje glas s druge strane žice. – Šta? To je nemoguće. Trebalo je ranije da misliš na sve ovo.

Ljutito je dunula kroz nos, oborenog pogleda i sigurna koraka krenula je prema teškim čeličnim vratima. Stražareve noge i stopala su joj skliznule u perifernu zonu vida.

– Ne, ne mogu tek tako da *batalim* sve što radim. – Trudila se koliko je mogla da zvuči pobesnelo. Iz iskustva je znala da niko ne voli da prekida nekog usred svađe. – Upravo se penjem u kancelariju, Monti želi da ovo bude gotovo pre nego što stigne u Tel Aviv.

Prinela je karticu do čitača na zidu, zaklonivši je dlanom kao mađioničar kad izvodi trik. Znoj joj je izbijao ispod pazuha. Upalila se zelena lampica. Vrata su škljocnula i otvorila se. Gurnula ih je. *Nastavi da pričaš.*

– Odmah ću pozvati Montija da raščistim ovo.

Nešto joj je zazujalo iznad glave. Pogledala je gore baš u trenutku kada se sigurnosna kamera trznula u njenom pravcu. Motor kamere je zujao, i zamislila je kako objektiv zumira njeno lice. Osetila je žmarce između lopatica na leđima. Brzo je prošla kroz vrata u malo predsoblje ispred liftova.

Vrata su se zatvorila iza nje i duboko je udahnula. Zarad potencijalno skrivenih kamera, završila je svoj fiktivni telefonski razgovor, i potom prevukla karticu preko čitača pored liftova. Vrata prvog lifta su se otvorila, pa je ušla i pritisnula dugme za peti sprat.

Zasad sve ide dobro.

Zavukla je ruku u džep i izvadila identifikacionu karticu za posetioce sa svojim imenom, koju je zakačila za košulju. Posetilac sa sopstvenom identifikacionom karticom bi pobudio sumnje na recepciji, ah sada kad je ušla, kartica za posetioce može da joj posluži kao pokriće da se slobodno kreće.

Lift se otvorio i izašla je u poznati sumorni hodnik. Iz obližnje prostorije se začulo škripanje stolica o pod, i žamor glasova koji se približavao vratima. Hari je brzo prišla tastaturi na zidu. Ukucala je brojeve, 2684.

Ništa. Lampica je ostala crvena.

Sranje. Puls joj je ubrzao. Vrata su se otvorila iza nje i hodnikom je odjeknula provala muškog smeha. Hari je drhtavim prstima ukucala svoju drugu opciju. 2604.

Upalila se zelena lampica.

Nagnula je na vrata i uletela u sledeći lift, stiskajući dugme za deseti sprat. Onda se skljojala uza zid, dok joj je srce tuklo u grudima. Dva lifta je prošla, ostao je još jedan.

Vrata lifta su se razmakla, i provirila je napolje. Telefoni su zvrndali negde niz hodnik, a u vazduhu se osećao miris zagorele kafe. Prema Vizlijevim rećima, ovde se nalaze ljudi iz prodaje. Hari se zapitala da li je Linet tu, i da li se preznojava zbog greške sa crvom.

Prišunjala se vratima koja vode do sektora za strategiju, osmotrila biometrijski čitač na zidu. Obrisala je dlanove o nogavice pantalona.

Nije bilo garancija da će njeno spuštanje norme upaliti. Ono je mogla da

bude pogrešna baza podataka. Možda neka rezervna kopija, ili sistem za testiranje na čekanju. Hari je zadržala dah i naslonila prst na pločicu senzora.

Zamislila je kako program traži karakteristična obeležja na njenom prstu, i poredi ih sa svim karakteristikama iz arhive. Neće naći poklapanje. Nulta korelacija. No hoće li je pustiti da uđe?

Odgovor je čekala manje od dve sekunde.

Zelena lampica.

Hari je polako odškrinula vrata. Bilo je tiše nego na prethodna dva sprata. Nije bilo buke štampača, ni zvonjave telefona. Šampanjski odsjaj s lustera davao je svemu raskošan i umirujuć izgled.

Počela je da se prikrada ivicom zida, a zvuk njenih koraka bio je prigušen debelim tepihom. Već je bilo kasno i većina ljudi je verovatno otišla kući. Nekoliko metara napred, vrata milenijumskog apartmana bila su poluotvorena. Činilo joj se da unutra nema nikoga. Na drugom kraju hodnika nalazila se Montijeva kancelarija. Dvokrilna vrata su bila zatvorena, ali je kroz njih mogla da čuje žamor glasova.

Hari je polako nastavila dalje niz hodnik. Kvaka na vratima Montijeve kancelarije je zaškripala okrećući se. Ona se ukočila. Onda je brzo pretrčala hodnik i uletela u milenijumski apartman.

– Gospodinu Njumanu će biti drago. Javiću mu sledeće nedelje.

To je zvučalo kao Vizli. Sranje. Hari se priljubila uza zid iza vrata. Da je bilo ko drugi, verovatno bi mogla nekako da se izvuče na blef, ali Vizli bi odmah znao da ona nema šta tu da traži.

Plitko je disala osećajući blag miris ribe u prostoriji. Verovatno od jastoga koji su ranije jeli za ručak. Vizli je i dalje pričao ispred u hodniku, ali glas mu je postajao sve tiši i tiši. Na kraju su se vrata negde zatvorila i više se nije čuo.

Hari je odahnula odmaknuvši se od zida, a onda nakratko osmotrila okruženje. Sredinu prostorije zauzimao je uglačan konferencijski sto, s desetak stolica raspoređenih s obeju strana. Na jednom kraju stajala je bela tabla izvrljana crvenim markerom. Bila su nacrtana dva preklapljeni kruga, u jednom je pisalo *Van Viks*, u drugom *GM marketing*, a u delu u kom su se preklapali bilo je upisano „sinergija”. Dvaput podvučeno. Hari je

zakolotala očima. Idiotske korporativne kovanice su iste svuda u svetu.

Nakrivila je glavu osluškajući zvuke iz hodnika. Potom se spustila na kolena i zavukla ispod konferencijskog stola. Nozdrve su joj ispunila hemijska isparenja iz novog tepiha. Negde na sredini, u pod je bila ugrađena konzola s električnim priključcima: utičnice za struju, telefonski konektori i mnoštvo mrežnih priključaka.

Hari se udobnije smestila, izvadila laptop i upalila ga, stalno pogledajući ka vratima. Osećala se kao životinjica sakrivena u pećini. Izvadila je kabl iz torbe i jedan kraj ubacila u laptop a drugi u najbliži mrežni priključak. Kad je videla da gori zelena lampica za mrežu na laptopu, u mislima je podigla dva palca. Mrežni priključak radi.

Izvukla je kabl iz priključka, dohvatila torbu i izvadila iz nje malu kutiju. Bila je veličine video-kasete i imala je dve antene, koje su virile sa suprotnih krajeva. Uključila je adapter za napajanje u struju, a drugi kabl gurnula u mrežni priključak od malopre. Lampice s bočne strane kutije su zasijale kao osvetljenje na novogodišnjoj jelci.

To je bila stanica za bežični pristup, vrlo slična onoj iz Krugerove kancelarije, samo što je Harina imala usmerenu antenu s velikim pojačivačem signala.

Pre nego što je krenula iz hotela, shvatila je da prekomerno zadržavanje u prostorijama sektora za strategiju nije baš sjajna ideja. Posao koji mora da obavi mogao bi da se oduži i teško da bi uspela da ga završi pre nego što je neko prekine. Ovakva situacija zahteva strategiju ulaska i izlaska na prepad.

Zavukla je ruku u torbu i ovog puta izvadila rolnu samolepljivih etiketa. Jednu je odlepila i nalepila na kutiju, ispisavši crvenom olovkom velikim slovima: „Ne uklanjati. Vlasništvo IT zaštite.” Onda je spakovala laptop, i pregledala svoju rukotvorinu.

Njena piratska pristupna stanica je bila priključena direktno na mrežu sektora za strategiju. Već je slala pozive za pristup mreži svakome ko je slušao. Bila je potrebna samo lozinka, koju je Hari naravno znala, s obzirom na to da je to njena pristupna stanica. Pod uslovom da signal doseže dovoljno daleko, moći će da završi posao s bezbedne udaljenosti u svojim kolima.

Izvukla se ispod stola i uspravila se, a zatim stala pored vrata i oslušnula. Ništa. Izašla je i krenula prema izlazu.

– Izvinite.

Hari je stala kao ukopana i okrenula se. Graciozna žena u odelu je zurila u nju s drugog kraja hodnika. Bila je mršava kao foto-model i napadno našminkana. Upiljila se u nju očima uokvirenim crnim krejonom.

– Mogu li da vam pomognem?

Hari se osmehnula i odmahнула glavom, uzmičući polako ka vratima. – Ne treba, hvala, upravo izlazim,

Žena se namrštila i krenula hodnikom prema njoj. Iz blizine, lice joj je izgledalo prašnjavo od pudera, kao da ga je zagnjurila u vreću brašna. Upiljila se u Harinu identifikaciju posetioca. Ona sama nosila je svoju identifikacionu karticu zakačenu na reveru.

– Kod koga ste došli? – rekla je.

Hari brzo smišljala odgovor. – Ja sam iz *GM marketinga*. Jedan od naših ljudi je zaboravio ovde svoj laptop, pa su me poslali da ga uzmem. – Podigla je svoju torbu i pokušala da se osmehne zaverenički. – Mislim da mu je onaj jastog za ručak udario u glavu.

Žena je klimnula glavom, ali nije uzvratila osmehom. Možda se plašila da bi joj od toga otpali slojevi šminke. Hari je krenula postrance prema vratima, dok joj je krv zujala u ušima. Onda je žena rekla:

– Samo trenutak.

Hari je progutala knedlu i ponovo pogledala prema njoj. Žena je izvadila telefon iz džepa i prostrelila Hari pogledom. Onda joj je iznenada pružila telefon.

– Kad ste već ovde, možete i ovo da im odnesete. – Puder joj je popucao na licu kad se blago osmehnula. – Izgleda da ga je jedan od njih ostavio u muškom toaletu.

Hari je uzela telefon, a srce joj je poskočilo od olakšanja.

– Hvala, pobrinuću se da ga dobije.

Pritisnula je dugme za otvaranje vrata i ušla u predsoblje s liftovima, kupajući se u znoju. Za manje od dva minuta, bila je u prizemlju i prolazila je kroz recepciju izlazeći na parking. Našla je svoja kola i sela na mesto vozača, spustivši laptop u krilo.

Disala je isprekidano. Krišom je pogledala oko sebe. Do sada je većina kola otišla i bila je više nego svesna sigurnosnih kamera koje su češljale okolinu. Ako se zadrži još dugo, počće da bude oči.

Hari je udarila nekoliko tastera. Njena piratska pristupna stanica je vredno radila nudeći konekciju, koju je njen laptop već prihvatio. Pojavio se zahtev za unos lozinke, ukucala ju je i uskočila u tunnel koji je sebi prokopala do mreže sektora za strategiju.

Pogodak. Prošla je mrežnu barijeru.

Kuckala je po tastaturi pokrećući program za nadgledanje protoka podataka koji će prisluškivati mrežni saobraćaj. Osetljivi podaci se stalno prenose mrežom. Korisnička imena i lozinke, poverljivi mejlovi, izveštaji, fajlovi. Bilo je samo pitanje vremena kad će nanjušiti korisnički identitet koji joj odgovara.

Nije morala dugo da čeka. Deset minuta kasnije, Vizlijevi korisnički identifikatori prostrujali su mrežom. Uхватила je njegovo korisničko ime i lozinku i odmah se ulogovala pod njegovim imenom. Sada je imala ključeve od kraljevstva.

Krstarila je mrežom, istražujući okolinu. Setila se šta je Monti rekao. *Kali Andrei da je lista za sutra spremna.* Mora da se nalazi negde odakle glavni sortirač može da je preuzme. Možda ju joj je poslao mejlom, mada nije tako zvučalo.

Hari je pokrenula potragu ukucavši imena sajtholdera: Roz Blumberg, Džejkob Fišer, Bram Birkens, Jan de Roj. Ovog puta je uspela. Fature, memorandumi, izvodi iz računa, podaci o naplati. Skupila je prste na nogama. Osećala je da je blizu.

Preskaćući po mreži, njuškala je po ćoškovima i krčila sebi put pokrećući jednu pretragu za drugom. Jedna od njih je iznedrila folder naslovljen „Sajtovi 2009”. Hari su se u trenutku zamrzli prsti. Onda ga je otvorila i našla još jedanaest foldera, svaki je bio označen mesecom u godini od januara do novembra. Ustremila se na novembarški folder. U njemu su se nalazila tri fajla, obeležena datumom: po jedan za juče, danas i sutra.

Otvorila je sutrašnji fajl i pregledala ga. Zapljusnuo ju je talas adrenalina. Gledala je u spisak sajtholdera. Rozino ime je bilo tu. Kao i Džejkobovo i Jana de Roja. Pored imena svakog sajtholdera nalazila se svota u

američkim dolarima, kao i detaljna lista dijamanta. Preletela je neke od unosa za Jana de Roja:

Žuti zatvoreni oktaedar, petnaest karata.

Mlečnobeli dodekaedar, deset karata, tačkast.

Plavičastobeli zatvoreni oktaedar, dvesta deset karata.

Ledenobeli rombododekaedar, dvesta pet karata.

Razrogačila je oči i pogledala sumu unetu pored imena. Milion dvesta pedeset hiljada dolara. Tiho je zviznula. Ako je samo toliko morao da plati, dobro je prošao. Iz onoga što je saznala, dijamant od dvesta deset karata sam vredi šest ili sedam miliona.

Hari je letimično pregledala ostatak liste, obrativši pažnju na kamenje dodeljeno Džejkobu. Većina njegovih dijamanta je bila mala, ali je uspeo da dobije veliki oktaedar težak dvesta karata. Što mu je verovatno bila nagrada za potkazivanje Garvina, gest kartela kojim su mu stavili do znanja da je opet u igri. Osim Džejkoba i Jana De Roja, samo su još dva sajtholdera zaradila velike dijamante: Bram Birken i juvelir po imenu Sol Rubinek.. Kao i De Roj, obojica su prigrabila po dva divovska bela dijamanta.

Rozino ime je bilo na dnu liste. Njeni dijamanti su uglavnom težili ispod tri karata, s velikom hrpom kamenja grupisanog i označenog kao „roba slabijeg kvaliteta”. Hari je izvila obrve. Roz se nije šalila kad je rekla da je crna ovca.

Hari je držala prste iznad tastature. Proverila je kada je fajl poslednji put ažuriran. U dva sata i pedeset pet minuta tog popodneva, tačno pre nego što je susrela Montija u njegovoj kancelariji.

Kaži Andrei da je sutrašnja lista spremna.

Ovo mora da je taj fajl. Hari je grickala donju usnu. A onda su joj se prsti razleteli po tastaturi, dok je razmeštala neke stavke. Trampila je po jedan dijamant od de Roja, Birken, Rubineka i Džejkoba. Za manje od jednog minuta, četiri velika dijamanta, svaki preko dvesta karata, bila su preneti na Rozino ime.

Hari je sačuvala fajl, zatvorila ga i isključila laptop. Upalila je auto drhtavim rukama i izašla s parkinga, opirući se želji da da gas i odjuri.

Ako je njen plan uspeo, Rozina sajtkutija sada vredi skoro trideset

miliona dolara.

51.

Tri naoružana stražara sprovodila su Hari duboko u bunker. Čizme su im usklađeno udarale o betonski pod, i pri savkom koraku se čuo zveket vatrenog oružja. Kapljica znoja slivala se Hari niz leđa.

Roz je hodala iza nje, i sama u pratnji tri stražara. Hari ju je pogledala zabrinuto, ali ona je delovala ravnodušno. Roz je danas nosila bleдозeleni komplet, još jednu kreaciju francuske visoke mode. Izgledala je kao prva dama u zvaničnoj poseti.

Hari je ispravila ramena i sledila stražare krivudavim hodnikom. Bio je uzan i slabo osvetljen, prava tvrđava bez prozora. Pomislila je na sve draguljare koji doleću ovamo iz svih krajeva sveta: Njujorka, Tel Aviva, Bombaja, Antverpena, Hong Konga. Očekivala je da se sajt u najmanju ruku održava u nekoj kancelariji, ne duboko unutar tajnog bunkera.

Naravno, u juvelirskom poslu, tajnost je ključ uspeha. Prikrivanje rekordnih rezervi dragog kamenja; tajno gušenje ponude sirovih dijamanta. Sve smišljeno kako bi se potkrepila iluzija o njihovoj retkosti.

Stigli su do ogromnih čeličnih vrata, sa zakivcima veličine podmetača za čaše. Još četiri stražara bila su raspoređena na krilnim pozicijama s obe strane vrata. Čim su spazili Hari i njenu pratnju, škljocnuli su puškama na gotovs.

Hari je progutala knedlu. Zapazila je maskirnu vojnu uniformu, teško naoružanje, oguglale poglede. Srce joj je lupalo. Ovo nisu obični radnici obezbeđenja. Ovo su obučeni vojnici, verovatno plaćenici. Pomislila je na muškarca s bejzbol kapom. Gospode. *Van Viks* ima sopstvenu privatnu vojsku.

Hiadnoća ju je stegla u grudima. Pripadnici kartela su moćni, njihova tiranija je iznad zakona. Kako je uopšte mogla da pomisli da će uspeti da ih nadmudri?

Bacila je pogled oko sebe dok se grupa stražara dogovarala. Kamere za video-nadzor su je pomno pratile pri svakom koraku iz svakog ugla. Kameni zidovi bili su načičkani malim četvrtastim uređajima, verovatno termičkim ili radarskim senzorima.

Čelična vrata su zaškripala otvarajući se kao ulaz u neku drevnu tamnicu. Izgledala su dovoljno debelo da izdrže mesec dana neprestanog bušenja. Hari je ušla za čuvarima kroz vrata, dok su neprobojni kameni zidovi odbijali zvuk njihovih koraka. Prošla ju je jeza. Staklena kula napolju služila je samo za ukras. Pravo obezbeđenje je bilo ovde dole.

Kročila je u ogoljeno predsoblje, gde su kameni pod i zidovi pojačavali jezivi osećaj tamnovanja. Ispred nje se nalazio dugačak zastakljen pult, za kojim su sedeli uslužitelji kao bankovni blagajnici. Jedan od stražara je proturio list papira ispod stakla. Uslužitelj je namršteno pogledao u Hari preko svojih naočara, a onda tiho rekao nešto stražaru.

– Ne brini. – Roz je prišla i stala pored nje. – Unapred sam jamčila za tebe.

Hari ju je pogledala. Delovala je staloženo i smireno i Hari je osetila grižu savesti što je zloupotrebila ženino poverenje. Ali Roz će biti bezbedna. Hari će se pobrinuti za to.

Još jedan odred stražara umarširao je u hodnik, sprovodeći visokog sredovečnog muškarca do pulta. Imao je visoko čelo, a na temenu mu je kao kapče počivao jedini preostali uvojak kose. Pogledao je u Roz i klimnuo joj glavom umesto pozdrava. Bilo je nečeg skoro aristokratskog u njegovom nadmenom pogledu.

– Roz – promrmljao je u prolazu.

– Jane. – Ljubazno mu se osmehnula. – Drago mi je što te vidim.

Hari je izvila obrve kad je čula to ime. Pogledala je brzo u njegovom pravcu i videla samo leđa dok su ga stražari uvodili na druga vrata.

– Ko je to? – prošaptala je.

– Jan de Roj. Jedan od Montijevih miljenika.

Hari je razrogačila oči. Pomislila je na džinovski dijamant koji je maznula iz kutije Jana de Roja, i pitala se kako li će reagovati. Mada to i nije bitno. Možda će, ovog puta, de Roj imati manje obilan ulov nego inače, no ipak je dobio jedan veliki dijamant, kao i Birkens i Rubinek. Džejkob je jedini završio s mršavim plenom, ali on teško da je u poziciji da se žali. Staviše, niko neće ni pisnuti, čak ni mezimci. Izbacivanje je previsoka cena koju bi morali da plate.

Stražar se vraćao prema njoj, hladnog i beživotnog pogleda. Hari je osetila

kako joj raste napetost. Šta ako je pogrešila? Šta ako su već otkrili njenu prevaru? Možda su je doveli ovamo da je upozore, a ne da joj uruče kutiju dijamanata. Stražar joj je dao znak svojom puškom ubojitog izgleda.

– Krenite za mnom.

Hari i Roz su poslušale i požurile za njim dok ih je vodio do neobebeženih vrata. Otvorio ih je i pokazao im da uđu.

– Sačekajte unutra.

Hari je zakoračila u prostoriju sa žmarcima u leđima. Roz je ušla za njom i stražar je zatvorio vrata za njima. Prostorija je bila mala i bezlična, s tepihom ništa vedrijim od hladnog kamena napolju. Ali ova prostorija je bar imala prozor, koji je bacao snop svetlosti na mali okrugli sto. Beli listovi papira prekrivali su površinu stola, na kojem su se nalazili još i elektronska vaga, lampa, juvelirska lupa i telefon.

Hari je pogledala u Roz. – Šta sad?

– Sad čekamo. Doneće nam kutiju, i onda će nas ostaviti da je pregledamo u privatnosti, i da se konsultujemo s partnerima preko telefona ako želimo. – Roz je napravila ironičnu grimasu. – To je sve šarada. Niko nikad ne kaže ne.

Hari je sklopila ruke i počela da hoda po prostoriji. Nema nikakvih garancija da će ovo uspeti. Može biti da je pristupila pogrešnoj listi. Ili ju je eventualno Monti poslao Andrei imejlom pre nego što je otišao. Koliko ona zna, možda je odštampao prokletu listu i ostavio je na njenom stolu.

U glavi je premotala film na sastanak koji je čeka na planini Tejbl. Za nekoliko sati mora da isporuči dijamente. Ali čak i ako uspe u tome, ima li izgleda da je *Van Viksov* ubica pusti da ode? Mozak joj se blokirao, sinapse su trokirale. Nije mogla da razmišlja o tome, ne sad.

– Ovo će biti moj poslednji sajt.

Hari se zaustavila. – Šta?

– Zbog Garvina. Ne mogu da pređem preko toga. – Roz se obgrlila oko grudi. – Korumpirani kartel je jedno, ali da poslujem s bandom ubica... Pa, jednostavno ne mogu da budem deo toga.

Hari je donekle laknulo. Što je Roz dalje od *Van Viksa*, to bolje.

Roz ju je pogledala pravo u oči. – Ali tebi sam dala reč za danas i održaću je. Možeš da uzmeš moju sajtkutiju, mada i dalje ne znam kakve

ćeš koristi imati od nje.

Hari ju je neko vreme gledala u oči, a onda je klimnula glavom. Već je naložila da se šeststo hiljada dolara prebaci na Rozin račun, uprkos ženinom protivljenju. Verovala je da će održati reč, čak i bez para.

Bore zabrinutosti su se urezale između Rozinih obrva. – Jesi li sigurna da se nećeš predomisli? Da ne želiš da se obratiš policiji za pomoć?

Hari je odmahнула glavom. – Prekasno je. Čak i kad bi mi poverovali, sad ne bi mogli da mi pomognu.

– Ali, Hari...

Vrata su se otvorila, prekinuvši Roz usred rečenice. Sedokosi čovek u tamnom odelu bešumno je ušetao u prostoriju noseći ispred sebe malu žutu kutiju kao da prinosi žrtvu na oltar. Kutija je bila ista kao ona koju je Andrea punila. Spustio ju je na sto, pažljivo je postavivši u sam centar, i potom je palcima otkačio bravice. Nosio je bele rukavice i rukovao krajnje pažljivo, kao sudija u snukeru kad vraća crnu kuglu na prvobitnu poziciju. A onda je, ne rekavši ništa i ne pogledavši nijednu od njih dve, napustio prostoriju.

Hari je zurila u sajtkutiju. Oblivao ju je talas znoja. Ona i Roz su se primakle stolu i polako podigle poklopac.

Na vrhu je ležao list papira. Hari ga je podigla. Na njemu je velikim slovima bilo odštampano Rozino ime, zajedno s cenom njene kutije: šeststo hiljada dolara.

Hari je spustila list papira sa strane i primorala se da pregleda ostatak sadržine. Kutija je bila ispunjena naslaganim zip-kesicama punim dragog kamenja. Podigla je prvu s vrha i opipala dijamanate kroz plastiku. Bili su zagastosivi, kao komadići asfalta. Hari je pročitala etiketu na kesici: šesnaest bledosivih dodekaedara, ukupno sedamnaest zarez osam karata.

Sledeća kesica je sadržala desetak smečkastih dijamanata, trouglastog oblika, poput sićušnih vrhova strela. Prema etiketi, to su bili bledosmeđi kristalni blizanci, ukupne težine od četrnaest karata.

Roz je izvadila sledećih nekoliko kesica i spustila ih na sto. Sadržali su desetine dijamanata, svaki manji od pomorandžine semenke. Rozina ruka se ukočila iznad sledeće kesice, i Hari je čula njen uzdah. Gledala je dok ju je Roz vadila iz kutije.

Sadržala je samo jedan dijamant. Srebrnastobeli geometrijski oblik, s fasetama koje su se presijavale kao da su presvučene prozirnim filmom. Roz je polako otvorila patent-zatvarač vrećice i uzela dijamant u ruku. Bio je velik kao bilijarska kugla.

Hari je progutala knedlu. Oči su joj poletele nazad na kutiju. Brzo je počela da vadi preostale vrećice: jedna je sadržala malu količinu dijamanta veličine semenki; druga, šaku nečega što je izgledalo kao olovna sačma. Onda je stigla do poslednja tri zavežljaja koja su pokrivala dno kutije. Nisu ležali ravno kao ostale kesice. Pojedinačni dijamanti u njima su bili preveliki za to.

Hari je pogledala u Roz. Juvelirka je položila svoj dijamant na beli papir i posmatrala ga kroz lupu. Hari je izvadila jednu od preostalih kesica i zurila u dijamant u njoj. Izgledao je kao povelik komad slomljenog stakla. Pročitala je etiketu: plavičastobeli zatvoreni oktaedar, dvesta deset karata.

Dijamant Jana de Roja.

– Šta si to uradila, Hari?

Hari je naglo podigla glavu. Roz ju je streljala pogledom, s hladnim izrazom na licu.

Hari je trepnula. – Rekla sam ti, trebaju mi veliki dijamanti, moram da...

– Znam šta si mi rekla. Sada se pitam da li je išta od toga istina.

Hari je ostala bez daha. – Naravno da je istina.

– Ne znam kako si ovo uradila. – Roz je pokazala rukom na velike dijamante. – Možda si me samo koristila da ukradeš dijamante. Jel' o tome reč?

Hari je primila te reči kao udarac u stomak. Zavrtelo joj se u glavi. Na trenutak nije mogla da progovori. Potom je rekla: – Sve što sam ti rekla istina je. Potrebni su mi ovi dijamanti, Roz, inače će ubica...

– Da, znam šta si mi rekla o nekom tamo ubici. – Rozin pogled je bio leden. – Iskreno, ne znam u šta da verujem.

– Pobogu, Roz, molim te...

– Ne brini, održaću obećanje. Zbog tvog oca, ne zbog tebe.

– Čuj, meni su potrebni samo veliki dijamanti. Možeš da uzmeš ostatak, Roz, molim te.

– Možeš da zadržiš celu prokletu kutiju i sve u njoj. – Roz je uzela

telefon. – Izvršiću uplatu. Samo uzmi dijamante i idi.

Hari se zgrčio želudac. Slušala je kako Roz izdaje nalog za uplatu preko telefona. Ženin profil je bio jak i matrijarhalan, ali nije htela da pogleda Hari u oči.

Hari se okrenula na drugu stranu. Boli kad neko kome se diviš ima tako loše mišljenje o tebi, ali ipak trebalo bi da se već navikla na to. Psihodinamika između nje i njene majke je bila takva čitavog njenog života. Stisnula je pesnice. Dodavola s tim. Nije bitno šta Roz misli. Sad mora da se pozabavi nečim prečim.

Kupila je plastične kesice, pakujući ih u sajtkutiju, dok je Roz završavala razgovor preko telefona. Čovek s belim rukavicama se vratio u prostoriju kako bi zaključio formalnosti oko finansijske transakcije s Roz. Deset minuta kasnije, užurbano su se vraćale tunelima bunkera, koji su odzvanjali od njihovih koraka, dok ih je njihova šestočlana straža pratila u stopu.

Kutija koju je nosila kao da joj se zažarila u rukama. Koračala je napetih mišića, u stanju pripravnosti, očekujući da zazvone alarm i sirene. Roz je hodala ispred nje, ne progovarajući, i po njenim ukočenim ramenima Hari je znala da bi uzalud trošila vreme ubedujući je u svoju nevinost.

Prošle su kroz džinovska čelična vrata i izašle napolje kroz lavirint tunela. Vojnici su ih propustili na izlazu, i opet na rampi, koja je bila pod vojničkom stražom. Konačno, Hari je bila van prostora jakog obezbeđenja. Metalne kapije su zazvečale zatvorivši se iza nje. Telom joj je prošao talas zebnje.

Upravo je ukrala od svemoćnog kartela.

52.

– Čekaj, čekaj i karte će doći.

Harin otac je namignuo, i gledala je kako od delioca dobija keca na tref kralja. Još jedan blekdžek.

Na silu mu je uzvratila osmeh. Poslednjih pola sata je pokušavala da ga nagovori da napusti kazino i vrati se u hotel gde bi bio bezbedniji, ali po njegovom grozničavom izrazu lica znala je da su ga karte već uzele pod svoje. Sad se neće pomeriti s mesta dok ga ne napuste i sreća i novac.

Žetoni su zveckali po mekanj zelenoj čoji, dok je prostoriju ispunjavao šum mašina za sortiranje. Hari se premestila s noge na nogu i pogledala na sat. Bilo je skoro vreme da krene. Želudac joj je treperio od nervoze. Pred očima joj se ukazala planina Tejbl, negostoljubiva i turobna. Pritegla je torbu uza sebe, i osetila nepravilne konture četiri džinovska *Van Viksova* dijamanta.

Hari je promatrala očevo lice. Obrazi su mu bili zajapureni, oči zažarene kao sveće. Srce joj se cepalo. Želela je da ostane s njim, da ga zaštiti. Ali nije mogla.

Delilac je podelio još karata preko čoje. Njen otac je kucnuo po stolu i izvukao još jednog keca.

– Pozvao sam Roz da nam se pridruži na večeri – rekao je, delimice namršteno. – Ali promenila je let. Otišla je ranije kući.

Hari je pogledala u ruke. Na putu do hotela Roz nije rekla ni reč. Ne iznenađuje što nije htela da večera s nekim za koga misli da je lopov. Hari nije mogla mnogo da je krivi. Možda nije lopov, bar ne u sopstvenim očima, ali iskrenost je vrlina koju je imala običaj da zaobiđe. I evo dokle ju je to dovelo. Da je samo bila iskrena prema Hanteru od samog početka, možda se ništa od ovoga ne bi dogodilo.

Bar je Roz van opasnosti. Čim su se rastale, Hari se vratila do *Van Viksove* zgrade. S bezbedne udaljenosti na parkingu još jednom je prokopala sebi put do Montijeve liste i vratila stavke na svoja mesta, ostavivši Rozinu kutiju u prvobitnom stanju s dijamantima lošeg kvaliteta. Jedino svedočanstvo o zameni bila je Andreina kopija fajla, ako se

pretpostavi da je napravila kopiju. Ali zašto bi neko to uopšte proveravao? *Van Viksove* transakcije su ostale netaknute: novac od sajtkutija je primljen, dijamanti su predati, bez obzira na to ko je šta dobio. I pritom, niko od juvelira se neće usuditi da se požali. Što se Hari tiče, njen trik prodavanja magle nikada ne bi trebalo da izađe na videlo.

Sklopila je oči i osetila težinu u glavi. Karte su šaputale klizeći preko filca, i jednoličan govor igrača žamorio se prostorijom. Zvuci su je uljuljkivali, poput toplog ćebeta, i nije želela da ide. Jedva je odlepila kapke i provirila na sat. Želudac joj se stegao.

– Hari. Opet se srećemo.

Okrenula se. Den Kruger ju je posmatrao ispod tamnih obrva. Vratio se na svoj kaubojski izgled, radna košulja i farmerke odmah su u njoj pobudile sećanje na njegovo hipnotičko zbližavanje s konjima.

Srce joj je tuklo kao ludo. Otkud on, kog đavola, u kazinu?

Setila se Evine pretnje na rastanku. Da li je rekla sindikatu da su njihovi dijamanti kod Hari? Ako im je rekla, onda je samo pitanje vremena kada će je potražiti. Je li to razlog Krugerovog dolaska?

Progutala je knedlu i pokušala da se nasmeši. – Nikad ne bih rekla da ti dolaziš na ovakva mesta.

– U pravu si. Ali Kesi i neki od vlasnika su hteli da dođemo.

Lutao je pogledom po prostoriji, ne gledajući zapravo ništa, a onda se opet zagledao u Hari. Izdigao je glavu, odmeravajući je, kao da pokušava da predvidi kako će se pokazati na trci.

Ona se nakostrešila od njegovog pogleđa. – Šta?

– Izgledaš tako napeto. – Osmehnuo se. Kao konj pod komandom startera.

Pre nego što je Hari stigla da odgovori, Kesi im je prišla i spustila ruku na Krugerovo rame, Raspuštena kosa boje konjaka padala joj je preko ramena, a oker košulja isticala joj je maslinastozelenu nijansu očiju,

– Traže te tvoji vlasnici, Dene. – Kesi se okrenula prema Hari. Osmeh joj je bio iskren i srdačan, ali je ipak rukom na Krugerovom ramenu štitila svoju teritoriju. – Den nije trener za život na visokoj nozi, to je njegov problem. Nije dobar u pridobijanju klijenata.

Kruger se namršto. – Traćenje vremena.

– Vidiš? – Kesi je zakolutala očima zaverenički pogledavši Hari. – Moraš

da naučiš da pridobijaš klijente, Dene. Ili unajmi nekog da to radi umesto tebe.

Hari ih je posmatrala, kao da ih gleda s velike udaljenosti. Njihovo prepucavanje je ličilo na tipičan ritual parenja; žena koja ne odustaje, muškarac koji se opire. Uprkos Krugerovom prividnom opiranju, Hari je ponovo zapalo za oko koliko dobro idu jedno uz drugo. Stajali su ruku podruku, oboje visoki i dobro građeni, i u trenutku su joj delovali kao ujedinjeni front protiv nje.

Hari se naježila.

Kesi je klimnula glavom prema stolovima za blekdžek.

– Tvoj otac mi pravi društvo kad god se Den negde izgubi.

Hari se okrenula i pogledala prema stolu. Njen otac je sve vreme šarmirao okolinu zbijajući šale, ali je po njegovom uprtom pogledu znala da mu ispod svega toga mozak radi punom parom. Krišom je bacila pogled na sat. Morala je da krene, ali nije želela da ga ostavi.

Odjednom se negde iza nje razbilo staklo. Okrenula se i ugledala Roba Devlina kako se odmiče od stola za blekdžek otresajući rukom odeću. Pogledao je u njihovom pravcu, i lice mu se iskrivilo od besa. Okrenuo se i nabusito odmarširao dalje od njih. Kesi je coknula jezikom.

Juče je bio diskvalifikovan iz trke. Nadzornici su ga ukorili zbog neodgovornog jahanja. – Čelo joj se naboralo od brige. – Ponaša se kao idiot. To se neće dopasti vlasnicima.

Kruger je stisnuo vilice. – Ne dopada se ni prokletom treneru. Već sam mu rekao da više nikad neće jahati Bilija Boja.

Hari je pratila pogledom Robovo čvrsto, žilavo telo dok se probijao kroz gužvu do bara. Pesnice su mu bile stisnute, i iz tela mi je izbijala otrovna agresija.

Stegla je torbu osetivši kako joj znoj curi niz leđa. Jedna od ovih osoba verovatno je naredila Ediju da je zaključa u Rotvajlrev boks. Svi su bili tamo te noći; bilo ko od njih je mogao to da uradi. Ali instinkti joj nisu radili, primala je pomešane signale. Kako da zna kome da veruje?

Kesi je odvela Krugera da se pridruže grupi od trojice muškaraca koji su igrali rulet. Hari ih je gledala dok su odlazili, a onda je prišla ocu, odlažući trenutak kad će morati da kaže zbogom. Delilac je držao po špil karata u

obema rukama i mešao ih propuštajući ih između palčeva, a potom ih slagao na gomilu. Njen otac je sedeo nepomično, upijajući pogledom karte.

Hari ga je pogledala. Pratio je karte.

Delilac je prevrnuo gomilu od šest naslaganih špilova na stranu i ponudio njenom ocu plastičnu kartu za sečenje. Mirne ruke i ne trepćući, uzeo ju je između prstiju. Ubacio ju je precizno u sredinu bloka, i skrenuo pogled na Hari. Namignuo joj je.

Čekaj, čekaj i karte će doći.

Hari je osetila kako joj je struja prodrmla telo. Bacila je pogled ka tavanici u mraku, prema svevidećem oku. Kamere za video-nadzor bile su postavljene svuda po kazinu, pozicionirane tako da mogu da nadgledaju pojedinačne igrače iz dovoljne blizine da im vide boju očiju. Pretražila je pogledom prostoriju, osmatrajući ostale kamere i diskretne pripadnike obezbeđenja.

Oko očevog stola se već okupila mala grupa ljudi. Ali čim se zbir popne, ili kad se pojave karte koje je pratio, njen otac će podići ulog i gužva će se umnožiti tri ili četiri puta. Sigurnosne kamere će ga zumirati, sjatiće se šefovi partera, a obezbeđenje će biti upozoreno na ogromne dobitke za stolom pet. U roku od nekoliko minuta biće okružen najboljim obezbeđenjem koje postoji u kazinu.

Šta bi moglo biti bezbednije od toga?

Proučavala je očevo lice. Trenutno je delovao smireno, ali pitanje je koliko će moći da nastavi tako?

Stegla je torbu. – Tata?

– Mmm? – Pogled mu je i dalje bio prikovan za karte.

– Moraš da vladaš igrom za ovim stolom sledeća dva sata. Možeš li to da uradiš?

Pogledao ju je prodorno, i ona mu je prišla bliže, prozborivši tiše:

– Važno je, veoma važno. Moram da se nađem s nekim na planini Tejbl, niko ne sme da zna za to. Ali potrebno mi je da ti ostaneš ovde, u središtu pažnje. – Progutala je knedlu. – Misliš da ćeš moći to da uradiš?

Gledali su se u oči neko vreme. – Jesi li još uvek u škripcu, ljubavi?

Grlo joj se zatvorilo, i kad je progovorila, mogla je samo da šapuće. – Da.

– Onda ću moći. Još nisam ispao iz forme, znaš. Veruj mi.

Zažmurila je i klimnula glavom, a onda se nagnula i poljubila ga u bradati obraz. – Verujem ti, tata.

I kako joj ne bi video suze, okrenula se i pošla prema vratima.

53.

Hari je znala da su joj šanse da preživi planinu Tejbl mršave. Nije imala nikakvo oružje. Ni saveznika na koga bi mogla da računa. Niti ikakav skriveni adut. Sve što je imala bili su dijamanti.

Stegla je volan, ruke su joj podrhtavale od siline otkucaja srca. Kola su se mučila uzbrdo, pa je promenila brzinu, prateći putokaze do žičare. Škiljila je pod bleštavilom sunca, Za sat vremena sunce će zaći; izgubiće još jednog saveznika.

Dodala je gas, terajući kola strmim usponima u podnožju. Planina Tejbl se uzdizala pred njom kao granitni zid, njeni bočni vrhovi naizmenično su izvirivali kako je zavijala okukama. Zapadno od platoa bilo je brdo Lavlje sapi. Istočno, Đavolji vrh, šiljat i obavijen vunastom maglom.

Hari je grizla donju usnu. Šta ako žičara ne radi? Prema onome što je čitala, planinski venac je poznat po nepredvidivoj ćudi. I sama je to videla; magla je znala da se spusti za tren oka, prelivajući se preko vrha kao suvi led. Služba žičare pazi na maglu i jake vetrove te prizemljuje kabine ako uslovi nisu bezbedni.

Motor kola je zapinjao savladavajući još jednu okuku, kad joj je u vidokrug ušla kockasta siva zgrada. Hari se stegao želudac. Stanica žičare. Pronašla je parking-mesto uz ivicu prepunu kola i pešice prešla ostatak puta. Vetar je duvao između drveća, noseći joj kosu. Uхватила je torbu obema rukama.

Red za karte vijugao je uza stepenice zgrade. Kabine su bile u pokretu i shvatila je da se nadala da žičara neće raditi.

Glupo. Zar je mislila da će ubica otkazati čitavu stvar samo zato što ona nema prevoz?

Stala je u red, primetivši usput znake upozorenja turistima. U slučaju lošeg vremena oglasiće se sirena, pozivajući sve da se ukrcaju u poslednju kabinu s vrha. Ko je propusti, ostaje prepušten sam sebi. Hari je zaškiljila u nebo. Zasad, uprkos magli na Đavoljem vrhu, zaravnjena površina stola, po kojoj planina nosi ime, delovala je vedro.

Češljala je pogledom sve manju gužvu oko sebe, tražeći čoveka s bejzbol

kapom. U glavi je premotala film unapred, pokušavajući da predvidi njegov sledeći korak. Da li je on već čeka gore? Ili je iza nje, prati njen trag? Stegla je jače torbu, Predaće mu dijamante, a onda? Hoće li je zaista tek tako pustiti da ode? Sem toga, kako će da je ubije usred bela dana, okruženu gomilom turista?

Hari je drhtala, svaki živac u telu vikao joj je da se okrene i beži. Ali kuda bi otišla? Kako je drugačije mogla da završi s ovim?

Kupila je kartu i popela se stepenicama do platforme s kabinama. Zajedno s ostalim turistima ugurala se u gondolu koja ih je čekala, zagledajući svako lice. Nikog nije prepoznala.

Vrata su se zatvorila i gondola se zanela uvis. Hari se prevrnuo želudac. Držala se čvrsto za dršku, dok su joj stopala trnula pri pomisli da visi na jednoj jedinoj razapetoj žici. Gondola je počela da se uspinje uz vertikalne kamene litice, dok su im kablovi škripali iznad glava a sajla škljocala preko zupčanika koji su ih dizali uvis. Hari je zurila u nemilosrdne granitne vrleti i njihove izuvijane naslage stena, koje su svedočile o geološkom previranju starom koliko i sama Zemlja.

Prebacila je ruku na vertikalnu šipku. Pod se zarotirao, verovatno kako bi svi imali priliku da vide panoramski pogled. Đavolji vrh joj je uplovio u vidno polje. Magla oko njega se zgusnula, i kao da je lebdela u njihovom pravcu. Oko nje, svi turisti su se divili zalivu Tejbl i pogledu na grad iz vazduha, ali Hari nije mogla da pogleda dole. Prsti su joj se sledili.

Uprla je pogled uvis. Stanica žičare na vrhu čekala je da ih primi poput razjapljenih usta, i gondola se dizala do nje, mimoišavši se s drugom koja je jurila nizbrdo. Primetila je kretanje na udaljenim obroncima: izletnici su teško gazili penjući se uza strmu klisuru, odvažne prilike koje su izabrale da se pešice popnu stazama koje prosecaju litice.

Konačno, gondola je zaškripala pristajući u senci stanice, zupčanici dizalice su zastrugali zaustavijajući kabinu u mestu. Otvorila su se vrata.

Hari je polako izašla zajedno s ostalim putnicima i ponovo iskoračila na sunce. Gledala je levo-desno. Pred njom se pružalo prostranstvo stena, staza i gustog zelenog šiblja. Zaravan nije bila šira od nekoliko stotina metara. Turisti su sve to beležili foto-aparatima, nišaneći i škljocajući. Hari je polako krenula dalje uz planinu.

Ako se izuzme vetar, bilo je neobično tiho. Vetar joj je fijukao oko ušiju, i temperatura je pala. Privila je torbu uza se. Promatrala je vrh planine, tražeći muškarca s bejzbol kapom. Od njega nije bilo ni traga.

Popela se na neke stene, kako bi osmotrila okolinu, i nastavila prema zidu u visini struka koji je ograđivao zaravan s desne strane. Gusti tepih magle navirao je na plato zadržavajući se nisko pri zemlji. Imala je osećaj da stoji na oblaku. Provirila je preko zida i ostala bez daha. Litica je padala okomito u vrtoglavi vertikalni ponor prekriven nazubljenim stenama.

Zavrtelo joj se pred očima i brzo se povukla. U daljini je videla nepregledni Kejptaun i lukobrane na dokovima koji su zavijali u okean kao rakova klešta. Onda je vetar naneo još jedan sloj magle, ogrnuvši njome vidik.

Kabine žičare škripale su iza nje, dovozeći i odvozeći turiste. Okrenula se od zida. Magla se slivala na vrh planine kao tečni oblak. Vidljivost je opadala, i ljudi su počeli da žure prema stanici.

Gde je on?

Vetar je duvao sve jače. Šibao joj je oko glave, zanoseći je unazad. Zgurila se nasuprot vetru, privijajući i dalje torbu uz grudi. Sunce je počelo da zalazi, rasipajući narandžastu svetlost kroz sve gušću izmaglicu, ali turisti koji su došli da gledaju zalazak biće razočarani. Ako magla nastavi da se spušta, na platou se uskoro neće videti prst pred okom.

A šta ako se on ne pojavi? Možda se nešto desilo. Možda ga je *Van Viks* opozvao. Adrenalin joj je prostrujao telom. Mogla bi da se spusti sledećom kabinom žičare, ode s ocem na aerodrom i sedne na prvi let bilo kuda.

Okretala se, tražeći *Van Viksovog* ubicu. Jedva je videla na metar ispred sebe. Pogled na Kejptaun je sada bio potpuno zaklonjen. Magla se spustila kao gvozdена rešetka na kapiji nekog utvrđenja.

Sirena se zaorila planinskim vrhom. Hari je tuklo srce. Radnici žičare su vikali kroz maglu, okupljajući ljude. Njihovi glasovi nošeni vetrom gubili su se u daljini.

Hari je oklevala, drhteći na vetru. *Van Viksov* ubica neće doći. Sirena je opet zapištala, dugim hitnim odjecima. Morala je da krene. Zakoračila je ka zvuku. Tada joj se nešto čvrsto zabilo u kičmu.

– Ne mrdaj.

54.

Hari se zaledio dah u grlu. Stala je kao ukopana, slušajući žalosnu škripu kablova dok je poslednja gondola napuštala stanicu. Zavrtelo joj se u glavi.

Ostala je s ubicom, prepuštena sama sebi u ovom planinskom bespuću. Osetila je kiseli vonj njegovog znoja, i čvrst čelik oružja koje joj je gurao u kičmu.

– Okreni se!

Polako je uradila šta je tražio. Odmakao se korak unazad i pramenovi magle ispunili su metar razdaljine između njih. Ovog puta nije nosio bejzbol kapu.

Nakostrešena kosa ošišana na jedinicu mreškala mu se na sve jačem vetru. Ogrubela koža lica bila mu je bleđa i vlažna od znoja, kao da mu je loše. Držao je isti pištolj kojim je pucao u Garvina Olivera.

Pred očima joj je iskrsao prizor Garvinovog tela, njegovih beživotnih palčeva uglavljenih u senzor vlastitog trezora. Mrtvački prsti. Hari se stresla i pokušala da se usredsredi. Vlažna magla peckala ju je po koži kao kiša.

Nišanio joj je pištoljem u grudi, dok su mu ruke blago podrhtavale. – Gde su dijamanti?

Hari je stegla prste oko torbe. Malo je uzmakla.

– Šta je s našim dogovorom? – Rekla je to previše tiho. Progutala je i pokušala ponovo. – Ako ti donesem dijamante, pustićeš me da idem, jel' tako?

– Nije tako. Pogledaj oko sebe. Kuda si mislila da ideš?

Hari je pogledala levo-desno. Vetar se pojačavao, hvatajući obližnje žbunje u kovitlac. Još jedan sloj niskih oblaka je nadirao, obavijajući plato. Zid iznad litice je bio dovoljno blizu da ga dodirne, ali jedva je mogla da ga vidi.

Bio je u pravu. Nije imala kud.

– Znači, zato si me doveo ovamo. – Govorila je kao da se pomirila s neizbežnim, a tako se i osećala.

– Pusto, zar ne? – Kapi znoja su mu klizile niz lice. – Uvek je tako kad

odu poslednja kola. Magla je ovog puta samo ubrzala stvar. – Skupio je oči. – Sad mi daj te jebene dijamante.

Hari je polako otvorila torbu. Šireći prste kako bi pokazala da nema šta da krije, izvadila je kesu s patent-zatvaračem. Bila je veća od originalnih *Van Viksovih* kesica i uspjela je da uglavi sva četiri dijamanta u nju. Podigla je vreću do očiju. Dijamanti su izgledali nezanimljivo i neprivlačno na sumraku, ali ubici su zasijale oči.

– Spusti ih na zemlju. – Sada se tresao, kao da ga je uhvatila groznica. – I odmakni se.

Hari je stegla vreću u ruci. Obuzimala ju je panika. Dijamanti su njena amajlija. Još uvek je živa zahvaljujući njima. Ako ih sada prepusti, to će biti kao da predaje sopstvenu dušu.

Izenada je izbacila ruku preko zida, ispruživši je tako da kesa visi tačno iznad provalije.

Poleteo je prema njoj. – Šta dođavola...

– Pustiću ih! – vrisnula je.

Zaledio se u mestu. Pogled mu je bio prikovan za vrećicu. Klatila se napred-nazad u Harinoj ruci pod udarima vetra. Pokušala je da lizne usne, ali su joj usta bila potpuno suva.

– Samo jedan pokret i kunem se, baciću ih preko ivice – rekla je. – A ako me upucaš, sami će mi ispasti.

Lice mu se iskrivilo od besa. Stezao je prste oko pištolja, zureći u kesu. Ispod kapka mu je igrao živac, poput insekta uhvaćenog u zamku. Hari je progovorila glasnije kako bi nadjačala vetar.

– Evo šta ćemo. Saćekaćemo da se kabina vrati. Otići ćemo do nje i daću ti kesu. Onda ću ja ući zajedno s ostalim finim turistima i tu ćemo se rastati.

Stisnula je usne stegnuvši vilice kako se ne bi čulo cvokotanje zuba. Osluškiivala je zvuke sa žičare. Ništa sem fijuka vetra.

I dalje joj je nišanio pištoljem u grudi. – Imam naređenja. Dobar vojnik uvek izvršava naređenja.

Tada je zakoračio prema njoj.

Hari se ukočila, u glavi joj je zazvonio nagon za begom. Počela je da uzmiče, okrznuvši rukom zid. Razmišljaj! Mora da postoji drugi način da

siđeš s planine.

Onda se setila. Izletnici.

Popela se zadnjicom na zid, i dalje držeći kesu iznad provalije. Zaškiljio je.

– Šta to radiš?

Hari nije odgovorila. Podigla se na kolena pridržavajući se slobodnom rukom za zid. Vetar je navaljivao na nju pokušavajući da je preturi. Virnula je preko ivice, i osetila želudac u grlu. Osim nekoliko oštarih ogoljenih stena, litica se obrušavala strmoglavo do samog dna.

Hari se kupala u znoju. Možda odavde postoji staza, možda ne. Ali radije će umreti boreći se za poslednju slamku spasa nego ponizno čekati metak u grudima.

Pazeći na ivicu zida, prišla joj je bliže. A onda je *Van Viksov* ubica jurnuo na nju.

Hari je vrisnula, uzmičući. Naleteo je na nju i oborio je na bok preko zida. Gornji deo tela joj je visio preko ivice. Pogledala je dole i zavrtelo joj se u glavi, strmoglava provalija nakrivila se pod njom. Uhvatio ju je za ispruženu ruku. Grčevito se držala za zid slobodnom rukom, koja se tresla. Tada se pucanj prolomio vazduhom.

Osetila je kako se trznuo, i ostao nepomičan. Vetar joj je fijukao oko ušiju. Pogledala ga je u oči. Bile su divlje, na ivici ludila, Izvukla je ruku iz njegovog stiska, tutnula kesu u košulju i uhvatila se za zid obema rukama. Onda je ponovo nasrnuo, navalivši se preko nje. Još jedan pucanj prasnuo je kroz maglu. Naglo je cimnuo glavom unazad. Hari je vrisnula olabavivši stisak. Vetar je naleteo na nju kao odbrambeni igrač u ragbiju i izbacio je iz ravnoteže. Litica joj je poletela u susret i stropoštala se pravo preko ivice.

Zamlatarala je rukama. Ne dišući. Provalija je jurnula ka njoj u kovitlacu. Hvatala se noktima za zid. Zagrebala. Skliznula. Oderala kožu. Zarila nokte. Zapela i zakačila se vrhovima prstiju. Ramena su joj se istrgnula. Noge su joj se divlje zanjihale, jedno stopalo je upalo u pukotinu. Naglo se zaustavila, više nije padala. Pritisnula je lice na hladni kamen. Držala se drhteći, čvrsto zatvorenih očiju. Trudila se da ne misli na smrtonosni ponor ispod sebe.

– Hari!

Širom je otvorila oči. Udisala je miris vlažnog granita. Čula je kako neko zadihano govori iznad nje.

– Hari! Gospode.

Nije mogla da pogleda gore, nije se usuđivala da pomeri glavu. Ali znala je da je to Den Kruger.

Čula je kretanje po kamenju. Stenjao je. A onda:

– Hari, uhvati me za ruku!

Nekako je ipak provirila uvis. Protegao se preko ivice, nudeći joj ruku. Bila je na pola metra iznad nje.

Progutala je knedlu. – Ne mogu.

– Možeš. Samo podigni ruku.

Glas mu je bio jaki siguran. Oblio ju je hladan znoj. Otkud on ovde? Ponovo je pritisnula lice uz liticu. Nešto ju je grebalo po bradi. Kesa s patent-zatvaračem, virila joj je iz košulje. Znala je da on može da je vidi.

Ruke su joj se tresle, žigalo ju je levo rame. Razmišljala je da ga uhvati za ruku, ali nije smela da se pomeri. Mukli zvuk joj se oteo iz grla. Kada je osetila da može da govori, rekla je:

– Pratio si me dovde?

– Ne, pratio sam Roba. Hajde, Hari, daj mi ruku.

I baš na pomen njegovog imena, Robov glas je dopro do nje, nošen vetrom.

– Gde je ona, Krugeru? Reci mi gde je!

Čula je kako se Kruger pomera po kamenju iznad. – Dolazi ovamo, Robe! Drži me za struk!

– Gospode.

Hari je provirila uvis. Rob je zurio u nju razrogačenih očiju. Onda se protegao preko zida pruživši joj ruku.

– Evo, uhvati me, bliži sam!

– Za ime boga, Robe. – Kruger je procedio kroza zube. Hari je zažmurila, trpeći vrela bol u prstima,

Čula je nekakvo pomeranje iznad. Cipele su grebale po kamenu. Kamenčići su joj se rasipali na glavu. Pogledala je gore. Kruger je stajao na uzanom grebenu koji je štrčao s vrha litice. Držao se za zid, spustivši drugu ruku prema njoj.

– Hajde, Hari, samo se istegni.

Ruke su joj se tresle od zamora. Zaškiljila je u Krugera, zatim u Roba. Unezverena. Kojem da pruži ruku?

Rob je dalje. On je slabiji i lakši. Možda čak nije ni trezan. Da li bi on imao snage da je podigne? I ako bi imao, šta bi ga sprečilo da ugrabi dijamante i gurne je niz liticu? Šta bi sprečilo Krugera da uradi to isto?

Uhvatio ju je grč u nozt. Izmakao joj se oslonac pod nogom, odronivši se. Zakoprcala se i našla uporište nožnim prstima. Srce joj je ludački tuklo kad je naslonila lice uz hladnu stenu. Gospode! Koliko će još moći da izdrži? Majčin lik joj je isplivao pred očima. *Mama, umreću.*

– Uhvati se za mene! – Rob je viknuo. – Hajde, mogu da te izvučem!

Nije mogla da odluči. Rob je u vezi s Evom, mogao bi da bude deo sindikata, Ali Kruger upravlja ergelom. Da li upravlja i sindikatom? Bol joj je parao prste i zglobove, nagrizao joj ruke. Sada, više nego ikad, trebali su joj njeni instinkti.

Prislonila je obraz na grubi granit. – Eva te je izigrala, znaš. – Govorila je u stenu, obraćajući se obojici. – Otišla je. Pobegla.

Rob je opsovao. – Kučka! Znao sam.

Kruger se protegao još niže. – Hajde, Hari, samo pruži *ruku*.

Hari su drhtali prsti. Titraji su joj protresali ruke. Bila je tako umorna. Zavodljiv glas u glavi joj je rekao da se samo pusti.

Samo odstupi, prepusti se.

Hari je osetila da joj se oči zatvaraju. U trenutku, udovi su joj se opustili, ali je naglo je otvorila oči. Bicepsu su joj podrhtavali. Zurila je u ruke koje su se pružale ka njoj. Stopalo joj je klizilo, oslonac pod prstima samo što joj se nije izmakao.

Izaberi!

Poslednjim atomima snage, bacila se uvis izbacivši ruku. Na trenutak je bila u bestežinskom stanju, lebdela je u vazduhu. Ambis pod njom je čekao da je proguta. Utom je zgrabila Robovu ruku.

Obuhvatio je njenu šaku svojom. Klizila je. Ponovo ju je stegao. Podigao ju je desetak centimetara. Kruger se uspenrao natrag preko zida, nagnuo se preko Roba, uhvatio je za struk i podigao je. Zajedno su je izvukli na vrh litice i preneli je preko zida. Srušila se na zemlju, slaba i uzdrhtala, ruke su

joj se i dalje tresle. Pogledala je u dvojicu muškaraca koji su stajali nad njom, na njihovim licima videla je mešavinu šoka i besa.

Onda se Kruger okrenuo prema Robu, izvukao pištolj iz džepa i upucao džokeja u glavu.

55.

Rob se srušio na zemlju.

Hari je vrisnula odgurnuvši se unazad po zemlji. Kruger je okrenuo pištolj prema njoj, i ona se skamenila. Prišao je bliže.

– Sad je na tebe red.

Nadvio se nad njom, držeći pištolj obema rukama. Jakna mu je lepršala na vetru. Hari je zadržala dah. Pištolj je bio na desetak centimetara od njenog lica, i njegov opori miris ispunio joj je nozdrve.

Iznenada se sagnuo i izvadio kesu iz njene košulje. Zatim se odmakao.

– Ali prvo hoću odgovore – rekao je.

Hari je prodisala. Posmatrala ga je kako odmerava težinu kese u ruci, opipavajući dijamante kroz plastiku. Držao joj je pištolj uperen između očiju, ali izraz njegovog lica ju je uplašio više od bilo čega. Upravo je ubio čoveka, ali je izgledao isto kao i uvek. Dalek.

Pogledala je u Robovo skljojano telo. Prozračna magla obavijala ga je poput vela, ali je ipak mogla da vidi tamnu lokvu koja mu se širila oko glave. Žal za njim stegao ju je u grudima. Pokušao je da joj pomogne a sada je mrtav. Zavrtela je glavom, ošamućena, van sebe.

Kruger je stezao prste oko pištolja. – *Ko je ubio Garvina Olivera?*

Treptala je, i prevukla pogled na njega. – *Ti ne znaš?*

– Samo odgovori na pitanje. Jesi li ga ti ubila?

– Ja? Ne, to je bio *Van Viks*, oni stoje iza toga, oni su ih sve ubili. – Prezirala je panično mucanje u svom glasu.

– Oni su ubili Ti Džeja? I Edija?

Klimnula je glavom i osetila kako joj se pale lampice. Možda ima mnogo toga što Kruger ne zna. Možda će, ako uspe da ga zagovori, moći da kupi sebi malo vremena. Vetar se razgoropadio, i morala je da više kako bi je čuo.

– Radž Čandra je takođe mrtav.

Krugeru se lice ukrotilo. Svaka čestica u Harinom telu vikala joj je da beži. Negde iza nje se nalaze staze. Neke od njih mora da vode s planine. Nastavila je da priča.

– Sada će krenuti za tobom. – Počela je da uzmiče, sitnim pokretima. – I za Evom. I za Kesi, ako je umešana.

Kruger je prezrivo iskrivio usnu. – Kesi? Ona nije deo ovoga. Od kakve koristi bi nam ona bila?

– *Van Viks* te neće pustiti da se izvučeš.

Stisnuo je usne. – Ti radiš za njih? Zato si njuškala unaokolo?

– Zar ti Eva nije rekla? Za nju sam radila. Unajmila me je da provalim u Garvinov sef. – Hari je savila kolena, polako zavukla noge ispod sebe. – Rekla sam ti, htela je da te izigra.

Kruger se besno upiljio u nju, stežući vilice. – Možda si ti htela nju da izigraš. Pozvala me je pre nekoliko sati i rekla mi da su dijamanti kod tebe. Rekla je da planiraš da ih izručiš *Van Viksu*.

Hari je osetila kako joj želudac tone. Dakle, Eva je ispunila svoju pretnju. Hari se oslonila na dlanove, kamenje joj se zarilo u kožu. Kad bi samo uspela da ustane, mogla bi da potrči. On bi pucao, ali magla je gusta. Sigurno postoji šansa da promaši?

Kruger je zaškiljio, nišaneći. Oblio ju je hladan znoj. Reci nešto, bilo šta!

– Jesi li ti rekao Ediju da me zaključa s Rotvajlerom?

Nasmešio se. – Mladi Edi. Umeo je da bude koristan.

– Dobro sam ga plaćao, ali on je bio spreman da uradi šta god mu ja kažem, čak i bez nadoknade. Idiot je i dalje hteo da bude šampionski džokej. Mislio je da bih ja to mogao da mu ostvarim.

Ciljao joj je pravo u oči. Pogledala je u Robovo povijeno telo, liznula usne.

– Rekao si da si pratio Roba dovde, ali to nije tačno, zar ne?

Kruger je odmahnuo glavom. – Rob je pratio mene. Budala, mislio je da ću se sastati s Evom, znao je da je tucam.

– Bio si u vezi s Evom?

Kruger je slegnuo ramenima. – To je bio jedan od načina da je nateram da radi ono što joj se kaže.

Hari je pomislila na masnicu na njenom oku i zapitala se koje je još načine koristio. – Jel' Rob znao za dijamante?

Još jedno prezrivo krivljenje usne. – On je bio preslab od čišćenja creva da bi išta znao.

– Znači, pratio si me dovde?

– Nisam morao. Znao sam kuda ideš, video sam kad si rekla Salu.

Hari se namrštila. Kruger je bio udaljen pedeset metara kada je pričala s ocem. Nije mogao da čuje. Onda je mrštenje nestalo i videla ga je kako klima glavom.

– Tako je, još uvek znam da čitam s usana – rekao je. – Dobro dođe, s vremena na vreme.

Zurila je u njegov tamni bezosećajni izraz lica i pomislila na dete lišeno sluha. Zadrhtala je. Oči su mu bile hladne i bezizrazne. Izolovanost je možda podstakla njegovu bliskost s konjima, ali je možda i umrtvila njegovo saosećanje s ljudima. Pomislila je na Manija i njegovo strahovanje za svoju porodicu,

– Jesi li ti smislio da pretite rudarima? – rekla je. – Da kažete kako ćete im pobiti porodice ako ne donesu dijamante?

Slegnuo je ramenima. – Đubrad lopovska, pokušali su da ukradu dijamante za sebe. Tako da, *ja*, ubili smo jedno ili dvoje za primer, čisto da ih dovedemo u red. Garvin je to organizovao. U Južnoj Africi ima nasilnih muškaraca koje možeš da unajmiš.

Hari se ledila krv u žilama. Setila se Krugerove hipnotičke komunikacije s njegovim konjima. Njegova dostojanstvena, snažna spoljašnjost prevarila ju je da pomisli da postoji nešto duboko u njemu. A zapravo nije bilo ničeg sem ravnodušnosti.

Kruger je zatresao kesu s dijamantima. – Možda mi je *Van Viks* učinio uslugu.

– Kako to misliš?

Podigao je kesu. – Sad kad su svi mrtvi, ne moram da ih delim.

Hari je progutala knedlu. Napregla je ruke. Ukrutila laktove. Vrebala priliku. Klimnula je glavom prema kesi.

– Ti dijamanti vrede trideset miliona dolara – rekla je. – Koliko jednoj osobi treba?

– Nemaš ti pojma šta meni treba.

– Mislila sam da imaš uspešnu ergelu.

Kruger je pljunuo na zemlju. – Niko više nama para za trkačka grla. Ona su luksuzni artikali. – Lice mu se iskrivilo u podrugljivu grimasu. –

Novopečeni bogataši s džepovima punim gotovine danas su retkost. Kad privreda poklekne, isto se desi s industrijom rasnih grla.

Lice mu je poprimilo zamišljen izgled. Hari je ukrutila noge, mišići su joj bili zapeti ko puška. Kruger je nastavio s pričom.

– Vlasnici napuštaju svoje konje. Ždrebad se uništava zato što nema ko da ih kupi. – Pogledao je u dijamante. – Imam ergelu punu čistokrvnih grla, milioni su u pitanju, a sad nema ko to da plati.

Zurio je u kesu, odmeravajući težinu. Kako su mu misli odlutale, pištolj je neznatno zaokrenuo u stranu. Elektricitet je sevnuo Harinim telom. Ovo joj je možda jedina prilika.

Skočila je na noge, okrenula se i potrčala. Bila je svesna da se Kruger prenuo, da nišani. Zakrivudala je u cikcak. Pucanj je odjeknuo vazduhom. Vreli metal joj se zario u rame. Trgnula se, vrisnuvši. Koža joj je plamtela od bola. Teturala se još nekoliko koraka. Tada se spotakla o nešto na zemlji i pala preko toga. Bilo je poveliko i hladno. Pogled joj je skliznuo nadesno i susrela se s iskolačenim očima *Van Viksovog* ubice.

Želudac joj se popeo u grlo. Koža mu je bila vlažna od znoja, košulja mokra. Ležala je preko njega, gutajući njegov ustajali miris.

– Kaži zbogom, Hari.

Okrenula je glavu. Kruger je stajao iznad nje, s pištoljem uperenim pravo u njeno lice. Srce joj je tuklo. Obuhvatila je rukom hladnu kožu. Zakotrljala se, stežući mrtvačku ruku, nišaneći njegovim pištoljem u Krugera. Stisnula je beživotni prst na okidaču i opalila.

Mrtvački prsti.

Prvi pucanj je prošao mimo cilja. Okrznuo je Krugera po ruci, katapultiravši vreću s dijamantima u vazduh. Kruger je nemo gledao kako vreća pada na zid. Okrenuo se prema Hari. Stisnula je mrtve prste i ponovo opalila. On se zaneo unazad, a iz grudi mu je šiknula krv. Ispustio je pištolj na stenje. Hari je zaječala, stisnula još jednom, i nastavila da stiska dok se pištolj nije ispraznio i Kruger srušio na zemlju.

Tihi jauk oteo se Hari iz grla. Odgurnula je mrtvačku ruku od sebe, udaljila se natraške i ustala. Obgrlila se oko grudi, drhteći čitavim telom, trpeći vreli bol u desnoj ruci. Vetar se kovitlao oko nje i gledala je kako gurka kesu s dijamantima na zidu. Plastika je lepršala i uvijala se, kad ju je

vetar pokupio i prebacio preko zida niz liticu.

Hari nije ni prstom mrđnula da to spreči.

Odstupila je i sklupčala se uza stenu, držeći se za ranjenu ruku. Žičara sada sigurno neće proraditi, previše je kasno. Ostala je da čeka, drhteći, dok se vetar konačno nije stišao i magla se digla.

Onda je, pod svetlom mesečine, započela dugo spuštanje s planine.

56.

Mani je začuo glasove.

Okrenuo je glavu i osetio masku preko nosa i usta. Sve je bilo mračno.

Panika ga je stegla u grudima.

Opet je u rudniku.

Onda je čuo Ašin glas. Bio je staložen. Gubio se i vraćao. Osetio je hladne čaršave. Tada se setio, i grudi su mu se opustile.

Mašina je ujednačeno pištala pored njegovog kreveta. On – da je čuo kako Aša izgovara ima njegove majke. Onda Ezrino. Borio se protiv težine u kopcima. Zašto ne može da otvori oči?

Čuo je još jedan glas. Mek i blag. Pomerio je glavu. Već ga je ranije čuo. Devojka iz *Kenilvorta*.

Šta ona radi ovde?

Pokušala je da mu uzme dijamante. Onda je gledao kako ih predaje ženi po imenu Eva. Brzo nakon toga ga je ophrvla nesvestica, ali su mu sestre opisale mladu tamnokosu ženu koja ga je smestila u bolnicu. Ženu koja plaća njegov bolnički račun.

Šta ona hoće?

Ašin glas je dopirao do njega u talasima. Pričala je o dijamantima. O čoveku koji pretilo ih ubije.

Zatreptao je. Linija svetla probila se između kapaka. Odlepio ih je. Nije mogao da izoštri pogled, soba se činila dalekom.

Aša je sedela pored njega i vrtela glavom, zgurenih mršavih ramena. Poslednji put kad se probudio, rekao joj je za Takatu. Neko vreme je plakala i potom otišla. Nije očekivao da će se vratiti.

Zadržao je pogled na poznatom licu i ponovo je osetio nadimanje u grudima. Trepnuo je polako, kao da je pod vodom, i upitao se da li je i Ezra tu.

Tamnokosa devojka je sedela s druge strane kreveta. Oči su joj izgledale ogromno, lice kao bez kapi krvi. Govorila je nešto Aši, nagnuta, s rukom na njenom ramenu. Aša je stegla devojčinu šaku.

Da li ona to plače?

Manija je žigao vreli bol u levoj ruci. Pokušao je da skine masku s lica. Hteo je da govori. Ali ruke su mu bile teške kao olovo.

Tamnokosa devojka se okrenula prema njemu. Tek tad je primetio krv na njenoj odeći i sveže zavoje na ramenu. Na desnom ramenu.

Kao da gleda odraz u ogledalu.

I ona je ranjena.

Namrštio se, i okrenuo glavu u stranu. Zavrtelo mu se.

Zašto mu ne daju da govori?

– Je li budan?

Hari je posmatrala Ašu kad se okrenula prema Maniju. Bilo je nečeg nalik egipatskim profilima u devojčinim visokim jagodicama i krupnim bademastim očima. Kao Nefertiti.

Hari se spustila natrag u svoju stolicu. U glavi joj je zujalo od umora, i povremeno bi joj soba zaigrala pred očima kao slika s izgrebanog DVD-a.

Trebalo joj je skoro tri sata da se spusti pešice s planine. Verala se po kamenju niz kosu liticu, a potom nastavila utabanom stazom koja se spuštala u cikcak. Dok je stigla do podnožja, bila je ukočena od hladnoće i iscrpljenosti.

Do nje su dopirali umirujući zvuci Ašinog glasa upućeni Maniju. Hari je jedva držala oči otvorene. Pogled joj je pao na Manijevo lice. Zagasita koža bila je oblivena znojem.

Aša joj je objasnila, mirnim, sporim glasom, kako je Mani pokušao da pomogne bratu. Ispričala je Hari za ljude koji su ih prisiljavali da rizikuju živote iznoseći dijamante iz rudnika. I pretili da će ih ubiti ako to ne urade. Već su ubili Manijevu majku, samo da bi pokazali na šta su spremni.

Hari je zažmurila, grozeći se pred prizorima koje je Aša opisala. Krvavim i brutalnim. Prizori dijamantata i smrti.

Ruka joj je pulsirala tupim bolom, koji ju je podsećao na to koliko se i sama približila smrti. Doktor koji se pobrinuo za nju nekoliko sati ranije bio je iznenađen količinom krvi na njenoj odeći. Bila je to površinska rana, metak ju je samo okrznuo, ali ona mu je rasprela priču ne pominjući nikakve metke. Takođe je preskočila da objasni da nije sva ta krv njena. Košulja joj se nakvasila krvlju *Van Viksovog* ubice dok je ležala preko

njegovog leša.

Promeškoljla se u stolici, odagnavši sećanje.

Mani se uzvrpoljio. Na jednu ruku mu je bila prikačena infuzija. Zdravom rukom je pokušavao da skine s lica masku s kiseonikom i posle nekoliko trenutaka Aša ju je pomerila.

– Samo nakratko – rekla je.

Njegovo hrapavo disanje nadjačavalo je pištanje monitora. Prema rečima lekara, sepsu su obuzdali. Toksini koji su mu trovali krv povlačili su se, a inficirana rana je zaceljivala. Ali oštećenja na plućima su bila nepopravljiva. Na kraju se može ispostaviti da ga je spaslo njegovo školovanje. Periodična odsustvovanja iz rudnika ograničila su izloženost prašini. Uz pomoć lekova i terapije, ima izgleda da nastavi normalan život.

Mani je uhvatio Ašu za ruku. Kada je progovorio, glas mu je bio promukao. – Jel' Ezra dobro?

Devojka je skrenula pogled. – Vratio se u rudnik.

– Ali bolestan je.

Hari se nagnula. – Aša, rekla sam ti, ne mora da se vraća tamo. Više ne.

Devojka je polako odmahнула glavom. – To nema veze. Ezra će se uvek vraćati dijamantima. – Stegla je Manijevu ruku. – Ali ja se ne vraćam.

Hari je pogledala u Manija, svesna koliko joj je teško da ga pogleda u oči. – Rekla sam Aši. Gotovo je. Ljudi koji su vam pretili mrtvi su.

Žmirkao je ka njoj, pokušavajući da izoštri vid. – Otkud znaš?

– Videla sam kad su poginuli.

– Zašto bih ti verovao?

Hari je oborila pogled na svoje šake. – Ne znam. Žao mi je. – Naterala se da ga opet pogleda u oči. – Pretili su da će ubiti i mog oca.

Mani je zurio u nju neko vreme, zatim spustio pogled na zavoj na njenom ramenu. Ona je gledala isti zavoj na njegovom. Aša joj je ispričala kako je krio male dijamante ispod kože. Hari je progutala knedlu. Mani je prokopao put iz dubina zemlje, dok je ona sledila trag juvelira. Dva sveta, dva nasumična dela jedne celine.

Dve polovine istog okrutnog haosa.

57.

Hari je razgledala oko sebe po dokovima. Kafei su bili dupke puni, a luka je predstavljala šumu jarbola s nanizanim trouglastim zastavicama, Poslednji put kad je tu sedela nabasala je na Roba Devlina.

Promešala je kafu. – Jel' ovo još jedan informativni razgovor?

Hanter je odmahnuo glavom, i u šali salutirao pivom. – Nisam na dužnosti. Večeras letim nazad.

Potegao je dobar gutljaj. Čuo se zvuk sirene jahte u blizini, i skladno pevanje uličnih zabavljača na šetalištu.

– Završio si ovde, znači? – pitala je Hari.

– Moji nadređeni misle da je posao završen.

Igrao se podmetačem za pivo, pruživši joj priliku da ga pogleda malo bolje. Za promenu, bio je sveže obrijan. Lice mu je uhvatilo malo boje i toplina njegovih očiju boje lešnika još više je došla do izražaja.

Podigao je pogled i uhvatio je kako ga posmatra. Ona se brzo mašila šoljice s kafom.

– A ti? – rekla je. – Šta ti misliš?

Hanter je slegnuo ramenima. – Zar je to važno? U poslednje vreme radim šta mi se kaže.

Hari se namrštila, pokušavajući da proceni njegov ton. Već nedeljama ju je podvrgavao ispitivanjima zajedno s lokalnom policijom, sve otkad su pronađena tela na planini. Ovo je prvi put da njegova ljutnja nije usmerena na nju, Možda se zasitio.

Policija je razgovarala sa svima u Kejptaunu koji su bili povezani s Krugerom ili Robom: s Kesi, vlasnicima grla, Harinim ocem. A samim tim i s Hari. Sakrila je svoju ranu od njih i ispričala im onoliko koliko je mogla. O svom prvom susretu s Evom, kada je bila svedok Garvinovog ubistva; o Garvinovoj nelegalnoj trgovini dijamantima i njegovim vezama s Krugerovom ergelom; i o pretnjama njoj i njenom ocu koje joj je uputio *Van Viksov* ubica.

Ali nije im rekla sve. Nije bilo razloga da pominje Manija, niti ulogu koju je on imao u rudniku. Već ga je jednom izdala. Nije nameravala da to

ponovi.

Hanter je sasuo još jedan gutljaj piva u grlo. – Kejptaunska policija je zadovoljna. Krijumčari dijamanata su se međusobno poubijali u obračunu na planini Tejbl. Što se *njih* tiče, ništa nije ostalo nerazjašnjeno.

Hari je pazila da joj lice ostane bezizrazno. Poznat joj je bio zvanični stav. Kruger je upucao Roba i *Van Viksovog* ubicu. Ubica je nekako uspeo da puca u Krugera pre nego što je umro. Hari ih nije ispravila. Bilo je dovoljno blizu istini, i bila je zadovoljna svakim scenarijem koji nije uključivao nju.

I Hanter je trebalo da bude zadovoljan. Pronašli su metke koji se podudaraju s mecima iz pištolja kojim su ubijeni Garvin i Ti Džej. Mogli su da dokažu da je *Van Viksov* ubica čovek kojeg su tražiii

Pijuckala je kafu. – Šta Lin misli?

– On misli da treba da te uhapsim.

Hari se ukočila. – Zbog čega?

– Zbog neovlašćenog rukovanja dokazima, ometanja zakonskog postupka.

– I hoćeš li?

Hanter je ponovo slegnuo ramenima. – Ne vidim svrhu. Angažovao bih sredstva, napravio brdo papira. Čemu? – Udubio se u njene oči. – Nikog nisi ubila, zar ne?

Hari je trepnula, odmahнула glavom.

Mrtvački prsti.

Naježila se. Premetala je šoljicu po rukama, ne usuđujući se da je ponovo podigne. Poželela je da je to pivo umesto kafe.

Hanter se nagnuo ka njoj. – Kuda si otišla pošto si izašla iz kazina?

– Rekla sam ti, vratila sam se u hotel.

Isto pitanje joj postavlja već nedeljama, i znala je da joj ne veruje. Ali to nije važno. Niko ne može da dokaže da je bila na planini. Turisti koji su se peli na planinu s njom bili su prezauzeti divljenjem pogledu da bi primetili usamljenog putnika. A osim guštera niko je nije video tokom njenog napornog spuštanja s planine,

I niko neće naći njene otiske prstiju na pištolju.

Prinela je šoljicu ustima, iznenađena što su joj ruke mirne. Jednom je već nastradala zbog posrednih dokaza. Kako god da se gleda, ne bi bilo dobro po nju da je nađu pored tri leša.

I njen otac je bio oslobođen sumnje. Ostatak večeri je proveo muzeći kazino na blekdžeku, čime je privukao neprijateljsku pažnju svevidećeg oka u kazinu. Snimci sigurnosnih kamera su potvrdili da je još uvek bio tu dugo posle prestanka rada žičare. Ni na koji način nije mogao da ode na planinu.

– Ušli su Evi u trag.

Hari se ukočila. – Gde?

– Sigurnosne kamere su je snimile kad se ukrcavala na let za Najrobi veče nakon što je Kruger ubijen. Putovala je s pasošem Bet Oliver.

– Jel' uhapšena?

Hanter ju je posmatrao. – Izgubili su joj trag na drugom kraju.

Hari je spustila pogled skrivajući olakšanje. Ne bi mogla da objasni svoj susret s Evom u *Kenilvortu* a da ne izda Manija. Eva je želela nov početak, pokušala je da napusti sindikat. I Krugera. Hari se ugrizla za usnu. Eva ju je prodala, ali Hari je na izvestan način želela da ona uspe.

Pogledala je u Hantera. Da li veruje da joj je Eva bila klijent? Odjednom, nije bila sigurna da je to uopšte bitno.

– Kruger je bio u dugovima do guše, znaš – Hanter je rekao. – Zemlja u Kilderu je mrtvi kapital. I prema proceni poznavalaca, na današnjem tržištu, praktično je nemoguće prodati sve te konje. Dugovao je bankama preko *osamnaest* miliona evra. – Hanter se zavalio u stolicu i ukrstio šake iza glave. – Ne razumem samo šta je tražio na toj proklesoj planini.

Hari je slegnula ramenima, osećajući da je na sigurnijem terenu. – Mora da ga je *Van Viksov* ubica nekako namamio gore. Znamo da je imao misiju da ukloni članove dijamantskog sindikata. Garvina, Ti Džeja, Radža Čandru. – Ispričala mu je za fotografije koje joj je ubica pokazao. – Možda je bio red na Krugera.

– A Rob?

– On nije bio umešan, sigurna sam u to. – Pogledala ga je staloženo u oči i prepričala mu ono što je saznala na planini.

– Rekao mi je da sumnja da je Kruger u vezi s Evom. Povremeno je pratio Krugera, pokušavajući da ih uhvati na delu. Možda ga je pratio na planinu, i bio sasvim slučajno uvučen.

Hanter je ironično izvio obrvu. – Na pogrešnom mestu u pogrešno vreme?

Pogledala ga je ljutito. – Dešava se.

Klimao je polako glavom ne skidajući pogled s nje. – Teško je poverovati da je bio u vezi sa ženom a da nije znao da ona nešto muti.

Hari je pred očima iskrsao prizor Hantera u krevetu s osumnjičenom, i naježila se. – Zar je to toliko neverovatno? Prema Linovim rečima, ti si tvrdio da ti se upravo to dogodilo.

Stisnuo je usne i ponovo spustio laktove na sto. Hari je skrenula pogled.

– Izvini – rekla je. – To se mene ne tiče.

– U pravu si, ne tiče te se. – Provukao je ruku kroz kosu.

– Ali razumem smisao.

Nakratko nisu progovarali. Onda je Hari rekla:

– O kakvoj prevari se radilo?

Hanter je podigao pogled s piva. – Šta?

– Ta žena. Tvoj osumnjičeni.

Zavrteo je glavom. – Šta god ti padne na pamet. Prevare s osiguranjem, lažni čekovi, krađe identiteta.

– I nisi znao?

– Lagala me je, a ja sam zagrizao. – Slegnuo je ramenima. – Zagrizao za nju.

Ispio je čašu i ustao. Podigla je pogled žmirkajući u njega. Vetar mu je mrsio krajeve kose i pripijao mu se uz košulju s kratkim rukavima. Beli pamuk mu je prianjao uz bicepse, i komotno padao oko trupa. Hari je osetila kako joj se telo budi.

Nakrivila je glavu pokušavajući da mu pročita lice. – Lin kaže da si slab na žene koje lažu.

Uputio joj je dug pogled, vatren i pun nagoveštaja. Obrazi su joj se ugrejali. Tada je zakoračio unazad, ne skidajući pogled s nje.

– Možda je u pravu.

58.

Hari je spustila prozor svojih kola. Osećala je vrelinu afričkog sunca na koži i uživala u toploti. Prvi put u poslednjih nekoliko nedelja mogla je da vozi a da ne trpi bol u ramenu.

Pogledala je u žutu sajtkutiju na mestu suvozača, i hrpu novina naslaganih ispod, Dnevna štampa se još uvek bavila pričom raspredajući melodramu o telima pronađenim na planini. Rob. Kruger. *Van Viksov* ubica.

Hari ga je još uvek tako zvala, iako je sada znala njegovo ime.

Majkl Džozef Kalan.

Prema napisima u štampi, bilo mu je pedeset pet godina, bivši padobranac i komandant specijalnih jedinica, otpušten iz vojske zbog nenavedenih prestupa. Poslednjih dvadeset godina bio je vojni plaćenik, koji je radio po ratom zahvaćenim zemljama Afrike. Pripadnici URF-a mučili su ga u Sijera Leoneu, a njegovi mučitelji bili su uglavnom deca i tinejdžeri. Kasnije je unajmljen da obučava vojsku Angole tokom brutalnog građanskog rata. Nedostajalo im je regruta, pa su tražili da obučava decu. Kalan je odbio.

Od tada, ne postoji nikakva dokumentacija o njegovim tajnim misijama, ili bar novine nisu uspele da je iskopaju. Niko nije postavljao pitanja o identitetu njegovog poslednjeg klijenta.

Hari se setila lica Montija Njumana: oklembešeni podvaljak, koža kao uštavljena. Stresla se i pokušala da se usredsredi na drum, prateći putokaze za istočni auto-put iz grada.

Pomislila je na četiri velika dijamanta, ostavljena na zabitim vrletima planine. Džejkob joj je rekao da su dijamanti krti. Možda ih je vetar bacio na stene, smrskavši ih u komadiće? Hoće li ih neki srećni izletnik pronaći, jednog dana, dok se bude uspinjao strmim stazama? Ili će ostati da leže neotkriveni, i na kraju se stopiti s drevnim planinskim naborima i naslagama? Ideja joj se činila sanjarskom, ali Hari je nekako osećala da tamo pripadaju.

Pogledala je u retrovizor. Tog dana je na planinskoj zaravni bilo vedro. Nešto ju je steglo u grudima. Nije mogla da pogleda planinu Tejbl a da se ne seti Roba. Zamislila je njegov bezbrižni osmeh, neuhranjeno telo. Možda

je već bio na putu samouništenja, ali to ne znači da mu je bilo vreme da ode.

Dunula je nastojeći da otera suze. Razmišljajući je mnogo o izboru koji je napravila na planini, pitajući se šta ju je nagnalo da uhvati Robovu ruku. Možda to što je Kruger nije pitao gde je Eva, što je značilo da je već razgovarao s njom. Ili možda to što je bila svedok Robove patnje one noći kada se poverio Biliju Boju. Ko zna? Ali nešto u njoj je napravilo intuitivni iskorak. Možda su joj nagoni konačno proradili kako treba.

Pomislila je na Kesi, i na to što bi se moglo reći za njene instinkte. Ranije tog dana, Hari ju je odvezla do aerodroma. Otkad su pronađena tela, njih dve nisu mnogo razgovarale, i vožnja kolima je bila nelagodna. Kesi je skoro sve vreme gledala kroz prozor, prekrštenih ruku, stisnutih usana. Kao da je nekako Hari kriva što je ona htela da gradi život sa sociopatom.

Kada su konačno stigle na aerodrom, Kesi se okrenula prema njoj i rekla:

– Osećam se kao idiot.

Hari je iznenađeno izvila obrve. – Zašto?

– Kako sam mogla da budem u vezi s nekim takvim? Kako sam mogla da ne znam kakav je?

Kesi se obgrlila snažno oko grudi, na licu joj se ocrtavalo samopreispitivanje. Hari se setila drugih zaslepljenih veza: Rob i Eva; Hanter i njegova osumnjičena; da ne pominje fijasko iz svoje nedavne prošlosti. Kada je reč o ljubavi, ljudi vide ono što žele da vide.

– Nemoj sebe da mučiš zbog toga – rekla je Hari. – Nisi mogla da znaš.

Kesi nije htela da je pogleda u oči. Hari je nastavila.

– Ako ti je za utehu, nisi prva od nas dve koja se ne znajući zaljubila u ubicu.

Kesi ju je zbunjeno pogledala. Hari je slegnula ramenima osmehnuvši se, i videla kako je veterinarica razrogačila oči kad je shvatila šta hoće da kaže. Onda je Kesi rekla:

– Čuj, dugujem ti izvinjenje. Nisam sumnjala u tebe, već u njega. Delovao je veoma zainteresovano za tebe. Kad god bi se pomenulo tvoje ime, on bi se pretvorio u uvo. – Pogledala je Hari u oči. – Tražio te je na guglu, znaš?

– Zapravo znam, ali kako si ti to saznala?

– Njuškala sam. – Kesi je skrušeno slegnula ramenima. – To je jedino što

ti preostaje kad ti je veza zasnovana ni na čemu.

Posle toga, nisu više imala šta da kažu jedna drugoj. Kesi je teška koraka ušla u aerodromsku zgradu a Hari je gledala za njom pitajući se kuda će sad otići kad nema više Krugerove ergele.

Sirena je zatrubila negde iza nje i Hari se prenula i usredsredila na put. Skoro je stigla. Dala je gas na auto-putu, tražeći na horizontu prepoznatljivu visoku zgradu. Isključenje s auto-puta nije bio daleko. Ponovo je pogledala u žutu sajtkutiju pored sebe.

Južnoafrička policija se još uvek raspitivala, ali zasad, osim Roz, niko nije znao za trampu koju je napravila u *Van Viksu*. I planirala je da tako i ostane ako je moguće.

Osmotrla je zgradu koja se ukazala u daljini i skrenula na sledećem izlazu s auto-puta. Pomislila je na svoj dom i na ono što je tamo čeka. Kamena koiiba. Barijere između nje i njene majke. Hanter?

Pogledala je u vatrenu loptu na nebu. Možda je vreme da se vrati.

Spustila se polako sporednim putem, zatim skrenula levo na parking i našla mesto blizu vrata. Onda je podigla žutu kutiju u krilo. Golicali su je vrhovi prstiju.

Objašnjavala je južnoafričkoj policiji kako je *Van Viks* unajmio Majka Kalana. Oni su klimali glavom, ne progovarajući, nisu čak ništa ni zapisali. To se nikad više nije spomenulo. Kartel je opstao, i sumnjala je da će ikad biti pozvani na odgovornost. Sila boga ne moli, i možda je kartel jednostavno prevelik da bi mogao da bude poražen. Stisnula je pesnice iz osećaja bespomoćnosti. Krugera i Kalana je možda stigla neka vrsta pravde, ali gde je vlast da sruši tirane?

Zavrtela je glavom. Onda je otvorila žutu kutiju. Unutra je bilo naslagano pet-šest kesica sa patent-zatvaračem, dijamanti koje je Roz odbacila kao bezvredne kamenčiće. Otvorila je vreću s vrha i izručila je na dlan. Kamenje se izlilo kotrljajući se, hladno i glatko na dodir.

Šeststo hiljada evra koje je dala Roz bile su maltene poslednje pare koje je imala. Nakrivila je glavu, posmatrajući kako svetlost igra po maglovitim fasetama. To možda nisu bili dijamanti visokog kvaliteta, ali je ostatak Rozine sajtkutije ipak vredeo nekoliko stotina hiljada dolara.

Zaškiljila je u njih, pokušavajući da shvati smisao. Kad se bolje pogleda,

ukrasni dijamanti su potpuno beskorisni, zar ne? Lepe drangulije, bez istinske vrednosti. Ali ipak, kartel je uspeo da natera ljude da misle da su im potrebni, a onda izmislio da su retki.

Zurila je u fragmente nepravilnog oblika, bez sjaja, pitajući se u šta zapravo gleda. U dijamante neprocenjive lepote? Ili u jednu od najciničnijih svetskih podvala?

Uzdahnula je i vratila dijamante u vrećicu. Zatim je ispraznila sajtkutiju, natrpavši sve u svoju torbu. Izašla je iz kola i krenula ka glavnom ulazu, dok ju je vrelina sunca obmotavala poput jorgana.

Možda je trebalo da vrati dijamante Roz, ali nekako je znala da im tamo nije mesto. Gurnula je vrata i zakoračila u kliniku *Mediker*.

Ovi dijamanti pripadaju Maniju.

Beleška o autoru:

Ava Makarti je rođena u Dublinu i diplomirala je fiziku i nuklearnu medicinu pre nego što se zaposlila na Londonskoj berzi, gde je radila šest godina kao analitički programer. Danas radi u softverskoj industriji u Dablinskom okrugu, gde živi s mužem Tomom i dvoje dece.

¹ Engl.: u Africi, posebno u Južnoafričkoj Republici, koristi se kao pogrdan naziv za crnu osobu. (Prim. prev.)

² Engl.: *Revolutionar United Front* – Ujedinjeni revolucionarni front (Prim. prev.)

³ Afr.: *kraal* - tor, kao i selo opasano palisadama. (Prim. prev.)

⁴ Ekstrakt govedine koji se dodaje hrani i piću radi ukusa. (Prim.

⁵ Šp.: Uđi ljubavi (Prim. prev.)

⁶ Šp.: Zdravo, Huan (Prim. prev.)

⁷ Cipela: kutija sa šest špilova sa po pedesetdve karte (Prim. prev.)

⁸ Šp.: Zdravo devojko (Prim. prev.)

⁹ Popularno sredstvo za poliranje (Prim. prev.)

¹⁰ Šp. : Žao mi je, ne razumem (Prim. prev.)